

MÁC CAN PHÓNG VIÊN MÒ CÔI

Tiêu thuỷt

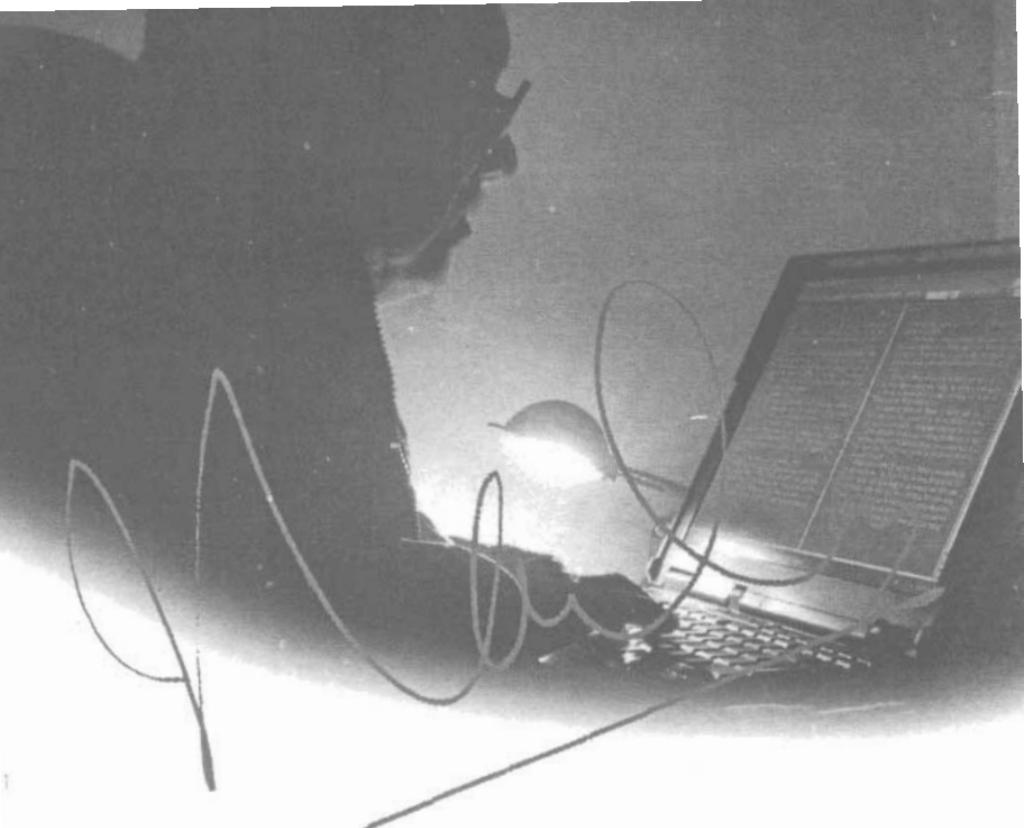
NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

MAC CAN
PHÒNG VIỆN MỎ CƠI

V23
TRE - 2007 27-66 /Tríc

Copyright © Mạc Can, 2007, tác giả giữ bản quyền
Nhà xuất bản Trẻ xuất bản theo hợp đồng sử dụng tác phẩm
tháng 4-2006.

MAC CAN

PHÓNG VIÊN MÒ CÔI

Tiêu thuyết

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

Để nhớ về Út Nhò

Căn phòng chật nhỏ, u ám - một bàn hai ghế xấu xí - Bàn chỉ để ngăn cách, vì người ta không để vật gì, ngoài chiếc công số 8, nó được hàn cứng trên mặt bàn bằng thép xù xì. Hương “ngồi” ngồi một ghế, cũng bằng thép siết ốc gắn chặt xuống sàn, trước mặt Tài “trắng” – Chuyên viên phòng thẩm vấn CP14. Hắn ngồi một ghế sau bàn.

Chỗ này có lẽ sợ trộm vô hôi cái còng? Hương thầm nghĩ và cố nhìn, vẫn không cách nào thấy hắn. Chụp đèn lớn. Bóng 500 watt cực sáng gắn trên chân sắt, đặt ngược. Nóng rất mặt, chói lóa mắt cô ta.

- Có quen với trung tá Trực?
- Dạ, dạ có.

Bất ngờ:

- Quen ra sao, có ngù với nó chưa?

Hương quên mình là kẻ bị bắt:

- Trung tá Trực là chồng của Chân Mềm mà.

Bên kia ngọn đèn, tiếng nói khác hắn:

- Hỏi gì nói đó nghe chưa! Có ngù với thằng trung tá Trực chưa?

Xung quanh bỗng yên lặng. Hương “ngu” vẫn cố nhìn qua bên kia, ánh sáng chói mắt. Nhưng không thể thấy gì. Chỉ vắng lại tiếng rên nhỏ. Dù có tiếng là “chân ăn trần quần” Hương “ngu” vẫn là một phụ nữ. Có ta... giận vì bị hiểu sai. Hương đáp cộc lốc:

- Không!

Tiếng nghiến răng, lồng trong tiếng rên ri. Tiếng đấm tay trên bàn:

- Hói chưa, không hói không.

Hương “ngu” lắp bắp:

- Dạ, dạ chưa, dạ chưa.

Lần này, tiếng nói bên kia nghe xa hơn, trầm đục mệt mỏi:

- Chưa nghĩa là sẽ ngủ với nó.

Rồi mảnh như tiếng của đàn bà, lạc giọng:

- Không nói cũng phải nói. Phải nói cho thật. Có ý định ngủ với nó không??

Hương phát sợ. Hình như bên kia cái bàn là một... con quỷ dâm dục. Bệnh hoạn. Hình như... nó đang tự làm tình. Làm như giữa lúc hối cung, nó có thói quen khao khát muốn nghe người ta kể chuyện nhảy nhựa phòng the. Lại nữa hình như nó ghen!

Thoạt có bàn tay bên kia che bóng đèn, thật nhanh Hương thấy một khuôn mặt, và... một thân hình trần truồng ngồi trên chiếc ghế. Nhưng lập tức hắn bỏ tay

che. Anh đèn chói gắt lại lóa mắt cô ca sĩ. Có vẻ như con quỷ xô ghế, đứng lên đi vòng qua bàn.

Hương hốt hoảng quay nhìn ngược lại, cánh cửa sắt đóng chặt, ngoài kia vắng lại tiếng cọp gầm. Lúc bị bọn kiém tục bắt, chở vô đây với đôi mắt bit kin, Hương “ngu” cũng nghe tiếng cọp gầm.

Hương giật nẩy người như bị tra điện. Một con... gián chỉ còn hai chân, từ dưới sàn nhà ướt sũng nước, cố bò lên người, rồi leo lên mặt cô ta.

Con gián rớt xuống bàn. Không có gì làm cho Hương sợ chết khiếp cho bằng con thằn lằn và con gián. Hay đây là nhà tù hầm ngầm trong Sở Thú. Nghĩ tới cái địa ngục trần gian này, vì đã nghe nhiều người nói, và báo chí viết về nó Hương phát rét. Vào chốn này, cùng với những cực hình cũng khó chịu đựng và với những lời nhục mạ, lột trần truồng ra thì không còn gì là nhân cách. Con gián kia, cũng còn không ra hình gián kia là. Hương vội vã đáp nhanh:

- Dạ thưa, chưa.

Từ bên kia bàn, có tiếng kéo ghiế. Và tiếng người tra hỏi xa hơn, tiếng nghiến răng rên rỉ, có lẽ hắn đi vào phòng vệ sinh. Tiếng mò khóa vòi nước và tiếng nước chảy. Càng lật lùng hơn đâu đó sau bức tường vang lại tiếng cười khúc khích.

Hương nhìn chăm chú vào máng tường, nơi xuất phát tiếng cười, của không phải chỉ một người. Máng

tường rung rung như là tấm phòng màn trong tiệm chụp hình. Còn Tài “trắng” hán mắt hút nơi nào sau bức tường rung chảng. Bi kịch lại có vẻ hài hước như trò đùa?! Một lúc sau. Hương đồ chừng là hán dà trở ra, đứng đau đó trong phòng. Hán lại hỏi, lần này thì tiếng gần hơn. Có lẽ tên quái vật đã ngồi xuống ghế. Hán nói, tiếng trống tiếng mái như có hai người, đang giận dữ cãi nhau. Rất lạ từ đầu tới giờ, phản nhiều, cái tên quỷ ám nay chỉ hỏi trống:

- Hỏi - không - mà... sao trả lời - chưa.

Hương “ngu” chưa kịp nói, đã nhận ngay một nấm dăm từ bên kia ánh đèn văng ngay vào miệng. Sau nấm dăm như trời giáng này đáng lý cô nàng sẽ sợ chét khiếp nhưng trái lại Hương bất đầu lì, nổi cơn ta bà. Mọi sưng vù, mắt long lén. Trông Hương như con mụ khùng. Cô ta chửi thề:

- Sao tự nhiên mà bắt tao vô đây? Má mà chưa hoang hả? Sao tự nhiên mà đánh tao, hả thằng chó đέ?!

Có tiếng ai lại cười. Mảng tường lại rung. Cô nàng đứng lên. Làm một động tác hẫy bụng dưới, trông như là vũ nữ múa bụng hay sexy show.

x
x x

Xưa nay, ngoài khuôn mặt trời cho rất dâm, người ta còn đồn rằng mỗi đêm Hương “ngu” phải có cái

mục đó. Không có đàn ông Hương sẽ “ngu” thêm. Các nữ ca sĩ còn khao với nhau rằng “con mắt” của Hương “ngu” có chiếc lồng cẩm mộc ngược vào trong, mới là quái. Chính vì vậy Hương “ngu” mới dâm đãng hơn người. Và dễ nổi nóng, thường cău tiết thì mắt khôn.

Và hơn thế nữa, cô nàng còn bị bệnh khẩu đậm. Chuyện gì, nhất là khi qua đêm với ai, Hương “ngu” cũng đi kẽ lại vanh vách, từng chi tiết với các ca nhạc sĩ, vũ công trong giới của mình. Thuộc tính của giới này là dày dạn chuyện “ăn nấm” giới tình. Thế mà có người khi nghe Hương kể, còn phải đỏ mặt tia tai.

Khổ cái là Hương kể rất có duyên. Buồn cười, tuy là rãnh tục, mà nhiều người lại thích nghe, tất nhiên rồi. Ngoài việc kể chuyện phòng the và “chuyên trị” chuyện tiểu lâm “mặn”, cô nàng còn có biệt tài khẩu hùng, phụ để miệng cho phim con heo.

Sau vài tiếng đồng hồ bị bắt, bịt kín hai mắt, cài cọ, văng tục. Rồi bỗng nhiên được thả ra khỏi cagem “Sở Thú” thì lạ thay. Việc phóng thích lại giống như một vở kịch hài. Một đám người vui tính nào đó bèn hầm hở ôm cô nàng bỏ trên nệm chiếc xe Jeep thì phải. Hương vừa cười vừa kể:

- Đúng là cái đồ quý sứ gì đâu không. Hôm đó hát về, một đám cô hồn chạy chiếc xe Jeep cũ xì. Chận tao lại hỏi giấy tờ. Chưa kịp móc bóp. Tui nó a lại

ôm tao thay lên xe. Chiếc Honda cùi của tao, thì một thằng mặt quen quen, nhảy lên rõ ga chạy theo. Tới một khúc đường gần Sở Thú, bà mẹ nó, một thằng dâm dục ôm tao lại, tưởng nó thấy tao ngon, chịu không nổi nên đè tao ra hiếp dâm. Ai dè đâu, é cái thằng này chắc là liệt dương, nó chỉ lấy cái khăn bịt mắt tao thôi. Còn cái đệm thả tao ra cũng vậy, tụi nó bịt mắt chờ mình chạy lảng quăng một hồi, rồi ngừng xe ôm tao ngồi trên lề đường. Chỗ nào đó mà tao cũng không biết. Vụy cũng được rồi, nhưng mà, mẹ bà mấy cái thằng có hồn. Nó lợi dụng bà không thấy đường, xúm lại... bóp vú tao mày. Tao chửi quá trời: đồ con hoang mà mày lại cái hả. Chừng nghe tiếng xe nhỏ dần, tao mới tháo cái khăn bịt mắt. Đồ chó đẻ, đồ con hoang, của gài đĩ lậu bị Tây Lê dương hâm. Mày tụi bây biết nó thả tao xuống đâu không? Ngay cột đèn đường, hém vô xóm ga xe lửa nhà tao. Mà kẽ bên tao còn dựng chiếc xe Honda cùi của tao. Hình như tụi này có quen. Tụi nó giỡn chơi ác liệt. Nhưng mà nói cho cùng, tụi này coi bộ... có duyên. Mà cũng là con nhà tử tế?! Có thằng cũng đẹp trai.

Sau chuyện bị vu là gài mại dâm rồi bị bắt. Bị bắt buộc phải làm đăng ten chi điểm. Vì câu chuyện kỳ cục này, mọi người bắt đầu cười ồ lên mỗi lần thấy mặt Hương. Cô nàng kể lại không sót một chi tiết, kể

cả chán con giàn bị giải phẫu thẩm mĩ. Và lúc nào cũng bị ai đó ôm.

Nhưng mặc dù ruột để ngoài da, Hương vẫn không hề nói với nhiều người về chuyện tiếng cười bên kia bức tường. Hình như là bằng giấy. Duy chỉ chuyện này, mới làm cho cô ta nhiều cặp chân mày. Có lẽ chỉ vì chưa rõ bức tường rung... hay là mắt mình lúc đó rung.

Mọi người thường vây quanh nghe cô nàng kể lại không biết bao nhiêu lần chuyện bị... bóp vú. Có vẻ như cô ta tiếc vì không bị hiếp dâm. Hương mặc mạc... khẩu dâm và vui tính. Mọi người cũng rất thích mời Hương, tới thuyết minh cho các buổi... chiếu phim sex... nội bộ.

Cô ta vừa chăm chú nhìn vừa ống eo so sánh, chê bai, chứng minh, khen ngợi nhỏ lớn, dai phông, đủ chuyện.

Theo thói quen, khi gần sáng vũ trường hộp đêm phòng trà tan, cả bọn hay kéo nhau tới ăn phở Pasteur. Chuyện nào rồi có nàng hậu đậu này cũng quên. Nhưng có một chuyện mà mỗi lần nhớ tới, cô ta rùng mình ớn lạnh.

Đừng ai nói tới nữa. Hễ nhắc tới là Hương co rúm người nón ọe. Là chuyện gì? Thì chính là chuyện trong phòng thẩm vấn của Tài “trắng”. Lúc đó nghe tiếng nói gà trống gà mái. Tiếng của mỗi một mình hắn cài cọ với hắn. Nghe tiếng hắn rèn rỉ thù dâm. Rồi nghe

tiếng... cợp gầm. Tiếng ma quỷ gì đó cười sau bức tường rung. Cô ta cứ nói gai ốc, lạnh cảng nói không thành lời.

Nhất là sau khi giận tới chi, đỏ mặt tía tai. Hương chửi như tát nước vào... ánh đèn chói mắt. Phải nói như vậy chứ còn thực chất, cô nàng có thấy rõ cho lầm.là.ai, là thằng ma cô nào ở phía bên kia cái bàn đầu.

Sau lần đó, cứ mỗi khi tới phòng trà T & D nghe anh bồi nói và chi, Hương “ngu” mới biết và nhìn thấy Tài “tráng” ngoài đời. Trong hắn cũng đẹp trai, đúng là hắn không sai “đồ con hoang” nhưng cũng khá tuom tắt trong chiếc quần đen và sơ-mi màu mè. Mà sao cũng lạ, Hương sợ phát bệnh, cũng phải thôi, hình ảnh con quỷ trần truồng ngồi bên kia bóng đèn, vẫn mạnh hơn và Không thể quên nổi.

Ngồi trong T & D, Tài “tráng” cứ cười cười khi thấy Hương “ngu” quỷ sứ. Kiểu nhìn của hắn như lột truồng con người ta ra, nhìn xuyên qua đồ... trang trí nội thất của con gái người ta. Hương ghét cay ghét đắng Tài “tráng”. Song cũng không giấu nổi cảm giác nhợt nhạt động cõi. Lúc đó hắn không mang kính. Người cận thị bỏ kính có đôi mắt rất lạ. Bây giờ hắn ngồi đó, mang kính gọn tròn đồi mồi, mặt hắn xanh tái buồn hiu. Hắn luôn ngồi một mình. Cái bàn trước mặt cũng chẳng có ly nước. Hắn không

nhìn lên sàn khấu, cứ chăm chú ngắm hai bàn tay tráng tréo của hắn.

Nghe nói, Tài “tráng” thích tự cắt móng tay của mình, gọt giữa tì mỉ chí bằng lưỡi dao lam cạo râu trần trụi. Thi sao? Thi hắn cũng có thể cắt cổ ai đó bằng mảnh dao cực mỏng, cực bén này chứ sao. Chính là hắn cắt chân con gián chứ còn ai.

x
x x

Đêm đó ngồi bên kia bàn. Lúc đầu Tài “tráng” cắt móng tay và tì mỉ làm móng cho những con gián. Nữ ca sĩ Thùy Hương bỗng càng thêm “ngu”, cô nàng thấy mình như đột quy, mặt tái mét, ớn nổi da gà. Run rẩy như con mèo bị lột da trần trụi treo lên làm thịt.

“Có lẽ từ lâu rồi hắn theo dõi sát sườn mình. Đã ngầm quan sát sinh hoạt ăn tục nói phét. Và nhìn ngắm say mê khuôn mặt đi ngựa của mình”. Hương nghĩ thêm. “Hắn nhìn ngắm mình như là lột một trái chuối, hắn thèm khát mình từ lâu. Nhưng khổ, hắn là con người bị ẩn ức tình dục. Không thực hiện cho được từ A đến Z chuyện đàn ông. Không tì mỉ chu đáo, một cách bình thường như con đực nhà người ta, cho nên hắn ác.”

Hương lại nghĩ: “Đêm đó, cái mà mình sợ nói ra nhất. Tại sao hắn không hỏi, lạ chưa”. Tiếng nói của Tài “tráng” cuối buổi thẩm vấn, nghe như sét đánh:

“Hôm nay cho về, với một điều kiện, từ nay phải là tai là mắt của CP14. Có thể ngủ với nó. Để khi nào thấy động tĩnh về nó, báo ngay nếu không sẽ bị đòn hội chợ, bị hăm hiếp tới chi. Và bị rạch mặt bằng lưỡi lam”. Hắn cũng nói trong chặng có danh xưng.

Hăm hiếp thì cây định gì. Nhưng chuyện ai đó bị rạch mặt bằng lưỡi lam thì phải ngại. Chính Hương đã hãi hùng chứng kiến các hành động bi kịch này.

Một hôm “đi hát” về – Thực ra thì hôm đó é show – Hương chạy chiếc Honda cùi tối đường hẻm vào nhà mình. Hương bỗng nghe tiếng cô vũ nữ bài chòi, tức vũ nữ hạng gà, cùng ở trong xóm ga xe lửa với Hương, hét lớn. Hai tên du đảng Cầu Ông Lãnh, chở nhau trên một xe gắn máy. Tên ngồi sau kẹp mành lưỡi lam trong kẻ tay. Không cần thiết phải nhảy xuống xe, nó chỉ vuốt “nhẹ” lên mặt cô ta. Rồi phóng xe vọt thẳng. Vết thương sâu hoắm, lạ là một lúc sau mới chảy máu. Hương “ngu” tốt bụng liền chở cô vũ nữ vô nhà thương.

Về sau, những vết sẹo lồi thịt, trên mặt cô ta, chằng chịt như hàng rào ấp chiến lược, coi thấy ghê. Một chuyện khác, sau đó nghe cũng buồn tinh. Chính cô vũ nữ này, trước đó tố cáo với Tài “trắng” rằng, Hương “ngu” bán ma túy lè cho các nhạc công, và còn mạnh tay bán cho nhiều nạn nhân nữa. Trong số đó có vũ nữ cùng đỗ thừa vì Hương mà cô ta quản quại hết

đời trong ma túy. Hương lại bị bắt nhưng được thả ra. Còn người tố cáo thì bị rạch mặt. Tuy nhiên cà lần bị bắt thứ hai. Hương vẫn không hé môi về trung tá Trực. Hương làm dữ:

- Phải tôi có bán mấy tép heroin. Muốn nói tôi nói cho nghe. Bộ sậu ông lớn ông nhỏ nào, làm ăn lớn về ma túy tôi biết ráo. Sao mấy người không nói, không bắt mà cứ bắt cái con ca sĩ nghèo này hoài vậy. Ông Trực, thì tới T & D bắt ống, chuyện gì tới tôi mà tôi nói.

Miệng móm của Hương “ngu” dữ dằn quá. Không phải bọn Tài “trắng” sợ gì. Điều quan trọng nhất là hắn muốn nắn dường Hương lại, để nhờ cái miệng cô nàng la làng tố giác bọn ông bà lớn kia. Nếu như hắn ta không còn được bọn này tin dùng như bây giờ.

Trong việc tranh chấp về đường dây ma túy. Số nhất là khi này sinh ra khả năng, biết quá nhiều, người ta muốn thủ tiêu mình. Nay thì nén Hương lại, làm cho cô ta sợ, và ngá về phe mình. Còn không thì chính Hương, sẽ bị làm khuôn “đổ xi-măng” cho chết khô.

Nghe nói là Tài “trắng” được cử đi học ở nước ngoài. Học bài bản, trường lớp, chuyên sâu về tâm lý gây khủng hoảng, và thuật tra tấn. Chích thuốc gây sốt hãi, khống chế thần kinh cho tới điên cuồng, phải khai thật. Bỏ đói, cho trần truồng nghe nhạc, không cho ngủ, chiếu ánh sáng vào mắt, kẹp chặt sọ, nhiều điều khổ nhục v.v...

Nhưng khi... thành tài, về nước... làm việc, lại thiếu thốn các phương tiện tra khảo vẫn minh đắt tiền đó. Cho nên, cuối cùng hắn chỉ dùng các phương tiện thủ công. Nhiều nhất là đánh bằng tay, hay là dùng lưỡi lam gọt giũm móng tay cho nạn nhân. Nhưng hắn không có hoa tay, gọt không khéo lắm, thường làm cho người ta đau nhói tim, chảy máu...

Tài “tráng” biết nhiều cách nhiều kiểu tra tấn. Gày đau đớn dai dẳng. Đau đén nỗi cục sắt cũng phải là làng. Dáng dấp “sinh viên” nho nhã, rất trí thức, đọc nhiều sách, lại có độc, thạo tiếng Anh, hiểu biết nhiều thứ và cũng rất ác.

Tài “tráng” hiện là xếp chúa phòng “phong hóa” ban bài trừ ma túy mãi dàm. Tuy nhiên điều khó hiểu là, phòng này trực thuộc sở Z chống nội giàn. Chẳng qua, bằng hiệu chống mãi dàm, chỉ là cái vỏ bọc để buôn bán ma túy.

Có một người *biết* về Tài “tráng” là Ông Nội. Ông nói với Ngọc Hoàng:

- Nhưng trên cõi đời này, dù vậy. Không phải ai cũng có khả năng biết hết, thật ra có điều chính anh ta cũng khó biết về Hương “ngu”. Cò nàng trong vô tình, vô tư này lại là chân rết bán lẻ heroin, tuy là cò con. Mà cũng là một mắc xích mồi giới trong các phòng trà, quán bar, hay vũ trường Sài Gòn ban đêm.

- Của đáng tội.

Là câu cửa miệng của anh chàng lém mép Ngọc Hoàng. Buồn cười vì anh ta trùng tên trong giấy khai sinh với Thượng Đế. Mồm mép của Thượng Đế cũng như cái miệng bếp xép của Ông Nội là hai cái loa đứng sau đài phát thanh Hương “ngu”. Nhưng Ông Nội không phải Ông Nội của con nít, mà là tay đánh trống ban nhạc phòng trà T & D, tên anh ta là Nội, anh ta là đàn ông, cho nên người trong làng quen kêu là Ông Nội hay là Nội Lun. Vợ của Ông Nội là nữ ca sĩ da màu Carolin “Nâu”. Vì vậy Hương và các người khác gọi bằng Bà Nội, gọi theo tên chồng. Nhưng mà vẫn là Ông Nội và Bà Nội. Còn Ngọc Hoàng chính là anh hoạt náo viên chạy show khắp chốn, anh em ít khi gọi là Ngọc Hoàng mà là Thượng Đế. Thượng Đế... rất sợ bà Trời là phu nhân của ngài. Đúng trong khai sinh bà này tên là Phạm Thị Diễm Trời. Một cái tên không đụng hàng.

Những chuyện mồi lái ma túy tay trời như vậy không hiểu vì sao, ở ngõ ngách nào, mà anh chàng Ngọc Hoàng và tay trống Ông Nội này lại biết khá nhiều. Biết cả việc Hương “ngu” tài hàng của người Phi.

- Cùa đáng tội.

Thượng Đế cũng phải lo lắng vì tình đồng nghiệp. Hương “ngu” quen với nhiều ông lớn, và các mệnh phụ, tiểu thư, quý tử thượng lưu. Trong số có con trai của viên tướng ba sao. Tôi cô ta đáng chết. Vì

biết quá nhiều chuyện Một Ngàn Lẻ Một Đêm, chuyện làm ăn của Alibaba, và cả bốn mươi tên... ông trộm buôn lậu quý tộc, và biết tông cả chuyện riêng tư thâm cung bí sử như mua quan bán chức của họ.

Về Tài “tráng” là con cái dưới trướng của một trong 40 ông trộm. Mà ông trộm này đang ngồi trong Bộ Tổng Tham Mưu. Hương “ngu” cứ nghĩ, tại sao khi thăm vấn, hắn không hỏi chuyện bán ma túy. Hay là Tài “tráng” biết tông chuyện đó. Việc sai bọn kiểm tục, tức bọn công an chìm bắt Hương “ngu” chỉ là trò đùa.

Ông Nội – Một hôm đánh trống với ban nhạc trong T & D tập những bài ca mới, khi đó có *Chân Mềm* và Hương – Ông già thích cho hai cháu gái hiểu:

- Thượng Đế ngó xuống mà coi. Đó là một cái cớ để gài bẫy, khiến cho những cô nàng lạnh chanh, kiểu như Hương “ngu” này dù ở đâu cũng có mặt để phải làm gián điệp CP14.

Sau câu giáo huấn của Ông Nội, cà làng hia mào còn đặt thêm cho Hương danh hiệu “điệp viên trên từng cây số. Điệp vụ bắt khà thi” có lẽ vì có ta đã... bốc mùi tình báo theo kiểu phim ảnh. Hương “ngu” mà làm công việc chỉ điểm thì buồn cười. Bản chất thật thà thẳng ruột ngựa. Tuy nhiên có chuyện ngược lại. Là chuyện khi nào cô nàng không kèm được quyền lực, khoái khoa trương, cứ tỏ ra mình là thám tử. Thị

cử chỉ và hành động rất khác thường. Đi đứng ngó trước nhìn sau. Cô nàng còn tìm đâu ra một khẩu súng Bòraoning nhỏ ti bó trong bóp đầm mới là ghê. Nhiệm vụ của CP14 gì đó giao cho Hương “ngu” tức thì lại cảng lộ. Trò đùa thật là nguy hiểm. Cô ta làm sao biết mình chỉ là con rối.

Chuyện như giỡn chơi nhưng là với Tử Thần. Tài “trắng” cũng không từ tέ gì. Y nắm trong tay ban bài trừ ma túy, nhưng chính y cũng ở trong tổ chức phân phổi bán heroin trên Hương “ngu” mà cô ta không hề biết. Những hoạt động đơn tuyển. Không ai biết ai, hoặc là biết tất cả dây mơ rě má nhưng không dại gì nói. Do gì mà Tài “trắng” cứ dò hỏi về tay trung tá Trực, chồng của nữ ca sĩ *Chân Mềm* thì câu chuyện còn dài.

Cho tới đêm trước và sáng hôm sau xảy ra vụ nổ ở phòng trà ca nhạc T & D mà thiên hạ và một số ít trong đám nghệ sĩ hộp đêm Sài Gòn nói là “chính quyền” ra tay, để giết trung tá Trực triệt khẩu thi Hương “ngu” lần hồi rõ ra. Còn có thể nói là nhờ vậy, mà cô nàng biết nhiều về tay Trực này hơn. Nhưng nói gì thì nói, Tài “trắng” bà vơ khi nhận định quá vội về Hương, tuy là “ngu” và coi đí vạy nhưng không phải lúc nào và ai muốn ngủ với cô ta cũng được, lúc nào dại bao và xỏ xâu cô ta cũng được. Hương có mỗi lần ăn trên tay Tài “trắng”, cô nàng co mồi với những người Phi Luật Tân đầu nậu hàng PX và không chứa cả heroin. Thứ hàng hóa mau tiền nhất mà cũng dễ chết, cho người bán nó. Cũng như kẻ tiêu thụ.

Một thế giới nhiều thứ hang ổ hầm ngầm. Không chỉ ở Sài Gòn mà còn nhiều chán rết tận trong khu tự trị của nước Chợ Lớn. Mạnh ai nấy sống, kẻ có tiền và quyền lực thì làm trùm. Có những trùm nhỏ như Hương không ngu.

Ông Nội, Bà Nội và cả Thượng Đế đều khuyên Hương cẩn thận. Còn Hương lại nghĩ về tay Trực. Cái thá gì, tại sao lấy tin mà phải ngủ với anh ta. Trung tá Biệt Cách là cây định già. Nghèo xác xơ, mà muốn ngủ cũng khó, có lúc nào anh ta tỉnh đâu, lúc nào cũng say mèm, ôm áp đống vỏ lon chai. Thêm một chuyện. Nữ ca sĩ Chân Mém, nghèo rớt, vợ của Trực là bạn đồng nghiệp của Hương kia mà. Tình cảm này đáng trân trọng và khá xúc động.

Trường hợp Hương “ngu”:

- Của đáng tội.

Lại nói theo kiểu quen miệng Ngọc Hoàng – của đáng tội – Hương không biết hơn những gì cô ta tưởng tượng. Đồng thời tinh mang của “con rệp” hai mang như Hương “ngu” không khác chi “sợi chì mành treo chuông”. Có ca sĩ nghèo này, trong hoàn cảnh nan giải, vô hình trung đối trọng với một tổ chức Mafia khác gồm toàn sỉ quan Biệt Cách nhảy dù do Cầu “Àu” cầm đầu. Biệt Cách Nhảy Dù mỗi một toán mười hai người, trong thời điểm đó, chuyên biệt nhảy dù xuống vùng rừng núi Hạ Lào, ngoài nhiệm vụ phá hoại, nhóm này, trong đó có trung tá Trực còn bảo tiêu các chuyến hàng thuốc phiện.

Sự hậu đậu của Hương “ngu” vô tình phá vỡ một mảnh bí ẩn của một câu chuyện lớn. Mà ngay cả báo chí chính quy cũng chưa hẳn biết. Ở đâu và thời kỳ

nào cũng vậy, các nghệ sĩ đôi khi lại thường biết tin - loại tối mật - sớm hơn ai hết. Vài chuyện rồi rầm của chính quyền, vài chuyện đồi chác buôn bán họ cũng biết. Ấy là do họ gần gũi nhiều ông bà lớn vốn hào danh và ưa tỏ ra mình văn nghệ.

x
x x

Nghệ sĩ lúc nào cũng được đa số người nhìn ngắm bằng cặp mắt khá vô tư. Các sĩ quan chóp bu. Những vị dân biểu. Những VIP về kinh tế, lại sinh kết thành làm bạn và làm người tình với nữ nghệ sĩ, ca sĩ nổi tiếng. Quan chức không thể nổi tiếng, họ ham thích trao đổi chuyện này với các nghệ sĩ, văn sĩ, nhà thơ và cá họa sĩ như họa sĩ LeChan.

Nhiều khi cả quan chức của chánh phủ cũng có liên hệ với giới này. Nhiều chi tiết bí mật lộ ra, trong các buổi dạ hội, trong ánh đèn chớp tắt của phòng trà ca nhạc, trong men sâm banh và khói thuốc lá. Hiện giờ, mỗi đêm người ta kháo nhau về việc thuốc phiện của các ông bà tai to mặt lớn.

Từ sông Thà Đừa vùng bên kia biên giới Đông Bắc Thái Lan - Lào. Vùng Tam Giác Vàng, vùng Ba Biên Giới. Là khu trung chuyển, chuyển hàng trắng hay đen. Mọi chuyến rồi cũng sẽ về Nha Trang, Đà Nẵng, Quy Nhơn. Cứ điểm nhiều lính viễn chinh, nơi tiêu thụ ma túy mạnh ở miền Trung Việt Nam. Sau đó các

chuyển bằng máy bay, taxi, bằng từng đoàn xe GMC như là đang hành quân. Kèm theo tờ Sư Vụ Lệnh của một tướng vùng chiến thuật nào đó. Quân cảnh và khói tình báo chiến lược ngồi thấy có một chuyến quân mờ ám, ách lại. Cuối cùng cũng phải cho qua, hàng gồm nhiều thứ trong có thuốc phiện cũng tải về Sài Gòn bằng đường bộ - đường biển, và “các cầu hàng không” về phi trường Tân Sơn Nhất.

Từ biên giới Tây Nam Bộ, vùng từ giáp Long Xuyên, Châu Đốc biên giới Campuchia, bờ biển Rạch Giá Hà Tiên đều có trùm buôn lậu ma túy. Chuyện làm ăn giữa những người nghèo có súng là quân đội và cảnh sát. Chuyện không nhỏ và có va chạm lớn, tranh chấp đổ máu trong không khí ngột ngạt của một Sài Gòn ăn chơi, binh biến, và nhiều âm mưu.

Trong câu chuyện về Hương “ngu” mới đầu người ta chưa nói tới Trần Điện. Cũng như mọi sự trên đời. Tới một lúc nào đó, xuất hiện một người. Người đang có mặt ngay đây như là Thượng Đế, Ông Nội, Chân Mềm thì không xảy ra chuyện gì. Một người khác xa lạ và đang ở rất xa. Như Trần Điện lại chính là mối liên hệ của các xung đột. Anh chàng “Phóng Viên” sinh trở thành Thích Khách.

x
x x

Bây giờ đã là nửa buổi sáng, hơn 10 giờ, giờ Sài Gòn.

Cuối tầm mắt Trần Diệp – là một tòa nhà cũ kỹ
nhiều tầng, tầng trên khu thương xá vắng hoe – là
thật, sao trông như cái lồng chim. Tầng trệt màu xám
ngoèt, đầy những mảng bê tông chắc chắn và ẩm thấp
– lại một lồng chim khác, màu xám, không treo mà
đặt dưới đất.

Đêm, màu xám biến mất, các chấn song sẽ ánh lên
muôn ngàn màu sắc, của đèn huỳnh quang, uốn khúc,
tạo chữ và hình cách điệu nốt nhạc, chớp tắt.

Khu phố cũ, đường hẹp, kiến trúc thấp, nhiều hoa
văn kiểu cách, nhiều nhà hàng, quán kem, xây dựng
thời kỳ Pháp thuộc.

Diệp dừng lại ngắm hình vẽ trên các vòm kính nhiều
màu. Có một nơi nhiều mảnh kính như vậy, và cũng
xây kiểu nhà thờ. Phòng trà khiêu vũ Cảnh Quạt Cối
Xay Đó. Cầu thang thẳng đứng cuốn tròn ốc, đó là
nơi bức bối, đầy khói thuốc lá. Diệp khẽ lắc đầu, hình
ảnh đó không vui. Còn trước mắt, tòa nhà lẩn trong
các chấn song, lại có kiến trúc hình mái vòm lồng
chim, chỉ một cửa kính duy nhất lớn, nhìn ra mặt
đường. Nó lại cũng là cái cửa kính hình vẽ như nhà
thờ. Diệp dụi mắt, một lúc sau các cửa kính đó mới
nhỏe đi. Hay đó là một ám ảnh.

Vừa bước Diệp vừa ngắm nhìn phòng trà T & D.
Cửa chính quá quen thuộc với Diệp. Nhưng Diệp còn
biết một cửa khác, trong bếp của một người Hải Nam,

chuyên nấu món ăn Tây. Cửa thoát hiểm này ăn thông ra con hẻm tối ra bờ sông Sài Gòn. Không khác gì cửa miệng và đoạn cuối của ruột già.

Phòng trà T & D là một trong vài phòng trà ca nhạc quen thuộc, của Sài Gòn ban đêm, mỗi ngày từ chiều cho tới gần rạng chút ánh mặt trời, nghĩa là bình minh hôm sau, nó vẫn còn thức trắng. Cho tới khi những con chim sẻ bay tới chiu chít trên dây điện. Và khi ánh đèn huỳnh quang mòn mỏi chớp chớp tắt lịm. Vài chiếc taxi con cóc xuất hiện trên đường phố tĩnh mơ. Chùm đèn quảng cáo lịm tắt. Nó mới ngủ.

Thức thì nhiều, ngủ cũng lầm. Cho tới giờ, cửa phòng trà vẫn đóng kín, nó còn ngủ say, ngủ say cũng không thua gi anh em bè bạn là các hộp đêm sân khấu khác. Ngủ vùi mệt mỏi sau khi cố thức cho qua hết đêm dài.

Điệp thích những rạp hát về khuya, hay là giữa trưa. Phòng trà thì bức ban nhạc, với các nhạc cụ không có người bên cạnh, bàn ghế, và các máy điện thoại cho từng bàn, là nơi vốn đã nhộn nhịp, giờ trông hoang tàn buồn hiu.

x

x x

Ngẫu nhiên có lúc Điệp rơi vào cái kiếp chim đêm ăn sương. Dù là chim trống, chim ăn sương là những

nỗi ngậm ngùi cay đắng. Không chỉ nói tới vũ nữ, cái gà, hay gái đứng đường mà còn cả các thành phần khác sống về đêm. Đẹp mim cười vì mình có vẻ như biết quá nhiều. Các bạn mình phản nhiều là nhạc công, cái nghề đứng nhiều hơn ngồi. Nhạc công trong bánh chọc, có lẽ ít ban nhạc biểu diễn nào sang trọng hơn là các nhạc công chơi trong phòng trà hay vũ trường.

Nhạc công hấp dẫn về hình thể, cộng thêm các loại nhạc cụ nhìn bắt mắt, dưới ánh đèn màu họ trông như là những thiên thần. Nhưng hầu như ít có ai giàu và nghèo bằng nhạc công, có khi còn phải đi mướn cây kèn, hay cây đàn ghi-ta câu cơm. Đẹp cảm kích về đời sống của những nhạc công. Còn bây giờ hình dung, bên trong phòng trà vào buổi sáng, khi nó ngủ. Giàn trống jazz cũng ngủ, cây đàn Piano trong góc tường, thảm hại đến phải ngạc nhiên, buồn rầu, cũ kỹ bắc thêch, không giấu nổi vẻ già nua. Một ông già đang ngủ gật với những phím im lặng.

Đẹp rất thích vào ngồi trong quán Cái Chùa. Nơi đây qua cửa kính – Không có hình vẽ như nhà thờ – Người ta có thể quan sát khắp chốn.

Kia là ngã tư đông đúc đám đẹp xích lô, chen lấn vài chiếc taxi. Lạ thật, mọi việc ngày ngày vẫn không khác. Kia nữa, tủ thuốc là ngoại và xì gà. Nơi mưu sinh của một bà già màu sắc không khác con két Châu Phi, trước kia là vũ nữ. Giờ thì bà ngồi trong cái

ghé xếp tàn, quấn đầu, che kín mắt băng cái khăn tắm
màu cháo lòng.

Điệp ít khi nhìn con chó kiểng của bà già, vì nó
cũng già. Và ghê lờ, con chó chắc cũng có một thời
được nâng niu. Nó nằm ngủ rất lị, hai chân sau dì¹
thoả xuôi ra, theo cái bụng ướt sát mặt xi-măng lè
đường. Tôi nghiệp, có vài người khách chơi đêm
nghịch ngợm. Trong đêm, chắc là say xỉn còn vui vẻ
cài cái danh thiếp đùa cợt, và một bông hồng héo,
lên trên chỏm tóc nhuộm vàng của bà già nguyên vù
nữ bán thuốc lá. Tú thuốc tối tàn bèo bọt nhuộm vàng
màu thời gian như mái nhà kia, như bà già, nằm trên
phố truy lạc, sang trọng này.

Cứ ngồi mà nhìn một góc Sài Gòn hay thả rong
như Điệp. Từ phòng trà T & D, đứng lại để nhìn chéo
góc, hiệu cà phê kem Cái Chùa. Đằng xa là khách sạn
nhà hàng nổi tiếng Continental – Bối cảnh của tiểu
thuyết *Người Mỹ Trầm Lặng*. Cũng vẫn là hình dáng
lồng chim toàn một màu gụ nâu. Điệp không vào Quán
Cheers. Không phải là không thích.

Quán Cheers là một thế giới khác với tầng lớp như
Điệp, một thế giới khá đậm chiêu và bí ẩn. Lại còn có
nhiều nguy hiểm. Bên trong tháp thoáng gương mặt
bè thê của người có chức có quyền, bên ly cà phê
thơm mùi bơ, thuốc lá ngoại và tờ báo Tây trên tay.
Trong đó, theo lời Thanh Y Da Khách thì có cà giàn

điệp, tình báo, nhàn viên tra tấn. Từ chuyên nghiệp cho tới tài tử. Từ hạng lông cho tới hạng ruồi. Quyền Anh cũng là hình thức tra tấn công khai.

x
x x

Điệp trở lại quán Cái Chùa. Họa sĩ LeChan đang nhỏ to với một số người về một tin ngắn trên tờ báo Pháp, trong lúc đó câu chuyện này cũng đang tán ra thêm. Trong nhà hàng La Cigale trên một con đường gần khu Đakao nơi tập hợp nhiều phóng viên người Pháp, họ không thích vài ông tướng địa phương. Không lạ vì các phóng viên người Pháp vốn không thích gì chính quyền quân nhàn, và cảnh sát đang thời.

LeChan biết nói, và hơn vậy nữa, anh biết đọc báo Pháp. Anh chàng cẩn thận mang cái mục kính, theo như lời LeChan gọi cặp mắt kiếng của anh. Theo cách nói Sài Gòn bây giờ LeChan nhìn bài báo. Nó ở cuối trang trong, có tít nhỏ. LeChan nhìn chữ Tây nhưng đọc thành tiếng Việt: -

Nào, nào là để thay cho việc hắng giọng:

- Nào... Bom napan... thả nhầm một toán biệt cách 81 ở bên kia biên giới Lào - Việt?!

Bài báo ngắn. Câu chuyện mà tay phóng viên kể trong đó không phải mới đây. Mà xảy ra hai năm trước. Chuyện bom thả nhầm. Người trong nghề gọi là xóa địa bàn. Khổ thay việc thả bom nhầm, lại còn đẽ sót

một nhân chứng là Tôn “mù”. Hiệp sĩ mù nghe gió kiếm này cũng hay ngồi xe lăn ra quán Cái Chùa.

Mỗi lần như vậy lại thường có mặt một tay ngó ngáo khác thường là trung tá Trực. Người ta biết nhưng không nói. Tôn “mù” thoát chết không chỉ một mình. Mà cùng với thằng nhỏ lì lợm, xuất thân binh dân, có cái tên khá vui là Đức Lác.

Điệp ngồi quán Cái Chùa với LeChan nghe câu chuyện dài, càng ngày càng dài ra, chính anh chàng Tôn này kể thì không chán. Bị thương, lang thang trong rừng, đói khát. Cho tới khi Đức Lác tung một trái khói lên trời cầu may. Và được một trực thăng HU1A thông dây cứu sống cả hai, mang về bệnh viện Cộng Hòa.

Câu chuyện nghe như tiểu thuyết. Có thể thực hiện thành phim. Song điều thật nhất không phải là tiểu thuyết, là anh ta... còn sống. Đức Lác còn sống nhưng vì nó quá bình dân, lại con của bà bán bánh mì, cho nên những “người hùng” ngại nhắc tới nơi sang trọng. Điều này thì Điệp biết rõ hơn ai hết. Vì Đức Lác ở trong xóm Cầu Đất với Điệp.

Điệp còn được Đức nói cho nghe mối tình của nó với Yến “Sophia Loren” gành nước mướn. Anh chàng Tôn mù cả hai mắt, liếng thoảng, nghệ sĩ tính, phê bình “người tình không chân dung” chỉ còn hai cái dùi ngo ngoe, ngồi trên xe lăn. Anh ta cũng hát và đàn

ghi-ta khá hay. Tôn “mù” rất hay kể chuyện tiểu lâm, kể có duyên và rất vui, không thua chi Hương “ngu”.

Nhiều khi anh ta nói bóng gió về chuyện không quản ta bỏ bom lộn phe mình. Cách bỏ bom *triệt hạ* *nhân chứng* làm cho Hiệp Sĩ mù nổi giận. Tôn “mù” khác với Hương “ngu” một chút. Anh ta mù nhưng biết mình bị Tài “tráng” theo dõi tìm và diệt, nếu anh ta tỏ ra sơ hở. Mặc dù mù nhưng Tôn có ý bảo vệ Hương “ngu” từ xa. Tôn có vẻ như khắc tinh với Tài “tráng”, Tôn là dân nhà bình không ưa cảnh sát. Thường là vậy, cũng tương tự như lính tráng không thích quân cảnh.

x
x x

Mẫu tin *triết khái* này đăng trên tờ báo Pháp *Liberation*, và sau đó là báo *Le Monde*, theo những phân tích của quán Cái Chùa, thì nó chơi khăm và có ngụ ý riêng. Ngay thời khắc bảy giờ, bài báo ngắn không có hình này chính là điểm tựa nhấn nhá cho một bài lớn khác. Để nói về vụ buôn lậu ma túy của tập đoàn, trong đó có vài tướng lãnh các vùng lãnh thổ. Phản nhiều ở vùng 2 trên cao nguyên Trung Phần, có liên quan tới con đường vận chuyển ma túy lớn - mà họ, tức các tướng quân đang cát cứ hiện hành.

Ngoài bài báo ác đạn, và những tấm ảnh giết người. Lại còn có một cuốn sách của một phóng viên ảnh và

một nhà báo nước ngoài. Điều đáng chú ý là trong số ảnh chụp ở vùng biên giới Lào Việt, không phải là của phóng viên Pháp, mà thuộc về một phóng viên chiến trường tên là Cầu Điện, người Sài Gòn.

Không biết làm sao mà anh ta lại chộp được bức ảnh các tướng đang họp ở Pleiku. Chuyện là, cuối cuộc họp, các vị tướng cùng phát hiện ra một lúc. Trên máy bay chuyến về Sài Gòn dành cho các VIP lại có chở theo khá nhiều thuốc phiện. Không biết của ai trong các vị tướng. Thôi đành chia nhau mỗi người một ít làm quà cho má nó. Thật ra dù lương tướng ăn trên ngóe tróc mấy thằng lính quèn, nó vẫn ít hơn là thương gia, hay buôn lậu. Cảnh nghèo vậy, mà làm sao các bà tướng lại không mè nheo.

Chuyện thuốc phiện của roi rót này, nổ ra trong những cuộc đảo chính sau đó, cốt để bói xấu, vô hình trung là của ngon cho các tờ báo... đối lập cuối được Dinh Độc Lập trả tiền nhuận bút. Le Chan còn nói, một phóng viên ảnh mặt trận khác là Hưng xùi – đương kim chuyên gia về buôn bán máy ảnh Nikon viện trợ – Anh chàng có biệt tài nữa là, viết cùng một lúc khoảng chừng, sáu bảy phóng sự khác nhau. Viết tay theo công nghệ dây chuyền. Trên cái bàn trải nhiều chồng giấy. Anh chàng kỳ tài xào nấu, viết bài này một đoạn, xong xê đít qua viết chuyện khác.

Toàn là chuyện già tướng Biệt Kích nhảy dù xuống

Cánh Đồng Chum, bảo tiêu thuốc phiện cho tướng Mèo Vàng Pao. Nếu chỉ vậy thì cũng không chết thằng Tây nào. Nhưng vỏ hình chung làm nhột mấy tướng vùng, có tịch hay rục rịch.

Bức ảnh của Cầu Điện còn đáng sợ hơn. Cầu chụp một cái làng nhỏ bùn sinh, như trong phim *Bảy Hiệp Sĩ*, nơi hoang vắng này là trạm trung chuyển hàng lậu thuế. Tất nhiên là cả thuốc phiện và vàng thô. Còn bức ảnh của Hưng xùi cho thấy toàn cảnh sân bay đã chiến, dùng cho phi cơ taxi bên kia sông Thà Dừa vùng Đông Bắc Thái Lan, nơi giới nghiêm kẻ lạ mặt không buôn lậu.

Một bức khác cũng của Hưng xùi, chụp cảnh tài hàng tại sân bay bí mật ở Đà Nẵng. Bức khác nữa cũng của Hưng là cảnh một căn cứ hải quân, trong khu vực của một đội giang thuyền trong vùng kinh rạch chằng chịt thuộc tỉnh Kiên Giang (Rạch Giá).

Chuyện ông lớn buôn lậu thuốc phiện không phải là chuyện của các phóng viên chiến trường. Cho nên Hưng xùi bỗng mất dạng. Cầu già điện ngơ ngơ ngắn ngắt vây mà còn sống. Tuy vậy nó cứ rầm ran trong hậu trường phòng trà Sài Gòn ban đêm. Trong giới phóng viên, nhà báo, kể cả các ký giả kịch trường chuyên làm xi-can-đan đào kép, quậy phá các dàn biểu cũng kê vỏ chuyện buôn lậu thuốc phiện để bán báo.

Gan góc hơn. Có một “phóng viên” giám đốc hàng

Tin Lẹ viết xách mé tới ông cố vấn mới là sơ. Anh chàng này trong làng gọi là Phóng Viên Mồ Côi. Còn Hằng Tin Lẹ của anh ta chỉ đi lấy tin xe cát chó, đánh ghen, tạt ác xít, rạch mặt bằng dao lam.

x
x x

Trung tâm Sài Gòn. Thường thì buổi sáng yên tĩnh. Hôm nay Diệp không tới quán Cái Chùa. Diệp đang đi sau một nhóm người cười nói vui vẻ, họ hiện ra trên con đường thẳng, đang tới khá gần cửa phòng trà T & D.

Khác với mọi hôm, tâm trạng của Diệp hôm nay không ổn. Chưa hiểu do gì mà Diệp thấy đường phố có vẻ như bức bối lẩn bôn chồn. Một lúc sau máu như sôi trong người Diệp. Không khác người diễn viên chuẩn bị ra sân khấu, hay là sẽ diễn xuất một phân cảnh khó trước ống kính. Cứ bồn chồn làm sao, chỉ có Diệp, bằng linh cảm trời cho mới *nhìn thấy* – Chuyện này đại khái có thể nhờ ở kinh nghiệm của vài loài động thực vật. Thực vật như trái Thanh Long, chỉ có đêm trăng mới cho nhiều trái. Như là bông mai trái thời tiết nở bông sớm hơn hoặc trễ hơn. Hay là con kiến chẳng hạn, có loài kiến ngủi mùi đất biết trước sẽ có biến chuyển không hay về thời tiết. Diệp là động vật vừa là thực vật. Người ta chẳng noi theo cách bay của con chuồn chuồn, để chế tạo máy bay

trực thăng đó sao. Điện như có cái mũi người giỏi, dự đoán phần nào những xáo trộn, một nhà ngoại cảm chẳng. Tuy nhiên cũng có kèm thêm lý do – giúp cho Điện hiểu phần nào và tại sao – hôm nay mình có những phản xạ bất thường.

Đêm hôm qua khi cùng diễn con rối Pulatino với Ngọc Hoàng xong ở phòng trà Con Ông Chúa, Điện đi bộ từ đó qua T & D. Lúc đó Điện vô tình tới ngồi trên chiếc ghế da, ngay cạnh góc tối mà các ca sĩ hay ngồi chờ tới phiên mình hát. Hương “ngu” chính cò nàng lạnh chanh này tiết lộ nhiều chuyện động trời về trung tá Trực.

Trực, thì từ lúc nào, và bất kể khi nào, cũng ngổ ngáo coi trời bằng vung. Trực có mặt trong chuyến bảo tiêu thuốc phiện trong vùng bên kia biên giới Lào - Việt.

LeChan sợ Trực bắn cho nên không nói tới. Trực biết trước rằng người ta - Người ở cấp cao trong quân đội, có chân trong chuyến buôn thuốc phiện kỳ này - Sẽ có hành động không tốt cho đội Biệt Kích.

Và cuối cùng Tướng Quân Mafia không thể làm khác, khi bị mẩy tay phóng viên phòng văn phanh phui, cho nên ông ta sẽ cho thả bom xuống đầu toán Biệt Kích xóa địa bàn cùng với hàng hóa tang chứng. Tướng Không Quân cũng ăn cành trong phi vụ. Và hai chiếc khu trục từ sân bay Thành Sơn mang bom bay vào đất Lào trung lập. Vì sao trung tá Trực biết, vì chính ông ta giữ máy liên lạc lúc đó. May mắn là ông này ở ngoài tầm những quả bom rơi.

Hai chiếc khu trục cánh quạt nối đuôi bay vút qua trên đầu những ngọn cây. Mặt trời chéch về hướng dãy núi trọc. Vò cửa chiếc khu trục ánh lên trong khi Trực cố ngược mắt nhìn nó.

Sau một lúc im lặng Trực nghe trong máy liên lạc có tiếng Tôn chửi thề. Anh ta và toán Biệt Kích người Kinh, theo hướng dẫn của một thợ công, quyết định không cho đám cứu vạn người Mèo, dẫn đám ngựa thồ chờ nặng các thùng "khẩu phần C" và bọn lính Biệt Kích người Nùng, lội xuống triền dốc, để di tản ngang qua con suối bên hẻm núi.

Hai chiếc khu trục bay trở lại. Nó không nối đuôi nhau, mà cặp sát. Một nghiêng cánh có vẻ như muốn thả những trái bom, còn một bay cảnh vệ. Trực gọi máy theo sóng của máy bay, và nghe tiếng viên phi công. Máy bay đang ở sát đầu ngọn cây, cho nên Trực nhìn thấy cả chiếc nón tròn có ống nói của hắn. Tại sao máy bay bay ở thế trút bom, trong khi vị trí của nhóm Biệt Kích bảo tiêu trong chu vi hẹp. Hình như một trong hai viên phi công nghe tiếng chửi thề của Trực.

Trực bắt lại sóng của Tôn. Anh ta đang đứng bên bờ dốc cuối nguồn, im lặng nhìn con suối khá sâu. Dòng nước trong chảy xiết, nhìn thấy cả đá ngầm. Đức Lác mang máy liên lạc, nó cũng nhìn dòng suối và đang nhớ Yến "Sophia Loren" đang oằn vai gánh nước mướn. Bất thán Đức Lác ngược mặt nhìn lên trời. Hai máy bay tiêm kích bay sượt ngang rồi mất hút. Vài người dân tộc làm cứu vạn, phải lôi kéo đàn ngựa thồ lại. Chúng hốt hoảng vì tiếng động, nhảy cồn lên khói bờ vực.

Hai phi công tiêm kích – chính các chàng trai này cũng không muốn thả các quả bom. Nhưng ở bên kia máy, ngay trong Bộ Tổng Tham Mưu người ta quát lên như sấm là phải thả ngay.

Trung tá Trực đưa lựng vào sườn núi. Đá lở và nước trên nguồn đổ ầm xuống. Trực nghe rõ mồn một tiếng hét như sấm của viên tướng Ky Binh. Trực nhảy xuống vực và băng qua bên kia suối. Trong khi chạy tắt qua khu rừng nữa, Trực nghe tiếng máy bay khá gần. Và tiếng nổ của những trái bom rung chuyển mặt đất. Tiếng nổ ở vị trí nhóm Biệt Kích của Tôn. Đụn khói bay lén từ dưới khu rừng thấp lén đầu những ngọn cây. Trực la vào máy gọi Tôn nhưng bên kia không nghe tiếng trả lời.

Về tối Sài Gòn trung tá Trực không nói gì với Chân Mềm. Cho cất cả điện thoại và chỉ giả điên uống rượu. Trực biết chắc chắn người ta sẽ khử mình, nhưng không biết lúc nào.

Trực đi đâu làm gì cũng có chiếc xe quan cảnh chạy ở đằng sau Trực. Bọn cảnh sát trừ ma túy của Tài “tráng” thực tế là của ai? Trực biết rõ bọn này nghe lệnh trên, tìm cách, kiếm cớ bắn Trực. Trung tá Trực không còn được điều đi bảo tiêu. Có nghĩa là thất nghiệp. Đầu chỉ có nhảy dù phá hoại các đường mòn, treo người trên các cành cây lạnh buốt trong mưa rừng gió núi mà sống. Cái nghè kiém cơm là bảo tiêu, thực

tế là vậy đã bị hất bỏ. Cũng hầu như người ta đã cho Trực giải ngũ non. Ông ta lang thang say sưa, tối lui trong và ngoài phòng trà T & D nơi mỗi tối nữ ca sĩ *Chân Mèm*, vợ ông ta hát.

x
x x

Hương “ngu” kể chỉ một phần. Kể theo cá tính và ngôn ngữ sinh hoạt thường dùng của cô ta:

- Người ta nói cái ông Trực này chỉ uống rượu... khi khát nước. Ngày hôm qua, lúc *Chân Mèm* và Hương tập với ban nhạc. Đầu giờ ống, ông nội Trực chớ ai, vác hai chai Whisky Johnnie Walker, hai cái ly lùn, xô nước đá, ra ngồi ngoài lề đường. Ngồi trên một cái ghế xoay tròn, lại gác chân lên cái khác, uống tì tị với bà vũ nữ về chiều bán thuốc lá kia kia. Cho nên sáng nay bà ta ngủ vùi. Trời phạt Hương? Bà vũ nữ già, mấy người biết mà. Kể hoài cái chuyện thời vàng son của bà với ông Trực. Chuyện cổ tích này ông Trực đã nghe khoảng một trăm lần rồi cha. Giờ thì có nghe đâu, nể bà già cho nên ông ta nháմ mắt, như là lắng nghe. Nhưng ngủ khò cho tới hơn 11 giờ đêm, vậy thôi. È nghe nói ông Trực bị xếp lớn trong Dinh Độc Lập đì sói trán về cái vụ bán á phiện bên Thái Lan đó mấy cha.

Còn sau đây là những gì diễn ra khi Điệp và LeChan nhìn thấy lúc hai người ngồi trong quán Cái Chùa. Nhưng do LeChan kể rất chi tiết:

- Trực thức dậy, ngồi ngất ngưởng trên cái ghế xoay, lần này đưa lưng vào tường. Mọi người nhìn thấy Trực rút từ bao thuốc nhau nát một điếu Salem đầu lọc dài. Trực rút bớt sợi thuốc lá, lại rút bớt đầu lọc, bằng một động tác dứt khoát, khá lạ mắt. Trực lật ngược lon trái đào, khui lớp thiếc, trút từ trong lon ra thứ bột trắng. Người xung quanh biết ngay là bạch phiến. Điếu thuốc mềm nhũn, chứa một liều lớn ma túy. Trực kẹp que diêm giữa hai mảnh giấy bia cứng, của cái vỏ diêm quẹt in lòe loẹt tên một khách sạn lớn, “bút” cây diêm ra khỏi bao giấy. Diêm sinh bùng lên ngọn lửa vàng tím, châm thuốc rít một hơi cực dài. Đầu điếu thuốc mềm cháy nhanh, không ngừng, cho tới khi nó gần như cự sát vào mũi Trực. Không có một sợi khói nào bay ra khỏi mũi. Trực ngừa mắt nhìn lên cái bóng đèn đường, mới vừa bật sáng, giờ thì Trực thành ông trời say bét nhẹ rượu lẫn bạch phiến. Lạ kỳ là bàn tay ông trời cứ rờ râm... vách tường. Rồi lật xuôi trở lại lon trái đào nằm đường, loại cực ngọt. Lon trái đào model, trong một lon đựng hai thứ. Lúc sau vẫn là những động tác quen thuộc. Tay Trực đốt điếu Salem thứ hai. Lại lật ngược lon trái đào. Lần này thì bà vú nữ già hít trước, sau đó tới Trực. Lại lật xuôi lon trái đào, khui mảnh thiếc trên. Cả hai tiếp tục ăn những miếng đào ướp đường. Đúng gu dân “ken”. Ông trời ném các lon trái đào trống rỗng ra đường nhựa một cách ngang nhiên phá phách.

Ông dùng các cái lon khác chọi trúng ngay một con mèo, làm cho nó nhảy dựng lên, chạy thẳng vào con hẻm nhà bếp. Chuyện gì xảy ra sau đó, hoàn toàn bất ngờ không khác một pha hành động, kiểu phim chiếu ở rạp Rex nói về găng-tơ. Hai tay bài trừ ma túy và mại dâm, mặc thường phục, tụi này làm ra vẻ chỉ là quái cảnh, đi ngang qua Trực. Một thằng vạm vỡ bỗng quay nhanh lại, rất chuyên nghiệp, chiếc còng số 8 từ tay nó “bắn” vào cổ tay cầm ly rượu của Trực, tay Trực bị khóa cứng. Thằng thứ nhất chưa kịp rút súng khống chế Trực, thì chính nó giống như người bị phong xù, ngã lăn quay xuống lề đường. Bây giờ trên tay chưa bị còng của Trực, còn lại một cái ống sắt ngắn trống không. Nó là cái “fe” biết chưa, thứ súng bắn pháo sáng của không quân. Một cái đèn khò hay hàn xì thì đúng hơn, nó đã phut ra một tia lửa xanh rì. Thằng con bài trừ ma túy, đệ tử của Tài “tráng” chó ai. Nó nằm dưới kia, hà hà thằng con hoang có khuôn mặt ác quỷ Frankenstein, cháy xanh lập lòe chất lèn tinh. Ké cả hai mắt của nó cùng lồi ra và đang cháy khét. Khóa còng số 8 còn lại. Thằng con gái mài dâm bài trừ ma túy thứ hai chộp lấy, tự còng vào cổ tay nó, thằng này coi phim Mỹ hơi nhiều. Nó ngu nó dại, thằng này chắc đẻ ra bị thiếu tháng. Cho nên nhò người, làm lạnh rút khẩu súng trai khế trong bụng nó. Nhưng cây súng cũng đã nhanh chóng ở trong tay của Franco Nero Trực. Trực quay người trên chiếc

ghế xoay, người ta không nghe tiếng nổ, nếu có thì nó giống như tiếng pháo xì. Nòng súng lục áp sát vào bụng thằng thiếu ăn nhở con. Và rồi, mày biết không Điện, của thiên trả địa. Cái gì của Xêda thì trả lại cho Xêda. Máu từ sau lưng thằng con bắn tung ra ám vào bức tường.

Điện thấy chỗ tường đó, gần đây đèn huỳnh quang, cong quẹo hình nốt nhạc chớp tắt. LeChan nói tiếp. Ai mà không biết anh ta cũng chơi bồ đà, xì ke tá lá. Vì vậy mà anh ta cho rằng mấy thằng con hoang của ban bài trừ ma túy cản ngại thú vui của anh ta. LeChan rất ghét đám lính không ra lính của Tài “trắng”:

- Thằng ma cà rồng liệt dương lại ngã xuống đường. Nằm chung với Frankenstein. Trực vẫn còn ngồi trên cái ghế xoay, khổ là cánh tay ông trời con dính với tay của con quỷ Frankenstein. Bà vũ nữ già bán thuốc lá xem ra thạo nghè, bà dùng một cái kẹp tăm, hay cái gì đó đại loại, cho vào ổ khóa cái còng. Bà ta chỉ mở khóa cho Trực còn cái xác kia nằm ngửa mặt, cứ khoe khuôn mặt hoa hậu về chiều, y còn bất tiện ở chỗ, một tay dính chiếc còng. Hai ba chiếc xe tuần tiễu ngưng lại đằng kia, chỗ nhà hàng Man My.

Đúng như LeChan kể. Tuy anh ta kể theo kiểu phản cảnh điện ảnh. Lúc đó Điện nghe tiếng máy bộ đàm vang vang. Các quán bar cạnh đó còn những khách nước ngoài. Mặc kệ cái chuyện nổ súng trước mắt,

họ vẫn uống bia rượu và hút cần sa. Liệu còn có một cuộc xô xát khác ôn hòa nghịch ngợm hơn giữa Trực và ban bài trừ ma túy?

Không ôn hòa chút nào. Lính Nam Hàn vào quán bar bên kia đường xung đột với lính Mỹ đen đang hút thà giàn đủ thứ chất gây nghiện. Những con người đó không muốn đánh nhau. Một số đông GI Mỹ phản chiến bị nhốt trong căn cứ Long Bình. Hàng đêm truyền hình Mỹ vẫn khan cả tiếng khuyên các GI không hút cần sa. Nhưng họ vẫn hút cho tới điên cuồng, thán tàn ma dá.

Xe MP hồn hợp kéo tới. MP Mỹ, phần nhiều là da trắng, buộc lính da đen của họ chống tay vào tường, đánh dùi cui vào đầu, gạt chân cho té rồi vất vào xe. Lính Mỹ đen thường bị đòn nhiều và bị vất lên xe cũng nhiều hơn lính Mỹ trắng. Linh Mỹ la làng cũng hơn lính khác. Như là ra trận lính Mỹ hét xóm tụ, nhưng cởi giày ra là y ngồi một chỗ, bất ly cục cưa. Quân cảnh Nam Hàn rất trật tự. Họ chỉ đánh lính của họ khi về tới đòn.

x
x x

Điệp nhớ lại: Trực không nhìn bên kia đường, cũng không nhìn đâu, bỗng nhiên ông trời con nổi khùng. Vụt đứng lên, làm ngã chiếc ghế xoay. Rất lịch sự, trước mặt phụ nữ tức bà già bán thuốc lá, mà cũng

không chữa việc bán thêm cắn sa, Trực lảo đảo đi vòng vòng cái ghế. Có lẽ là muốn dựng nó lên. Nhưng dựng hoài mà chiếc ghế vẫn không hề đứng lên. Ông trời bèn bước thật nhanh. Những người say đi nhanh có lợi thế hơn là dừng lại. Vì dừng lại sẽ có nhiều cơ hội té, nhưng Trực đi nhanh cho tới đúng cái cửa hình lồng chim của phòng trà T & D thì ông trời con này ngã chui vào cửa kính.

Gần sáng, Trực là người ngồi gần sảnh khấu nhất, lùi dù tháo hai bông mai sơn đen, có đế đính nơi cổ áo sơ bông beo, giận dữ liệng bỏ cả đế lăn bông mai ra ngoài sàn pis nháy. Trên đó là những bước chân xoay tròn, của các vũ nữ đã say tiếng nhạc tung bừng. Khách cũng say mềm. Còn có ai không say như Trực, ông ta say là muốn cho chết. Tôi nghiệp trung tá Trực, nghề nghiệp của người lính nghèo là bán máu của mình.

Người ta đang ném tiền qua cửa sổ, ném cho thật mau, tiền là cái gì trong thành phố còn chưa biết ai sẽ là chủ này. Ngay cả đám nhà binh có mai có đế, trận mạc như Trực hay như Tôn "mù" và cả LeChan cùng đâu có thể gọi nghề binh là một cái nghề để sinh sống. Ngoài những sì quan quý tộc, giàu trong trứng giàu ra. Thường khi cũng không thiếu chi người xuất thân từ kẻ nghèo rớt, giờ thì lon lá hương ba đồng ba cọc, lại cũng nghèo, lại thêm không biết sẽ chết lúc nào.

Trực gầy hấn với Chí, một tay an ninh chìm vạm

vỡ, anh ta bảo vệ phòng trà. Chí có mái tóc chải rất lạ, hai bên cánh tém ra sau gáy, trước trán phủ lòa xòe cái lưỡi gà. Chí nguyên gốc người nhái, cận vê của một ông tướng. Anh ta không dữ cũng không hiền. Chỉ khi nào nổi đóa lên là cái đầu cung tướng cũng không biết đau.

Người ta gọi anh ta là Chí Đầu Bò. Trong ánh đèn màu chập chờn Chí đẩy Trực vào trong bếp ăn thông ra cửa hậu tới hẻm nhỏ, nơi đặt thùng rác và các két bia trong không. Nhưng một lúc sau chỉ có Trực lùi dù xo cửa bếp bước trở vô.

Ông Trời lại ngồi sát thềm sân khấu, dùng một tờ giấy bìa ván lại thành cái loa nhỏ, thổi những cây đinh kim vào mông một “nữ thần” sexy show đang ưỡn eo trên cái buc loạn xạ ánh sáng cực tím.

Người quản lý phòng trà, gọi điện thoại báo Quản Cảnh. Đúng ra, thì họ đã ở trước đường canh chừng Trực từ sáng sớm. Trực ngắt ngưởng đi ra cửa, nghênh ngang đứng lại mảng tường chói đèn, cái bóng của Trực trông là lạ, một tay chống vào tường, người thì nghiêng về phía sau, còn tay kia anh ta cầm... đái tháo.

x
x x

Lúc này Ngọc Hoàng vừa tới. Ngọc Hoàng lái chiếc xe hơi không có cảnh cửa nào của anh ngừng lại trước

cửa lồng chim. Chiếc xe quái kiệt, chẳng khác gì cái bô rác lưu động, rác rến, bao ni lon, giấy báo gói bánh mì, và những vật “lưu niệm” khác như là bao cao su, đầy trên nệm lòi cà lò xo.

Không hiểu vì sao Điệp bỗng nhiên nhìn đồng hồ. Kim dạ quang chỉ 2 giờ sáng. Con đường vắng hoe, vài chiếc taxi con cóc trống không chạy ngang qua, mấy chiếc xích lô chui mũi vào tường, anh phu xe ngồi trên ghế trước ngủ.

Chiếc xe Quân Cảnh lăn bánh cách xa, từ từ theo sau Trực. Quân Cảnh không dám bắt ông ta vì ông Trực mà có bị bắt thì như cúc bỏ dĩa. Ông cũng đang cầm, một cách hờ hững, trái lựu đạn mini tròn xanh như quả táo của 81 Biệt Cách Dù. Biệt Kích hay là Biệt Cách như là thứ linh đánh thuê. Nhảy dù xuống đâu thì đối phương biết trước đến đó, đón lồng bắt người không còn một mạng. Đơn vị chính trà lương cũng từ chối nhận diện, họ là những người có ăn lương nhưng vô thừa nhận. Người ta kháo nhau về họ, đó là thứ linh bạt mạng, chẳng có lý tưởng gì. Và các ca sĩ nói rằng: Linh Biệt Cách bào tiêu thuốc phiện bị bọn phi Vang Pao bắt, chặt tay và chân. Họ chỉ hô lớn... “Đàn bà và Tiền” là hết.

Trực quay mặt lại, chân này đá chân kia, hinh như muốn đi trở lại cửa kính, vỏ phòng trà T & D nhưng chỉ còn đủ sức đứng chống hết hai tay vào tường,

đầu gục xuống ngâm nhìn nước tiểu của mình. Trong cái đầu đầy khói của Trực mơ màng chuyện vừa xảy ra. Khi ông ta gây gỗ với Chí Đầu Bò xong, tức thì Chí ngã dài vào các thùng bia trống không ngoài đường hẻm. Một tay chống vào mảng tường, Trực bước trở lại cửa phòng trà, đi ngay vô phòng ca sĩ, nơi diễn viên múa Agogo hóa trang hay thay quần áo, anh ta ngã người sau chiếc ghế nệm dài ngủ vùi. Không ai biết có Trực ngoài sau cái ghế dài đó, kể cả Hương "ngu" vừa trở tới và cô ca sĩ *Chân Mềm*...

x
x x

Gọi là phòng hóa trang chứ thực chất đất đài mà xay phòng. Cũng như hầu hết các sân khấu rạp chiếu bóng, cái lương, kịch nói, tân nhạc, hộp đêm phòng trà cũng phải dành tất cả cho cái phòng lớn khán giả, nghệ sĩ ngồi cạnh chân cầu thang, kể cái toa lét thì đã may.

Cô ca sĩ *Chân Mềm* ngồi trên cái ghế nệm. Mỗi lát đóm sáng của điều thuốc lá Con Mèo. Trực vừa nghèo lại vừa già. Vợ hát không hay lắm, mà cũng không nổi tiếng, con cái nheo nhóc. Trực không có nghề nào khác, mà bà vợ u sầu cũng thế.

Giờ thì vì Trực quậy mà tay quản lý cho hay *Chân Mềm* hát xong tuần này là biến. *Chân Mềm* ngồi đâu úa nước mắt tới đó. Nhà thuê, con đau bệnh, đủ

việc. Còn Trực cứ say mèm như người chết rồi. Còn vợ thì bị đì.

Hương “ngu” ngồi bên, lúi lo an ủi *Chân Mèm*, trước nỗi lo sơ đói khổ tới nơi của bạn, Hương “ngu” làm sao mà không xót, không ngậm ngùi. Nhưng cái thân mình chưa yên. Hương mà ca sĩ gì cho cam. Hương còn đi bán lông néo già này nợ kiếp sống. Cô nàng giới thiệu vài hộp phấn, viết chì kè mắt, và mấy bộ lông mi già. Của đảng tội ai cũng gọi Thùy Hương là ca sĩ chùa, vì Hương chuyên hát lót, xuất thân làm ca sĩ trước hơn ai hết, nhưng Hương “ngu” không gặp may, hát hoài vẫn không nổi tiếng. Những ca sĩ như Hương phản nhiều vào làm dân chính cho các ban văn nghệ lính lác nhà binh. Cái số chỉ có vậy.

Bây giờ cô nàng là ca sĩ hát lót chuyên nghiệp, tới phòng trà nào cũng ngồi chờ dài cổ, nếu có ca sĩ nào không tới kịp giờ, anh chàng Ngọc Hoàng xướng ngôn viên mới nhớ tới Hương, lúc đó anh ta vừa hối vừa nài nỉ Hương “ngu” hát.

Nhưng khi cô ta đang hát mà có ca sĩ khác chạy tới thì cũng chính Ngọc Hoàng – Lúc nào cũng đứng cạnh sân khấu, bàn tay anh ta ra dấu, làm như đưa con dao cắt cổ – ý là hối thúc Hương “ngu” hát cho mau, chạy vô, nhường sân khấu cho cô nàng ca sĩ đang chầu mò, chì chiết bên cạnh anh ta, đòi hát trước. Với lý do muôn thuở là vì cô nàng còn phải chạy show. Thật ra

cô ca sĩ kia có tên tuổi, nhưng chỉ một chút tí. Mà Ngọc Hoàng lại khoái cô ta. Bà chàng kỹ sĩ, vợ của Ngọc Hoàng đã biết chuyện đó.

Bực mình là vậy, mà cho đến nay Hương “ngù” vẫn yêu nghề hát, đúng là ngu. Và vì thế mà quanh đi ngoanh lại thua xa các đồng nghiệp xung quanh. Ngoài việc thiếu đòn ông thì ngu, người ta còn đặt cho cái tục danh là Hương “ngù”.

Ngu hay ngù, thì nàng cũng sống nghèo và vội vã. Bi kịch thay, Hương phải làm bộ như rất bận (chạy show tút tít, nhưng thật ra thì... có hát chỉ nhiều), cô nàng đi đòi nợ cũ, nợ của đồng nghiệp mua vải góp, quần lót, áo ngực, bông tai vàng giả, phẫn sáp, son môi, viết chì, mì mắt túc lông nheo giả.

Của đáng tội. Những sản phẩm thủ công đó do chính Hương “ngù” ngồi cẩn mắt, thắt từng sợi trên cái bàn thêu tay. Mấy năm nay Hương còn bán cả cần sa cho lính Mỹ và heroin cho bất cứ ai. Chính Hương “của đáng tội” cũng chơi lai rai. Ma túy thì chẳng chừa một con đó nào.

Lúc này trong phòng hóa trang không có Ngọc Hoàng và Điệp mà chỉ có bà vợ kỹ sĩ, chuyên gia khiêu vũ của các khiêu vũ trường. Bà nhảy nhót mỏi chân, phòng cảng để nuôi con. Ngọc Hoàng làm nhiều việc nhưng ít tiền. Sài Gòn đắt đỏ, mệt ít ruồi nhiều.

Bà kỹ sĩ cũng tới ngồi trên chiếc ghế nệm dài, cạnh

cô ca sĩ *Chân Mềm* nghe Hương “ngu” tán với đám múa Agogo về hộp phẩn thoa mặt, nhập khẩu từ... tàu viễn dương vừa mới cập bến. Máy nòng Agogo tiền đâu mà mua. Rồi cô nàng ống ẹo nhiều chuyện Hương “ngu” – cô ca sĩ chùa – bèn chàu cái mỏ đỏ son, kể vanh vách cho mọi người nghe mọi chuyện thượng vàng hạ cám.

x
x x

Đêm đã tàn, cuộc vui nào rồi cũng chấm hết. Cả đám ca sĩ, vũ nữ, nhạc công, Ngọc Hoàng và Đệippo, còn có cả anh chàng Minh gà tồ chuyên viên điện, Chí Đầu Bò người nhái, một mắt tím bầm, vì ăn nấm đám của Trực kéo nhau đi. Gần sáng tan tầm, cả họ làng, bên nội bên ngoại làng hia mào ngồi ăn... phở khuya ở khu đường Pasteur. Lúc sau Ông Nội chở Bà Nội da nâu tới xí xô xi xào. Gần sáng thì bọn vũ nữ tới ngồi bàn bên cạnh. Trong số có Dương lùn. Hương bao giờ cũng khai pháo:

- Ông Trực mắc cái gì mà cứ nhậu mút chi. Con *Chân Mềm* ngồi đâu khóc đó. Cha quản lý đòi đuổi *Chân Mềm* không cho nó hát, kỳ này hai vợ chồng bốc đất ăn. Ông Trực tuyên bố già mìn cho nổ luôn cái phòng trà T & D.

Không biết tại sao Hương “ngu” cứ nói đi nói lại câu nói của Trực, về chuyện đặt mìn cho nổ phòng

trà T & D hoài. Cứ mỗi lần Hương “ngu” bỏ cái câu này vô chuyện của cô ta ngay cái chỗ đông người tai vách mách rứng này thì y như rằng về nội dung câu chuyện xóm tụ hơn.

Thôi thì cứ cho là Hương “ngu” đĩa thêm câu nói của tay Trực ngổ ngáo kia đi. Có khi mọi người cũng biết tống là vậy, tức là no không quá đáng như Hương kể. Ai cũng biết cô nàng quen miệng thêu dệt thêm. Nhưng xét hoàn cảnh của Trực với *Chân Mềm* rồi so với hành vi mới đây của Trực, chuyện làm nổ phỏng trà T & D có nhiều khả năng xảy ra. Trực lại là tay tổ phá hoại, gậy nổ, chuyên gia về bom mìn, súng ống và lựu đạn.

Hương cứ tỏ ra mình là tình báo điệp viên giống như Mata Hary mới khổ. Nghĩa là lúc nào cũng giữ một vài tin bí mật, tuyệt mật. Trong khi gấp vài sợi phở, suýt chút Hương “ngu” lỡ miệng khoe mình là “con rệp” của Tài “trắng”. May quá nàng đã kịp khép mồ.

Khỏi khoe thì ai cũng biết tống. Nhưng cũng có chuyện không hiểu nổi rằng tại sao cô ta có khẩu súng Bò-ro-ning với băng đạn, những viên đạn nhỏ xíu xiù trong cái bóp đầm cù xì. Hương lúc nào mà không nói, cô ta vẫn nói tiếp... dài dài. Nhưng không nói về khẩu súng.

Khuya này, cô nàng có vẻ bị chấn động, nói còn

hơn bình thường. Đã vậy Hương lại làm ra vẻ bí mật hơn nữa, nhưng thực chất câu chuyện về Trực đã tòe loe toét loét ra rồi – song cái chính là mọi người vẫn thích nghe... chuyện phía thêm thay vì chuyện thật nguyên chất.

Nào có gì đâu mà bí mật. Hình như là tay Trực mà ai cũng biết là phổi bò liều mạng, điếc không sợ súng. Cộng chung với việc cắp trên thả bom nhầm, Trực hẵn học là lên cái tên cứng cỏi một vị tướng. Ông ta có chức danh thường gọi là tướng Kỵ Binh. Tướng quân cũng hay tới phòng trà T & D chơi. Tuy ông ta không lèo hánh gì tới Chân Mềm, Trực cũng lấy cớ làm ra vẻ ghen tuông. Hôm có tướng Kỵ Binh ngồi coi sexy show ở phòng trà Tháp Ngà. Chân Mềm cũng chạy show tới đó. Trực chửi thề rồi tát vợ, tất nhiên là có lời lẽ xúc phạm Tướng Quân.

Phóng viên Thanh Y Dạ Khách, ngoài ngoài bar rượu. Rồi đi toa lét, cũng là phòng hóa trang. Hình như và có lê anh chàng chụp được tấm ảnh nào đó, của pha đánh vợ thời sự này anh ta bán cho tờ báo Sân Khấu Màn Ảnh. Vậy là nổ dây chuyền trên nhiều tờ báo chuyện tướng Kỵ Binh chơi gái và buôn lậu thuốc phiện. Hưng xùi còn viết một bài giả tướng về vụ không quân thả bom trên đầu Biệt Kích xóa địa bàn.

x
x x

Không phải ai cũng hung dữ. Nhưng có khi vì hoàn cảnh bất khả, người nào đó không thể hiền. Nhân chí sơ tinh bản thiện. Anh Văn Chí làm việc trong hồ tắm An Đông, với nhiệm vụ trông coi khách tới bơi. Nếu có ai bị vẹp bẹ, Chí nhảy xuống vớt lên. Cả ngày Chí mặc độc cái quần sì một mảnh, người ngợm đèn như cù súng. Nôm na thì đây là cái nghề sinh sống dễ thương. Tất nhiên Chí bơi lội giỏi. Tới tuổi quân dịch Chí bị bắt lính. Anh ta là con kình ngư cho nên người ta cho vô lực lượng người nhái. Sau đó làm cận vệ cho ông tướng. Cận vệ là cái nghề bắn súng, đấm đá lanh lương.

Chí Đầu Bò tướng đậm thấp, có bề ngang hơn bề cao. Nhưng không phải lùn, hầu như anh ta lúc nào cũng bị chính sức nặng thể xác của anh ta đè xuống tận chân. Cái nghề làm Khi Đột của Chí không khác cho lắm các nhạc công, chỉ đứng và đứng suốt đêm, cho nên thường bị thấp khớp sớm. Trông cái tướng Chí khổ sở với mái tóc lưỡi gà láng bóng, ám dày sáp xức tóc. Tuy nhiên anh chàng nhiều mồ hôi này, có vẻ ngoài hiền khô, nhưng mà quạo nóng trời thẳn. Chỉ chỉ dịu lại khi nào trông thấy Hương "ngu".

Trong túi Chí có cái kiếng soi mặt, cái lược đồi mồi, khăn tay, suốt ngày đêm cày lược vẵn nằm trong túi áo, nhưng hễ vừa trông thấy Hương "ngu" là Chí lại chải đầu. Khi Đột quạo quạo biết yêu và biết ghen.

Không ai biết anh ta dắt khẩu súng ở đâu. Ngoài Hương “ngu” thì khó ai biết, vì cô ta giỏi quan sát. “Thằng này mà lấy nó có ngày nó nổi máu ghen, nó bắn thấy mẹ” Hương hay nói về Chí Khỉ Đột, cũng có nghĩa rằng cô nàng du mục Lolo biết thằng Gù Anthony Quinn yêu mình.

Chí có cái bụng tròn mõ, anh ta dắt khẩu súng sâu viên trái khẽ nòng ngắn, lún sâu vào đó, kín đáo, nhưng đúng tầm tay.

Người ta nói Chí đá tới khoảng xương hàm một người cao hơn anh. Điều đó có thật, lại đá rất nhanh. Mỗi khi xung đột, khuôn mặt Chí đỏ như gà đá độ. Anh ta theo chân đám ca sĩ nhạc công ăn phở khuya vì như đã nói, anh chàng mè tít Hương “ngu”. Mê đến nỗi câu gì mà chui ra cái miệng nhiều chuyện Hương “ngu” thì với Chí vô cùng hấp dẫn. Khi cô nàng chu mò kẽ bất cứ chuyện tào lao gì thì Chí đều nghĩ – nó có không khí kiểu phim 007.

Dù rằng ai cũng biết một phần, ví dụ như chuyện tay Trực khử hai tay bài trừ ma túy. Mà hai thằng con này người của Tài “tráng” nữa chứ. Ai không biết cứ thử hỏi một người, chẳng hạn như anh chàng Dương lùn chơi Piano ở nhà hàng phòng trà Cánh Quạt Cối Xay Gió Đỏ trong Chợ Lớn. Chuyện của Trực loan truyền khắp các phòng trà, và cả khiêu vũ trường. Dương là bạn vong niên của Ông Bà Nội. Ông Nội nói:

- Dương là một thiên tài về nghệ thuật nghe nhìn lén, ở xa cũng có thể nghe được, ồn ào thì lỗ tai có phép lọc âm, mắt nhìn khẩu hình đoán ra câu chuyện. Đáng lý phải được bên ban điều tra tình báo khoa học hình sự mời về làm việc. Nhưng bạn tôi tốt nghiệp nhạc viện xong là đi đàn phòng trà. Dương ngồi suốt đêm bên cây đàn Piano. Bục dành cho ban nhạc ở Cảnh Quật Đô nhỏ hẹp. Cây đàn bụi nhét trong cái két, che hết cả thân hình tròn vo của Dương. Dương vẫn nghe và thấy, còn có tật ngủ gật trên phím đàn.

Ông Nội mỉm cười nhìn Dương.

- May là ngủ mà còn biết rõ mọi chuyện. Biết chính xác, từng đường tơ kẽ tóc, biết ngay nguồn tin gốc hơn là Mata Hary Hương "ngu".

Rồi như một lời giới thiệu trang trọng:

- Ngoài việc bẩm sinh nghe và nhìn lén, Dương còn có khả năng thực tế là thường ngày tối dậy đàn Piano cho tiểu thư con một ông tướng tình báo. Biệt thự của ông ở trong khuôn viên Bộ Tổng Tham Mưu. Phải vậy không Dương?

Dương ngồi bàn bên kia gật đầu. Ai nói gì anh cũng gật đầu. Đây là người có danh hiệu nhện nói đạt kỷ lục quốc gia. Bà Nội thay chồng nói tiếp để cho Ông Nội còn ăn phờ.

- Anh Dương ở nhà ông Tướng như ăn cơm bữa.

Bỗng mọi người hết sức bất ngờ vì Dương nói. Vì quá lâu không nghe tiếng nói của anh ta. Cho nên nhìn môi anh chàng nhúc nhích. Tiếng nói phát ra từ đó rất lạ, hay là người nào đó lồng tiếng cho Dương.

- Không phải ở nhà một ông mà nhiều ông. Không phải dạy chỉ có một tiểu thư mà còn nhiều công tử và tiểu thư khác. Phần nhiều cái giới con ông cháu cha đó ghiền xì ke. Còn ở trên thì buôn bán ma túy. Chớ còn không lấy gì mà hút, xe hơi đời mới đâu mà lái...

Dương có vẻ muốn nói thêm nhưng kịp thăng lại lết bánh. Anh chàng nhạc sĩ nhớ lại, khu phờ nổi tiếng này không thiếu cha gì bọn mặt thám tới ăn và dòng tai nghe. Song Dương đã nói từ tốn, nói rất thật. Nhưng rồi cho dù Dương hay là ai thì Dương lùn, anh chàng cũng như mọi người, vẫn khoái nghe Hương kể lại mọi chuyện tưởng tượng trong cái đầu ám khói của cô ta. Hương hút thuốc lá nhà khói như cái đầu tàu xe lửa.

Chẳng những vậy mà Hương còn kể có đầu có đũa. Hương còn có khiếu nói dóc hết thuốc, kể chuyện... tiểu lâm thấy chạy, nói tục *chằn ăn trăn quấn*, chuyện phòng the của các ông lớn, nói nhó thoi, pha vào chuyện chính trị, rất hấp dẫn. Không thua chuyện một ngàn lẻ một đêm, nhưng nó lại rất thời sự. "Của đáng tội" nhiều khi nó trùng khớp với chuyện thời sự, chính xác tới tát chín mươi phần trăm nếu so với bản tin

đò, tối mật của khối Thông Tấn Báo Chí, và tin tức theo bản xanh, của các nhật báo Sài Gòn.

Chuyện thời sự mà Hương kể suốt là chuyện chính mắt Điện với LeChan thấy Trực say bét nhè tối đêm qua. Mặc dù Điện không chính mắt thấy Trực đánh vợ. Nhưng bao nhiêu chuyện xâu chuỗi lại, cũng đã làm cho Điện phái liên tưởng tới nhiều điều. Hình dung được phần nào câu chuyện hào hức sắp diễn ra trên đường phố sáng hôm sau.

Tức là ngay bây giờ, người ta nói rằng, vụ nổ khó thể tránh. Đôi bên đang so đọ, không thể theo chân Trực mãi, ban đầu Tướng Quân sợ Trực sẽ hé mọi việc, về vụ thả trái bom với các phóng viên đang đón tin.

Sau khi Trực làm tình làm tội hai thằng con của ban bài trừ ma túy. Thật ra nó là một nhánh nguy trang của Trung ương Tình báo thuộc An Ninh Quân Đội. Theo lệnh miệng của vị Tướng Kỵ Bình – Chính danh ông tướng mà tay Trực hài tên tộc là toáng lên đêm rồi – Sáng nay Quân Cảnh sẽ bắt sống Trực. Chỉ nói là bắt sống anh ta... để hớt tóc.

Từ đêm hôm qua, khi anh ta lùng thửng đi vào cửa phòng trà, xe quân cảnh vẫn đậu bên kia đường. Và ngoài sau tòa nhà, nơi cửa sau bếp phòng trà T & D. Cảnh chừng tới nỗi con ruồi chui qua cũng không lọt.

x

x x

Bây giờ là 10 giờ.

Xung quanh còn có xe cứu hỏa, và xe đặc nhiệm dùng sóng siêu âm tháo gỡ, phá bom mìn. Cảnh sát yêu cầu những người ở gần phòng trà T & D, nhất là ngoại kiều, nên rời khỏi nhà tìm nơi trú ẩn. Lần lượt người già, trẻ con và phụ nữ kéo nhau ra khỏi khu vực cảnh sát vừa nói loa yêu cầu. Những người trẻ hơn đi sau. Cũng có người ở lại.

Không ai thấy tận mắt trong người hay trên tay Trực có súng. Cứ tưởng anh ta chỉ có vài flare bắn pháo sáng. Không những là vậy, anh ta còn nhiều đồ chơi ăn thua đủ, đã giấu lúc nào không ai biết, sau cái ghế nệm dài là đằng khác.

Trung tá Trực, như là Franco Nero tay súng trong phim cao bồi Ý kéo cái hòm có khẩu súng liên thanh. Ngoài sau cái băng ghế dài là một kho vũ khí mà ông ta giả say mang vô từng món. Kho vũ khí của tay Trực, khùng khi chuột này, ai mà biết nó còn những gì, ngoài chừng chục trái lựu đạn mini.

Không khí trên đường phố nhất là khu tam giác trước mắt quán Cái Chùa, Cheers, và T& D ở ngay trung tâm, vừa gày tờ mờ vừa bức bối. Mọi việc nóng dần lên. Một lần nữa Điện có linh cảm đúng về những gì sẽ diễn ra. Nhất là sự nguy hiểm.

Và bây giờ là 11 giờ sáng.

Tối hôm qua Trực say mềm, người ta cứ tưởng Trực

về nhà với *Chân Mềm*. Nào ngờ ông ta say ngủ chui, ngủ vùi sau cái ghế nệm dài trong phòng trà T & D.

Người ta đã mang một cái xác bị bắn thủng bụng đi? Vì hắn bỗng biến mất không còn ở đó. Không phải. Chẳng có ai bị bắn thủng bụng. Đó chỉ là lời kể của LeChan, và Hương “ngu”. Tên này té vào lon trái đào đã khui cả hai đầu. Mành thiếc làm hắn chảy chút máu, kỳ dư còn là nước đường và trái đào trầy trết trên người. Còn tên mặt thám ma Chan gọi là Frankenstein thì tự đứng dậy mò mẫm, trèo một cách khó nhọc – nhưng chính hắn – lên taxi, vào khoa mắt và phòng.

Hiện người ta không rõ Trực còn trong phòng trà T & D, hay là đã chuồn ngã sau, đi ra ngoài bờ sông dông rồi. Tiếng máy bộ đàm vang vang trên đường phố. Trong khi đó Điệp đang trên đường tới gần T & D.

x
x x

Tối hôm qua cho tới bây giờ, người ta áng chừng anh chàng Trực đang tinh chuyên nổi loạn. Giờ thì, anh ta đang ở ngoài sau cánh cửa kia, cách Điệp khoảng vài trăm thước. Nó là cái cửa im im lồng chim đang say ngủ của phòng trà T & D. Nhìn cánh cửa Điệp thấy bứt rứt nôn nao làm sao.

Trực ở trong bếp, khát nước kinh khủng. Anh ta mở tủ lạnh tìm chai nước cà chua ép. Anh ta cầm chai

cà chua lạnh toát đi ra chỗ tấm màn nặng, hé nhìn ra ngoài đường. Chiếc xe quân cảnh vẫn nằm cuối đường. Một xe cảnh sát đã chiến trờ tới, lại lui ra sau cái ngách nơi quán Cái Chùa.

Trên đường có một nhóm người đi tới. Trực ngạc nhiên trông thấy Huy Trần và Bích Liêu dừng lại nhìn LeChan. Anh ta đang đứng hờ hênh bên kia đường, cố ý cho Liêu thấy. Trong phòng trà, Trực ngồi ti mỉ sấp những trái lựu đạn nhỏ trên ghế nệm. Cây AR 15 mang trước ngực. Những sợi dây điện kéo dài ra tới cửa bếp, rồi còn kéo ra tận ngoài mé đường sau lưng tòa nhà.

Chính nơi đó Trực sẽ nhấn ngón nó. Và trái mìn mặt trắng khuyết – mặt cong của trái mìn tự chế – sẽ xoay ra ngoài, nằm bên góc tường chỗ mảnh kính sẽ nổ tung, và hất mạnh các thứ có trước nó ra ngoài kia. Tùy theo loại mảnh vỡ và miếng thép, nó có chịu đi thẳng đụng vào người đang đi trên đường, hay chém phạt mảng tường, là chuyện phải có.

Ngoài đường vắng. Bóng có chiếc xích lô ngang qua, có lẽ anh xích lô không biết chuyện gì. Nhát thấy xe tuần tiễu và nghe tiếng máy bộ đàm anh ta hoảng hốt đạp nhanh, cong đuôi chạy thẳng.

Kinh nghiệm riêng của Địệp, cứ mỗi lần nôn nao như vậy, thì lạ chưa, và cũng khá là kỳ quặc không ai có, khổ nỗi nó lại ít khi thiếu vẻ khôi hài không đáng.

Khi nào có chuyện lo Điệp cứ nôn oẹ như đàn bà cắn thai. Lúc cần giữ yên lặng Điệp cứ... ách xì liên tục. Sau những điều phúc tạp này, hình như, không sớm thì muộn. *Triết bắt đầu chuyển mưa?* Một tín hiệu theo ý nghĩa nào đó. Coi như đó là cái sự nhạy cảm của Điệp.

Mường tượng mũi Điệp như là đài thiên văn báo hão. Đúng hơn hết, chính xác là Điệp bẩm sinh dị ứng mũi. Nhưng các điều đó có liên quan gì tới chuyện rầy rà, rồi sẽ xảy ra trên đường phố này không. Hoàn toàn có. Không thể chứng minh bằng lời. Nhưng nói làm sao bây giờ. Cái anh chàng kỳ khôi hình như... người được mùi biến động. Chuyện như vậy chớ thật ra là linh cảm do giác quan thứ sáu, hay đại loại.

Nhin xem. Anh chàng Điệp đang *ngửi gió* theo quán tính, đường phố có mùi vị lạ, nhất là trong ánh mắt của các tay mặt lạnh ngồi trong cửa quán cà phê kem Cheers nhìn ra đường, trong đó có người đàn ông luôn ngồi bên con chó.

Đúng là mọi việc sáng nay, như nằm trong cái chảo lớn, trên cái lò đúc lửa, chuẩn bị dọn ra dĩa đĩa khách, một món cốc-tai xăng pha xăng, hứa hẹn náo loạn, tung bừng còn hơn là ngày lễ hội bắn pháo bông.

Đây là khu trung tâm, nơi có nhiều quán bar, hiệu cà phê sang trọng của số người thượng lưu, nghị viên, nhà báo, chính khách, nghệ sĩ tên tuổi. Không thiếu

những con ma cà bông, cò đuôi chồn, mang kính
trắng, nhởn nhơ với tờ báo Tây trên tay.

x
x x

Bà cô gái, trong đó có Quyên ngồi sau màn kinh màu của một tiệm kem máy lạnh. Quyên nhìn qua kính, nó có màu xanh, kính đợn sóng, thấy Điệp bước khá chậm, thân hình cong queo. “Anh chàng này nhiều tật”, Quyên mím cười nghĩ về Điệp...

Nếu gọi là tật, thì mắt và chân của Điệp có tật như nhau. Cả hai bẩm sinh đều nhanh. Mắt háo kỳ, luôn quan sát, ghi nhận cực nhanh, chân tö mò bước thẳng tới điểm nóng nhất như thời nam châm bị hút.

Điệp đang nhìn chăm chú mọi việc, chân cứ ngọ ngoậy như tay đua trầm mét chuẩn bị nhảy rào, chỉ chờ một phát súng lệnh là phóng tới nơi.

Ở đây. Có khác. Mọi sự không phải là đích đến như Thế Vận Hội, mà sự chết và hiểm nghèo. Khổ thay chỉ có mỗi mình Điệp *nhìn thấy*. Tuy nhiên không hẳn đã là vậy, anh chỉ giỏi dự đoán. Những dự đoán mà người trong nghề gọi là máu phóng viên. Trên đường phố bắt đầu bứt rút. Những người khách phương Tây dần sụt, bước nhanh hơn. Khu này lần hồi kéo tới đầy các phóng viên, cũng như Điệp, họ ngửi được mùi trái nổ.

Bắt đầu xuất hiện những ống kính trên các cửa sổ
khá cao, nơi đặt văn phòng của một vài hãng tin truyền
hình Nhật. Những tay săn ảnh chuyên nghiệp quốc tế
– Còn có tên khác là Phóng viên tự do, họ đang từ
khách sạn Continental kéo tới như ruồi bay. Lương
bằng đô-la cho phép những tay săn ảnh tép riu người
nước ngoài ở cả khách sạn đắt tiền nhất khu trung
tâm nổi tiếng của Sài Gòn. Trong số có những tay săn
ảnh vô chính phủ, còn có một danh hiệu đáng ngờ
khác là Phóng Viên Không Biên Giới.

x
x x

Dưới lề đường hẹp của cà phê kem Cái Chùa, đang
dàu chiếc xe thể thao mui trần của LeChan, cái tên lập
dị kiểu cọ hai chữ liền nhau vẫn thấy in trên danh
thiếp của tay họa sĩ nhà bình này. Thiên hạ đồn ầm
lên rằng, người họa sĩ râu ria, ngậm pip pháp phò
nhà khói này từng vẽ bức truyền thần cho các bà tướng,
và chí ít là một hai đệ nhất phu nhân.

Một hai vì các cuộc đảo chánh liên lục, tướng thay
nhau ở ngôi vị số 1 cũng khá nhiều. LeChan được ân
sủng của các Hoàng Hậu. LeChan mang lon hàm đại
úy. Ở lại Sài Gòn làm linh kiểng, thuộc văn phòng sư
đoàn lính thủy đánh bộ, hậu cứ là khu đồn trú ở đường
Lê Thánh Tôn.

Không chỉ là khoái chí vì men danh vọng mà ngày

hay đêm LeChan khà ái, cùng tụ thưởng rượu cho mình tận tối khi say mèm. Mỗi ngày Chan ra quán Chùa ngồi suy tư bên chai Hennessy cổ đen, gu của LeChan – hoặc cùng cực cũng là Whisky White Horse – Có thêm vài phúc lợi khác, chẳng hạn. Người còn có thú vui trần gian, là tán gẫu với các cô gái bán bar nhà quê tội nghiệp – Nhà quê nhưng cũng đủ gầy cho LeChan vài căn bệnh xã hội.

Ông họa sĩ còn khoái tạo dáng. Gắn cây tăm xỉa răng vô đầu điếu xì gà Cuba cẩn rồi nhai nhai. Chiêu ngụm rượu mắt lờ đờ nhìn con đường sang trọng nhất Sài Gòn. Hoặc là ngậm ống vò phì phà khói, mà phải là thuốc hút ống vò xịn thơm mùi chocolate. Mua ngay tại hàng chánh phẩm lề đường của bà vú nữ già. Dù cho lạc thú như vậy, tuy nhiên LeChan cười ít khi vui, lại có vẻ mỉa mai và cay đắng.

Không ai biết được, ông ta rất sợ mình bị thất sủng. Chỉ có mỗi việc về không giống vị công nương kia, con gái rượu của Hoàng Mẫu Hậu thì ông ta sẽ đi đong. Nếu trường hợp như vậy xảy ra thì chỉ 24 tiếng ngắn ngủi, những tay họa sĩ khác, kẻ có quyền trên ông ta, lâu nay ganh ghét ông, buộc ông phải vừa chạy vừa mặc quần, vừa phải về chán dung xác chết. Trong những xác chết thối thây đó hẳn nhiên là có ông ta. Mặt đất nhục nhàn ở mặt trận các vùng xa xôi đang i xèo. Nhiều lúc cũng không đâu cho xa, chỉ vài chục cây số ngoài thành phố này đấy thôi.

Với nỗi lo triền miên như vậy, khuôn mặt LeChan có giãn rất厉害. Có khi nó ngắn và tương đối tròn, nhiều lúc dài như mặt ngựa. Khuôn mặt kiểu một vua hài điện ảnh người Pháp.

LeChan với điếu xì gà có cái tăm xia ràng làm điểm tựa trên đôi môi khô héo. Lúc nào cũng như lúc nào, cũng lo cũng sợ cho tương lai hậu vận của nền Hội Hoa đương đại không ai chăm sóc bởi thiếu LeChan. LeChan tội nghiệp còn sợ, cho nên anh chàng cứ say, vì say thì càng sợ. Đó là một nhân vật thuộc loại hiếm hoi của Sài Gòn.

Điệp biết LeChan, ông ta mượn hội họa, giá vê, sơn dầu, phòng triển lãm, là muốn chen vai vào giới thượng lưu nhà giàu. Song ông thất bại, trời ạ. Có gì mà che giấu nổi cái nghèo dù ông ta là sĩ quan. Nhiều người, nhất là các cô con gái thường cho rằng sĩ quan là người giàu. Dù LeChan tậu được chiếc xe hơi xipo mui trần, mui xếp và chỉ có hai ghế trước, ít người có và trông rất oách. Nhưng chỉ có bao nhiêu đó.

Điệp cũng có dịp chụp cho ông ta khá nhiều ảnh. Ông LeChan với cái nheo mắt hóm hỉnh và tầm nhìn của một họa sĩ, đã nói rằng bố cục, khung hình của Điệp có hồn. Nghĩ tới hoàn cảnh như ngồi trên bàn đinh của LeChan bất giác Điệp mim cười thòng cảm. Ông sĩ quan họa sĩ đã lỡ có quá nhiều vợ, mà lương nhà bình của ông thi bèo bóp nợ nần như Chú Chốm.

x
x x

Bây giờ Điệp có việc phải bận tâm. Điệp vừa bước, lại vừa chăm chú nhìn tấm màn đó quen thuộc, ngoài sau cửa cái cửa phòng trà T & D. Chiếc xe xích lô chạy qua, làm khuất tầm nhìn của Điệp.

Hình như sau cửa kính mờ khói thuốc lá, có cái gì như một bóng người. Điệp có quen với tấm màn dày bằng nỉ, nặng trịch này. Nó được người ta treo cạnh quầy pha rượu, cái máy lạnh chạy ngày lẫn đêm nghe rì rì.

Nơi mà hầu như đêm nào Điệp cũng ngồi với mấy tay nhạc công, với anh chàng Ngọc Hoàng và bà vợ kỹ sĩ của anh ta. Cá bỗn ngồi uống ké phản cặn Whisky lúc không giờ, hay là giờ thứ 25.

Tua rượu hiếu hỷ khuya lơ khuya lắc, nhầm lén gân cốt lán chót, lúc gân sáng, cho các nhạc công của ban nhạc Hoàng gia quý tộc sa sút lõi lầm... đã mỏi mòn. Anh chàng Ông Nội lùn chơi trống jazz, lặng quạng đã say mềm ngủ gục trong hốc tối.

Không hiểu sao đêm nào, cũng như đêm nào, Điệp thường chạy chiếc Kawasaki cũ xì của mình theo sau chiếc Honda của Ngọc Hoàng. Nhưng đêm qua Ngọc Hoàng lại lái chiếc xe hơi Renault pô rác. Đêm nay nhiều show hơn, lại có một show lẻ ở Câu lạc bộ Không Quân Huỳnh Hữu Bạc trong sân bay Tân Sơn

Nhất. Cả hai thày trò cứ lái xe gắn máy song song, đi diễn tiết mục hài hước con rối nói tiếng bụng, khắp các phòng trà Sài Gòn ban đêm. Và các nơi khác.

Suất sau cùng tại hộp đêm Con Ông Chúa cạnh đó vừa xong, Điệp cũng về lại T & D ngồi chờ Ngọc Hoàng chờ bà kỵ sĩ về nhà. Anh ta lại quên phát lương cho Điệp. Bà kỵ sĩ không làm việc dưới phòng ca nhạc mà lâu trên có vũ trường. Trong khi chờ đợi, Điệp không hề bước ra khỏi cửa, đâm tuẫn tiễn về đêm vẫn vồ máy anh chàng nhạc công trốn quân địch như thường, xá chi là Điệp.

Với lý do chính đáng là phải trốn tránh như vậy, hằng đêm Điệp vẫn ngồi cạnh tấm màn dày, và lạnh như vài liệm mà Điệp đang nhìn thấy. Điệp cũng nghĩ – Nó nặng như quái vật trương sinh, cho nên người ta khó thở... và lười giặt nó là phải – Còn phải nói, nó có mùi vị riêng, cho tới nỗi mấy cô ca sĩ chạy show ngồi bên nó, tán dóc chờ tới phiên mình hát, cũng phải nhăn mũi. Máy lạnh và bụi, khói thuốc lá ngây ngát quanh năm suốt tháng, càng ngày càng làm cho tấm màn dày nặng nề thêm. Còn một việc ai không biết, nếu mà đụng tay vào nó, chính thứ bụi lạnh của nó, cùng một ít tơ nhuyễn, rất hào phóng tặng cho nạn nhân bất kể giới tính một cú... ngứa kinh người. Gãi cho tới trầy da tróc vẩy. Dù vậy, tay chủ vẫn không thay cái màn khác, hay là tính tới chuyện giặt nó.

Liệu có tay lực sĩ nào nâng nổi nó, hay sức gió nào làm cho tấm màn bằng... sắt nguội này, lay động được không – Đúng là tấm màn rất nặng, anh chàng chơi ghi-ta dáng cò hương Văn Trè, bị bình thấp khớp vì đêm nào cũng đứng đờn suốt sáng, vốn hay triết lý, luôn gật gù đồng ý với Điệp – Toa nghĩ như vậy là đúng với moa – Tấm màn chính nó bốc mùi - Như cái chánh phủ quân phiệt hôi hám xác người ngoài kia – anh ta nhất gan nhở giọng. Mặc dù tiếng nhạc rất lớn, còn khách thì ngồi khá xa chỗ dành cho nhạc công.

Do gì mà ca sĩ... và các “ký giả” cũng hay rúc vào cái xó tối này, nhìn ra cái bục cao cao mờ ảo trong ánh đèn xanh - đỏ - tím - vàng, chớp tắt mờ mắt. Họ không mấy thích cái chánh phủ mà tay ghi-ta thô đế, lại sinh nói chuyện thời sự hay nói tới.

Chính trong cái góc nhỏ Sài Gòn tối tăm, nhiều chuyện này hầu như đa số nghệ sĩ về đêm có cơ hội, và tha hồ nói đủ chuyện thượng vàng hạ cám, về cái rối rắm của chánh phủ không lấy gì làm chuyên nghiệp đương thời. Làm nhà nước cũng phải học cách làm. Người tay ngang như các tướng lãnh làm sao mà điều hành. Vì vậy chánh quyền quân nhân tính ra mời các chính khách có bằng cấp vào các chức vụ về thông tin, giáo dục, hay là cố vấn về kinh tế. Có cả một “quốc hội” sinh ra nước ngoài buôn quần sì-líp nữa. Mà dàn tình vẫn cứ ta thán. Chánh phủ không có nội lực

và không có gì để làm ra tiền cho chi phí quốc phòng. Chỉ nhờ viện trợ thì chỉ sống cầm hơi.

Ngoài Hương “ngu” làm phóng viên của đài *Radio Tin Vít Catina*. Còn có Trúc Lan cô ca sĩ có tật nói liệu, nhưng lúc nào cũng nói:

- Có có có tin ông tướng vùng 2 cương quyết cưới cô nàng ca sĩ Minh Nhung. Chuyện Ton Ton kín đáo mua vé máy bay cho cô nàng ca sĩ Lan Kim giọng ca dì vâng sang Đài Bắc phá thai.

Chuyện Trực, chồng nữ ca sĩ *Chân Mềm* Miêu Miêu, tay sỉ quan Biệt Cách mà Tướng Ky Bình muốn đẩy đi xa. Cùng với chuyện anh chàng Tôn mù, ngồi xe lăn. Khi nào say Tôn mù lại nói oang oang về chuyện anh ta và nhóm Biệt Cách bị chơi ăn gian. Tôn mù hay la lên:

- Phải. Chính các chiến hữu Biệt Cách Nhảy Dù và thằng đại úy Tôn này bị bỏ bom napan, bán đứng bên kia biên giới Lào. Bị xử lăng trì, chém ngang lưng, đâm sau lưng chiến sĩ để triệt khấu. Trong chuyến bảo tiêu thuốc phiện lậu, báo Pháp có bài và ảnh tường thuật đàng hoàng.

Không biết Tôn mù có thêu dệt thèm hay không. Nhưng chuyện buôn lậu thuốc phiện, hấp dẫn giới ca nhạc sĩ phòng trà Sài Gòn ban đêm tới nỗi dù cho có chuyện chi tiết còn mơ hồ, nhưng nói đi nói lại, nó in đậm vào não, rồi thì... gần như và ý chang chuyện thật. Nhứt là Tôn trước kia chưa mù mà giờ thì quả

thật là cháy cả hai mắt, cụt hai chân phải ngồi xe lăn.

Qua phổi hợp thêm hai cái miệng cá ngao của nữ ca sĩ chuyên hát lót Hương “ngu”, đúng ra tên cúng cơm là Thu Nga, đổi tên thành Thùy Hương. Cứ đổi tên hoài hoài, mà vẫn không nổi tiếng cho nên... thành ngu. Và nữ ca sĩ nhà binh Trúc Lan nói liệu trời thần.

Cô ca sĩ Trúc Lan nói liệu, ở trong ban văn nghệ nhà binh, của ông trung úy Tô là kỳ phùng địch thủ của Hương “ngu”. Trúc Lan xài rất hao chồng. Lan có tới ba bốn xác chồng, toàn là dàn nhà binh thứ dữ. Những tay nào tới kết duyên với Trúc Lan cũng đi dứt, không chết trận một cách lạ kỳ thì cũng bệnh ngặt nghèo mà thác. Cũng như Hương “ngu”, Trúc Lan không có cửa vào hát ở T & D, hai cô nàng chỉ hát loanh quanh các nhà hàng nhỏ trong Chợ Lớn. Đôi khi hát đám cưới cho người lớn, tất nhiên. Rồi còn là tiệc sinh nhật cho em bé, hay lễ mừng thọ cho ông bà già gì đó. Thường thì ở Ngọc Lan Đình hay nhà hàng Đồng Khánh.

Nhưng mỗi tối vừa làm bộ đi hát cho đỡ ngượng, vừa bán lồng nheo giá, phấn son, vải sồ, đồ lót phụ nữ, Hương “ngu” do bẩm sinh nhiều chuyện lại còn có bộ não thám tử. Nên cô nàng chính là người biết quá nhiều chuyện, ngay chuyện mua bán quê, vó đan của các mệnh phụ. “Ngu” cũng nói tinh toàng khắp chốn. Ở đâu mà những con chim nghèo hèn kiếm

chút cháo, ăn đêm lại không tâm sự. Và có chút hờn giận ghen tị.

x
x x

Bích Liêu to con lớn xác nhưng dễ xúc động. Trên đường cứ nhìn Điệp. Liêu nghĩ “Sao Điệp có vẻ gì thế nhỉ”. Còn Điệp lại nghĩ khác “Nữ ca sĩ *Chân Mềm* cũng là nhân vật xứng đáng bị đưa vào sách kỷ lục”. Nội cái tên *Chân Mềm* nghe như con cái của tù trưởng da đỏ Nguỵ Hoang. Cô ta cắt tóc trống như con trai. Một hôm hát, lại hững chí bỏ dép đi chân không. Xui xéo làm sao khi đi trở vó bị đạp đinh, cứ ngồi khóc tức tưởi. Chồng cô nàng ngồi chờ ở chỗ cái ghế da nói:

- Tại vì cái *Chân em Mềm* quá.

Chân Mềm đẹp nhầm đinh, chân bị thủng. Mọi người gọi em bé tóc tém là *Chân Mềm*. Cô ta khóc tức tưởi từ đó tới hôm nay, cũng hai ba năm giờ rồi. Thỉnh thoảng cũng miệng ngậm điều thuốc lá, bỏ giày đi chân không vừa hát vừa khóc... Không nghĩ tới chuyện đó nữa. Điệp khẽ liếc chiếc đồng hồ tay thể thao: 11 giờ 15 phút.

x
x x

11 giờ 25 phút.

Tuy kim đồng hồ vẫn nhảy. Nhưng là khoảng thời

gian chết. Thời gian chết tiệt thật, vì xung quanh có đặc lại. Không có tiết mục nào diễn ra. Trong khi đám khán giả ngồi trong Cheers và Cái Chùa cứ nhèm chàm bầm lên sàn khấu. Là bối cảnh lề đường, lòng đường, khu phố vắng, tấm màn đỏ lay động ngoài sau cửa kính T & D.

Khi bọn Điệp đi tới khá gần khung cửa kính phòng trà nổi tiếng nhất nhì Sài Gòn này. Nói khá gần, nếu như bình thường, khoảng cách này chưa đủ cho cảnh sát chung quanh phải yêu cầu tránh xa. Mà vì quá gần tầm sát thương...

Quái quỷ thật. Vừa mới thoát ra những suy nghĩ mông lung, tức thì Điệp chợt mắt một phát, như cái màn trập của máy ảnh. Để in vào hộp máy của bộ não thật rõ, vừa đúng lúc không biết làm sao, mà tăm tắp quen thuộc trước mắt tự nhiên... đổi màu đỏ sậm hơn. Lại như có ai ở bên trong, cố ý làm xáo trộn lệch nó đi, hành động một cách giận dữ khác thường. Và mặt tường cứng ngắt ngoài cửa phòng trà này, vốn hình mặt trăng lưỡi liềm cong ngược, bây giờ có vẻ lồi ra, phình to như là cái bóng bóng, có hơi gas từ trong bức tường hắt ra. Lại như xóa tan bể tắc một cách cuồng nộ.

12 giờ đúng

Khổ thật, cũng không biết làm sao. Mà đúng vào lúc này, trong cảnh cửa đầy nghi kỵ với hai con mắt dị

ứng của Điệp, lại là cái anh chàng Ngọc Hoàng, tay xách cái bóp phụ nữ, chậm chạp đi ra cửa. Tối hôm qua khi chờ bà vợ kỹ sĩ về tới căn gác gỗ, mà họ thuê ở khu rạp Long Vân Ngã Bảy, bà kỹ sĩ mới phát hiện ra mình quên cái bóp đầm.

Điệp đi khá nhanh, vượt một dãy bar, qua ngang một hiệu bán quà lưu niệm. Một hành lang dài, tối tăm, bày bán tranh chép, rồi lại là quán bar. Thập thò các cô gái quê lo lắng, dày dạn, mặc váy ngắn cùn cỡn. Có mấy người ngoại quốc mặc thường phục, người Nam Hàn và vài người Phi, từ trong quán bar trước mặt, bước ra, đi ngược lại bọn Điệp. Họ đi như chạy. Còn sau lưng họ thì có một đám cướp biển Viking vô hình cầm búa rượt theo.

x
x x

Lúc Điệp bước khá nhanh, vượt qua tài tử điện ảnh nổi tiếng Huy Trần, thì chàng ta, cũng đang ở thi vò tư như thường lệ, chàng vẫn sải bước đi chậm chạp một cách đóm dáng. Rồi anh chàng bất thắn dừng lại, gắn lên môi điếu Lucky. Bật chiếc quẹt mạ vàng châm vào đầu thuốc.

12 giờ 01.

Có cái gì cùng lóe sáng lên, cùng lúc ánh lửa của chiếc hộp quẹt của Huy Trần. Cú lóe sáng va chạm, đánh mạnh vào những bức tường, tòa nhà, nhà hàng.

quán bar. Bật ngược lại trên mặt những người chung quanh. Đúng hơn là tia chớp kéo dài từ phòng trà T & D, cho tới tận khách sạn cửa kính của khách sạn Caravelle. Không khác nhung mạnh gấp triệu lần ánh chớp máy ảnh. Nhiều người trên đường che mắt, vội tránh vào các khuya tường, nếu có.

x
x x

Huy Trần méo mó nghề nghiệp diễn viên. Hầu như anh lúc nào cũng... diễn. Anh ta vẫn “diễn” như là góc phố kia đang đặt máy quay phim. Huy Trần hưởng nhiều lộc của trời và của đời. Là người đàn ông có hàm râu cát tia coi như đẹp nhất Sài Gòn. Cùng với nụ cười nùa miệng ngạo nghễ cũng nhất xứ. Nếu được bầu thì Huy Trần chắc chắn đoạt giải: Người đàn ông duy nhất ở các hộp đêm, chỉ mặc độc chiếc sơ-mi trần mà xem vẫn sang.

Anh chàng nổi tiếng, vì nhiều thứ, nhiều xì-cần-dan tình ái, vì bị nhiều người ghen tỵ vây đánh, và nhất là nổi tiếng với câu nói bất hủ “Moa tuy nghèo nhưng thà đi bộ hay ngồi xích lô. Chứ không cho phép mình tối tàn đạp xe... đạp” Khó có ai ngồi xích lô dạo quanh Sài Gòn trong oai phong hơn Huy Trần - Không hiểu anh ta nghiên cứu cách ngồi này từ lúc nào, nhưng đúng là đẹp, hơi ngà người ra sau nệm, đôi chân dài thả lỏng cơ bắp, quan trọng hơn hết là

đôi giày đánh xi-ra Kiwi láng bóng, ghêch lên cái cản xe cong vòng mạ kền cưng bóng lộn. Cậu Huy xem ra rất bất mãt. Làm cho thiên hạ đang đi hay bên phố phải sững sờ.

Huy Trần vừa mới thành công - tuyệt đối - với vai người hùng kiểu cát cứ Lương Sơn Bạc, trong phim *Ké Thủ*. Phim phỏng theo cuốn tiểu thuyết nói về cuộc đời của tay du đảng lì đòn Đại Ca Thay. Nói cho cùng, chàng tài tử tài ba này, chỉ chuyên đóng vai người hùng. Ngoài đời, bề ngoài bành bao, nhưng vẫn là người nghèo, cũng vẫn là con tăm nhà tơ. Cho nên nhân đó, nghĩa là khi may mắn nhận thù lao khá khá cho phim *Ké Thủ* thì anh chàng lên đời.

Của đáng tội. Lại là anh chàng Ngọc Hoàng tiết lộ. Huy Trần nhà mình mới hội đủ tiền, may ngay cho mình khá nhiều bộ cánh mới, mà phải là hiệu may "Chua & S" do chính Chua đứng cất. Huy Trần tậu vài đôi giày hết ý, mà phải là giày Khánh Hội, anh chàng sành sói về giày và thuốc lá:

- Giày ư, một đôi giày đẹp, đắt tiền sẽ giúp chúng ta, những người đàn ông khổn khổ, trong cái thời khổn nạn này, trải những bước chân nhẹ nhàng hơn, tự tin hơn.

Và thuốc lá, nó có vẻ gây nghiện và còn ho nữa, song về hình thức người đàn ông cầm hờ hững điếu thuốc trên tay nó vẫn đẹp làm sao - Ai mà không mỉm

cười và tha thứ cho anh chàng Huy đóm dáng này, dù cho không thích anh ta. Nếu rõ hơn thì Huy dụng ý nói về sự thô kệch của đôi giày trận gọi nôm na là “bốt đờ sô” vì rằng, anh ta hàm ý, chiến tranh là phi lý... nhưng không dám nói ra.

Huy Trần vóc dáng cao to, tướng đi chững chạc, sống kiểu hiện sinh, một model thời thượng, hết sức thực dụng. Trước đây là phiêu dịch báo chí, phóng viên tường thuật phát thanh mặt trận. Bên trong vẻ ngổ ngáo, lại là người tử tâm. Mặt khác, về đường tình ái, tài tử đương thời này, nhíu cặp chân mày, hái nhiều trái tim phụ nữ. Trong đó có trái tim sỏi đá của Bích Liêu.

Hôm nay Bích Liêu mời cả bọn, đi bộ từ khách sạn Man My, nơi nàng Liêu và chàng Huy trú ngụ, tới khai trương một quán bar của nàng. Dù gì cũng lo xa. Hết giọng hết nhan sắc chỉ có nước làm cái bang. Quán Bar “Rock Liêu” nằm khiêm tốn, ở con đường nhỏ gần cà phê Cái Chùa.

Bích Liêu cũng không... đẹp lắm, cô nàng kín đáo tim cách nâng mình lên, bằng phương pháp cẩn nhiều xà cừ và ve chai. Cô nàng lóng lánh màu sắc hạt nhựa, xem tựa thé con công. Bích Liêu bị bệnh nhiễm màu, loạn màu và loạn những chiếc nơ.

Trên người Bích Liên, khỏi nói là các màu đánh lộn với nhau, mà còn là nơ, đủ kiểu nơ. Toàn bộ Chiếc

Nơi lớn nhất là Liêu đang bước song song với cửa hiệu thời trang Huy, cả hai đẹp đôi. Nữ ca sĩ nhạc Rock nặng này tướng tá bảnh trọn, khi hát có thể nâng và quay tít cây cần và cái miro to kềnh, quay nhiều vòng. Hầu như lúc nào trên môi cô nàng vui tinh này, cũng dán lơ đãng một điếu Lucky khỏi bay quanh quẩn.

x
x x

Trái ngược với mọi người, cũng như tánh nết hét súc lập dị, là anh chàng Thanh Y Dạ Khách, tuy không phải lỗi của anh ta là muôn sinh ra. Và hài lòng với hình dáng trêu ngươi như vậy. Nhưng hình như anh ta khoái chí trong việc kích thêm, cho cái khó nhìn ở toàn bộ thân hình mình. Kích cho tới tận mức độ cao hơn, nhiều hơn, qua khôi tính lập dị, cố ý làm cho khác thường, phi nghệ thuật hơn. Song đó hình như lại là một nghệ thuật quá đà, chưa mấy người hiểu cho.

Cao kều, mái tóc quấn tít, không đen mà gần như đỏ và xám ngoet. Không khác thứ tóc của thây ma. Nhìn anh chàng dị hụ này, về hình thức, ai trông thấy anh ta cũng phải công nhận, anh ta... giống hết nhà báo, hay ít nhất cũng là một phóng viên ánh rất nghề. Quần nhiều túi hộp, áo nhiều túi căng phồng, nhiều vết dắt trên các miệng túi, có thêu hai chữ – Press - Báo Chí – màu chỉ vàng chói to đùng.

Dạ Khách còn chơi nổi, có khi anh ta mặc bộ đồ

bông beo, bụi bặm, hắn là mua trong chợ đồ cũ Khu Dân Sinh cạnh Cầu Ông Lãnh. Đội bê-rê xanh, nâu, đen, hoặc đỏ, lại là nón “đúc” xịn dành cho sỉ quan cấp tướng. Nắp túi trái may miếng vải đen với hàng chữ “Phóng Viên Chiến Trường”.

Anh chàng còn có bình sinh huân huy chương, anh ta nghịch ngợm vào hiệu bán các thứ đồ tế nhuyễn đó, mua những cuống huy chương, gắn một giề trên ngực áo mới là đáng sợ. Hai máy ảnh, một Nikon vỏ đen, tê lê dài thoáng, hai là chiếc Pentax nhỏ nhắn màu bạc. Tuy nhiên chỉ có trời mới biết là trong máy có phim hay không. Máy ảnh đeo chéo ngang ngực, có thể là kẻ cá lúc ngủ, nhưng Thanh Y Dạ Khách tức ký giả kịch trường ngồi ngáo, ăn nói bạt mạng danh hiệu Người Áo Xanh Đi Đêm, ít khi chụp ảnh, mà là Điện. Ngoài ra còn có anh chàng lùn tịt mũi cà chua trông có duyên. Kịch sĩ của các show truyền hình trình thám kinh dị lúc 0 giờ của Huy Trần. Chàng kịch sĩ có tên là Tam Phân lạ lùng. Còn một người trông không khác dân da trắng ở Hawaii tên là Antoni The Tam, chuyên đóng vai lính Pháp trong các phim chiến tranh. Nhưng anh ta là người Hoa Chợ Lớn. Nói tiếng Pháp và tiếng Anh giỏi. Hỏi sao anh biết hai thứ tiếng xịn đó. Antoni The Tam cười:

- Tiếng Pháp là do đi tu dòng khổ hạnh nhà thờ. Tiếng Anh là hay vô quán bar, uống rượu đánh bài với GI. Còn tiếng Quảng Đông, Triều Châu, Phúc Kiến,

và tiếng phô thông túc tiếng Quan Thoại, túc tiếng Bắc Kinh thì do cha sanh mẹ đẻ mà biết. The Tam dạy sinh ngữ, anh có tham vọng sẽ viết một kịch bản phim hết sẩy về chiến tranh Việt Nam cho Hollywood. Nhưng sau khi định cư ở Mỹ, cho tới khi già The Tam vẫn chưa viết được chữ nào.

x
x x

Đó là những người hôm nay theo chân Bích Liêu tới dự buổi khai trương quán bar “Rock Liêu”. Họ đang trên đường tới đó trong không khí chộn rộn mờ ảo. Ngoài Diệp, không ai có một cảm giác khác thường trên đường phố.

Đang đi Diệp phải dừng lại, khi sợi dây đeo máy ảnh của Diệp, bát thản rời cái khoen treo. Khó hiểu bởi sợi dây, hay là do Diệp điều khiển nó. Nhưng cái cớ đó không hiệu quả. Đáng lý, người sẽ vượt qua Diệp là Huy, vì anh chàng này đang ở sát sau lưng Diệp.

Nhưng thoát cái. Huy lại theo chân Bích Liêu bước xuống thềm đường. Cả hai nhanh chóng khác thường, khi tạt qua bên kia đường. Hóa ra là vì cả hai đều thấy LeChan. Như có sự liên hệ lâu dài, quen biết của những chiếc khoen, trong cùng một sợi xích. Mọi người chịu tác động chung. Cũng chính vì vậy mà, anh chàng xấu số Thanh Y Dạ Khách vượt qua Diệp. Đến vào lúc con phố bỗng lóe sáng. Không chỉ trong

chiếc bật lửa của Huy Trần. Lần này thi cũng cùng với tất cả những gì gọi là vật chất rung chuyển vất vả loạn cuồng. Kể cả những hạt bụi li ti dưới mặt đường.

x
x x

Ngay lúc như vậy thì Tam Phân vẫn không khác. Chủ mình lúc nào nặng lòng hoài cổ, giữ vẻ ngoài lãnh đạm thờ ơ, và lúc nào cũng ở sau tít mọi người. Chủ mình đang cố gắng tỏ ra chăm chú nhìn vào một tấm danh thiếp trên tay của một ông già đi ngược lại với vài người nước ngoài cũng vừa mới đứng lại nói chuyện với chủ mình. Những người chậm chạp trong hoàn cảnh này hoàn toàn hưởng lợi.

Tờ danh thiếp ghi “HH Chủ Bút Trinh Thám”. Tam Phân nhìn theo cái bóng “ông già” vừa khuất sau khúc quanh của dãy phố. Tam Phân nhận chiếc mũi cà chua cổ nhìn theo – chỉ còn thấy thoáng nhanh và đong đưa ống tay áo len màu huyết dụ – Với chút khói vương vấn - Ông già lúc nào cũng mặc áo len và hút thuốc lá Lucky Strike.

Tam Phân quay lại. Nhìn cửa kính tủ hàng tranh chép và đồ lề bằng da, những con chồn nhồi bông, vỏ con đồi mỗi gắn trên tường b้อง nhiên nhảy tung lên rồi rơi xuống đất. Các loại quà lưu niệm bằng tre nhẹ thi hình như bay lên rời nơi mà người chủ muốn nó nằm ngủ.

Tam Phán còn đang sững sờ với việc của con đồi mới thì chú mình được dịp ngạc nhiên vì những cái gì bằng kính liền rạn nứt vỡ ra, văng miếng tung tóe. Một mảnh kính nhọn cắm vô cánh tay Tam Phán. Chú mình chỉ kịp nhìn nó mà chưa hiểu tại sao.

Bên kia đường, trước cà phê kem Cái Chùa, họa sĩ LeChan với điếu xì gà to bằng ngón chân cái, cắn khéo miệng, ngắt ngưởng vừa bước ra cửa Cheers Bar, nhìn trời rồi nhún hai vai theo kiểu Pháp, anh chàng chọn nơi đứng bên cạnh chiếc Honda thể thao đó chói của mình, vẫy tay gọi Bích Liêu như khoe mẽ rằng anh đây thiếu em cũng không sao (có một lúc cô nàng là vơ... một vài tuần của LeChan).

Vừa lúc Thanh Y Dạ Khách có vẻ mất thăng bằng. Còn khuôn mặt biểu lộ sự bất mãn tuyệt đối. Dạ Khách có một cú ngã mạnh, thật thà đập mặt hắn xuống đường. Không phải vì anh ta vướng sợi dây giày sút ra, hay vì thềm đường cao.

Ngay lúc đó, có một chiếc taxi cũng hiệu Renault như xe pô rác của Ngọc Hoàng. Loại xe tròn vo, nhỏ xíu như con cóc, từ phía Nhà hát lớn chạy tới ngang cửa phòng trà T & D. Chiếc xe vô tình che khuất LeChan, rồi thì Huy với Bích Liêu.

Đáng lý mọi chuyện với Huy và Liêu khá bi kịch. Một cái gì đó, bất ngờ xô đổ, làm cho chiếc taxi bị hất nầm phơi bụng, mà không phải là Liêu và Huy.

Vì lực đẩy va chạm vào chiếc xe con. Lại cũng là khi Tam Phàn trổ mắt nhìn kính tú thuốc lá vỡ tung. Cú ngã lăn quay làm cho xăng trong chiếc xe taxi buồn cười chảy nhanh ra.

Lập tức chiếc taxi tội nghiệp cháy bùng lên như tháp đuốc. Người tài xế không mở được cửa, anh ta cũng cháy như cây đuốc sống. Một chiếc xích lô chạy cạnh đó, đáng lý bị hất ra ngoài, song nó lại chạy, như bị hút thẳng tới, nhủi mũi vào tường, anh chàng xích lô cuống quít bỏ cửa chạy lấy người. Một chút khói cuộn tròn nhà ra từ cánh cửa kính vào phòng trà T & D.

x
x x

Không có một ý nghĩ nào khác hơn trong đầu Diệp lúc này. Cầm chắc trên tay, chiếc máy ảnh Nikon F, đang cài ống kính “mắt cá” án bối cảnh rất rộng. Diệp có tật lo xa, nên lúc nào cũng lén một nắc phim sẵn trong hộp máy. Diệp hoàn toàn không nghe tiếng nổ, cũng như chú Tam Phàn không hay mặt đất khẽ rung dưới giày.

“Nó” điều mà Diệp *người thấy* tới sau các mảnh kính vụn, anh chỉ nghe tiếng trap cực nhanh trong hộp chiếc máy ảnh của mình, khi ngón tay trỏ của Diệp theo phản xạ, đã ở trên nút bấm máy. Ngay phút đầu tiên, chừng một giây Diệp đã ăn may, chộp nhanh

được con quái vật vô hình. “Nó” mượn những mảnh do nó xé nát ra làm thân hình tạm thời.

x
x x

13 giờ kém 2 phút:

Kinh nghiệm các vụ nổ mà Diệp chộp được ảnh thì lúc nào tiếng vang khủng khiếp của nó cũng tới sau những vật mà nó thổi đi. Diệp không hay biết mình đã theo quán tính chụp một tấm ảnh khó. Trong con mắt bên mặt của Diệp nhìn qua ống kính. Từ cánh cửa không còn kính của phòng trà trước mặt, khung cảnh biến dạng trông rất kỳ dị, đầu tiên là tấm màn đỏ rách buom ám khói đen, ướt đậm rượu, và lửa thi cháy quanh cái rìa của nó. Chính tấm màn nặng bụi mây lạnh quen thuộc với Diệp hàng đêm. Giờ bị súc thổi bên trong tung bay, như ai ném cái khăn nhẹ ra khỏi cửa kính, theo sau là vỏ chai cùng với miếng kính sắc như dao cạo râu, va chạm chém phat các bờ tường.

Thanh Y Dạ Khách. Như đã gượng dậy sau cú ngã. Giờ lại đang bị một số người vô hình vây quanh, những người đó nắm chặt, gạt chân đánh đòn Karate, lại dùng Nhu Đạo xô cái đầu tóc quăn và cả thân hình của anh ta ngã ra sau. Đập gày vào lề đường. Khi trở lại bộ dáng khệnh khạng như cũ, thi anh chàng đã có thêm cái mũi đầy máu. Nhưng không phải do miếng kính, mà do cát từ trong tường, bị miếng

phạt văng ra mới là lạ. Một vết va chạm khác trầm trọng hơn, ngay vào vai, xé rách một mảnh áo kaki dày. Cũng không phải miếng cửa kính, mà miếng “mìn mặt trắng khuyết” chém vào, bật tung, đẩy ra. Dạ Khách buộc miệng chửi thề giờ tan. Ấy là lúc anh ta chưa kịp biết đau.

Tam Phân không di chuyển. Ngay từ lúc nãy cho tới giờ, chú mình vẫn đứng nhìn những mảnh kính vỡ của chiếc tủ trưng bày thú nhồi bông. Những đồng tiền xu, các ông thần ông địa bằng đất nung, và vài chú tiểu múa rối nước vương vãi dưới chân chú. Tam Phân không hề hấn gì, mũi đỏ thì hàng ngày nó vẫn vậy. Chú tinh như con sáo bước chậm tới. Chú chàng khá... ngạc nhiên nhìn tròn trối Dạ Khách. Cú diễn đó làm cho Thanh Y phát cuồng, anh ta ngửa mặt nhìn trời kêu lên ba tiếng trời ơi rõ to.

x
x x

Phần Điện. Khí đã cố nhìn thật rõ mọi vật xa gần gần chung quanh phố xá, anh mới điều chỉnh lại được các thói quen hàng ngày của một con người. Kể cả suy nghĩ và nhận định đều lộn tung phèo. Vì chính Điện cũng bị sức gió đẩy dính khẩn vào tường. Bây giờ đúng như dự đoán, anh choáng ngợp trong một tiếng nổ sau đó cực lớn.

Chi có âm vang khủng khiếp, đinh tai nhức óc của

tiếng nổ, còn những gì mà nó tàn phá đã làm xong. Tất cả mọi vật trên con đường gồm các mảnh vụn chém phat, hoang mang, gày đỗi vỡ và thương tích. Tiếng rền nhở dần, cuốn trốn đi xa xa và dứt mất hẳn, yên tĩnh tới độ màng nhĩ chỉ nghe bon bon. Nó không phải là âm thanh bên ngoài mà là trong tai. Bởi va chạm, ma sát của tiếng động vào không khí. Tất cả đều không nhìn thấy, mà chỉ nghe. Giờ thì đường phố rối tinh một nấm chi tơ, vò nhầu nát. Tất nhiên là trừ Tam Phán... đứng yên thở dài.

Nhin cho rõ. Mọi vật cho thật là rõ, nếu là một con ruồi thì cũng phải nét trong tiêu cự. Là một cái mảnh riêng định thần, để xem tốt và lắng nghe tường tận. Khi đó sẽ nét cùng lúc ba việc - đang ở đâu - mình đã chết chưa - trước mắt đang có gì. Điện nâng máy ảnh, vẫn còn là ống kính mắt cá trên thân máy Nikon, nó tự lấy nét toàn cảnh và mọi chi tiết. Trong mắt mình, Điện nhìn quay vòng 180 độ, nhìn nhanh tất cả những gì còn lại chung quanh. Khi nhìn lại mình, hóa ra Điện đã chạy nhanh, cực nhanh, trước tiếng nổ thứ nhất. Chấn động, đanh vang lên khủng khiếp làm choáng voáng, đau điếng người và ù điếc cả hai màng nhĩ.

LeChan không biết vì sao, lại nằm ngửa bên chiếc xe taxi bốc khói, dù sao trước đây nhà họa sĩ cũng... từng quen với trận mạc. Có lẽ ông ta phải quyết định chạy tới trước, vì chung quanh ngã tư này không có

một nơi trú ẩn. LeChan tránh tiếng nổ thứ nhất một cách ngon lành, chính nó làm cháy chiếc xe taxi con cóc chết, và lôi chiếc xích lô nhái vào tường. Mặc dù chiếc xích lô cũng đang cháy, giờ thì nhà họa sĩ với điều xì già cụt ngún buồn cười, vô hình trung, lại ở chung một điểm với xác chiếc xe. Trông cũng không kém hài hước.

LeChan là động vật ở gần nơi xuất phát vụ nổ nhất. Vì một động vật khác, là con chuột cống cũng nằm phơi thây cạnh thùng rác ngã lăn quay. Còn mèo, thoát chết, hối hoàng chạy băng qua đường và mất hút. Có lẽ con chuột bị mèo chộp và cắn chết trước khi mìn nổ. Phòng trà T & D bị phá nổ tàn tệ. Cho tới nỗi chuột mèo cũng tốn thất.

Trong khói và lửa ngùn lên nơi cửa chính trống toan toát, nhìn sâu hắn vào bức nhạc và sàn pis. Vì tấm màn nặng bị xé tung ném ra đường. Một cú lửa khác sau tiếng nổ, cú tung hòa mù chuyên nghiệp. Đánh lạc hướng bằng các trái phá lè, như là sắp diễn ra cuộc đổ bộ khùng khiếp thứ hai. Trong khói và chi là khói, hình như ai vút thoáng qua, trên nền khung trơ trọi, trước đây vài phút còn là cửa, cửa chính của T & D.

x
x x

Điệp chạy tốc hành tới chiếc taxi cháy. Trong khi chạy, Điệp đoán chừng, sẽ có quả nổ thứ hai, chưa

nói là thứ ba – Ông trời – Nhưng trên đường gần tới nơi LeChan và chiếc taxi, may quá chưa thấy miếng phạt hay tiếng nổ nào rượt đuổi theo nón lùng.

Anh chàng họa sĩ LeChan, miệng ngậm mẩu xì gà cựt sát môi, cười cười như Robert Mitchum, ngồi bên xác chiếc xe tăng của quân Đồng Minh, khi các trung đoàn tiến vào Normandi nước Pháp, trong phim *Ngày Đầu Nhất*.

Điệp lại nghe hơi nóng, từ trong phòng trà thổi ra, cây đàn mang hình dáng như chiếc Violon. Tức nhiên là khẩu đại hố cầm to tướng màu cặn rượu chát bị nhổ tung, hất văng ra như một cây đại thụ ngã, và theo sau nó Điệp thấy phắt phới cái gì màu gü, trông giống nắp của cây đàn piano – Chính nó, mà không có phím đàn đi cùng chuyến này, một mình cái nắp đàn bay thẳng qua bên kia đường.

Tay Trực, kỹ sư điện lạnh, trở thành chuyên gia cháy nổ, phá phách thật. Ông ta còn thiết kế một loạt trái khói, vỏ làm bằng lon trái đào ngọt, màu vàng tung tóe ra đường, trông vui mắt. Giới ca nhạc công thấp cổ bé miệng, lại nhiều chuyện ngầm biết. Nhìn chung, ý chính của Trực là làm một cuộc đại náo, đánh động dư luận báo chí. Về sau thì diễn biến khó biết.

Lúc này LeChan cùng với Điệp bị ù tai. Khi nghe một, mà thật ra là hai tiếng nổ, cùng một lúc – tiếng thứ nhất khi họ còn nằm sát mặt trên đường nhựa

nóng rần. Chạm hơn một chút là tiếng thứ hai. Hai trái nổ hơi hoàn toàn không chứa mảnh thép sát thương. Một tác phẩm về pháo hoa của kỹ sư Trực.

Một lần nữa. Chiếc xe tội nghiệp lại bị hất tung. Xe taxi hiệu Renault Pháp vốn dĩ đã tròn, ngắn đòn như trái banh nhỏ được cầu thủ đá chặn gốc. Trái banh lồng lên và lăn tròn, nó chỉ chịu dừng lại khi gặp phải bức tường.

Chiếc xe không còn cái gì để cháy tiếp. Cho nên Điệp nhìn thấy cái xác người tài xế được quay giòn, và đã cháy như cây củi khét. Gương mặt biến dạng méo mó, anh ta đang nhe răng như cười khá duyên dáng với họa sĩ LeChan.

Áo Điệp ngún cháy, lúc anh lăn người cuí tháp sát mặt đường đầy bụi tro, ly chén thủy tinh vỡ, màn cửa, cái nắp của cây đàn Piano, những mảnh nhỏ to cùng màu xám đen đầy dưới đường không còn biết là vật gì. Tất cả hốt hoảng bay như bướm ong bị đốt tổ.

x
x x

Những vụ nổ trong Sài Gòn lúc này, như ở chung cư Brinks hay nhà hàng Mỹ Cảnh ở bên này sông Sài Gòn không phải là một, mà là từ một tới hai lần phát nổ. Còn thời gian im lặng phải có ở giữa. Người ta sẽ không lường trước nổi những tiếng âm khác, thường là long trời sập đất, thì bất biêt.

Mãi cho tới khi Điệp chồm lên khỏi chiếc xe taxi, trong khói và lửa, bấm máy ánh liên tục, một trái khói khác mới xì nổ. Nó không phải trong phòng trà, mà ngay thềm đường. Song không phải là trái nổ thiêu lửa. Điệp nhìn kỹ thì nó là một cái bình gas dùng cho máy lạnh. Nhưng lại từ trong cửa bếp, tự thân nó lăn ra thềm đường, nằm yên từ lúc nào, ai mà biết. Rồi tự nó phát nổ đoàng, nó ánh lên một chùm lửa xanh sau đó một giây trở thành tím, rồi thi khói đen. Không chỉ bình gas máy lạnh mới phát nổ. Cái tay Trực ngồi ngào nài làm cho người ta sợ... rằng bất cứ cái gì văng ra từ phòng trà T & D này cũng nổ. Thậm chí nó là cái muỗng cà phê nằm kia.

Bình gas nổ. Làm cho cả tuyến đường dài chung quanh khu trung tâm này mù mịt khói. Thứ khói nhầy nhụa như bồ hóng bám lên mặt LeChan. Bây giờ anh ta thay đổi màu da, như anh chàng da đen ngâm điều xi gà, móm mềm... cười. Hai hàm răng giả trắng boong. Dung nhan LeChan xem ra lại xứng đôi vừa lửa với người ngồi trong chiếc taxi. Anh ta có gương mặt vui vẻ cứ nhăn răng cười cười.

x
x x

Nhóm phóng viên nước ngoài có mặt sớm nhất là của một hãng truyền hình Nhật. Họ trang bị tối tân. Phóng viên Anh tác nghiệp tinh táo, mặt lạnh như

tiền. Một phóng viên ảnh người Mỹ, râu ria vàng chỏe, nhai kẹo cao su, anh ta chụp không tiếc phim.

Hàng tin Pháp không lịch sự cho lắm với các đồng nghiệp quốc tế. Nhóm phóng viên Úc có một phụ nữ trẻ, cặp mắt xanh như hòn bi ve chai, lúc cô ta đang len vào khu trung tâm bằng cách đi chậm, và ép sát thân vào mảng tường đang lóc sảng. Tiếng nổ rung chuyển mọi thứ và chính cả cô. Sức xô tạt đã khiến người nữ phóng viên ảnh này ngã chui, nằm bất tỉnh dưới thềm đường.

Trong tiếng còi xe cứu hỏa, cứu thương vang lên cùng với còi xe cảnh sát áo trắng, các phóng viên Đài Loan xộc xệch lì đòn ngáp ngé thu hình, họ nói lớn tiếng hơn cả người Pháp.

Một người Việt Nam nghiêm nghị, mặc thường phục, tay cầm điện đàm, vừa mới bước xuống chiếc xe màu đen. Ông ta tức khắc bị nhóm phóng viên nội ngoại bao vây với một rừng máy thu âm. Lại thay tài tử Huy Trần, và nữ ca sĩ Bích Liêu lọt thỏm giữa vòng vây của báo chí trong ngoài. Huy vừa làm dáng phuôi bụi trên chiếc sơ-mi trắng, vừa làm phiên dịch. Ai cũng biết Huy Trần vốn thông thạo tiếng Anh. Trước kia anh làm phiên dịch cho sư đoàn Tia Chớp.

Huy làm phiên dịch một cách ngẫu nhiên cho Thẩm Phán Tư, giám đốc Cảnh Sát Đặc Biệt. Mà không ai khác hơn, ông ta chính là người đàn ông mặc áo thun

lưới, có bắp tay nổi chuột như một lực sĩ. Ông ta mới bước xuống chiếc xe đen, cửa kính chống đạn. Ông ta cũng là cục trưởng khối chống biếu tình, bạo động, diệt trừ mài dâm, ma túy. Xếp chúa của Tài “trắng”. Viên chức này dàn sự, nhưng hầu như quyền hành như một sĩ quan mang hàm tướng.

Tất cả các phóng viên ngoại quốc của các hãng tin BBC- ANTANA NEWS- AFP- AP- Reuters- UPI và một số phóng viên tự do khác không vào trong. Một phần đứng ngoài rào cản của cảnh sát dã chiến và quân cảnh. Họ không dám tiến sâu vào trung tâm của vụ nổ, ai mà biết được nó sẽ còn nổ hay không. Hiện trường ngổn ngang, xe cháy cùng với mảnh kính, cát và những vật dụng cháy xém. Cảnh sát dã chiến còn có nhiệm vụ không ngăn cản, cũng không tra hỏi, cũng không tịch thu máy ảnh. Họ bôi mỡ bò vào ống kính của các phóng viên. Một sáng kiến của Tài “trắng”.

Nổi bật nhất, và gày ấn tượng nhất, chỉ sau ông Thẩm phán Tư, nếu có thể nói như vậy, chính là thiếu tá Nai – Quản trấn trưởng. Nổi tiếng mê hát Hồ Quàng và “ba gai”. Ông có bà vợ nghê cũ là cave. Thiếu tá vóc dáng nhỏ nhắn, dưới mũi có hàm râu Charlot nhạt. Ông mặc áo giáp, đội nón sắt hai lớp trên có chữ QC. Nhưng người ta gọi nhái là... Cu Xè. Một phóng viên truyền hình Đài Loan đang phỏng vấn thiếu tá Nai bằng tiếng Việt:

- Xin ông cho biết. Đối với ông, tư cách là sĩ quan quân cảnh. Vì hung thủ trong kia vốn là quân nhân. Ông sẽ có biện pháp gì?

Thiếu tá Nai:

- Mắc công quá?

- Thưa... sao ạ?

Phóng viên người Hoa dùng chữ ạ thành thạo. Nai nói tiếp:

- Tôi nói mắc công quá.

Rồi một trò chơi chữ:

- Mắc công... hay là mất công thưa thiếu tá.

Nai nói cộc:

- Mắc công trả lời quá. Đi chỗ khác chơi.

Hai nhà báo, một của tuần báo *Newsweek* và một của *New York Herald Tribune* khác thường hơn. Họ vẫn ngồi trong Cheers Bar nhìn ra. Không chụp ảnh lân quay phim. Điều làm cho Tam Phân ngạc nhiên hơn vì, trời ạ, phải gọi ngay ông trời xuống cùng xem. Ông già "HH" chậm chạp là vậy, lúc nãy hay nói cho kỹ thì mới vừa đây. Thoảng thấy ông ta chưa khuất hẳn sau mảng tường, thì nó đã vội lô chỗ miếng kim loại, miếng bom mìn. Ông chạy dang trời cũng khó thoát. Mà bây giờ già HH ngồi cùng bàn trò chuyện với hai nhà báo nước ngoài này. Ông HH, chủ bút tuần báo Trinh Thám không sút mẻ tí nào. Vẫn như cũ, lúc nào

cũng mặc áo len cổ lọ. Một người đàn ông khác, lúc nào cũng ngồi bên cạnh con chó, im lặng nhìn ra cửa.

Ngoài ra còn có cả Peter Arnett. Người ta nói rằng ông được giải Pulitzer. Người đàn ông ngồi cạnh con chó vẫn nhìn ra cửa kính khi Tam Phan bước vào Cheers Bar. Cùng bước với anh là một phóng viên ảnh người Việt nhưng có tên là Nick. Ngồi buồn buồn trong góc với chiếc bàn trống không là Tài “trắng”.

Một nhân vật bi tráng đáng ngờ khác là ông Tây già cây Antoni The Tam. Nói về ông sao đây, hoàn toàn không thấy mặt mũi ông ở đâu. Phải nói là ông lặng lẽ còn hơn Tam Phan, đi trong đám bạn bè, hay là ngồi chung bàn, người ta thường quên hẳn ông. The Tam lạnh nhạt và vô duyên thường trực. Một là bởi cuộc gài bom mìn này đã xô ông xuống cống rãnh... chết tốt. Còn hai là không ai nói tới ông cho nên ông đã lặng lẽ đi bộ về nhà ngủ. Để lấy ngắn ngủi dài, chuẩn bị cho tác phẩm điện ảnh đoạt giải Oscar. The Tam hàng ngày viết báo và truyện ngắn trinh thám. Anh cũng đi đóng các vai Mỹ - Pháp kiếm chút cháo. Tờ báo thường đi bài của The Tam là tuần báo *Trinh Thám* của già HH.

x
x x

Phóng viên ánh xông xáo, gan dạ gân hiện trường nhất, ngầu nhiên và như thường lệ là Trần Đieber của

hàng “Tin Lẹ”. Vị giám đốc của hàng tin giang hồ này, anh chàng Thanh Y Dạ Khách đang sắc máu mũi, cứ mắt ngược lên nhìn trời. Bên cạnh anh ta là kịch sĩ Tam Phân vừa ở Cheers Bar bước ra đang ngạc nhiên đứng nhìn Dạ Khách. Va lại ngoài nhìn vào Cheers Bar. Tam Phân giật nẩy người, như thấy ma. Nơi già HH vẫn ngồi tĩnh tại. Càng sợ hơn lên, bên cạnh già HH có thêm oan hồn của Antoni The Tam. Anh ta lem luốc trông thật quá kinh hãi. Có lẽ đã bị ai đó đẩy văng vào tường thay thế cho già HH. Trinh thám thật.

Thanh Y Dạ Khách cứ đứng ở lề đường, ngừa mặt nhìn trời. Một phóng viên truyền hình đang hò hึง quay cảnh này. Với Dạ Khách lúc này thì là một khám phá mới. Nhờ vậy – tức là khi cự ngừa mũi lên trời, chỉ có anh ta mới có dịp nhìn thấy miệng súng bắn tỉa, và cái ống ngắm dài của nó, trên mái nhà cà phê kem Cái Chùa. Ống kính của phóng viên truyền hình Nhật bó hắt khuôn mặt và cái mũi chảy máu của Thanh Y Dạ Khách. Pan theo hướng nhìn khá cao của Dạ Khách, ông ta đang thu hình sát thủ trên nóc nhà.

LeChan lại có nụ cười móm duyên, khi thấy người ta hướng nhiều ống kính quay phim về hướng mình. (Về sau LeChan, có lúc, anh chàng trở thành diễn viên điện ảnh chuyên đóng vai phản diện) Anh chàng khoái chí. Tiếng cười sảng khoái phát ra thật lớn khi anh ta nhìn thấy Điệp đứng thẳng lưng, trong khói đèn bay

mù trời, ánh lửa trước mặt, in vào hai con mắt Diệp. Diệp bắt đầu xâu chuỗi lại các sự kiện.

Khi chớp những tấm ảnh nguy hiểm, Trần Diệp mờ cả hai mắt. Diệp say sưa bấm máy. Có ai ngoài Trần Diệp trông thấy, tất nhiên trong ống kính, một người trông giống như tay Trực, chồng của nữ ca sĩ Miêu Miêu *Chân Mềm* thấp thoáng bên trong khung cửa cháy đó.

Trần Diệp nhanh hơn là con báo. Anh bấm nút trên máy ảnh Nikon F, nhưng nó kẹt cứng, máy không còn phim, đồng hồ chỉ phim ở số 36. Trần Diệp nhanh tay xoay chiếu giữ chốt khóa, rồi bấm nút trả phim, cái nút cực nhỏ, nó ở dưới thân máy ảnh. Diệp chỉ trả một nấc, sau đó ngón tay cái của anh kéo nhanh cần sang phim... đưa ngay máy ảnh lên mắt

- "Trong nòng súng chỉ còn một viên đạn lép."

Một nửa nấc phim. Không còn cách nào khác hơn. Diệp biết hai ảnh sẽ in chồng, có còn hơn không vì thời chụp lúc này khẩn trương không thể khác. Cũng không còn kịp dùng chiếc Pentax đang treo chéo vai.

Bóng người lúc nãy không còn sau cửa kính, tiếng máy Nikon F "nổ" nghe trầm đục. Trong ống kính của phóng viên Trần Diệp bắt đứng một hình người, lửng áo cháy rực lửa, tháo chạy ra khỏi phòng trà T & D khói lửa.

Mắt Diệp lập tức rời khỏi ống kính, phóng viên

thấy gì. Cái bóng vừa thấy mới đây bỗng nhiên bị đẩy tung lên khỏi thềm xi-măng. Đầu của người đó giật mạnh đập về phía bức tường. Anh ta khuỵu chân xuống. Như là một người say rượu ngã té, anh ta cố đứng lên, hai tay bám vào mảng tường xám. Lúc đó đầu anh ta lại giật nẩy lên một lần nữa rồi thân lại khuỵu xuống, quỳ gối dựa đầu vào bức tường, giống một con chiên đang xung tội. Chai nước ép cà chua từ trong túi áo rót ra ngoài thềm đường. Nước cà chua đỏ và đặc sánh như máu. Song hình như không phải Trực mà đó là anh chàng pha rượu người Hoa.

Ngay lúc này Điệp bỗng nghe một tiếng vang lọt tai. Tiếng bẫy trap chiếc máy ảnh Pentax mà Điệp vừa đưa lên mắt, và tiếng gì nổ “bụp” khởi động của một cây súng trường hầm thanh đau đó. Điệp nhìn thấy Thanh Y Dạ Khách cứ ngược mũi lên trời cho nên nhìn theo anh ta – Trời ạ – Bây giờ không chỉ có mình anh ta thấy rõ tay súng bắn tỉa, với nòng súng dài ngoằng mà còn người thứ hai là Điệp. Và người thứ ba nữa chứ, tay phóng viên quay phim người Nhật. Chính xác nơi phát ra tiếng súng, không phải trên nóc quán Cái Chùa, mà cao hơn, nơi cửa sổ của nhà cao tầng Ngàn hàng tín dụng. Có hai tay súng bắn tỉa, ở hai cao điểm. Không phải chỉ là một.

Trần Điệp với chiếc máy ảnh Pentax ống kính 50 không chụp được cận cảnh nòng súng, nhưng anh cứ

bám máy. Tấm hình và chuyện Thanh Y Dạ Khách giành độc quyền chỉ mỗi mình anh ta nhìn thấy nòng súng thích khách, sau này sẽ đưa phóng viên Dạ Khách vào hầm ngầm Sở thú, trong tay Tài “tráng”.

LeChan nhìn Điệp thao tác máy ảnh, bất giác thảng thốt, thần phục. Tuy nhà họa sĩ man man này khác biết mồ ma của cái hàng “Tin Lệ” đặt “văn phòng đại diện” tại... bến xe Ngã Bảy. Mà tài sản của hai anh chàng ma cà bông Sài Gòn này, chỉ có một cái ghế bõ cũ rách. Hàng thông tấn “Tin Lệ” chẳng có một giấy phép nào của Bộ Thông Tin, và cả hai “phóng viên” chủ chốt, cũng đang trốn quân địch.

Tác nghiệp sung độ và hiệu quả, song cũng chẳng có tờ báo nào lúc này dám trao thẻ cho họ – Dạ Khách và Trần Điệp. Cả hai sống bằng nghề săn ảnh tự do, bán phim *sống* cho các phóng viên nước ngoài.

x
x x

Một trong các bức ảnh của họ – Đã bán. Bức ảnh chụp dính một tay “xì ke” đang nằm “ken” dưới lườn một chiếc xe tải ở ngay con đường Lê Lai. Sáng nay vô hình trung đã in theo bài viết. Trích từ một trang trong cuốn sách lớn về chiến tranh ma túy đang diễn ra ở Việt Nam. Tờ báo hiện còn bán trong quầy sách báo tiếng Anh trong hành lang Eden.

Bài này in trên tờ báo *Christian Science Monitor*

đúng vào lúc vụ nổ T & D diễn ra gay cấn. Một ảnh trang bìa của tờ *Miami Herald* hay lớn hơn như là *Washington Post* chẳng hạn giá nhuận ảnh không dưới 5.000 đô. Nhưng Điệp chỉ có khả năng bán phim còn ở dạng gốc chưa in trắng. Cũng là Thanh Y Dạ Khách. Anh chàng giỏi tiếng Anh bồi này dịch “*phim chưa in trắng*” ra là Negative. “Nhà báo” gạch đít và chua thêm “*dạng phủ định*”.

Cả hai anh chàng ma cà bông Sài Gòn này. Cũng còn có một nghề độ nhật lạ kỳ khác, ít nguy hiểm hơn. Mon men tới các cuộc cảnh sát lượm bàn tin “xanh”, những tin xe cán chó, đánh ghen, tạt ác xít, v.v... đem về hằng “Tin Lẹ”. Giám đốc Dạ Khách mặc quần xà lỏn, áo thun ba lỗ rách, ngồi nhảm nhí chai bia Con cọp, đọc bàn tin “xanh” cho Trần Điệp đánh máy lốc cốc. Cái máy chữ Olivetti to đùng, nặng tay, nhét đầy giấy than.

Chiều lại họ chạy tới tòa soạn các nhật báo, kiểm tay trị sự mũi đỏ. Ông này mệt mỏi chán chường liệng bản tin qua tay ông thầy cò, thầy cò với hai bàn tay nhiễm chì, cặp mắt kính trễ xuống mũi. Các nhật báo lúc này và lúc khác không lúc nào đủ phóng viên, một rừng sự kiện luôn mới, và những biến động tranh giành quyền bính, buôn lậu, thế giới nghệ sĩ của Sài Gòn ban đêm, tình yêu, và âm mưu đảo chánh.

May cho tuần báo Sàn Khấu Điện Ánh. Khi Dạ Khách

lái chiếc xe hơi – Xe có in hình con rồng, như là xe chở hòm – mang bản Press của anh ta tới, thì báo chưa lên khuôn trang chót. Tay trì sự lật một bài viết về phim Hè Muộn ra, ông ta cho tráng phim và in ảnh. Dạ Khách ngồi đánh máy cật lực cái tít giật gân:

Nô Lớn Ở phòng trà T & D – Một Ông Trùm
Ma Túy Bị Bắn Tỉa. Tài Tử Điện Ánh Ngôi
Sao Huy Trần Và Nữ Thần Khoái Lạc Nhạc
Rock Bích Liêu Trong Biển Lửa.

Chuyện có liên quan tới một viên tướng và nàng Kiều.

Phong sự nóng của phóng viên Dạ Khách, ảnh của Trần Đieber.

Cái tít lớn vừa nghiêm trọng, vừa buồn cười, chạy dài trên bìa tuần báo Sân Khấu Điện Ánh, sáng hôm sau. Bức ảnh cho thấy tài tử Huy Trần điển trai, nữ ca sĩ rock nặng Bích Liêu đứng cạnh Thẩm phán Tư – ông này nổi tiếng nghiêm khắc, cũng không thích các nghệ sĩ gì cho lắm. Bây giờ phải bấm bụng đứng chung trong bối cảnh khói lửa xóm tụ như là đóng phim với Trần và Liêu.

Tuy có vóc dáng kiến càng, nhưng ông Thẩm phán có vẻ khác thường, yếu điệu, da trắng, môi thường ngày đã đỏ như các cô gái, bây giờ thêm hai má đỏ bừng, có lẽ ảnh hưởng nhiệt độ chung quanh. Khi

không khí bị đốt cháy, mọi vật nóng như đang trên lò nướng.

Cả ba người này lọt thỏm trong vòng vây của máy ảnh, máy quay phim của các phóng viên quốc tế. Lấp ló đằng sau mọi người mọi sự là khuôn mặt lúc nào cũng có duyên, và lúc nào cũng ngạc nhiên của kịch sĩ Tam Phân. Luôn luôn ngạc nhiên vì chuyện người khác làm, anh ta không hề biêt. Chính anh ta mới là người làm cho mọi người sững sốt.

Ngay sau vụ nổ vài ngày, Tam Phân bị bắt người, tại sàn quay kịch trình thám truyền hình. Anh bị nhốt cách ly. Biệt giam trong một cái hầm của Nha Cảnh Sát Đặc Biệt. Có lẽ khi ngồi trong bóng tối anh ngạc nhiên còn dữ hơn. Cảnh sát phàn tích. Tam Phân lọt vào tội Best Connect.

“Nhà báo” Thanh Y Dạ Khách cười ruồi. Tạm dịch Best Connect là... *quan hệ rộng*. Hình như tang vật bắt được trong túi của Tam Phân là tấm danh thiếp “HH chủ bút Trinh Thiám.” Không ai khác hơn, chính là cái ông chuyên mặc áo len cổ lọ, miệng ngậm tẩu, tóc trắng, lạ kỳ là hành tung bí mật hay cố làm ra vẻ bí mật cho nhiều người thấy. Khi thoáng khi hiện nhiều nơi, tung những tin già.

Sau cùng người ta cũng phát hiện thêm. Ông ta còn là chủ một hiệu may. Chính ông ta đứng cắt. Hiệu may xế tòa đô chính ở cuối đường Lê Thánh Tôn.

Trước cửa hiệu may của “HH” luôn đậu chiếc xe thể thao mui trần. Như trong các truyện trinh thám, “HH” thích người ta gọi mình với bí danh “Ông H”.

“Ông H” cũng có xuất hiện trong chương trình “Lúc 0 giờ” của tài tử Huy Trần, trên màn ảnh truyền hình Sài Gòn. Hư thực lẩn lộn khó biết đâu mà rò.

Chuyện ít ai biết. Điệp với Thanh Y Dạ Khách đôi khi thoát hiểm cũng nhờ hai cái thẻ. In rất oai của tờ tuần báo chuyên dịch truyện nước ngoài này của “Ông H”. Thẻ in chữ Anh trông như là của hãng tin UPI. Cảnh sát thường không đọc nổi. Mà họ cũng ngại va chạm với phóng viên nước ngoài, hay là người Việt làm cho các hãng tin nước ngoài. Chẳng hạn như ông phóng viên làm việc cho hãng tin AP, vẫn ngồi trong Cheers Bar.

Nhưng coi vậy cũng tùy trường hợp. Nếu là phóng viên hãng tin Pháp thì là chuyện khác. Cảnh sát rất gồm các phóng viên Pháp nhất là Jean Léandri của hãng tin AFP. Người Pháp vẫn không thích các nhân viên cảnh sát và chính quyền quân nhân sau đảo chánh. Lúc này một vài viên chức ở tòa đại sứ Pháp vẫn muốn là cầu nối giữa các phe đảo chánh. Nếu nó xảy ra, họ sẽ khuynh đảo một số việc. Họ vẫn còn xem Sài Gòn là thủ đô của một thuộc địa, tuy nó đã là đῖ vāng.

Xóm Cầu Đất, hướng Tây Nam, cách Sài Gòn khoảng 20 cây số. Vùng ngoại ô vẫn còn mang sắc thái nông thôn. Đêm tối đèn êm trôi lặng lẽ. Bóng từ phía xa xa kia, cuối đường, mơ hồ hiện lên chiếc cầu nâu vàng. Trông như ngôi mộ cổ bằng đá tàn ơng. Song rõ ràng là hình dáng cây cầu nhỏ, đất nung dậy màu men cũ, mà người chơi cảnh kiểng, thường đặt trên các hòn non bộ. Cây cầu bờ hoang, thật ra khó biết xây nên bằng chất liệu gì. Mê cạnh bờ kênh, cỏ lau xanh um bên nhà Lan, có con đường mòn lẩn trong cỏ.

Ngày nóng đêm lạnh, đất bốc hơi, đêm cũng mù mờ làn bụi mỏng. Trong đám bụi, có tiếng bước chân ai vội vã. Lúc nào cũng vội vàng nhu... một đám đông rủ nhau đi tới. Xôn xao trong gió nhẹ đưa lời rì rào nói chuyện. Rõ ràng có tiếng cười rúc rích của Lan, rồi tất cả bất ngờ ngưng bặt. Điệp cố nhìn. Lạ chua, cũng không thấy ai trên đường, chỉ còn chút bụi hồng bay bay, là đà dưới mặt đường khuya. Cây cỏ nhạt nhòa đứng khóc, giống như bóng người chờ đợi, nhớ ai. Đêm khuya ở nông thôn thường có cảm giác là lạ. Có khi là một buổi chợ nhưng không người.

Thường thì đã có ai thức vào giờ này, ngoài Diệp đang nằm trong cái mùng rách, đêm nào cũng giảng ngoài sân, và lúc nào trong mùng cũng có con rỗi gỗ “vui tính”. Nó nhỏ khoảng chừng bằng lon cóc-tai trái đào, con rỗi là đối tác để Diệp tập “nói tiếng bụng” với nó.

Diệp bò con rỗi vô túi quần, tay cầm cuốn sách, soi đèn đập muỗi chờ Lan. Lan cũng thích trêu chọc, nhéo mũi con rỗi, và cũng vài lần thử “nói chuyện” với nó. Nhưng cô nàng ở tuổi phá phách và... mau chán, giờ thì không màng tới nó nữa.

Đêm nay Diệp nhớ Lan nhiều hơn. Vì sao mấy ngày nay, trong mắt Lan có điều gì bất ổn. Mọi khi giờ này Lan đã len lén chạy qua, nín thịnh chui nhanh vào mùng Diệp. Mà sao đêm nay, giờ này chưa thấy bóng, hay là cô nàng ngủ quên.

Diệp ngồi dậy nôn nao nhìn qua nhà Lan, nhìn ra ngoài đường, nhìn xuyên qua màn chỉ lưới của cái mùng cũ màu cháo lòng. Ngắn cách mong manh vậy mà cho Diệp một cảnh tượng thật gần và khó tả.

Trên nền trời u ám không trăng không sao, không cả một áng mây, bằng bạc một màu xám lợt lạt, lại ánh lên một sắc hồng tím than ngoạn mục của một bầu trời, sau khi bị đốt cháy, có lẽ màu xám là tro tàn của một ngày nắng dữ.

Cũng có người già gọi cảnh tượng kỳ hình như

vầy là – ông trời nấu cơm – nhưng với Điệp thì khác hơn nhiều. Vốn nhạy cảm và nhiều tưởng tượng, tưởng tượng nhiều tới nỗi Điệp úa nước mắt. Vì bầu trời với những cảnh sắc hung tợn này đang báo hiệu cho buổi ban đầu, đêm trước của mọi sự thảm thê, đang lụi tàn của ngày tận thế.

Cảm giác đó cộng thêm nuối tiếc, bức bối, cũng có trong Điệp khi quay nhìn trở lại mặt đất, ở toàn cảnh khu xóm ngoại ô nghèo nàn. Đèng kia, chõ đám bụi là đà, bốc lên từ đất nóng hầm, là nhà Lan hoang lạnh, trong nhà ngọn đèn dầu leo lét buồn.

Điệp chui ra ngoài mùng, ngồi thu lu nhìn suốt con đường nhỏ. Vào lúc này những mái tôn xiêu vẹo của khu xóm, nhà cao, nhà thấp, chen chúc xô lệch, nằm dài hai bên đường, coi giống như bức tranh tĩnh vật. Tranh tĩnh vật, đúng vào nơi chốn mà thời gian ngưng lại từ lúc nào, ngay khi sơ sinh, tất cả cô đặc, sớm chết.

Điệp vẫn tẩn mẩn chăm chú nhìn con đường khuya, con đường mà ban ngày Điệp vẫn cõi chiếc xe gắn máy Kawasaki cũ kỹ ra vô. Ngày thì có gì mà khác thường? Nhưng đêm, và bóng tối luôn có vẻ mặt bí mật, trên cái nền nhiều nghi hoặc chập choạng đó, chuyện gì, vật gì, cũng... khác thường.

“Thật ra người ta có sống được bao nhiêu đâu, trong ánh sáng ban ngày vốn ngắn ngủi, đêm thì dài và nhiều

bóng tối hơn. Đã là con người thì phúc lợi lẩn xui rủi cứ giống nhau". Điện có vẻ như mỉm cười, nhiều khi chợt nhớ. Kỳ quặc thật, vài động tác cổ điển thông thường của con người, ngầm ra khá ngô nghê. Sao họ cứ nháy mắt liên tục. Tổng số thời gian dành riêng cho việc nháy mắt cũng đã phí hoài, tiêu tốn biết bao cái nhìn cần phải mở mắt cho lớn, nhìn cho rõ hơn sự đời. Mắt cũng phải cẩn thận khi nhìn, cần phải kỹ càng không thua gì tay và chân.

Còn nữa, ngoài việc nháy mắt. Tất cả mọi người thương vàng hạ cam, vì vua cho tới tiện dân, lại cứ nhắm mắt ngủ, đồng thời than trách trời không cho đủ giờ để sống. Sống ngủ không bao nhiêu lâu rồi – chết tốt – Chết cũng là thức dậy trong cõi thanh tịnh khác, bình yên sung sướng.

Vì ngủ cũng là một giấc chết ngắn. Cuộc hôn phối của đêm và ngày không tam đầu ý hợp cho cam. Tự thân màu thuần giữa ánh sáng chính trực và bóng tối bất trắc, chính đêm đen u tịch, oan ức vì con người cứ luôn ngộ nhận nó chưa chấp mưu toan. Khổ thay lòng người, chính đêm mới thanh thản và trong lành làm sao. Tiền bạc, và thời cuộc khắc nghiệt cũng là một dạng của ban ngày lao xao tranh tối tranh sáng khổn khổ.

Mặt khác, bóng tối của ban ngày, vẫn luôn có thứ uy quyền riêng của nó, che phủ nhiều chuyện. Che

phú cho kỳ đến khi nào trái đất vẫn còn xoay. Quái quỷ thật, trước mọi việc cần cảnh giác mà mọi người cứ hoang phi ngủ vùi. Suy nghĩ thắt thường rồi rầm, ai cũng ngủ, trừ Điệp, lạ chưa! Đêm nao đêm nào thì Điệp cũng mở mắt trao tráo không ngủ là không ngủ, bất giác Điệp chập lưỡi

- Hay mình là con ma!

Không ngủ thì làm gì. Anh chàng khéo tay, tần mẫn tỉ mi cưa lại cho tinh gọn một cái đèn pin, loại nấm cục pin đại dài ngoằng. Làm cho nó thương tật, cụt ngắn ngоеo chỉ còn một pin. Điệp gắn đèn vào cái vòng, đeo lên trán như đèn thợ mỏ, may là nó không hư luôn.

Rồi đêm đêm nằm trong mùng, bên ánh đèn pin vàng khè như ma trời, Điệp ngồi cao đầu, đọc sách, cứ đọc lui đọc tới, đọc hoài, cuốn tiểu thuyết *Giờ Thứ 25* tróc bìa long gáy.

x
x x

Bà Tư taxi – má của Lan, một con bạc tú sắc, kháng kheo teo tái, chỉ còn bộ xương cách trí... tuyên bố thẳng thừng về Điệp:

- Nói không phải nói, con gái nhà ai vô phuớc lấy nhầm cái thằng ốm tong teo đó, chỉ có nước nhai giấy trừ cơm, khổ cả đời. Làm biếng giàn trời, tối ngày cứ đọc ba cái sách gì đâu không.

Câu tuyên bố này của bà Tư cũng hàm ý răn đe Lan, vì giấu sao cho nổi cặp mắt thám tử tư bẩm sinh của bà già. Chuyện trong nhà ngoài phố nào bà cũng biết, riêng chuyện này, bà biết là do một phần cũng vì Lan cứ nhìn qua nhà Điệp.

Thật ra Lan chỉ nhìn, vì ngẫu nhiên quay lại rồi trông thấy Điệp. Ban đầu chỉ là vậy, và càng ngày càng nhìn nhiều hơn, nhện không nổi, không nhìn không được. Ấy là từ khi Điệp ít đọc sách hơn. Điệp xin một khúc gỗ mít tròn ở nhà ông "Tư Éch". Nhà ông già me sau nhà Lan, ở cuối xóm, nhà có nuôi con khỉ giàn trời. Ông Tư phải cột nó trên cây ổi.

Ông "Tư Éch"—tức ông nhà báo kiêm họa sĩ chuyên khắc tranh hí họa thời sự trên gỗ cho vài tờ nhật báo. Một cái nghề rất lạ trong khu xóm ngoại ô mà bà con chỉ bán xôi bán bắp, hay là đạp xích lô, lái taxi này.

Điệp tí mỉ dùng dao khắc gỗ, dùng miếng chai cao gọt say sưa. Khoảng một tuần hon, thì làm giấy khai sinh cho con rối. Nó có tên Pulatino, con rối có gương mặt buồn hiu, buồn cười, giống Điệp y chang. Lan thấy Điệp vô tư ngộ nghĩnh giống con nít, từ đó hay nhìn qua nhà Điệp. Anh chàng mồ côi lang thang, còn nhỏ mà sao có chút tiền, mua cái chòi của bà bán ve chai. Chớ còn trước đó Lan rất ghét cái "thằng cha" suốt ngày đọc sách. Sau đó thì ngộ chưa, Điệp hay biểu diễn múa rối nói tiếng bụng cho đám con nít

trong xóm, kể cả thằng Tuấn cà lăm coi. Con nít rất thương Điệp. Còn Lan thì một hôm bắt chợt nhận định về Điệp “coi khờ vậy mà có tài, có duyên thật”.

Suy nghĩ này của Lan, càng rõ hơn. Cũng là sau khi tình cờ ghé qua nhà ông Tư Éch, đứng chung với mấy đứa con nít, hái mấy trái ổi non, chọc ghẹo con già, và coi tay Điệp biểu diễn múa rối... Pulatino nói tiếng bụng, cười chết được.

Tánh Lan thì ham vui lại nhạy cười. Dân gian mình có câu “ghét của nào trời trao của nấy”. Ghét cũng là để ý, để ý ghét chết bỏ rồi thương cũng vong mạng, hồi nào không hay.

Sau khi ghét cay ghét đắng vào lúc ban ngày. Rồi thì sau đó, không lâu cho lắm, cả hai nhờ con chó nhà Lan đưa thư. Cho tới khi tình thư qua con chó khá chín muồi, tới cuộc hẹn đêm đầu tiên bên vách nhà Yến "Sophia Loren", chị một mẹ khác cha với Tuấn cà lăm. Đêm đầu tiên đi xa cho phép những đêm sau đi gần hơn.

Rồi đêm nào, vào giờ thứ 25, Lan cũng mò qua cái mùng, mà Điệp tinh quái, cố ý giăng ngoài sân, sau hàng rào gỗ và hoa nhà Điệp. Đêm đầu tiên Lan mò qua sân nhà Điệp, cũng là để Điệp nói cho biết tại sao Điệp... nói chuyện thành tiếng với con rối mà không hở môi, và từ đâu phát ra tiếng hỏi dề thương của con rối, như là:

- Anh Điệp ơi, anh bao nhiêu tuổi rồi? Có vợ chưa?

Hoặc:

- Chị Lan ơi, chị Lan à, anh Điệp chưa có vợ.

Lan trố mắt ngạc nhiên rồi cười rúc rích, sao hay quá vây ta. Thiệt tình, cũng chính một mình anh chàng Điệp tinh nghịch này nói, và trả lời thôi, chờ còn ai trông khoai... xóm này.

Không ai biết, trò “khẩu thuật” trên Điệp học lóm trong phim *Đêm vui Paris*, Điệp tình cờ coi với ông già Tư Éch trong rạp chiếu bóng Long Thuận, một rạp nhỏ tồi tàn cuối đường Nguyễn An Ninh.

x
x x

Đứng giữa đường Nguyễn An Ninh, Điệp nhìn thấy một cửa chợ Bến Thành. Con đường này là nơi mà lần đầu tiên Điệp trông thấy ông Tư. Khi đó Điệp không có một miếng bánh mì để nhai. Còn ông Tư đang làm thợ sửa chữa máy đánh chữ. Điệp tần ngần đứng nhìn những cái máy đánh chữ hư, nhìn những con chữ lụn vụn trên cái mâm nhiều lỗ, loại dụng khẩu phân trong bệnh viện lính tráng. Ông Tư chỉ có vài cọng râu, hai bàn tay dính đầy mực in. Tuy nhìn thấy Điệp song ông vẫn cầm cuộn sửa máy chữ, sau khi nghỉ tay và nhìn Điệp thêm một chút, thì ông thở dài.

Lúc sau Điệp rời khỏi cửa tiệm máy chữ, đang đứng

lơ ngơ nhìn quanh quẩn chở lè đường. Ông già Tư
khóa cửa tiệm đi ăn cơm. Không quen không biết,
ông già ngoắt Điện tỏ ý mời đi theo ông.

Điện ngạc nhiên nhìn quanh, không biết rằng ông
Tư ngoắt mình. Quay lại thấy ông già cười, ông chỉ
có hai ba cái răng, trông dễ thương như em bé. Điện
đi sau lưng ông vô một quán cơm bình dân. Ông kêu
hai đĩa cơm sườn nướng, hai ly trà đá. Điện ngồi trước
đĩa cơm úa nước mắt. Một thằng bụi đời khổ rách áo
ôm, nay được gặp ông tiên giả dạng thợ sửa chữa
máy đánh chữ.

Có lúc ông già Tư Éch còn là thầy cò sắp chữ chì
cho một tờ nhật báo ở đường Phạm Ngũ Lão. Chưa
hết, đêm thì ông Tư lại làm thêm việc vẽ panô quảng
cáo phim cho rạp Long Thuận. Còn Điện thì xin theo
ông già, giữ chân rửa các panô, nấu adao phụ với ông,
cốt yếu là để coi chiếu bóng thường trực, khỏi mua
vé. Nhân dịp này Điện cũng được đọc nhiều báo và
sách của ông già Tư. Được quen với không khí tòa
soạn và những người viết báo nghèo túng là thường.
Còn có những họa sĩ tranh hí họa gan dạ mà cũng
nhéo túng. Gần như họ thiếu ăn quanh năm suốt
tháng. Nhưng vẫn viết và vẫn vẽ.

Điện với ông Tư ở dưới hầm rạp chiếu bóng Long
Thuận, nơi có "xưởng vẽ" quảng cáo của ông. Ông
Tư Éch không chỉ vẽ bằng giới thiệu phim mà còn vẽ

thêm các bảng hiệu khác. Có khi ông còn vẽ biểu ngữ, và in truyền đơn... chống chính phủ.

Dưới cái hầm tối tăm, và trong rạp chiếu bóng tối tàn nhiều kỷ niệm đó, về chuột mà nói, thường khi Điệp đang ngủ trong cái thùng giấy, chuột chạy qua người kêu chí chóe. Trong rạp thì người xem phim ít hơn chuột, chuột leo qua cẩn cẩn bàn chân, ngồi xem phải co chân lên ghê.

Rạp chiếu phim thường trực, có khi già Tư và vài người có vé dưới tinh lén, vô rạp chiếu bóng, không phải xem phim mà bàn bạc cà buổi. Chuột rượt đuổi cắn nhau gay cấn dưới những hàng ghế xiêu vẹo. Trên màn ảnh bầy khùng long gầm rú kinh người.

Điệp kể cho Lan nghe một đoạn đời dở thương của mình. Mà chính Điệp cũng quên, hay là không muốn nói mình từ đâu tới. Và vì sao Điệp với ông Tư Éch, hai ông cháu trôi dạt về xóm Cầu Đất này. Đó là điều bí mật của ông Tư và Điệp. Lan cứ thắc mắc, tại sao Điệp không ở chung với sư phụ, mà mua cái chòi ra riêng. Chính ông Tư khuyên Điệp làm như vậy. Theo ông nói, là để tránh tai nạn nghề nghiệp cho Điệp. Nghề nghiệp nào thì khó có ai biết?!

x
x x

Đêm đầu tiên cả hai ngồi... ngoài mùng. Điệp kể cho Lan nghe về một đoạn đời làm họa sĩ của mình,

nói về những con chuột. Lan nín thinh lảng nghe. Hai đứa nói chuyện rì rào về... con rối, và không có "tai nạn nghề nghiệp" nào xảy ra giữa hai người.

Sau cái đêm đầu tiên, cả hai thủ thỉ tìm hiểu nhau, coi như hột kê huê. Ban ngày, từ nhà mình, dưới cặp mắt nghi ngờ của bà Tư, Lan vẫn thấy Điệp ngồi sau hàng rào, đọc cuốn sách khổ, sách gì không biết mà nghe nói là "*Giờ thứ 25*". Càng ngày Lan càng... lấy làm lạ vì anh chàng lơ ngơ này. Đêm tới Lan hỏi:

- Giờ thứ 25 là giờ gì, giờ nào?

Điệp đưa cổ tay mình. Nơi không lúc nào thiếu cái đồng hồ tròn nhỏ màu cỏ úa. Trong bóng tối, những con số ánh lên màu xanh xanh dạ quang.

- Sau 24 giờ dù chỉ 01 phút. Là giờ thứ 25.

Điệp nói với Lan. Còn theo Điệp giờ thứ 25 còn có một nghĩa khác mà tác giả của cuốn tiểu thuyết nói lên chuyện đời khốn khổ của nhân vật chính.

Lúc đó Lan mới thấy, mới biết, anh chàng kia có nghề mới, ngoài việc giêu với con rối và đọc sách. Điệp làm "phóng viên" cho ông già Tư Éch. Sáng sáng Điệp chạy xe Kawasaki ngang qua nhà Lan, queo sau nhà Lan tới nhà ông Tư Éch để đem những cái bản vẽ tranh khắc gỗ, của ông già tới nhà in, nhà báo.

Lan không hề đọc báo, chưa hiểu phóng viên thì làm việc gì trong nhà báo. Cho tới khi Lan trưởng mắt thấy Điệp cũng có cái máy ảnh hộp đế. Lời phim của

“máy ành” này như cái ống chi. Nó quá cũ, có lẽ là từ thời vua Bảo Đại tắm mưa cởi truồng. Cái máy kỳ cục và không thể nào cũ hơn, nhưng Điệp vẫn tình bơ, đeo vào người, lúc nào cũng đeo, mặc cho ai đó nói ra nói vô.

Lan thì thích nhiều thứ, trong đó có thích chụp hình và chạy xe gắn máy. Rồi thì hai việc này diễn ra trên... xa lộ, đúng hơn là xảy ra gay cấn trữ tình. Trên đỉnh núi Bửu Long, thời đó những cặp trai gái mới quen nhau hay cùng nhau leo lên núi, rồi chạy xe gắn máy trên xa lộ Sài Gòn - Biên Hòa.

Lan với Điệp thì suya hơn. Điệp tập cho Lan chạy chiếc Kawasaki bèo của mình... trong sân một nhà máy gì đó bên lề xa lộ.

x
x x

Lần đầu Điệp hẹn với Lan, Điệp chờ Lan ngoài đường lớn. Khi Lan từ trong xóm nhỏ đi ra, Điệp bất giác sững sờ, chiếc quần sa-ten đen và chiếc áo bà ba trông rất hợp với Lan, dù cho mặt Lan có tàn nhang, mắt thì một con màu nâu, còn một thì cũng nâu nhưng ít hơn – Có ai ngờ đó là lần đầu tiên anh chàng ngỗng đực Trần Điệp “nghe” trực tiếp hương thơm của con gái, vì Lan ngồi sau yên chiếc Kawasaki 50 phàn khởi cũ xì của Điệp.

Mỗi khi thảng nhẹ Điệp lại “nghe” sau lưng mình

chạm phải cái gì quá đỗi êm. Còn hơn là vậy, Lan sơ té choàng tay ra trước ôm cứng bụng Điệp, con gái dạn thật. Những buổi đầu của mối tình bình dân, làm cho người ta nhớ nhiều nhất là những va chạm, khi chở nhau bằng xe gắn máy.

Không thể nói rằng Điệp giỏi nhất về nghề gì. Nhưng chụp ảnh thì rất nhanh và có bối cục... nghệ thuật. Một trong những bức ảnh Điệp chụp... lén Lan, ông già Tư Éch còn phải khen. Nhưng lúc cùng nhau xem ảnh, cũng lại bất ngờ với Điệp, cứ tưởng Lan thích, có khi cô nàng sẽ reo lên. Nhưng cô nàng hững hờ nhìn tấm ảnh, trong đó có mình một cách lạnh nhạt.

Không rõ ràng, nhưng điều này đã cho biết cô nàng không thích lắm. Cũng là điều này, về những tấm ảnh, đã làm cho Điệp ngộ nhận, xem thường hiểu biết của cô gái nhà nghèo, và đó chính là lúc Điệp có lỗi lần thứ nhứt với Lan – thật ra Lan rất thích tấm ảnh đó – về sau Điệp càng có lỗi nhiều hơn, cả lúc nguy nan của Lan.

Điệp không thể hiểu, hoặc chưa hiểu hết, những người con gái đem lòng yêu Điệp như Lan. Những hy sinh của Lan và của nhiều người con gái khác đến với Điệp đẹp một cách tuyệt vời. Có vẻ như họ yêu Điệp. Vì anh chàng này quá đỗi ngày ngô, và buồn cười, rằng Điệp cứ nghĩ là mình không thể sai phạm – bất cứ điều gì, cũng như chưa biết cách, chưa biết tạo

cơ hội để người ta tha thứ cho mình. Và khổ thay ngược lại, những điều không tinh tế của Điệp xảy ra khá thường xuyên.

Điệp khinh xuất, cứ nghĩ ngoài mấy bài vọng cổ, Lan không biết một chút chiết gi về nghệ thuật, và nghệ thuật... nghiệp ánh. Điệp sa vào ngộ nhận, vì cho rằng Lan đã được trời cho có bộ ngực lớn và đẹp, là đủ với Lan mọi sự rồi.

Với các cô gái trời cho đẹp, khá nhiều trường hợp hẳn là như vậy, nhưng với Lan lại khác thường hơn, sau dáng dấp bình dân, hời hợt khá buông thả, Lan sâu sắc theo cách riêng.

Thời chụp bức ảnh lúc đó, là khi Lan vô tình đứng ngược sáng, sau Lan, bên kia cánh đồng đã gặt, lô nhô rạ khô, xe dù cờ trên xa lộ cứ rú nhanh qua. Máy ảnh của Điệp không có tốc độ nhanh nhất, để có thể bắt ngưng hình một vật đang chuyển động, nó là một hộp ảnh cổ điển – Rồi khi nhò giờ Tư tráng phim, ông già nhà báo có một phòng tối trong nhà tắm, thì chính Điệp cũng không nhận ra bức ảnh định mệnh đó, có vẻ như ai cầm tay, đặt khẩu độ trên máy giúp Điệp. Trên dia thuốc làm hình của già Tư - thước phim đen trắng dài ngắn từng ô, hiện ra ngay những khuôn hình rõ ràng, đúng sáng nhất, nhưng rõ nét quá, lại trở thành vô duyên.

Duy có một mẫu hình lụi tàn hư hỏng tối tăm, chính

là pô ảnh Điệp với vàng chụp lén Lan. Khi đó thì vẫn sáng duy nhất sau cái bóng của Lan là mặt trời đèn đùi đang trong giờ khắc cuối cùng – Mặt trời, sau khi nung nóng cả ngày, như muốn làm tan chảy đám nhân loại têp riu khốn khổ – giờ thì ông lớn trốn chạy, thoi thóp, bỏ lại chút ánh chiều tàn, vài đường viền nhẹ trên nửa mặt Lan. Trông tội nghiệp, khiến cho già Tư bàng hoàng. Ông già nói:

- Sao chộp được. Phóng viên cũng có lúc bấm máy không kịp. Đây là hình ảnh của một thiên thần bị đày đọa xuống thế gian.

Nhớ lúc đó Điệp khẽ gọi:

- Lan.

Lan đang nhìn mông lung, chợt quay lại khá nhanh, vô tình che hǎn mặt trời sau mái tóc của Lan, và Điệp bấm máy, lúc nào Điệp cũng lên sẵn một nấc phim trong hộp ảnh. Tiếng Điệp gọi Lan lặp lại vang vang, và vì sao mà... Lan trôi mãi xa, trong gió hiu hiu của buổi chiều khuất nắng, vàng úa tàn tạ, không thể quên. Người trong ảnh là một Lan khác thường, như hiện lên từ một cõi xa xăm kỳ quặc nào của kiếp trước. Cảm giác của Lan khi quay lại nhìn Điệp cũng có vẻ như vậy. Lan thảng thốt với gọi Điệp mà cũng là câu hỏi trong ngạc nhiên cùng cực:

- Điệp.

Xa lò vào buổi chiều nổi gió. Điệp đứng bên lề,

lẩn trong bụi đờ quǎm. Đám bụi trắn ai biến thành con trốt, quay cuồng bay lên trời. Còn Lan chìm trong thứ bóng chiều quạnh quẽ gần như đêm.

x
x x

Đó là câu chuyện sē rõ vào đêm cuối cùng của một ngàn một đêm lè. Còn đêm đầu tiên cả hai ngoài chiếc mùng rách, nói chuyện... múa rối, rồi khá nhiều những ngày và đêm sau đó, tất nhiên sau những ngày Điệp chờ Lan ra xa lộ. Vào một đêm không trăng, hay là trăng chưa đủ tuổi, mảnh trăng như chiếc lưỡi liềm móng manh nhiều macula và cà thẹn, cứ che mặt, ẩn mãi trong mây.

Điệp mới vừa tắt ánh đèn pin... thợ mỏ trên trán. Thì... bất thắn Lan chui nhanh vào mùng Điệp, thật bất ngờ song cũng còn nhiều bất ngờ khác tiếp theo. Lan nằm yên nhìn lên nóc mùng rách túm nhiều chỗ bằng dây thun của Điệp, rồi Lan nghiêng người nhìn về phía nhà mình. Con chó mực chạy theo Lan lúc nào không biết, nó nằm cạnh hàng rào gỗ, nửa thân của nó đè lên vải mùng Điệp suýt cảng đứt đôi sợi dày giăng mùng. Con chó cái rên hú hứ.

Điệp bỗng nghe tiếng chân ai chạy trên đường, còn Lan thì vô tư đưa một ngón tay khêu mũi con rối gỗ. Bất thắn Lan trèo nhanh lên và nằm úp trên người Điệp. Con gái tuổi 18 động tình khó hiểu.

Lan phi nhiêu và nặng ký thật. Điệp nghe lồng ngực của mình êm ái một cảm giác. Cảm giác “khó chịu” giống y như giây phút Lan ngồi sau yên chiếc Kawasaki bèo, khi Điệp cố ý thắng xe tìm sự va chạm. Mà đêm nay còn hơn là như vậy. Trên xa lộ Điệp mảnh mung thắng xe cho ngực Lan chạm vào lưng mình. Giờ thì có Lan nằm trên người Điệp, trong lồng ngực Điệp lại nổi lên tiếng than khò khe, như người bệnh suy yếu, hai lá phổi ép lại một, còn trái tim thì nôn nao. Một vật khác chính của Điệp còn khiến cho anh chàng trai tơ khó chịu hơn.

Chưa bao giờ Điệp nhìn thấy Lan gần đến như vậy, sát cạnh tới nỗi khi nín thở đưa mắt nhìn lên, Điệp còn trông thấy những nốt tàn nhang nơi mũi Lan – kích lớn có thể bằng con ruồi nhìn từ kính hiển vi. Lan vẫn nằm như vậy và rồi từ trên đó Lan hỏi xuống mặt Điệp, chuyện Lan hỏi cũng Trần tục, dối nát và lại cũng bất ngờ:

- Anh đọc sách gì mà đọc ngày đọc đêm vậy?

Lại hỏi. Và Điệp lại phải trả lời, đó là cuốn tiểu thuyết *Giờ Thứ 25* của Georgiu, tác giả hình như là người Tiệp Khắc. Cái tên này khó viết lẫn khó đọc, khó nhớ. Điệp viết lại không hiểu là có đúng không, chính vì cái bìa có tên tác giả đã đi chỗ khác chơi. Còn trong hoàn cảnh gay cấn giữa Lan và Điệp vào lúc đêm khuya thanh vắng, lửa gần rơm này thì *Giờ Thứ 25* chui trốn

nằm dưới lưng Điệp từ lúc nào không hay. Cuốn tiểu thuyết tà tai và không dày lăm như đĩa kẽ, mắt trăng hãi bìa và một số trang. Điệp thở không ra hơi. Lan có hỏi nữa đâu mà Điệp vẫn thốn thúc trả lời:

- Giờ thứ 25

Nghe xong. Lan cười khúc khích, và cũng vẫn cứ tinh nghịch nằm trên người Điệp. Một lúc sau không nghe tiếng Lan hỏi gì về cái thứ giờ kỳ cục mà ông tác giả người nước ngoài cố ý chơi chữ như vậy. Điệp không hề thấy Lan đọc sách lẩn bao, chỉ thấy chị Hai Cúc với Lan thỉnh thoảng đi coi hát cài lương, lúc về cũng khuya, ngang qua cái mùng của Điệp giăng trước sàn, sau cái hàng rào cây. Hai chị em bạn dâu nói chuyện. Chị Hai Cúc người miền ngoài nói tiếng hơi khó nghe, chị khen anh kép đóng vai... Điệp đẹp trai, xuống vong cổ khán giả vỗ tay cái ầm. Lần đầu Điệp nghe tiếng Lan cười. Vở tuồng cài lương *Lan* và *Điệp* nổi tiếng tới ngay chính Điệp là người không thích nghệ thuật này cho lắm, cũng phải biết và thuộc lòng vài câu. Lúc đó Điệp chưa gọt con rỗi Pulatino, cũng chưa quen Lan.

Lan nói:

- Trong xóm mình, cũng có một thằng cha ốm nhách, tên là Điệp, còn em mập ú là Lan.

Hình như khi nói câu đó với chị Hai, Lan dừng lại, chỉ vỏ cái mùng rách, trong đó có Điệp rỗi cười rúc

rích. Còn bây giờ, cả hai nằm trong mùng. Lan vẫn nằm trên người Diệp.

Bỗng nhiên Diệp nghe những bước chân chậm. Và hình như một đám đông từ xa, chở bụi là đà tò mò đi tới, rồi dừng lại đứng ngồi bên hàng rào cây nhà Diệp. Mọi người nhìn vào mùng, với những lời thì thầm, con chó mực nhìn thấy, chó sủa ma, nó chồm tới hực lên một tiếng khó chịu. Nhưng Diệp không thấy một người nào đứng ngoài hàng rào, trừ cái bóng cao và ốm của ông Tư taxi, ba của Lan. Ông già ho lục cục, đi đâu giờ này không biết.

Lan nói trong tiếng cười rúc rích:

- Đừng lo. Em lấy cái mền bao cái gối ôm lại, để nằm trong mùng em rồi, anh biết em ngủ đâu không, cái giường tre sát vách ngoài trước đó. Ông không biết em qua đây đâu.

Lan lăn xuống chiếu nằm cạnh Diệp. Bỗng nhiên Lan khóc, lạ chưa mới cười chưa dứt tiếng đã khóc. Khóc cũng rúc rích như cười nhưng có nước mắt. Khóc hổ ngươi cười ra nước mắt. Trong bóng đêm nhờ nhờ, Diệp nhìn thấy những giọt nước mắt của Lan long lanh. Diệp biết rõ hơn là nhờ Lan cầm tay Diệp để lên mặt Lan, đúng hơn là đặt tay Diệp đúng nơi có nước mắt:

- Em khóc thấy chưa, tại ai.

Diệp giấu:

- Tại ai?

Lan:

- Tại anh chờ ai!

Không biết tại sao Lan cầm tay Điệp, bàn tay còn ướt nước mắt của Lan, đặt lên ngực mình. Rồi hình như khi nửa thức nửa ngủ, Lan đang kể một câu chuyện khá dài. Lúc đầu Điệp nghe thoang thoảng về Yến "Sophia Loren" và Đức Lác. Coi bộ Đức muốn làm dữ với Bảy Y, Đức nghi Bảy Y báo với tay Vân cảnh sát chìm tìm bắt mình. Sau nửa Điệp không còn biết Lan nói gì, trái tim của anh chàng nhát gái đập loạn xà ngầu. Bàn tay Điệp vẫn nằm trên ngực Lan.

Một lúc sau, khi Lan không kể nữa, thì bàn tay Điệp theo quán tính nhiều đời, có lẽ cũng do các đấng đàn ông, sinh thành ra dòng họ của Điệp trước đây hàng trăm năm... di truyền cho con cháu, bàn tay của Điệp, chính nó khéo léo... cởi được một nút áo của Lan, cởi hồi nào không hay. Bất chợt Lan nói nhỏ:

- Đừng anh.

Lan nói chính trong giấc ngủ mê muội. Lan lo lắng cài lại nút áo của mình. Lan ơi là Lan, em dẽ thương quá, mới nói chưa dứt câu em đã ngủ khò. Ngú khò nhưng hai bàn tay em vẫn thức, canh chừng những cái nút áo.

Trong giấc ngủ Lan vẫn nói chuyện, người ta nói là nằm mơ ngủ mơ nhưng không phải vậy. Lan nói

một câu chuyện đầu đũa rành mạch về chiếc Cầu Đất. Tiếng Lan rõ và rành mạch, tiếng trả lời và hỏi lại từ những người đứng ngoài hàng rào giữa đêm trăng tàn canh lụt, rì rào như lá rơi trong gió, như cát đùa với sóng biển, lẩn khuất. Còn con chó vẫn hậm hực không hài lòng.

Trong câu chuyện của Lan, hình như có người hỏi, chừng nào Lan về nhà. Vẫn ngủ nhưng Lan trở mình quay mặt ra đường, trả lời lúng túng ngập ngừng, con chó mực lại hực lên, nó nhe nanh gầm gừ... những người đang ngồi trước mắt nó. Điệp nhìn ra chiếc mùng chỉ tâ toi xem có ai ngồi ngoài mùng, sau hàng rào cây trò chuyện với Lan. Nhưng Điệp không thấy có ai. Nếu như có chỉ là vài chiếc lá bay nhẹ trên đường.

Điệp nhìn và thấy từ bên kia chiếc cầu đất nung mờ mờ hơi nước, gió và bụi bốc lên, làn bụi mịn lan nhẹ qua, là đà bốc khỏi mặt đường. Đầu tiên như nét phác họa trên giấy, có vẻ như ai tạo hình nhiều con trổt nhỏ xoay trốn, tích tác, hình dáng của màn bụi gom tụ, trông mang máng giống như nhiều người vẫn vũ, vây quanh Lan, trong số đó khá rõ nét dáng vẻ một chàng trai, một đứa con nít, đang đứng ngồi nôn nao. Họ nôn nóng chờ Lan cùng về đâu đó, hình như bên kia chiếc cầu bỏ hoang, đầy lau sậy. Tàn nhang trên mặt Lan rơi xuống chiếc môi nhỏ khô và nứt thành vài nốt ruồi son.

x
x x

Việc chụp hình diễn ra không suôn sẻ về phía Lan, thật khó buộc Lan thương thức nghệ thuật nhiếp ảnh của mình. Nhưng tập lái xe thì Lan rất thích, chính Điệp còn thích hơn. Lan ngồi yên trước, trong lòng Điệp... run run cầm tay lái. Mấy lần Lan suýt cho Điệp ngã xuống đường, và việc đó xảy ra thật khiến cho cả hai rách một chút... quần và áo.

Lan lì lợm cười rúc rích leo lên xe ngồi như cũ. Điệp ngồi sau lưng Lan vòng tay ra trước cùng cầm tay lái với Lan. Mái tóc, da thịt Lan sạch và thơm trong gió. Cánh tay Điệp có nhiều lúc chạm vào ngực Lan, nhẹ và vô tình nhưng mê mẩn.

x
x x

Nhiều chiếc xe gắn máy có ở Sài Gòn trước đây. Song cho tới khi những chiếc xe gắn máy Nhật đầu tiên đổ vào Sài Gòn, những chiếc xe gắn máy lạ mắt gây sốt và nhiều ấn tượng. Nó như là một gia tài đối với người nghèo. Một ám ảnh của các cô gái. Suy cho cùng, từ khi con người không còn cõi ngựa chậm chạp bất tiện thì chiếc xe gắn máy là một phương tiện di chuyển cá nhân hấp dẫn, tự do và lãng mạn nhất.

Giờ thì hầu như ai cũng bằng hoàng mè muội, chiếm bao chiếc Honda lộng lẫy gọn gàng. Sau nó là

Suzuki, nếu nói về xe đua thể thao, thì Kawasaki và Yamaha đứng đầu bảng. Về chuyện kể túa tình yêu nhanh, qua phương tiện vật chất nhiều hiệu quả, thì con gái thích chàng trai của mình, ngồi trên Honda hơn. Anh chàng Diệp không có Honda, không Suzuki lẫn Yamaha, may cho Diệp là Lan không hề kén chọn như một số con gái bình dân lúc đó.

Chiếc xe Kawasaki bèo bèo cũng chính phục được Lan. Nhưng xe gắn máy Nhật, dù sao cũng làm sập tiệm những hàng lớn về xe gắn máy khi nó đổ vào Việt Nam. Những chiếc Vélo Solex của Pháp, máy đàng trước coi ngộ nghĩnh, những chiếc Vespa Ý, xe máy Sach của Đức, sập tiệm tan tành mây khói. Các nước lớn, để quốc về xe gắn máy, phải chào thua ông Honda thợ máy người Nhật. Thị ra hàng hóa tiêu dùng, nhiều lúc cũng có tính chất xâm lược.

Hàng tiêu dùng PX như Coca Cola, kẹo cao su, thuốc lá Salem, lon thịt hộp, lon trái đào dầm đường, thỏi sô-cô-la, bơ và sữa tươi, đồng đô hàng hóa, và nhiều hương vị ở các vùng nông thôn. Mọi thứ khác trong như vô hình cũng góp phần cho những con thiêu thân lìa đời, tiếc thay trong đó có Lan của Diệp. Thiền thẩn gãy cánh.

Gió lớn đã nổi trên những cánh đồng, bụi bốc lên từ những con đường làng xa xôi. Sài Gòn như chỗ trũng cho nước tuôn về, đọng lại. Chính phủ quản sự

sống thoi thóp nhờ tiền viện trợ. Sau cùng thì trong “nội các” cũng có một nhà kinh tế. Người ta bàn tới việc... xuất khẩu dầu thô. Lạ kỳ là bàn việc này trong lúc mất dần những thành phố lớn. Rồi tung và lúng túng. Sài Gòn cũng như các tỉnh thành lớn khác Nha Trang - Đà Nẵng - Cam Ranh... Snack bar mọc lên nhu nấm, với những cô gái quê mặc váy ngắn, bi bô tiếng Mỹ bồi.

Vùng ngoại vi và những xóm bình dân, thanh niên con nhà nghèo lạc lõng ngỡ ngàng, kẻ trốn lính chui nhủi, người chết đâu đó mất xác. Thượng nghị sĩ Mỹ William Fulbright nói:

- Sài Gòn là một nhà chứa gái mại dâm khổng lồ.

Ở một nơi mà người trên cao, có vốn có quyền, làm giàu nhờ kẽm gai, vỏ đạn đồng, bạch phiến, thiên hạ xôn xao bất an. Người ta giàu lớn vì, và nhờ chiến tranh.

Mười ba triệu tấn bom, 30.000 tấn chất nổ, ba triệu người chết. Một số tướng tá gởi tiền ra nước ngoài. Xã hội lo âu bối rối, những người có lòng thờ dài phản vân. Một số người bình dân cắp thấp lao vào tranh giành buôn bán hàng PX, trong đó có ông bà Tư taxi, ba má của Lan. Hầu như ai cũng phải làm đủ cách để sống, trong cảnh mệt ít ruồi nhiều.

Ở đâu có bát công nơi đó có đấu tranh. Nơi nào thì người bình dân nhà nghèo cũng là đa số. Chính

họ chịu nhiều bất công hơn ai hết. Những vụ nổ lớn trong nội thành. Đêm trái châu treo lơ lửng trên nền trời đen, tiếng súng ngày càng gần thành phố. Loạn lạc bất công và nhiều nhương.

x
x x

Bà Tư taxi ốm nhom, ngồi trên cái giường tre, cạnh Lan. Bà cúi đầu nhìn ngược xuống gầm giường, con chó mực ngó lên thấy cái đầu của bà Tư. Nó hực lên một tiếng như là thấy ma. Nó thấy hai con mắt sâu hoắm, tóc tai chóng chơ, nó giật mình lùi vào trong vách ván. Nhe nanh trắng nhởn, gầm gừ.

Bầy chó con lảng xảng chộn rộn xúm xít dưới bụng mẹ, chẳng biết con chó nào là cha của chúng. Chó đực choai choai trong xóm ít, chó đực già cũng ít, chúng bị săn lùng, bắt trộm, làm thịt gần hết.

Ngoài con chó mực đen nhém nhà Lan, còn có con chó lai Đức nhà ông Bảy Y, cha của "Sammy Davis". Thằng "Sam" này hồi má nó mới đẻ ra coi cũng bình thường, như mấy đứa con nít khác trong xóm, nhưng không có ai nói nó giống Bảy Y.

Kỳ cục là thằng "Sam" lớn lên, nó càng cao nhồng, rồi da đen thui, tóc quấn như Mỹ đen, thiên hạ đồn ầm lên bà Y đi đêm bị Mỹ đen hăm (trước khi gặp Bảy Y bà Y làm bồi phòng cho chung cư Mỹ ở đường Trường Minh Giảng), "Sammy" bị lai oan mạng.

Nhưng có phải con chó Đức nhà Bà Y là cha của đám chó đù màu đang đùa giỡn dưới cái giường tre nhà bà Tư? Bà Tư ngẩng đầu lên nói, tiếng của bà nghe giống ai bé nhánh cùi khô, nhúm lửa cháy nghe tí tách:

- Người ta nói vậy, không biết có đúng không. Cái thằng Sa Sa gì... con Bà Y...

Lan nói:

- Sammy.

Bà Tư:

- Ô, Samy nó giống như con lai đầu thai. Nói không phải nói, thời buổi này người ta, hay con gì cũng lai mẹ nó hết chør. Toàn là lai cái giống gì đầu không, cái thằng... thằng Sa Sa Sam này hồn chết cha luôn, nói tục thẩy chạy.

Bà già nói mà cứ nhìn lú chó con, bà già chắc lưỡi, con thì đen thui giống mẹ, con thì gần như trắng. Hay là, bà Tư chợt nghĩ hay là... Bà lập tức nghi vấn cho con chó có trắng phau nhà Điệp. Nhưng con của Mực lại có con vàng hực, lại có đứa màu sô-cô-la đậm lợt đú kiếu. Bà Tư lại chắc chắn lưỡi nhìn Lan với chị Hai Cúc, mấy con chó con lại hiểu lầm rằng bà già kêu chúng, lú chó con vui vẻ bò tới liếm chân bà Tư. Bà già dùng chân gạt chúng ra, bà chuẩn bị nói bằng câu mào đầu quen thuộc. Tiếng của bà lại nghe khô đanh sang sảng như người ta bé gây cành cày:

- Nói không phải nói...

Bà dừng lại, dùng hai ngón tay vén khéo, lau trầu dinh mép miệng. Ông Tư đứng sau cái thùng xe taxi màu xanh con cóc của ông. Chiếc xe tròn thấp nhô khác thường hơn là những chiếc xe khác cùng thời. Từ Sài Gòn - Chợ Lớn - Bà Chiểu - Tân Định - Đa Kao luôn, lúc này không có chiếc xe hiệu Renault taxi con cóc xanh nào có buộc-ba-ga trên mui như chiếc xe của ông Tư, buộc-ba-ga này cốt chờ thèm nhiều hàng như bia, thịt hộp, thuốc lá, do những người Phi Luật Tân có thẻ PX thường mua bán lại cho ông. Ông già vừa ho lục cục vừa ráng nói với bà già:

- Nói không phải nói, vậy chờ bà đang nói cái gì.

Bà Tư vẫn nói tiếp không màng, không睬 cọ gì với ông chồng ho lao:

- Nói không phải nói, chờ còn cái dòng chó cái hoang, mà đem về nhà nuôi là xui tận mạng. Cũng như nịnh bà hư hổn. Lan!

- Dạ.

- Mày na tụi nó về hả Lan?

Lan ngồi trên chiếc giường tre, đặt sát vách lá, kéo quần lên khỏi đầu gối, thả hai bàn chân ngâm trong thau nước nhỏ đặt dưới đất. Mấy con chó con dưới gầm giường bò ra quanh quần. Một con thò mó vỏ thau liếm nước, một con bò ra ngoài sân. Chị Hai thoa chanh, làm móng cho Lan, như thường ngày chị chỉ nghe mọi người trong nhà nói, chị ít nói như anh Hai.

Yến “Sophia Loren” gánh hai thùng nước nặng, tới cửa nhà Lan, chị Hai tránh cho Yến gánh vó nhà, đổ nước vò lu sau bếp. Anh Hai đứng ngoài sân, với tay bắt con chó con, ẵm nó trên tay. Anh đang nói chuyện với Đực Lác, con trai bà Ba Bánh Mì, bà có chiếc xe bánh mì nhỏ đậu trước cửa tiệm cà phê của thằng “Sammy Davis”.

Nhà hai má con bà Ba bán bánh mì ở bên kia con lộ nhỏ thằng hàng với đường nhà Địệp, con đường khác vắt ngang qua nơi đây, thành một ngã tư, chiêu nhóm chợ chồm hổm. Ông Ba xìn, cha của Đực Lác trùng đạn, rửa chân lên bàn thờ ngồi cười lúc Đực Lác còn nhỏ xíu. Sao cái mặt ố dột của Đực Lác khoái nhất là chơi bắn súng. Cứ chia cái cây vào bắt cún nít hay người lớn, Đực Lác... bắn... ành ành.

Trái lại thằng Tuấn “cà lăm” em một mẹ khác cha với Yến, nghe tiếng nổ thì nó giật mình chửi thề như ràn. Thấy cây súng nó khóc thút thít. Tuấn không đi học mà cùng không đi làm. Nó đứng nhìn con chó con. Tuấn lớn xác, tồng ngồng, nhưng mặt mày con nít ngơ ngáo như ngồng đực, có điều con ngồng đực này, như ai cũng biết, chửi thề như rươi.

Nếu Tuấn nói một câu chuyện gì đó, ai nghe phải chịu khó lọc cho hết hàng chục tiếng chửi thề, nhưng dù khổ công như vậy người nghe cũng hiểu không thấu. Chẳng phải là nó có ý nghĩa gì cao siêu, mà tại

vì tiếng nói của Tuấn lồng trong tiếng chửi thề “cà lăm” cũng liên tục, không khác cái dìa hát máy cũ của ông bán tạp hóa giữa nhà Điệp và Lan.

Tuấn không phải bị cà lăm bẩm sinh, nó có chuyện như vậy. Nó sợ đi lính cho nên nghe người ta bày cho nó tự làm què tay, nếu què cho khéo thì miễn dịch. Một bữa, nó ráng uống hết xị đế, chống ngược cánh tay vô tường, cho mấy thằng khác trong số có Đức Lác với thằng Sammy, cà đám từ xa chạy tới, lấy trớn nhảy lên đạp khuỷu tay Tuấn. Tuấn ngỗng đực nhà mình bất tỉnh nhân sự, khi tỉnh dậy nhìn cánh tay xi-cà-que cẳng già, nó nói cà lăm cho tới bây giờ. Mấy thằng khác thì nhò mủ xương rồng vô mắt, nửa đui nửa sáng lèm nhèm.

Tuấn đứng nghe Đức Lác nói chuyện “thời sự” với anh Hai. Anh Hai chồng chị Cúc tức chị dâu của Lan. Người ta nói Cúc là gái bán bar, gái đi hoàn lương. Nhưng anh Hai nói “Lấy đi về làm vợ chớ không ai lấy vợ về làm đĩ, trừ mấy thằng ma có sống dựa chéo áo đàn bà”. Ông già Tư đêm nào lại không chở trên chiếc taxi của mình “tùn là gái bán bar”. Ông già nói tinh rụi:

- Cái thời chiến tranh này, nội ở Sài Gòn, khoan nói Đà Nẵng - Nha Trang gì, gái đi bán bar thiểu cha gì, mấy sư đoàn lấy làm vợ cũng còn dư xáng.

Ông Tư với người con trai thứ Hai và cô dâu bán

bar không hợp cho lâm. Ông Tư mắc cỡ với người trong xóm bởi trong nhà ông có gái đi... mà anh Hai ôm về từ khu... dưỡng quân ở tận Pleiku. Ông Tư càu nhau:

- Dưỡng quân... cái gì. Bình Khang lục xì thì có!

Chị Hai Cúc biết thân, nín thinh như cái bóng. Thời buổi khó khăn, để sống anh Hai sắm cho chị bộ kẽm, chị Hai Cúc đi làm móng, nhưng ít khách vì chu vi khu xóm Cầu Đất nhỏ thì cho cam, mà tiếng tăm của chị lan ra khỏi xóm, những bà chính chuyên không muốn gái đi giữa móng tay cho mình.

Có bà còn xầm xì, khi chị Hai Cúc xách cái giò đi ngang “con đó bị bệnh... Okinawa, tức là bệnh teo chim ghê lắm, nhiều khi còn bị thêm bệnh giang mai nữa không chừng.”

Chị Hai lớn hơn Lan ba tuổi. Tết năm nay Lan đúng 19 tuổi, không thấy Lan đi học, mà cũng không nghề ngông gì. Trong xóm xì xầm Lan có bộ ngực lớn cho nên học ngu, bị thầy giáo đuổi, nhưng người nói trước tiên chính thức là thằng “Sammy Davis”. Nó là thằng nói tục ghê hồn, như bà Tư kể, cái miệng của thằng Sa Sa gì còn hơn gái đi. Nó nói “đàn bà con gái mà... vú bụ thời bộ óc nhó như óc con vịt quay”.

Không có gì lạ hơn là “Sammy” ỳ vó chiếc Honda hai bò của nó, tưởng đù làm cho Lan mệt, nhưng nó lại trông thấy Diệp chờ Lan bằng chiếc Kawasaki

bèo, nó tức nênnói xấu Lan. "Sammy Davis" cũng cua Yến "Sophia Loren" gánh nước mướn, nhưng bị Đực Lác cản địa, nó lại càng tức. Nhân ông anh rể Hai Dương lính thiết giáp về phép, "Sammy" bàn với Hai Dương chơi Đực Lác. Câu chuyện Tuấn cà lăm này giờ lảng nghe anh Hai nói với Đực Lác là chuyện thằng "Sam". Chuyện trong xóm xem lại cũng không khác chuyện lộn xộn trên trái đất bao nhiêu. Nhà này chơi với nhà kia. Một lúc lại xí xóa, liên minh với nhà khác. Có điều cái xóm thế giới thì rộng hơn.

x
x x

Hôm sau, trong quán cà phê nhạc xập xình của Sáu Y, có thằng Tuấn "cà lăm" tay cẳng vá, chơi đá banh bàn với mấy đứa con nít. Điệp thuột bida với Đực Lác, đúng lúc Hai Dương đội cái bêrê đen đi vô đứng coi một chút. Rồi cứ lấy tay chùi điếm của Đực Lác ghi trên bảng, thằng Đực không nói gì, nó vẫn chơi, và ăn điếm Điệp.

Bảy Y đi đâu về, chưa vô tới cửa, ông ta trông thấy tay Vân "mắt đò" đi từ xa xa cởi chiếc Honda đam chạy tới chợ chiều. Tay Vân này nhiều thành tích kỳ lạ. Trước kia y có cái bàn hớt tóc, mảnh kiếng vàng khè, đặt kế bên xe bán vịt quay lười vịt phá lấu của chú Năm Tưng.

Xe vịt quay cũng cạnh quán cà phê của Bảy Y. Tay

Vân này là bợm nhậu. Chiều chiều anh ta ngồi quán Bảy Y bên chai rượu Vĩnh Sanh Hòa dán nhãn “Ông già chống gậy”. Tay Vân chuyên mòn mua thiếu chịu lười vịt, thịt vịt phá lấu của chú Năm Tưng. Mua hoài mà không hề trả tiền. Sau đó y dọn cái bàn hớt tóc đi đâu mất một thời gian, bỗng nhiên hôm nay, y ta là cảnh sát chìm, nghênh ngang dựng xe Honda, đứng chống nạnh bên xe vịt quay của Năm Tưng:

- Chú Năm làm ăn phát tài, nhớ tui hông.

Chú Năm Tưng đang chặt con vịt, ngưng dao nhìn tay Vân.

- Nhớ... à à chú Hai hớt tóc chớ ai, nị còn thiếu *ngộ* mấy trăm, có chưa, lâu quá đổi trả cho *ngộ* nha.

Tay Vân không nói không *rằng*, cố ý với tay lên chỉ con vịt quay treo cao, để cho chú Năm Tưng phải thấy cái báng súng lục của anh ta lòi ra bên hông:

- Chú Năm nhớ dai quà, có bi nhiêu mà đòi. Bi nhiêu thi bi, chặt cho tui con vịt này, con này, con này, con này nè tui trả tiền luôn.

Vân cứ này nè, mỗi lần miệng nói này nè, tay lại chỉ lên cao. Chú Năm Tưng trông thấy cái báng súng, chú... cười cười rồi nhỏ nhẹ nói:

- Hồng sao mà, chút *lĩnh*, chút *lĩnh* thôi, con vịt ngon quá. Chú hớt tóc đem về ăn chơi. *Nị lâu* có thiếu *ngộ* cái gì *lâu*, hồng sao mà. Ay *dà xín xái xín xái*.

Có khi tay Vân này hóa trang thành ông thầy chùa,

cầm bình bát đi khắt thực, có lúc chạy xích lô quanh co thám thính. Bây giờ y mặc thường phục, áo mông-ta-guy màu rượu chát, đội nón đen, mang mắt kính đen, cái báng súng lục không lòi ra khỏi bụng bia, thì cũng cầm cộm sau lưng, có khi y còn giắt con chó lửa này sau túi quần.

Tay Vân xách con vịt quay đi theo Bảy Y bước vô nhà nhìn Đức. Đức vẫn bình tĩnh ghi lại điểm của mình trên bảng. Lần này thì thằng "Sammy" đích thân vào chuyện, trong khi Đức chăm chú cầm cây cơ nhâm banh. "Sammy" ý có Hai Đường với Bảy Y bên cạnh, nó làm bộ đi ngang qua Đức Lác, cố tình đụng mạnh vô cây cơ của Đức. Thằng Đức thụt trật trái giờ gà, thằng "Sammy" cười hô hố.

Đức Lác hiền, tốt nhện nhưng quẹu, nó chọt mũi cơ vô mắt Hai Đường rồi trở cán cơ đập đầu thằng "Sammy" cho tới phun máu có vòi. Phải nói là tay Vân "mắt đỏ" tức chú Hai cựu hớt tóc lè đường, sau một thời gian thất tung khi trở về xứng đáng là một viên cảnh sát có chuyên môn cao, thao nghề bắt người.

Chỉ mấy bước, chù đã tới bên vai của Đức Lác, lúc này nó đang lầm lầm nhìn Hai Đường. Vân "mắt đỏ" chớp nhoáng đánh cái còng vô cổ tay của Đức, khóa lại ngay. Nhưng y ta chưa kịp chụp cái vòng thứ hai thì máu đã bật ra xối xả trên mũi y. Thằng Đức có ngón đá cao, bắp chân nó có xàm một hàng

bùa Miên. Trước kia nó đã đăng lính Biệt Kích. Nếu như có một cuộc thi về la lớn, thì thằng “Sammy” sẽ lanh giải nhứt.

Tiếng la làng của thằng Sammy nghe vừa kỳ cục, vừa làm tróc bay nóc tôn nóc nhà, khùng khiếp tới nỗi Hai Đường phải buông cái cày ống nước, bịt lỗ tai lại. Còn tay cánh sát chìm Vân “mắt đò” mắt còn đò hơn. Có lẽ do cường độ âm thanh quá lớn thoát ra từ cái miệng gái đĩ của “Sammy Davis” dội lại, cho nên máu từ mũi tay Vân tuôn ra càng dữ.

Tình cảnh dữ tợn, nhưng cũng không thiếu hài hước. Chú Năm Tưng đứng nhón người sau đám đông đang xúm lại, đông như kiến trước quán cà phê nhạc của Bảy Y. Tiếng nhạc vẫn xập xình trong hai cai loa bụi. Vân “mắt đò” không buông con vịt, tay kia móc cây súng lục trái khế cũ xì, ngón tay y thot ngay vào cò súng.

Đực Lác mang bên tay trái cái còng số 8, nó nhảy bay vèo qua cửa sổ quán cà phê, như là hiệp khách trong tuồng hát cải lương. Thằng Đực chạy nhanh về hướng chiếc cầu bờ hoang.

Bà Ba bánh mì đứng giữa chợ chiểu, như chết đứng, không la không nói được lời nào. Lạ thường chưa, lát cá im lặng như câm như điếc. Trong khi chỉ mỗi có tiếng súng chát chúa, lạnh người của Vân “mắt đò” bắn theo Đực Lác.

Đêm vẫn tối đen. Điệp vẫn nhìn con đường, cuối đường vẫn là nhà của Yến “Sophia Loren” sau đó là quán cà phê Bảy Y. Không biết bao nhiêu đêm Điệp đãm chiêu nhìn con đường này. Con đường mà Đức Lác thoát thân, con đường có một cái gì khang khác, mà lực hay một án số lạ kỳ. Như đêm nay, một đêm vào cuối năm 1969. Chỉ con khoảng mười ngày nữa là Tết, Tết này Điệp sẽ chẵn 20 tuổi. “Mình già rồi” Điệp vừa nghĩ vừa nhìn con đường.

Một lúc sau, hình như có cái gì xam xám, như ụ đất, đang nằm im bên đường, xéo nhà Yến “Sophia Loren”. Ụ đất tự nhiên chuyển động, từ đàng xa nó, tức là ụ đất chạy tới, thoảng chốc gần hơn, gần hơn, thật gần.

Cười chưa, thì ra nó là con chó cò lem luốc, hòa với bóng đêm, nó trở thành trắng mờ mờ. Con chó cò của Điệp. Nó cong đuôi chạy è ạch từ quán cà phê nhà Bảy Y, cái “bót gác” ở đầu xóm, cho tới tận hàng rào nhà Điệp, con chó ống ngung lại le lưỡi thở, rồi nặng nề kéo lê vật gì đó bên cạnh, ra sức chạy huốt qua nhà Điệp.

Bây giờ Điệp mới thấy, cạnh con chó đực trắng, có con chó cái đen nhà Lan. Không biết Lan đem cái thứ mồ ma chết chủ, nói theo bà Tư, mìa mai chí Hai, về

nuôi làm gì. Nó chính là má của một bầy con đù màu. Bây giờ tới con chó cò xông vô làm cha dượng.

A ha, Điệp phát hiện anh cò này có dự phần tráng men, trong việc... làm cha của lũ chó con nhiều màu lông dưới chiếc giường tre của Lan. Việc nhỏ đó không đáng để ý. Nhưng còn việc anh Hai, anh đã nói gì với Đức Lác? Làm sao nó tháo cái còng ra được. Chính nhờ anh Hai chuyên gia ở tù, nhiều kinh nghiệm bị người ta bắt đã âm thầm luyện công về món đó, với đầu nhọn của cây kim tây, anh chí khều một phát là xong ngay. Hiện nay Đức Lác ở đâu quanh quẩn trong xóm là chuyện bí mật.

Hôm đó Tuấn “cà lăm” đứng gần nghe anh Hai nói chuyện với Đức Lác. Cá hai muốn đăng lính Lôi Hổ. Cốt yếu là về chơi lại bọn Bảy Y và Hai Dương. Ngồi sau hàng rào nhà mình nhìn sang nhà Lan, Điệp thấy Tuấn, thỉnh thoảng chửi thề, nói đế vô, rồi nó sang tay Đức Lác ôm con chó con, Tuấn ấm con chó vô nhà Lan, ngồi coi chị Hai Cúc làm móng, nghe bà Tư “xác ướp Ai Cập” nói chuyện mấy con chó lai.

Điệp tìm Tuấn, hỏi nó coi Đức Lác nói gì mà cứ nhìn mình. Đúng là hôm xô xát trong bàn bida, Điệp chỉ đứng im. Từ nhỏ tới lớn, chưa bao giờ Điệp đánh lộn, hay gây gổ với ai. Phản xạ của Điệp trong các việc xung đột rất chậm.

Có thể Đức Lác ngộ nhận gì đó chàng. Điệp cứ hỏi

dần thằng Tuấn, nhưng hỏi bao nhiêu cho đủ, hỏi nó cho có, hỏi gì thì nó cũng trả lời ảm ó, vừa nói vừa chửi thề. Sau khi lọc bỏ một tràng tiếng chửi thề của Tuấn, Điệp mới... xâu chuỗi lại, tạm hiểu rằng thằng Tuấn không... nhớ nhiều.

Đại ý nó nhớ mang máng anh Hai và Đức Lác hàm ý nói về anh rể của "Sammy Davis" là Hai Dưỡng, tay này ốm tong teo, người ta nói hắn bị sốt rét, và chơi xì ke đậm, y đi lính thiết giáp ở trong rừng.

Thật ra, Hai Dưỡng là thương sĩ hải quân. Nay y trốn về xóm, chắc lên cũ ghiền cho nên tối ngày đội cái bêrê bánh tiêu đúc màu đen cho ảm. Hóa ra Hai Dưỡng không phải người hùng về phép như hắn nõ, mà y đào ngũ.

Anh Hai nói về tay Vân "mắt đỏ", y có cái bình hơi lạ, lúc nào cũng úa nước mắt, như khóc, hai mắt đỏ chạch. Anh Hai khuyên Đức Lác nên trốn khỏi xóm. Nhưng nó chần chờ vì chưa nói được một tiếng nào với Yến "Sophia Loren". Không biết sao Đức cứ nghĩ là Yến yêu nó, sở dĩ có lần nó đăng linh Biệt Kích Lôi Hổ vì khoái bộ đồ bông beo. Mà cái chính là về xóm khoe với Yến. Nó cũng tưởng các hành vi anh hùng kiểu nó làm cho Sophia Loren xiêu lòng. Thật tình chỉ là làm cho Yến sợ phát khiếp.

Yến với đôi vai thâm tím, suốt ngày oằn xuống vì những đôi nước nặng. Trong nhà bà mẹ bình nặng,

người cha dượng cũng mệt mỏi với chiếc xích lô máy
lỗi thời, đưa em trai ngớ ngẩn, ngày thơ tội nghiệp.
Yến không để ý nhiều chuyện chung quanh. Cô gái
nhà nghèo muốn đổi đời nhưng chưa biết bằng cách
nào.

Nặng nhọc và tuyệt vọng, làm cho người ta mơ
tưởng tới việc khác. Coi như cứu cánh, có vẻ thực tế,
nhưng lại xa vời hơn, là bỏ xóm mà đi, hay tìm một
tấm chồng ngoại. Suy cho cùng một chuyện tình với
Đực cũng mong manh, ai biết được chuyện sống nay
chết mai trong cái thời kỳ nhiễu loạn này, nhút là với
các chàng trai nhà nghèo, bình dân, ít học, ngay thẳng,
hiền nhưng cộc tánh.

Trên trời đứng gió, dưới đất ngục nóng hầm, mọi
vật nằm ngồi khổ sở yên lặng đổ mồ hôi, cùng trong
cánh cam chịu chung thử lửa luyện tội, bập bùng tranh
tối tranh sáng. Bên con kênh nước đen nóng hổi cạn
kiệt nước, con kênh đặc sệt những món cốc-tai dậy
mùi, nó ngập rác, lon bia, bao nilon, lẫn trong xác
con chuột, con mèo, con chó, nằm ngửa bụng, những
cái xác thú vật ngửa mặt, nhe nanh trắng nhởn.

x
x x

Bên bờ kênh buồn, trơ trêu một chút màu xanh
của lũ cỏ đuôi chồn điêu ngoa, hay trơ mặt, thông
thường ngả nghiêng đón gió, giờ cũng làm bộ đứng

yên chờ thời như Bảy Y hay là tay Vân hoặc Hai Đường.

Trong đêm trường buồn hiu, lại làm như có tay quý thuật nào, núp trong bóng tối, tinh nghịch tung một cái khăn đen mỏng tang lên trời. Khăn nhẹ tênh bay khỏi đầu máy cây dừa rồi tóc xác xơ, cái khăn chậm chạp rơi xuống. Rơi rơi giữa chừng... hóa thành con chim cú mèo mờ ào ào, chập chờn lơ đãng quạt nhẹ cánh, cái khăn hay con cú mèo vướng đàu xuống thành cầu.

Lần với bóng đêm, Lan len lén dò chừng ông già, nín thở nhẹ bước tới chỗ hẹn, tiếng ông Tư taxi khe khé ho bén nhà làm cho Lan dừng bước.

Ngay lúc này trên trời có tiếng rì rì vang vang, hai ba con chim sắt khổng lồ màu xám bay ngang, dưới bụng nó ánh lên tia chớp trắng xanh, làm cho một ngọn cỏ dưới đất cũng lộ dạng, trông thấy rõ như ban ngày. Lũ chim sắt ma quái có phép phù thủy hắc ám, sau đuôi và trên cái đầu lớn của nó chớp tắt những con mắt đỏ chạch.

Và rồi khi nó lù đù, rề rà, bay vòng qua khu đài rada Phú Lâm, nơi đặt máy do thám, con chim sắt làm rơi khá nhiều quả trứng lán tinh. Trái trứng ưng thối nổ bụp trên nền trời đen, gây ô nhiễm, chúng biến thành những con mắt chột gian giảo, treo lơ lửng dưới cái dù màu trắng, làm dáng với chút khói chung quanh.

Từ trên cao. Trái trứng quái diều di chuyển nhẹ

tênh, thứ ánh sáng kỳ quặc của nó, chạy dài loanh quanh, vội vã cuống quýt dưới mặt đất, chúng chạy tới đâu xô đuổi không chừa mọi vật quanh chúng, xô lật tất cả những gì dưới mặt đất.

Những con mắt chột im lặng nghi binh, gian giảo, lùi mắt ma ám khói, hắt ra thứ ánh sáng xanh rì âm u địa ngục, xô đẩy bóng cây dừa đang đứng xõa tóc lơ thơ như đứng chờ ai, trơ trọi bên bờ kênh, bóng dừa hoảng hốt lảng xảng. Kẽ lá lưa thưa ôm chầm chiếc cầu đất bỏ hoang, loáng choạng, cả hai ngã chuí.

Chim cú mèo kêu lên chỉ một tiếng, rồi biến mất như là nói trước một điều chẳng vui vẻ gì. Chiếc khăn đen rơi xuống đất, gió đưa nó một lúc, rồi chỉ một cái thổi mạnh hơn của tay quỷ thuật, cái khăn chạy biến vào đâu nào ai có biết trong bóng đêm.

Điệp nghe có tiếng ngựa hí bên kia cầu. Còn trên những mái tôn lạnh tanh đầm sương im ngủ, loáng thoáng ánh sáng lẩn cuối cùng của những trái trứng ưng vụt tắt, bóng tối trở lại đỗ áp xuống cây dừa, cây cầu và cái bóng của nó biến mất. Cũng biến mất như cây cầu đất màu nâu vàng. Biến mất như một trò ảo thuật, là khu xóm nghèo và hai con chó đen trắng. Biến mất cả lũ chó con, cùng với tiếng rên ri khổn cùng của chúng nó.

Trong bóng đêm dày đặc ngọt ngạt. Mọi sự, ít nhiều chỉ cũng vừa mới thấy ngòn ngon, bây giờ mất tăm.

trả lại sự yên lặng nặng nề. Đầu đó nối lên lời thì thầm bất mãn, thoang thoảng mơ hồ một chút rồi tan đi. Có chuyện gì âu lo trong đôi mắt màu nâu của Lan. Đôi mắt tinh nghịch hay cười và biết nói ấy, giờ im lặng trôi miên man, cho dù mới đây ánh lén nỗi vui của tình yêu, muốn nói thì lời nguyện ước đã vội lẩn sâu dưới lưỡi, trong cảnh tình loạn lạc của đêm trường biển đâu.

x
x x

Do gì mà đêm nào từ ngoại ô, bên kia cánh đồng, bãi sông cứ vắng lại tiếng súng nhò, đạn lửa bay lên trời như những oan hồn, tiếng ầm ỳ làm run rẩy và đau đớn lòng đất. Mấy năm nay hầu như đêm nào cũng vậy, rung chuyển chán ngán mòn mỏi.

Hơn nửa đêm, mọi việc tái diễn, những con chim săt khác vẫn giống như con chim cũ bay quay trở lại vùng trời sang sáng. Hai ba trái châu rơi nổ lụp bụp, vài trái không phát sáng, chỉ thấy cánh dù trắng trời theo gió, lúc này gió từ phương nao cuốn cuộn thổi.

Trên trời mây đen vẫn vũ, báo hiệu một trận mưa cuối mùa. Tuy vậy trời vẫn còn khô hanh, không vội mưa cho lắm, mà gió thì trở lạnh. Tiếng gì nổ lụp bụp và ánh sét kéo dài ngoằn ngoèo. Tiếng ỳ đùng như ai đang bị khổ sai, cố lẩn một tảng đá lớn bên kia vách trời.

Tiếng trầm uất cõi nào vọng lại như ai thở dài, rồi một loạt trái châu rơi đầy trời, con chim sắt muốn bỏ hết trứng của nó để bay về. Vài trái lại không nổ. Cái bóng dáng bệnh hoạn của nó như bị treo cổ dưới chiếc dù âm u.

Một trái châu nổ bụp, và lập tức các trái khác, a dua xu hướng bắt chước nổ theo. Mắt ma treo chõ này, mắt quỷ lơ lửng nơi khác, có con mắt vội vàng treo theo gió đưa đẩy. Ánh sáng hóa chất của lũ yêu nghiệt đó không vui, hằng đêm hiện về trên bầu trời của khu xóm ngoại ô này như một ám ảnh.

Đêm nào khu xóm nghèo này cũng vụt hiện ra những con mắt thần chết dưới ánh sáng ma quái loạn lạc. Đêm nào mọi thứ dưới mặt đất nơi này cũng xô nhau chạy qua chiếc Cầu Đất. Chính chiếc cầu cũng chạy, và ngã trốn xuống dòng kênh cạn!

Điệp đứng ngừa mặt nhìn. Và thử đếm coi bao nhiêu trái châu rơi mỗi đêm. Không biết bao nhiêu trái châu rơi thơ thần trời như ma trời. Khắp mặt đất của vùng này đây con người hoang mang vô định.

Vô định như Lan, cười chưa? Sáng nay Lan còn tẩm tim, ngồi cột “bức thư tình” sau đuôi con chó mực nhiều chồng nhiều con của nhà Lan. Như mọi lần con chó đen này tức tốc chạy ngay qua nhà Điệp. Miếng giấy mỏng tanh Lan gỡ trên tấm lịch in đậm chữ số ngày 20 tháng 12 năm 1969.

Mặt trái của tờ lịch Lan tinh nghịch hẹn gặp Điện tối nay, gặp chỗ vách nhà Yến “Sophia Loren”. Yến không đẹp theo kiểu thông thường, cô nàng có cái miệng rộng và đôi môi dày, còn hai mắt thì xếch ngược lên coi rất vui. Cái tên Điện Lác làm cho Yến mắc cở. Điện Lác lại không có gì cho Yến, chỉ có cái thân còm. Vì vậy là anh ta mượn cái hung dữ, ngổ ngáo làm quà.

Sáng nay được thơ vui như vậy làm cho Điện yên tâm ngồi bên hàng rào đọc sách. Song chiều nay thôi, Lan lại sai con chó mực, lại chính nó mà nó có biết gì chuyện hai lá thơ khác hẳn về nội dung. Con chó vẫn vui vẻ gặm qua, trả mảnh giấy lịch khác mới gỡ, giống nhau, hai tờ không khác nhau. Chỉ khác thời gian. Lan ghi ngày 21.

Tờ lịch ghi mấy chữ viết vội. Không hề có chữ nào viết hoa mà cũng không chấm phết:

“anh điện oi làm như ông già em biết chuyện tụi mình rồi cho nên tối nay anh đừng bò qua chuyện tụi mình tới đây là hết em phải theo chị hai ra nhà trang làm ăn sáng đi quên em nha... còn tấm hình của em nhớ trả lại cho em đừng buồn hết đẹp chai vui lên”

Chữ Lan viết sai chính tả ngoằn ngoèo khó đọc, cho nên Điện vừa buồn vừa tức cười, nhưng cười cũng không thể nào chửi cho hết nỗi buồn. Điện thật tình nhớ và yêu Lan. Tuy rằng phía đùi trái gần bụng dưới của Lan có vết sẹo lớn sâu hoắm. Hay là Lan bỏ đi vì

mặc cảm, không xứng đáng với Điệp, chỉ vì mình có vết sẹo chõ không vui đó.

Chiều nay Điệp bần thần nhìn qua nhà Lan. Nhà Lan chỉ cách nhà Điệp một tiệm tạp hóa nhỏ. Người đàn bà bán tạp hóa lại điếc, cho nên lúc nào có người tới mua tiêu hành hay chút tỏi ót, thì họ nói lớn tiếng, bà bán hàng cũng la làng, lúc nào cũng như lúc nào, bất kể ngày đêm.

Ông Tư taxi ba của Lan, khó ngủ vì hai lá phổi hành, khi nào có ông ở nhà ông sẽ xuất hiện cạnh chiếc xe taxi cưng của ông, dù cho là đêm khuya. Ông vừa ho vừa chửi rủa, chửi và ho rất lớn tiếng. Nếu ông ho vào ban ngày, thì cùng với tiếng nói của những người tới mua tiêu hành tỏi ót, và tiếng khàn khàn của bà già chủ quán hình thành một giàn hợp xướng có một không hai.

Người đàn ông mỏng nhẹ này bị bệnh mất ngủ kinh niên, cùng với Điệp chong đèn trong cái mùng, cũng là một cặp bài trùng, có thể chiếm kỷ lục thế giới về chuyện... không thèm ngủ.

x
x x

Từ sau nhà Lan qua một hẻm nhỏ là một căn nhà khó hiểu. Trên cây ổi trước nhà có xích một con khỉ, khó thấy nó ăn thứ gì khác ngoài những trái ổi, và khi cây không ra trái nó leo lên leo xuống ăn lá, và giấy.

Con khi ăn giấy báo hay bắt cứ giấy gì, miễn là giấy, một cách ngon lành.

Ngôi nhà, và con kхи, là tài sản nhỏ nhoi, và tình thương lớn trong cô đơn, của một người già. Mà nhìn gần ông ta lại nhu nhu đứa con nít, một lão ngoan đồng, nhỏ thó thấp đậm, hai ba cái răng, vài sợi râu, tóc bạc trắng. Ông già làm nghề chạm khắc bản in tranh hí họa trên gỗ.

Một thời gian rất dài, vào lúc những tờ báo còn sấp chữ chì, ông họa sĩ này còn làm thầy cò, sấp chữ cho một tờ nhật báo khá lớn có tiếng tăm. Ông Tư Éch nguyên thủy là vậy.

Mỗi buổi sáng, Điệp chạy chiếc xe Kawasaki ngang nhà Lan, quẹo vô cái hẻm, dựng xe chỗ cây ối có cột con kхи. Điệp nhận những bản khắc gỗ, bỏ trong cái túi mang qua vai, đem tới nhà báo, sang nhà in. Ngày hôm sau, hay những ngày khác Điệp mang vài tờ báo và chút tiền về cho ông già.

Chuyện này cũng phiêu và ít khi xảy ra. Báo bị hốt còn những bức tranh khắc gỗ của ông già thường bị bỏ. Ông họa sĩ vẽ lên giấy, dán giấy trên mảnh gỗ mít mềm, không chỉ khắc mấy ông Tướng, ông Tai To Mật Lớn thành con heo, ngồi trên xe hơi, hút xi gà mà còn nhiều chuyện trời ơi khác.

Một hôm, nhà của ông họa sĩ... nghèo có tới hai người khách đến thăm. Một ông lão y chang như ông

họa sĩ, cả hai đứng gần nhau, không khác một khuôn, xuất hiện từ bản tranh khắc gỗ. Đó là ông thầy cò khác, bạn đồng nghiệp của ông già Tư Éch. Những ông thầy cò thường khá giống nhau, manh áo dính mực, hai bàn tay xanh nhuêm chí. Ông bạn già hom hem của ông Tư Éch với hai mắt kính dầy trên mắt, môi thâm tái vì thuốc lá. Ông già không còn một cái răng ăn cháo. Nhưng nụ cười vẫn vui, lạc quan tiểu làm, dù cho nét mặt quá nhiều nếp nhăn của sự khổ nhọc. Ông kể:

- Tư Éch này với tui lạ gì, cha nội quậy trời thần. Có lần tui với ổng mần công, nghĩa là tui sắp chữ, còn ổng vẽ tranh hí họa cho mảng sét tờ báo, khôi nói là báo đồi lập cuội, đứng tên của một ông chủ xe đò. Mùa bầu cử hội đồng khi khô gió đó, ông chủ báo xe đò cũng quàng cáo cho ổng dữ thần ôn. Đặng mà trúng cử, không nói ổng có lò cho dân hay là không. Nhưng bích chương có cái mặt bầu bầu của ổng dân đầy những vách tường chó đá. Ông ngoại Tư Éch bạn tui nè, không kiêng cữ chi hết. Ông vẽ rồi khắc một bức tranh hết ý: Hình ông chủ bự như con chuột cống, con chuột nằm dưới thùng phiếu, ăn trộm phiếu. Cái mặt... con chuột y chang ông chủ xe đò, mấy cái ông mà người ta hay kêu bằng chánh khách sa lông, con chuột mập ú phì phà hút xì gà.

Người khách thứ hai cùng đến, một anh chàng mặc áo chim cò, vai mang máy ảnh hỏi ông thầy cò:

- Vậy rồi ông Tư Éch có sao không bác.

Ông thầy cò cười đưa hai cái nướu hết răng:

- Trăng luôn chớ sao, nói làm gì. Cha nội bị đuổi, lây qua cho tui và ông tri sự, bị đuổi tất cả là ba trụ. Vậy mà bây giờ cha nội cũng khắc cũng vẽ mấy con heo mập ngồi xe Mèc-sơ-đéc, hút xì gà. Chết cũng không chừa cái tật hí họa. Nhà báo viết báo, phóng viên chụp hình, họa sĩ hí họa là những cái nghè mà... Hội Quốc Liên hệ thống vô những cái nghè nguy hiểm nhứt. Tai nạn dễ tới nhứt, dễ ở tù nhứt, dễ ngáp gió nhứt, mà cũng chết nhứt, không chết cũng bị đì cho tới chết.

Anh chàng mặc áo chim cò màu mè, không phải là phóng viên. Tuy anh ta cũng có chụp ảnh, nhưng về hậu trường sân khấu, anh ta tên là Ngọc Hoàng. Nghe cái tên không nhìn mặt cứ tưởng ngài Thượng Đế.

Trong khi hai ông già xì xào nói chuyện, Diệp ra ngồi dưới gốc cây ổi, có con khỉ ăn giấy, với con rỗi nhỏ, hai ba đứa con nít chồm hổm coi Diệp diễn múa rỗi “nói tiếng bụng”. Ngọc Hoàng cứ nhìn con rỗi gỗ mít Pulatino trên tay Diệp. Những cái lò xo trong con rỗi do Diệp thiết kế mộc mạc mà động tác của con rỗi linh hoạt, biểu nó khoanh tay chào, con rỗi khoanh chân cười toe chẳng hạn.

Ngọc Hoàng làm hoạt náo viên cho các vũ trường, hộp đêm có ca nhạc Sài Gòn ban đêm. Anh chàng vui

tinh siêng năng và... bình dân này, có đôi mắt xê coi có duyên, anh ta dễ gần, tử tế và hoạt bát. Khoảng một tuần sau Ngọc Hoàng chạy xe vô xóm Cầu Đất tìm Diệp. Anh ta hỏi:

- Con rối này em tự làm hay mua.

Điệp cười:

- Em gọt nó cà tuần, hú cá chục cục gỗ mít mới xong. Ngọc Hoàng ngầm nghĩa con rối:
 - Tiết mục hôm trước em diễn ở đây ai viết ra kịch bản. Ai dạy em nói tiếng bụng.

Điệp nói thật lòng:

- Có viết gì đâu, em mất ngủ, đem coi rối vô mừng, nói chuyện qua lại chơi. Rồi tập nói chơi với mấy đứa con nít trong xóm cho đỡ buồn vạy thôi.

Ngọc Hoàng nói rằng tiết mục nói tiếng bụng thật ra có từ lâu. Nhưng trong các hộp đêm Sài Gòn chưa thấy nhiều, nếu có thì chỉ hợp đồng vài show với các nghệ sĩ tạp kỹ nước ngoài. Diệp tuy “diễn” không chuyên nghiệp nhưng lạ mắt, và ưu điểm là nói bằng tiếng Việt. Ngọc Hoàng nói:

- Tôi trực tiếp hợp đồng và làm ông bầu cho cậu. Thuê tác giả viết kịch bản, viết lời thoại, cậu với tôi sẽ tập dượt cho tới khi nào tôi nói... biểu diễn được là cậu có tiền.

Đêm đầu tiên, Diệp mang con rối tới vũ trường Rits. Sau khi gởi chiếc xe Kawasaki bèo của mình dưới

hầm nhà hàng, Điệp hồi hộp đi tới cửa vào vũ trường, nhưng tay gác cửa không cho Điệp vô. Điệp nói:

- Tôi là... nghệ sĩ rồi nói tiếng bụng. Tới đây diễn với tài tử Ngọc Hoàng.

Tay gác cửa vẫn không tin. Điệp đứng ngoái ngác trước cửa vũ trường Rits, chàng trai nhà nghèo vùng ven thấy cái gì cũng lạ. Đây là thế giới của người giàu có. Một lúc sau Ngọc Hoàng chở bà vợ tới... trên chiếc xe hơi... không còn một cánh cửa làm thuốc. Ngọc Hoàng bảo lãnh Điệp vô cửa.

Điệp ngượng nghịu theo sau Ngọc Hoàng. Khi đi qua các dãy bar, lúc chen qua các hàng ghế, quầy rượu, Điệp nhìn lên, trên bục có một ban nhạc, các nhạc công mặc áo vest đỏ. Anh chàng đánh trống cả hai tay đều bạn, cứ nheo nheo hai con mắt, vì khói điếu thuốc mà anh ta ngâm trên môi.

Trong phòng hóa trang chật hẹp đầy áp ca sĩ, vũ công. Điệp khép nép lo lắng chết thoi. Khi bản nhạc cuối cùng của tua nhảy dừng lại cho khách giải lao, đồng hồ trên tường chỉ 2 giờ kém.

Điệp nhìn qua cửa sổ kính mờ, con đường ngoài kia vắng tanh, gần sáng mà đám thiêu thân trong này vẫn say men. Anh chàng Ngọc Hoàng đóm dáng trong cái quần đen có nẹp saten bóng láng, sơ-mi trắng lốp, ve áo vest màu xanh lá cây cài bóng hồng, chiếc nơ con bướm trên cổ.

Đứng trong hậu trường anh ta... ngáp dài, coi bù xù và nghèo, không áo, không khác con cù lẩn. Nhưng khi khoác chiếc áo nghề nghiệp, bước ra sân khấu dưới ánh đèn màu, và cái đèn khoanh tròn gọi là phô-lô gì đó thì khác. Chính lúc này Điệp lại càng ngạc nhiên gấp ngàn lần. Trong Ngọc Hoàng như một người nào không phải là anh ta, mà là một nghệ sĩ hài hước, vui tính, hoạt bát. Điệp sững sờ, có phải người này mình gặp lúc trước, ở sân nhà ông Tư Éch không.

Nói là sân khấu, thì chưa hẳn, thật ra nó là cái bục tròn khá chật, dưới là pis nhảy, những hàng ghế màu đỏ. Chỉ còn vài người khách, họ ngồi thật gần. Ngọc Hoàng là con dao pha, chuyện gì cũng có anh ta, ca sĩ, kịch sĩ, diễn viên điện ảnh và bây giờ là hoạt náo viên:

- Kính thưa quý quan khách, kính thưa quý bà quý ông, kính thưa các bạn. Nghệ thuật biểu diễn rồi hài hước trong chương trình giúp vui hôm nay... do tôi, và một ngôi sao đang lên và sắp xuống, của sân khấu tạp kỹ Hòn Ngọc Viễn Đông này, tức Sài Gòn hoa lệ và tang thương của chúng ta, biểu diễn. Và đây là chú bé người gỗ Pulatino và người thợ mộc trẻ trung, đã không màng chuyện chăn gối với đàn bà, mà làm ra chú. Pulatino nhỏ bé và thành thiện chính từ sự tinh khiết, cần mẫn của ông Juse. Xin một tràng pháo tay... chào mừng cha đẻ của Pulatino... mồ côi mẹ.

Không thể hiểu vì sao ở một nơi sang trọng như

vầy mà anh chàng Ngọc Hoàng lại nói là Sài Gòn... tang thương. Thật là xui xẻo và mất hứng cho nghệ sĩ mới là Điệp. Ngay sau khi Ngọc Hoàng giới thiệu xong, một số khách ngáp dài, một số xò ghê ra về.

Trong cái xui có cái may, vì ít người như vậy cũng khiến cho Điệp khá yên tâm. Buổi diễn gần như không có ai coi, xem như tổng dượt, để cho Điệp làm quen với sân khấu. Nói cách nào cho đúng đây, dù sao cũng qua một buổi diễn, tưởng đâu là ghê lám.

Có gì đâu - Điệp cười cười trên đường về cái xóm nhà nghèo của mình. Bóng chiếc xe Kawasaki và Điệp ngồi nghiêng dài ra rồi ngắn lại theo từng khoảnh sáng tối của các cái bóng đèn vàng của từng cột đèn đường. Như là một vận động viên đã leo lên tới đỉnh núi, giờ thì cảm giác một lần biểu diễn đầy lo âu đã qua, coi như không khó khăn cho lần sau. Việc vắng khách buổi đó vô hình trung giúp Điệp đương nhiên dạn dĩ.

x
x x

Từ sau bếp nhà mình. Lan nhìn và nghe, chứng kiến các buổi tập của Điệp dưới gốc cây ổi. Chúng kiến sự khởi đầu “vinh quang” của Điệp, trên sân khấu các bar rượu, vũ trường xa hoa của Sài Gòn ban đêm, nơi đó vừa là phúc lợi vừa cay nghiệt.

Một lần tự dung, mà sau đó Điệp trách mình thiếu suy nghĩ, Điệp chờ Lan tới hộp đêm “Con Ong Chúa”

coi Điệp và Ngọc Hoàng biếu diễn rồi. Lan không ngờ rằng trên đời này lại có một nơi mà sự giàu sang, phú quý lên tới tột đỉnh như nơi này, và những vựa trường nơi khác còn hơn là vậy. Cả hai, Lan và Điệp chưa biết đó chỉ là bể ngoài của phồn vinh ăn xổi. Nhưng với Lan lại là một ước mơ không thể giấu nổi.

Trong đêm đầu tiên Điệp diễn, có ai biết được rằng con rỗi nhỏ của Điệp lại có một vai trò quan trọng trong bước đầu nguy nan của Điệp. Ai mà để ý tới một người đàn ông to lớn ngồi ở quầy bar cứ chăm chú nhìn Điệp và con rỗi, trên khuôn mặt thường là lạnh lèo, hôm nay ông ta mim cười.

Rồi thì sau đó cũng là lần thứ hai, Điệp rủ được Lan đi coi chiếu bóng. Trong bóng tối và chút ánh sáng hắt ra từ màn ảnh trên kia, Điệp ngạc nhiên thấy Lan ngồi tinh bờ cười nói. Bây giờ nghĩ lại Điệp càng ngạc nhiên. Điệp luôn luôn ngạc nhiên vì Lan, mới tối hôm nào Lan khóc sướt mướt thề thốt hứa hẹn, cũng trong rạp chiếu bóng đó với Điệp.

Trong lúc trên màn ảnh lờ mờ cảnh hai người yêu nhau, hôn chia tay bên ga xe lửa, bầu trời trong phim mịt mờ khói, những chiếc tàu bốc cháy bốc cháy, những bức tường sụp đổ và những người đang chạy trên đường cũng bốc cháy như cây đuốc.

Có một người đàn bà đang bước mau trên phố, bồng cuii gập người, đầu cắm xuống đất như cầu kinh, bà ta cứ ngồi như vậy, và đó là cảnh người chết án

tượng không phai với Địệp, dù là phim truyện. Đang xúc động vì cảnh phim, bỗng nhiên Địệp nghe tiếng Lan cười khúc khích trong tiếng rền của âm thanh chết chóc. Lan nói:

- Cũng vui.

Con gái thời loạn lạc này không hiểu hết. Có hôm Địệp ngồi bên nhà mình, cầm cuốn sách trên tay mà không đọc nổi, sự việc nhạy cảm khiến cho Địệp cứ phản tâm nhìn qua nhà Lan. Lan đang hí hùng soạn một chồng thùng thuốc lá Salem xanh, mấy thùng nước ngọt coca, một thùng trái đào ướp đường trong khẩu phần C của các GI. Miệng lúi lo nói tiếng Anh bồi với hai người Phi Luật Tân chuyên bán hàng PX – Mỗi ruột của ông bà Tư taxi.

Chiếc xe taxi con cóc, hai màu xanh trắng, của ông Tư đậu bên mẩy cây dừa cạnh bờ kênh nước đen. Bà Tư với chị Hai Cúc ôm hàng đem vô nhà. Lan đang cúi mặt đếm mấy đồng đô lě. Một người Phi Luật Tân mặc sơ-mi ngắn tay bông hoa đủ màu, một tay cầm lon bia nốc cạn, còn tay kia choàng lên vai Lan. Lan cười rúc rích, vẫn đếm tiền. Địệp bứt rứt vì chuyện người Phi, nhất định hẹn cho được Lan đếm nay.

x
x x

Hai chiếc máy bay không ánh SR 71 U2 cài tiến rì rì trên trời. Nhưng khá lâu không thấy trái châu nổ,

trời đêm tĩnh mịch rợn người. Một mảnh trăng khuya
chưa đủ tuổi e dè trong áng mày mỏng như màn
sương, như sưa trăng xám đục ngầu. Dưới ánh trăng
Điệp nhìn chiếc cầu bờ hoang. Lạ là những đêm tối
trời chiếc cầu có vẻ như tự phát sáng.

Người ta gọi là Cầu Đất vì chiếc cầu như đất nung.
Nền đất sét như màu men trên các bức tượng thần
thánh xưa cũ xanh rêu, trên nóc đình miếu. Màu men
cũ bám trên những thanh xà gỗ mốc meo, ngói ngói
xanh xanh lẩn trong bóng đêm đen như rêu.

Dù đã trông thấy cày cầu nhiều lần dưới nắng lúc
ban ngày, nhưng lần nào cũng vậy, ban đêm, Điệp
thấy chiếc cầu khác hẳn, như là nó buồn rầu sống dậy.
Điệp, có lẽ là chi một mình Điệp, nghe trong đêm,
trong bóng tối âm vang những tiếng binh đao lần nào
cũng vào lúc trời rạng trong tranh tối tranh sáng.

Những hình ảnh lạ thường, kỳ ảo, sáng xanh như
lân tinh lại hiện ra. Hầu như có hàng ngàn bóng người
chân mang xà cạp, cung nò và những bầy ngựa chiến,
ngồi trên mình ngựa có những dùng tướng cương
nghị, xôn xao qua lại cày cầu xanh, trảy ngang xóm
nghèo dân dã này.

Điều kỳ quặc là những chiến binh một màu như
chiếc cầu, giống hệt tượng đất nung. Trong mơ màng
hay tướng tượng của Điệp họ hay ghé căn nhà của
ông già chạm tranh gỗ. Và hình như ông thường đón

họ. Cùng đứng trò chuyện với họ, cùng cười với một người đàn ông phuơng phi cao lớn, đâu chít khăn màu nâu đất, râu xanh như rêu phát sáng.

Điệp không biết vì sao trong giấc ngủ của mình, vào ban đêm và cả những buổi trưa vắng lặng trong xóm này, Điệp, chắc là chỉ có một mình Điệp lắng nghe... vắng vắng chung quanh mình tiếng nói cười, tiếng sét đồng va chạm của một thời tràn mạc xa xưa. Có khi giữa buổi trưa nồng Điệp choàng dậy nhìn về phía chiếc cầu đất nung. Cầu người ngồi sáng trong nắng thiêu đốt như lửa cháy.

Không chỉ có Điệp mới có những cảm giác đó. Lan mỉm cười gật đầu nói mình cũng có nghe, lúc hai người kể với nhau về câu chuyện chiếc cầu. Điệp lạnh người, cũng không biết vì sao.

Và lúc này, khi Lan ngồi im kể chuyện, hai bàn tay chắp lại trước ngực, trông Lan không phải là đứa con gái vô tư, vô số tội mà Điệp nhìn thấy hàng ngày. Lan khác hẳn từ ánh mắt cho tới cách nói và giọng nói. Lúc nào đó xa vời đã qua ở một buổi chiều xa xăm nào, mà cả Điệp và Lan cũng là người của buổi chiều đó, bối cảnh mơ mơ màng màng.

Hai người từ một cõi chính chiến xa xưa quay lại ngồi bên chiếc cầu. Có một lần Điệp thấy Lan khác thường như vậy. Là khi Lan đứng bên lề xà lộ. Lúc đó “ông trời nấu cơm chiều” ngoài sau Lan một màu đỏ

như lửa tàn trong cái lò rèn. Chính lúc này Diệp chụp được tấm hình đầu tiên về Lan như là một ảo ảnh.

Nhưng những người khác thì không. Hay là, có lẽ nào, từ bên kia cây cầu xanh xanh, kiếp trước có lời hẹn Lan trói lại với Diệp. Thật là lạ. Diệp cũng có cảm giác quen với Lan từ kiếp nào, không phải chỉ là bây giờ. Người ta vẫn quen nhau ở đâu đó trong tiềm thức.

Chiếc cầu không biết ở đây từ lúc nào. Chiếc cầu hoàn toàn bằng đất, và một ít gỗ, không có chút kim loại nào. Còn chất kết dính thì không hiểu nổi là gì. Một phần như gi sét đỏ bầm, đất mùn rơi trong tay, nhưng khi nó còn trong những viên đá xanh, đá tàn ơng như những ngôi mộ cổ, thì chất kết dính và đá không rời nhau. Hình như đó là chất kết dính của quá khứ và hiện tại. Đã lâu, từ trước ngày Diệp tới xóm, cây cầu không còn là phương tiện người sống nào đi qua nó. Một chiếc cầu trong huyền thoại bị bỏ hoang.

Qua phía bên kia cũng chẳng có gì ngoài cỏ hoang, và qua bên kia cũng chẳng để làm gì. Vì cây cầu như là cứ điểm cuối cùng của một “cánh cửa đóng lại” có thù. Trong một cuốn sách nào đó mà Diệp đọc xong còn ngắn ngơ, rợn người, trong đó viết: Trên dãy núi cao ngất kia là tường đá vách núi quanh co. Bọn địch thù man rợ đã vô cùng thất vọng và không giấu nổi khâm phục lẫn kinh hoàng. Sau nhiều năm bao vây và cho tới lúc tràn ngập bên trong. Khi mà họ tìm

khắp nơi vẫn không thấy một người nào trong thành, kể cả người già và trẻ con, còn sống sót khi chiếm được cổ thành. Người cuối cùng chính tay cắt cổ mình là một cô gái chiến binh trẻ đói khát kiêu hãnh.

Một chuyện khác, khi bắt sống được một kẻ địch, viên tướng man rợ giận dữ trước những lời trêu chọc của người tù binh, ông ta chém phăng đầu người này. Sau đó mới biết mình thua trận vì đã không kịp - cạo đầu đổ hắc ín - lột da xát muối phơi nắng hấn ta. Hay là những trò khổ nhục khác như dụng cọc xuyên thẳng vào hậu môn dựng lên ngoài sương nắng. Chiến tranh thời hoang dã thô sơ khốc liệt ác tâm, tính ra chuyện tra tấn lâu dài theo kiểu trung cổ. Mà người ta chưa kịp giành người tù binh khôn ngoan này, không phải là thiếu suy nghĩ.

Con người lúc nào cũng suy tính cách triệt nhau. Điệp nhớ lại cuộc trò chuyện buổi chiều với ông họa sĩ Lão Ngoan Đồng làm nghè chạm tranh biếm trên gỗ. Năm đó Điệp 19 tuổi, héo hắt vì đọc quá nhiều sách, nhưng ngồi với người họa sĩ, nhìn hai bàn tay mím mím như em bé của ông cầm dao nhỏ chạm khắc trên miếng gỗ mít, trông ông còn nhỏ hơn là Điệp.

Công việc của ông trầm lặng, tỉ mỉ và khá lạ, vì người ta chưa có bản in kẽm, cho nên ông dán mành giấy vẽ những cái mặt người, những thân hình người mà trên đó không thể nào không biết. Chính là gương

mặt trần tục, oai quyền của các tướng tá, viên chức chính phủ, nghị viên thời kỳ này ở miền Nam.

Mỗi một hình ảnh như vậy buồn cười và rợn người. Sau khi in trên báo, sự chàm biếm trên tranh hí họa kiểu này sẽ xảy ra không ít tai nạn cho tác giả. Một đám nghị viên biến thành con ngựa, con heo đang ngồi uống sâm banh và giành nhau những điếu thuốc Salem. Những thùng phiếu bầu cử Tổng Thống có chuột trong đó. Ông họa sĩ nói: Nghề này ít khi ở ngoài đời lâu, không thể nào không ở tù. Ông già nghiêm trang nhìn Điệp rồi hỏi:

- Cậu biết tôi là ai không?
- Dạ cháu... chỉ biết ông là họa sĩ.

Người họa sĩ khổ này khẳng khái cười lớn:

- Ta là Kinh Kha, ta là Thích Khách.

Ông cầm cao con dao khắc gỗ:

- Dao truy thú.

Lạ thường thay, khi nói câu chuyện Thích Khách với Điệp, ông lão họa sĩ còn nhìn và nói với một người thứ ba. Đó là một đêm trời lạnh. Trong nhà ông lão họa sĩ đốt một đụn rom, khói mù trong gian nhà. Bỗng có tiếng ngựa chạy nước kiệu. Rồi tiếng lục lạc ngựa dừng lại ngoài sân. Gió lạnh đùa theo vào nhà như có người bước tới. Bình khí va chạm và người đó ngồi xuống bên kia lòn khói. Hình như đó là người đàn ông cao lớn mặt đỏ mà Điệp thường như là nhìn

thấy ông phi ngựa bên kia chiếc cầu, chạy dọc theo con rạch trong những đêm về sáng. Buổi nói chuyện kể trên có không khí khinh bạc, như đêm trước của một cuộc khởi nghĩa mà Điệp là một thành viên.

Sau này khi căn nhà của ông cháy rụi. Cháy vì người ta dán những tờ giấy báo trước sê đốt nó. Xóm Cầu Đất không hề hấn gì. Chỉ có căn nhà của người họa sĩ bùng cháy. Người ta đã đổ xăng để đốt nó. Cây trứng cá có cột con khi cũng cháy. Con khi chỉ còn bộ xương bám chặt vào thân cây ối trụi lá đen thui. Còn ông họa sĩ còn lại một ít tro xương.

Nhưng con dao “trúy thủ” của ông, tuy cháy nóng, giữa những vật cháy queo lại vẫn còn nguyên hình dáng khác thường. Lưỡi dao vẫn bén ngót. Từ người họa sĩ cuồng này, lần đầu Điệp trông thấy hình ảnh của một Thích Khách.

Không phải trong phim hay sách mà đời thật: Thời phong kiến vua chúa, một buổi sáng tiếng trống vang lên, người ta có thể chém đầu hàng ngàn người, có khi trong đó là một nhà viết sử một nhà thơ hay là một họa sĩ. Mà chỉ có một người bất bình ra lệnh, kẻ đó là vua.

Vua của mình tàn thời, bụng lớn đi xe chống đạn, hàng ngày ở trong dinh thự lớn, biệt lập, và có nhiều binh tướng canh gác. Điệp nhớ lại lời ông họa sĩ nói trong chiều hôm nào, khi ông chưa bị người ta giết.

Điệp biết đó là ai, trên những tờ báo và truyền hình, phim thời sự chiếu trong các rạp lớn ở trung tâm thành phố, và những cái rạp chiếu bóng tồi tàn, chuột bọ, trong ngõ ngách của cái Sài Gòn vào thời tạm chiếm. Điệp nhìn thấy những bạo chúa.

Điệp sợ. Và không thích các vua bệ vệ này. Nếu có một Thích Khách khác thì đó là những người có thể nhiều dịp đứng gần ông ta. Điệp ngồi suốt trong một rạp chiếu bóng thường trực tối tăm. Điệp cứ nhìn lên màn ảnh, phim thời sự nào hầu như cũng có vua ông vua bà tới thăm, không chỗ này thì chỗ khác, có khi ông ta đi kinh lý, đi phát chấn bên cạnh vị phu nhân béo tròn, mâm mím, có vẻ phúc hậu.

Người mà ông già họa sĩ nói là vua, lúc nào cũng vậy, không ai tới gần được. Điệp nghĩ, chỉ những phóng viên ảnh, là dễ tiếp cận vua. Ở cự ly gần nhất, và có nhiều khi chỉ ở khoảng cách, cạnh ông ta một tầm đạn súng lục. Phóng viên ảnh có thể là Thích Khách. Hình ảnh Thích Khách lạ thường thay cứ hiện lên trong tâm tưởng một kẻ hiền lành và nhút nhát là Điệp. Một hôm Điệp ngồi viết câu chuyện về việc Thích Khách. Bài viết khá tì mi “Làm sao ám sát một Tổng Thống” câu chuyện gọi là giả tưởng khá hấp dẫn. Không biết vì sao Điệp lại đem tới tòa soạn Tuần Báo Trinh Thám duy nhất của Sài Gòn. Chủ bút chính là ông già HH, bạn của ông Tư Éch.

x
x x

Giờ đây có lát mọc cả trên thành cầu, và ngôi mộ của Thích Khách, trông như pháo đài. Vì chiếc cầu còn dấu vết của khá nhiều trạm gác. Cho nên Điệp nghĩ: Lúc nào đó khi mình chưa sinh ra, và chưa tới nơi chốn này, thời xa xưa có một con đường quẩn sụ đi qua khu xóm nghèo chǎng. Nếu không thì người ta xây chiếc cầu và những trạm gác như nghỉ bình để làm gì.

Rất nhiều lần Điệp lần thẩn nghĩ về chiếc cầu bô hoang và Lan. Nhiều nhất là khi đứng bên chiếc cầu kỳ quặc chờ Lan trong đêm. Lan cũng “kỳ quặc” không thua gì chiếc cầu. Khuôn mặt có nhiều chấm tàn nhang, nhìn lâu mới thấy Lan bước đi không bình thường.

Có cái gì bí ẩn trong cô gái sắp bước vào tuổi 19 này, nhất là bên đùi trái. Mỗi khi gần Điệp, Lan buông thả mọi chỗ, nhưng luôn cố thủ phía đó. Một hôm, vào lúc trời chiều Điệp nhất quyết tìm cách đi qua chiếc cầu. Hôm đó Lan ngồi chải tóc bên gốc dừa ngạc nhiên nhìn theo.

Điệp tò mò đi dọc dài theo chiếc cầu. Nhận định lúc ban đầu, chiếc cầu không phải do người làm nên. Mà nó từ trong lòng đất tự mọc lên, lộ ra từ một hạt giống bạo liệt. Khi hai bờ con sông còn cuộn chảy, đất bị nước cuốn xói mòn, chính phù sa xày đắp chiếc

cầu. Đúng là chiếc cầu này không phải dùng để đi qua, theo nghĩa thông thường, mà là nơi làm điểm xuất phát cho một cuộc khởi nghĩa. Điện vẫn cúi nhìn. Hai bên cầu trũng xuống những hào sâu.

Cuối đàng kia còn mang máng khung cửa lớn dù đã sụp đổ. Còn bày giờ cây cầu già nằm ẩn trong lau sậy và có đuôi chồn. Cây cầu khoác chiếc áo choàng xanh rêu cỏ đậm nét phong ba mưa nắng. Theo năm tháng dưới bước chân Điện như còn nóng chảy ngọn lửa, nhiều mảnh đồng, biến dạng song vẫn nhìn ra một lưỡi gươm, mũi giáo.

Đã vậy mà, bày giờ lại còn hàn lên những vết đạn tiểu liên, rất nhiều vết chém lở chỗ của miếng đạn cối. Một chân cầu bờ bên trái lụn xuống, có vẻ như bị mìn. Chiếc cầu tuy cũ nhưng không cũ bằng những vết tích trận mạc của một đồn binh trấn thủ. Ở trong bờ tường đầy và cao bằng đá ong đó có nhiều bậc thang, trạm canh chạy dọc theo mảng tường dài. Cây cầu và đồn binh là một cứ điểm chiến lược. Vào một lúc nào đó diễn ra những cuộc ngăn chặn, phản công, giao tranh.

Lạ lùng hơn là bức tường thành trải dài tàn lụi như bị chôn giấu dưới thành cầu hoang tàn. Lại ẩn nấp một khoảng tường khác, giống như nơi người ta nuôi ngựa, và rèn sắt đóng móng ngựa. Giờ cũng còn có người nào đó lui tới, hay ở bên trong. Điện cổ tới

gắn hơn. Nhìn vào bên kia bức tường, thì chỉ thấy một bếp lò còn tro ấm, nhưng không có người. Nó còn vết tích một lò rèn với những mìn than đá lẫn trong cát. Đá nung nóng biến thành nhiều viên ngọc "giọt lệ" khá tròn màu đen tuyền.

Điệp mang về "những giọt lệ đen" làm cho Lan vòng chuỗi. Trái với suy nghĩ của Điệp là Lan sẽ mừng rỡ đón nhận. Nhưng không. Lan ngẩn ngơ không nhận mà khuôn mặt lại đầy nét sợ hãi. Cũng đúng vào ngày Điệp thám hiểm chiếc cầu, khi đêm tối Điệp mới biết bí ẩn của Lan. Điệp kềm chặt hai tay Lan, lật người Lan trên chiếc chiếu một cách thô bạo... bên trên đùi trái của Lan có một vết sẹo, sâu và mảnh kéo dài vòng qua móng. Có cái gì đó giữa chiếc cầu bỏ hoang, những mảnh trái phá rỉ sét vẫn bén ngót và chuyện luôn im lặng của Lan, liên hoàn với vết sẹo.

x
x x

Lan không khóc, sau việc này, cô gái cứ nằm nguyên như vậy nhìn lên nóc mùng. Ngoài sân nhà Điệp, tiếng chân lũ chó chạy đua. Gần sáng Điệp choàng thức, không hiểu sao, dù không còn ham muốn. Điệp cứ cố hành động như cưỡng bức Lan. Có lẽ là ghen túc, do nhìn thấy hành vi của Lan với người Phi buôn lậu hàng khẩu phần C, hàng PX.

Lan im lặng chịu đựng. Điệp ngủ thiếp một lúc,

nghe tiếng Lan nghẹn lại trong cổ họng như mơ thấy một chuyện gì khủng khiếp. Gắn sáng Lan choàng chiếc áo len đần óng chui ra khỏi mùng Điệp.

Lan khép chiếc áo len che ngực, chạy trong tranh tối tranh sáng về lại nhà mình. Một tuần sau khi Điệp đi diễn ở tinh với Ngọc Hoàng về lại Sài Gòn, Điệp vẫn giăng mùng trước sân nhưng không mong Lan. Tối đó Lan chui vào mùng Điệp, lần này Điệp giăng mùng ngủ trên chiếc băng-ca cũ mềm đồ quân dụng nhà thương mà Điệp mua trong chợ bán đồ cũ ở Khu Dân Sinh.

Đêm thật lạnh. Lan vẫn không mặc áo trong, chỉ choàng chiếc áo len đần óng quen thuộc. Cả hai thờ dài không nói gì, mà cũng không làm gì. Điệp biết Lan đã theo chị Hai Cúc với mấy người Phi đi Nha Trang. Bụng Lan coi lên trong dây thun lụng quần vải.

Cái băng-ca oằn xuống dưới thân hai người. Năm 1969 Điệp 20 tuổi, Lan mới 19. Gia đình Lan từ miền quê lên Sài Gòn nhập cư ở vùng xóm “Cầu Đất” này trước khi Điệp với ông già Tư Éch tới.

Ông Tư taxi, ba của Lan chuyên đá gà sau đó mua lại chiếc taxi con cốc cũ chạy hàng PX với mấy tay lính viễn chinh và dân buôn lậu người Phi.

Khá lâu Lan không chạy trong đêm chui vào mùng Điệp. Điệp hết sức nhớ và tội nghiệp Lan. Như hôm nay khi thấy bàn tay người Phi màu mè lại choàng tay

qua vai Lan. Điệp nóng bừng mặt. Những ngày thường Điệp khó thấy mình yêu Lan. Điệp có yêu Lan không hay là chỉ ghen khi có chuyện tranh chấp.

x
x x

Đã nửa đêm mà Điệp vẫn còn đứng bên chiếc cầu đất cũ chờ Lan. Cũng phải chờ lâu. Vì ông Tư taxi không ngủ, cái bóng đèn tròn treo ở gian trước nhà Lan bỗng bật sáng. Bà Tư taxi, gồm cả bóng và người mồng như lá lúa, vất vưởng đi ra, với tay cột cọng hành lên đuôi bóng đèn, bà nghĩ cọng hành sẽ đuổi những bầy thiêu thân. Cọng hành xanh cứ đong đưa chơi giỡn với không biết bao nhiêu là con thiêu thân, đám này rụng cánh đám khác xô tới để chết.

Cuối cùng rồi cái bóng đèn mắc dịch cũng tắt, không phải ông Tư tắt mà chính là Lan.

Đầu làng cuối xóm tối thui. Điệp nóng ruột đi tới chỗ vách ván mục, bên kia vách là chiếc giường tre của Lan. Điệp lò mò vấp phải cái gì mềm nồng trước cổng nhà Lan. Điệp dừng lại nghe tiếng nó thở! Con chó mực quý sứ của Lan, sao lại nằm đây.

Con chó đã có thói quen, nó cứ quay đầu về phía sau, suốt ngày cắn cái đuôi, luôn luôn bị cột sợi thun gởi thơ. Ban ngày con chó mực cũng chạy qua nhà Điệp chơi, nó tìm con chó cõi trắng của Điệp thì đúng hơn. Nhưng cũng không từ chối các con chó khác,

con chó mực không tự ái gì khi yêu thêm, nó yêu tinh bơ. Và xài rất hao chồng, những chú chồng, có khi ban ngày còn thấy mặt mò, qua đêm mất tích vì bị người ta trùm bao bối dẫn đi làm thịt.

Vì nhiều lần mang thư cho Điệp, cho nên con chó mực rất thân với Điệp, coi Điệp như là Lan, chủ của nó. Bây giờ thì khổ ghê, con chó cái ngu đần này, nó không phân biệt chỗ nào, khi nào nén vui hay lúc nào cần buồn. Con chó vô tư cong đuôi mừng Điệp, trong một hoàn cảnh khó xử, nó cứ chạy lúp xúp quấn chân Điệp rên hú hử. Điệp nín thở đứng yên. Nhưng tiếng con chó rên mừng Điệp, làm cho ông Tư taxi trở mình kêu Lan:

- Lan.

Tiếng ông già kỳ lạ, coi nhở vậy mà rèn vang cả xóm. Bà Tư trong nhà nói vọng ra:

- Gi vậy? Ông kêu nó chi vậy.

Ông Tư ngực ngắc ho. Tiếng ho của ông cũng lạ, nó giống hệt như ông làm rót một cái lon đựng đầy nước xuống đất. Có lẽ là do ho nên ông mất thở. Một sau đó ông mới trả lời nói:

- Con chó mực nó rên.

Đêm trong xóm Cầu Đất thịnh lặng lảng dang, một lúc sau mới nghe tiếng bà Tư cầm nhẫn. Bà cũng khó thở không kém ông:

- Trời ơi, đêm nào chó không sủa, không rên.

Điệp nghe tiếng ông Tư lại “làm rót cái ca nước xuống đất” và một tiếng la lớn:

- Lan.

Đó là tiếng la của ông Tư. Và tiếng chị Hai Cúc nhỏ nhẹ:

- Kêu nó chi vậy Ba.

Ông Tư không trả lời con đâu, lại kêu Lan.

- Lan.

Lan chưa ngủ nhưng, làm bộ như ngủ, nín thính. Ông già cẩn nhẫn:

- Con này ngủ như chết. Con gái đứa nào cũng như nó, tui mau có cháu ngoại.

Bà Tư:

- Cháu ngoại, cháu ngoại. Mà ông kêu nó giờ này chi vậy.

- Con chó rên.

- Trời ơi! Chó mà ổng làm như người ta.

Tiếng chân chó chạy sột soạt trước sân, cà cái đuôi nó cũng... quạt gió nghe sột soạt. Trời ơi, con chó mực, nó cứ rén hú hú quay đuôi mừng... Điệp. Ông Tư lấy làm lạ, ngồi dậy vén mùng chun ra, hai bàn chân khắng kheo của ông già, đứa qua đứa lại... tìm dép. Ông đứng lên, bước qua cái giường tre kê sát vách ván, đôi mắt ông già hom hem nhấp nháy nhìn cái mùng vá víu màu cháo lòng của Lan.

Trong mùng Lan làm bộ nhám mắt thở đều. Ngoài vách ván Điệp thu người ngồi trong bóng tối, hai tay bịt miệng con chó mực, ông Tư lò dò bước ra sân, là là ông già đứng... kế bên Điệp, nhìn đầu xóm cho tới cuối xóm. Chắc là chờ con chó mực đi tình tự như mỗi đêm chạy về. Nửa đêm trời đứng gió, tuy bây giờ đã là tháng 12 nhưng ông Tư cũng lầm bầm:

- Cái đồ chó cái tháng Bảy rugen đực.

Chính là vì ông già rất ghét con chó cò trăng phếu, con chó trong bầy chó cha dượng của Điệp. Điệp ngồi núp sau cái lu nước mè miệng, cạnh một thùng phuy lớn, nóng ruột rúa trong bụng “Ông già này quái thiệt, cái gì cũng chàm. Đứng hoài.”

Ông Tư taxi đứng lâu thiệt là lâu kế bên chỗ Điệp ngồi. Điệp né ông già di chuyển nhẹ qua sau lưng thùng phuy, con chó mực vùng ra khỏi tay Điệp.

Nó nhào tới chân ông già Tư, cùp đuôi xuống đất rên hù hù. Ông Tư ngồi xuống cạnh cái thùng phuy, vỗ vỗ đầu con chó mực. Sau khi ho một tràng dài lục cục trong cổ, ông Tư taxi lò mò trở vô nhà, ngồi thở một hồi mới chui vô mùng.

Đêm tối im lặng mím cười nhìn mọi việc. Lan chờ khá lâu mới nghe ông Tư ngày, vẫn như mọi đêm Lan không mặc áo ngực, chỉ khoác với chiếc áo len. Vừa mới vén mùng định bước ra thì đúng lúc ông Tư “làm rót cái lon nước xuống đất”. Lần này ông già ho

như sắp chết. Lan rút chân lên giường, tiếng bà Tư trong nhà nghe giống như ai “bé nhánh cùi khô nhúm lứa”:

- Ông già, sao ông không uống thuốc?
- Thuốc gì?
- Thuốc si-rô ho chó thuốc gì.
- Ho lao mà thuốc men gì nữa.

Ông Tư lại ho như cái lò rèn bể ống khói. Lan nằm lại xuống giường nghe ngóng, bỗng thấy Điệp vội vàng chui vào mùng của mình, ngay trong nhà mình, kế bên là ông Tư. Táo bạo thật. Con chó mực chạy theo nhìn vô mùng rên hù hù.

Ông Tư thả chân xuống giường tìm đôi dép mủ... nó đã bị mấy con chó con nghịch ngợm tha bỏ vô thau nước. Điệp vội vàng trùm chung cái mền rách với Lan, vội vàng che khuất cái đầu nhưng lời hai bàn chân. Cái mền quỳ sứ vừa rách lại vừa ngắn ngủn, trời ơi đất hỡi.

Điệp nghe tiếng Lan cười rúc rích. Ông Tư lắng nghe, có lẽ ông tưởng con chó mực cười. Gần sáng trời bỗng trở lạnh. Trong mền Điệp lại nghe “hơi ấm nóng nhiệt” từ Lan rát bỏng trên da thịt mình. Nhưng không hiểu sao mới dứt tiếng cười mà trên má Lan lại có nước mắt.

Lại nghe tiếng “cách” của nút mờ điện, bóng ông Tư in trên vách ván, ông đi chân không, còn hai chiếc

dép thì bầy chó con tha tới ta lui, rên hú hú chơi trò... ném dép.

Ngay lúc đó ngoài sân sáng xanh, một trái châu lại nổ bụp. Cây dừa bên bờ kênh, lại hốt hoảng chạy qua cây cầu bờ hoang, ông già lùi thui đi chân không, ra đứng ngoài sân nhìn trái châu rơi thở dài rồi lại ho.

Ông đi vô nhà nhìn mấy con chó con không ngủ, đùa với hai chiếc dép. Ông Tư lại nhìn vào mùng Lan một lúc khá lâu có vẻ nghi ngờ. Nhưng sau đó Diệp nghe một tiếng "cách" ngắt điện, gian nhà biến mất.

x
x x

Diệp chạy trong ánh sáng ma trơi xanh rì của trái châu rơi. Rượt đuổi tận chân, còn thấy cả cái bóng mình ngá nghiêng chạy trước lùi sau trên đường về nhà. Bên nhà Lan bóng đèn tròn chắc man hay sao, mà dù ngắt điện, cái tim nó vẫn cháy vàng khè, rồi có lẽ do không ăn đủ điện nên đã vàng úa lại càng vàng đậm.

Ông Tư taxi mặc áo thun ba lỗ nhau nát, ông già dị tướng cao nhòng, ngực phẳng lì nói tiếng trống tiếng mái, ho lục cục bước ra cổng tìm chiếc dép. Tuy nhiên không phải là tìm mà chỉ đứng lo lắng nhìn những trái châu treo lơ lửng rồi lại thở dài.

Diệp chui vô mùng ngủ thiếp đi một lúc. Nhưng trước khi ngủ một giây hình như Diệp nghe vang lại trên con đường khuya trong xóm nghèo này nghe có

tiếng chân ngựa. Rồi khi thiếp đi, Diệp lại thấy từ bên kia chiếc cầu có một con ngựa mệt mỏi với đú yên cương nhưng vô chủ, bước kiệu rồi dừng lại trước sân, như đi xa đã lâu nay về tới nhà.

Điệp thấy mình bước vào một căn phòng nào đó. Mà ở trong đó một màu đỏ quỷ ám, ai cũng ngủ vùi. Lạ thay bỗng nhiên, căn phòng trắng toát lạnh băng, bệ rạc như phòng chứa thịt đông lạnh, chen chúc những con heo trần truồng, toàn là đàn ông ngoại quốc. Còn Lan thì không một manh áo che thân. Lan ngồi trên tấm vải vàng úa, bẩn thỉu, nhầu nát. Mắt Lan vô hồn. Có lẽ Lan không còn nhận ra Diệp. Diệp giật nảy người nhột dưới bàn chân, có gì như lưỡi của một con vật. Con chó mực, lại chính là nó, con chó đang đưa cái mỏ nhỏ đen thui cắn mảnh vải mùng giật giật.

Bên nhà Lan bóng đèn vàng đã chết, lù mù trong bóng đêm là chiếc xe taxi con cộc, nó vẫn nằm đó như mọi đêm. Đầu xóm có vật gì như hai viên đạn trôi trôi lại trong bóng đêm, tới gần Diệp.

Cùng lại con chó cò của Diệp. Nó có hai con mắt long lanh chiếu sáng. Lan bước ra khỏi mùng, rón rén đi trong ánh sáng xanh rì của trái châu lơ lửng trên đầu. Lan không chui vào mùng Diệp mà đi tới đầu xóm, đứng dựa lưng vào vách ván nhà Yến "Sophia Loren". Hai bàn tay kéo chéo vạt áo len, che bụng, im lặng chờ Diệp.

Không bao lâu nữa là Tết, gán sáng những đêm cận Tết gió lạnh buốt. Một trái châu, chỉ một trái, cháy bùng tỏa khói trắng, trôi lơ lửng buồn hiu như hồn hoang, không lâu, nó rụng xuống tắt lịm đâu đó, theo sau vài tiếng súng nhỏ văng vẳng trong đêm trường.

Điệp tới, đứng ép sát Lan vào vách, hai tay Lan vẫn níu vạt áo che ngực và bụng. Mới cưới đó mà bây giờ Lan không còn nồng nhiệt như lúc nãy, trên giường mình, hay những đêm trước, trong cái mùng rách với Điệp.

Hai con chó đang quấn nhau, nhưng chỉ thấy một con chó cò trắng, nó cứ trôi từ đầu xóm cho tới cuối xóm, lúc sau hai đứa dính đuôi không rời được. Con chó mực nhà Lan cứ rên hờ hờ, còn con chó trắng nhà Điệp thì có vẻ hối hận, kín đáo im lặng.

Điệp hôn trên môi Lan, hai cánh môi nhỏ khô tái lạnh băng. Có chút màu bạc trắng trắng, tựa như khói trái châu trong mắt Lan. Cũng trong mắt Lan, một trái châu khác lại nổ bụp, phản ánh trên nền trời đèn thăm thẳm, hai trái khác ở xa hơn buồn hiu.

Điệp ngược nhìn về phía vùng trời ngoại ô, lại nghe vài tiếng tiểu liên, tiếng nổ trầm rung chuyển mặt đất quen thuộc của súng cối 81. Chiếc máy bay U2 lù

đù bay trên trời chớp tắt đèn đỏ. Tiếng nó rên rì rì. Dưới bụng nó lóe lên tia chớp sáng trắng toan toát. Trái châu đêm nay sao lại rơi nhiều, và tiếng súng cũng gần hơn. Chiến tranh kéo dài từ đời này qua đời khác, ai cũng mong cho dứt. Có lẽ là mong ước của nhiều người, của cả hai bên.

- Em về.

Tiếng Lan khô đanh không chút xúc động. Điệp ngăn Lan lại:

- Em có nhớ anh không?

Bóng đêm dày đặc chung quanh cặp tình nhân. Lan ngược mặt nhìn lên trời cao thăm thẳm. Bóng Điệp thoáng thấy trong mắt Lan. Lại là những bóng trái châu long lanh, rơi dài xuống trên đồi má Lan lạnh băng. Đêm se lạnh, tiếng súng nhỏ nổ ran ngoài vòng đai, nghe như gần bên tai.

Đầu như ở miệt đài rada Phú Lâm tiếng liên thanh nổ một tràng dài. Không có gì lo âu cho bằng sự im lặng sau tiếng súng, để rồi càng thấp thỏm hơn khi chờ tiếng súng khác, không mong muốn.

Rồi tiếng chó sủa vang đâu xóm, nhộn nhịp tiếng giày đinh rượt đuổi. Điệp thấy thằng Đức Lác chạy tuôn qua con kênh, tiếng máy xe nhà binh và tiếng thảng gấp của xe cảnh sát khắp nơi. Những điều đang diễn ra báo hiệu chia ly. Vài điều thông thường khác suy cho cùng vẫn mang tín hiệu này. Như là khi Điệp

chợt thấy cảnh người Phi tay cầm lon bia, tay choàng qua vai Lan. Böyle giờ Điệp chợt bàng hoàng như một người sẽ mất đi điều gì. Điệp lo lắng hỏi:

- Em có thương anh không?

Lan nói:

- Không.

Lan nói không nhưng vòng tay Lan ôm chặt Điệp. Ngày mai không còn là của ai. Ai cũng có thể chết. Tiếng súng lục nổ. Cái bóng của thằng Đực Lác loạn choạng ngã xuống con kênh cạn. Nơi đó cũng là bãi rác và những cây ô rô đầy gai.

Diệp bị còng chung với anh Hai. Tội nghiệp con rối gỗ Pulatino cũng bị lính bắt theo, nói như vậy cũng có phần oan cho họ, vì lẽ Diệp bỏ nó trong túi quần – đúng ra là chuyện có vẻ duy tâm, con rối là bạn đường của Diệp, hình như nó tìm cách đi theo Diệp. Những chiếc xe GMC to lớn tháo hết băng ghế, chờ đầy thanh niên, lẵn lộn trong đó có nhiều thằng con nít, lõi ti, mặt búng ra sùa, chưa đủ tuổi, xe chạy về phía tòa nhà dinh quận 6.

Trời chưa sáng. Phố vắng tanh, đèn đường chưa tắt, không gian chỗ đen chỗ vàng. Cả đám gà choai choai, ngơ ngáo ngồi ken vai đập muỗi, trong vòng kẽm gai, trên bãi xi-măng dinh quận.

Anh Hai chung còng với Diệp, trong một hoàn cảnh tức cười, bởi vì mấy ngày nay anh Hai đi tìm Diệp để thanh toán. Diệp biết điều đó cho nên hễ Diệp thấy anh Hai ở đâu thì Diệp né tới đó. Bây giờ thì khỏi né cũng khóc tim, cả hai dính nhau như sam. Hai đối thủ lại ngồi sát bên nhau... khắng khít không rời. Diệp mim cười “nói tiếng bụng” léo nhéo, mà là tiếng mái của chú người gỗ Pulatino:

- Em đâu phải người ta đâu mà cũng bị lính bắt.

Cả bọn nhóc tì ngạc nhiên, quay quanh nhìn coi ai nói. Điệp diễn miếng làm ngơ, xong rồi nói một lần nữa, lần này bọn nhóc phát hiện hướng tiếng nói, chúng tò mò nhận ngay ra Điệp. Trong không khí ngọt ngạt lo lắng, màn giấu của Điệp tạo một thoáng vui vui.

Nhưng anh Hai lại nghiêm nghị, anh không thích thú gì cái chuyện lúc nào cũng đùa của Điệp, với lại anh có chuyện không bằng lòng Điệp. Cả tuần nay nghe nói anh hăm he Điệp mê răng. Suýt chút có chuyện lớn khi anh Hai thấy Điệp trong quán cà phê bida "Sammy" đầu hèm. "Tao mà bắt gặp con Lan ngủ với nó ở đâu, tao xé phay luôn hai đứa". Anh Hai gầm lên. Nhưng bây giờ anh nhìn Điệp hỏi:

- Trốn khỏi tao không Điệp.

Điệp tức cười nhìn cày còng số 8.

- Dạ không.

- Không.

Bất thắn anh Hai nhớ mình bị xiềng chung với Điệp. Chính ra thì chiếc còng dành riêng cho vị thượng khách là anh. Nhưng tiện thể xâu luôn Điệp, nghĩ cũng tức cười, suýt chút anh cười ra tiếng nhưng anh kềm chặt, anh gằn giọng:

- Điệp, mày thương con Lan thiệt tình không.

- Dạ có...

- Thương hay là không thương, có có là sao.

- Dạ thì có thương.
- Thương hoặc không thương, thì là mà gì.

Hai anh em nín thinh, có lẽ là chợt nhớ thân phận mình, bị bắt như lái buôn lùa bầy gà, người ta sẽ đem thịt đi giao đâu đó, chết chóc gần kề. Người ta nói “một con gà cột cạnh nơi xử tử những con gà khác, sau đó nó cũng bị cắt cổ như nó nhìn thấy. Nhưng là những con gà nên nó nhìn cảnh tình trước mắt không biết không buồn không lo”.

Con người tất nhiên là khác con gà rồi, thời này mà làm con gà thì sướng thật, chết vô tư. Thương yêu gì nữa, thời kỳ đen tối này mỗi góc phố đều có đặt cái bàn tuyển mộ chọn gà đá – đó là nơi thuê mướn đủ các thứ sáu lính, có tiền thường và cái bao quần trang, mùng giày nón, cuốc xuống v.v... – coi vậy mà đem bán trong Khu Dân Sinh, cũng kiếm một miếng đầy miệng. Phản động trai tráng lúc này không có nghề. Anh Hai của Lan cũng nằm trong số đó, cho nên anh có một nghề đặc biệt.

Anh Hai dũng lính như cóc bỏ dĩa, như đi đánh bài lận, dũng nhiều thứ lính, mỗi thứ đi chì vài tháng, có khi một năm rồi đánh bài chuồn. Anh nóng tánh cương trực, tuy bέ ngoài bở bà, tướng mạo hung hăng dữ tợn song có khi dễ mến. Anh hay ngẫm nghĩ, coi không hợp với tướng tá dữ dằn của anh. Song khi anh cúi mặt nhìn xuống đất, hốt chút đất bó vào lòng

bàn tay, nhìn bàn tay và đất anh thở dài thì anh Hai chính là ông thánh. Anh Hai coi hiền hậu, dẽ thương. Nhìn anh một lúc Điệp nghĩ: Chính vì vậy mà anh cứu chị Hai ra khỏi nơi đao đày của Trung Tâm Dương Quân Pleiku.

Điều lạ là anh nói chuyện chừng mực, có chữ, ngắn gọn như người có học. Anh ngập ngừng không nhìn Điệp mà cúi mặt nhìn cái thềm xi-măng dưới kia là đất, nhưng không phải là đất xanh tươi để trồng trọt, cất nhà, cưới vợ. Mà mảnh đất xung đột, chinh chiến, từ gươm đao cho tới súng đạn. Da ngựa nào bọc thây những người lính nghèo, chuyện ba xạo:

- Sáng nay con Lan với vợ tao đi Nha Trang.
- Em biết.

Điệp trả lời nhỏ nhẹ. Dưới ánh sáng của mặt trời vô tư buổi sáng sớm tĩnh mơ, khuôn mặt con nít của Tuấn “cà lâm” ngồi cạnh Điệp với anh Hai trông dẽ thương. Tuấn nhiều tướng tượng, ngày ngô ngớ ngắn. Xóm bị bố, nó chạy luôn qua nhiều con hẻm, định ra ngoài đường cái.

Nó không biết ngoài đó có xe tuần tra phổi hợp quân cảnh, cảnh sát áo trắng và cảnh sát dã chiến. Công an chìm thi ken đầy trong xóm, trà trộn trong dân thường ngay từ chiều. Đây là cuộc khám xét tờ khai gia đình lớn nhất, trong nhiều năm nay, sau khi có lệnh tổng động viên, và đòn quân, đòn tuổi quân địch. Nó bị té

một cách... bình thường. Không có gì gay cấn. Nó mang cái tay cáng và túc cười của nó lên xe GMC.

Tuấn “cà lăm” ngồi cú rũ bên cạnh Điệp với anh Hai của Lan thì có chuyện gì nói. Cả bọn thù địch này lại ngồi sát bên Hai Dương mới là lạ – Hai Dương vốn nghênh ngang bẩm sinh – giờ thì anh ta như người bị sốt rét, mặt đỏ bừng lấm tấm mồ hôi, cái nón bêrê đen úp trên đầu. Hai Dương tới cùi ken, thì ra anh ta đào ngũ, như anh Hai.

Nhưng hắn khổ hơn, phải trốn chui nhủi và đang thiếu thuốc. Anh Hai ngồi im nhìn Hai Dương rồi nhìn đám nhóc, nhiều đứa mới bể tiếng nói chuyện chửi thề nhoi, giọng the thé túc cười.

Ở tuổi này chưa va chạm nhiều, chưa thấy nhiều, bi kịch của chúng là chưa biết sợ. Có đứa còn tỏ ra là người hùng mới lạ, Anh Hai quay lại thằng em rể có thể sẽ là hụt của mình. Anh nhìn Điệp nghĩ thầm “thằng nhóc cút này cũng chưa biết sợ là gì”. Điệp đang tò mò... ngắm cảnh, hàng rào kẽm gai bùng nhùng bao quanh anh Hai và Điệp.

Cả bọn ngồi trong những cái vòng ngoằn ngoèo của nhiều cuộn kẽm gai dài. Kẽm gai, cái thứ phiền phức nhất, đáng ghét nhất trên cõi đời – Mà cũng sinh lợi nhất trong tất cả các vật khác trong chiến tranh xâm lược. Nó có muôn ngàn triệu cái gai nhọn – Nhà tạo mẫu trang sức cho đồ vật có chức năng

ngăn chặn, cầm giữ này, thiết kế đơn giản. Xương sống của nó là hai sợi kẽm lớn, cuốn xoắn lại, cứ khoảng một lòng tay, thì người ta trang điểm một cái gai sắt khá nhiều mũi nhọn. Nhiều năm sau, những chiếc gai thời trang hơn, nó như các chiếc lá sắc. Nhưng vẫn là kẽm gai.

Nhà máy làm kẽm gai hiện nay ở trong nước, ông chủ của nó là một tài phiệt giàu sụ. Ông ta là một trong vô số kẻ không muốn chiến tranh chấm dứt. Những kẻ buôn bán vũ khí, và nhà thầu cẩn cứ quân sự chẳng hạn, phần nhiều là những người ở tầng lớp trên.

Điệp hay nghe ông lão họa sĩ biếm nói về việc đó, và nhiều việc khác. Ông nói bọn người này coi vậy mà chỉ là những tên khổng lồ chân bằng cát. Chuyện này với Điệp nghe lạ tai. Ông họa sĩ già nói rằng ở bên Mỹ, bà con nghèo, bình dân người Mỹ cũng chống lại chính phủ của họ. Thanh niên bình dân ít học, và cả các sinh viên ở các trường đại học lớn, cũng đốt cờ và không đi quân dịch. Vệ binh Mỹ bắn chết hai ba bốn sinh viên biểu tình phản chiến, đốt thè quàn địch, chống lệnh dân sự. Một số trốn sang Canada. Một số thủ lĩnh sinh viên chấp hành đi tù, chủ trương bất bạo động theo như Gandhi ở Ấn Độ khi chống đế quốc Anh.

Những GI tức lính Mỹ, không phải ai cũng thích chính chiến xa nhà, bắn giết những người nông dân trên mảnh ruộng của họ. Có nhiều người làm cho

mình tàn phế bằng ma túy. Phần nhiều bị giam cầm trong căn cứ Long Bình (Biên Hòa).

Không lúc nào mà lương tâm của con người trên thế giới, nổi lên mạnh mẽ như bây giờ. Những con người tiến bộ đang nhìn về Việt Nam. Những điều đó báo hiệu ánh sáng ở cuối đường hầm, chiến tranh sẽ kết thúc.

Nhưng cũng không lúc nào khác, chiến tranh ác liệt như lúc này, chính vì vậy người ta mới ruồng bỏ ngày đêm đòn quân bắt lính. Đồi màu da cho xác chết. Việt Nam hóa chiến tranh. Đó là chính trị, còn ở cái xóm nghèo này, mọi việc vừa bi kịch lại vừa hài hước ngày thơ.

Buổi sáng, ánh mặt trời chưa cao, ngoài kia nhìn vút qua mảng tường cao của dinh quận, Diệp thấy những hàng cây dầu cao lớn, trên một cành nhỏ vài chú chim sẻ chuyền qua chuyền lại. Một hai chú chim màu nâu non bay đáp xuống sàn xi-măng, ngoài vòng kẽm gai, tiếng chim chiu chít vui tai. Khi chúng mổ những hạt cát rồi trong nháy mắt, những cánh chim bay đi mất tăm “bây giờ ước gì mình có đôi cánh thì tốt quá” nhưng mà những viên đạn làm ra thì sẽ để làm gì!? Bay đàng trời. Con người ta đã nhó bé, lại còn viễn mơ nhiều điều, nhưng tất cả đều vô vọng.

Diệp nằm trên nền xi-măng, chống tay lên cằm, đầu nghiêng nghiêng, nhám mắt lại, mì mắt hướng

về phía mặt trời đỏ rực, đang nhô lên sau dãy phố
trệt bên kia đường. Bên trong mì mắt mờ ảo của Điệp
tòan một màu đỏ, nhiều hạt linh tinh nháy múa nhộn
nhịp. Còn trong tai Điệp vang lên không dứt nhiều
âm thanh nào nhiệt. Tiếng thi thảm của vò náo chúa
đầy những hình ảnh đêm qua, giờ thi hiện lên, với
quá nhiều màu sắc trộn lẫn vào nhau.

x
x x

Tiếng giày đinh và tiếng chó sủa lúc đầu không
làm Điệp giật mình. Trên trời vẫn còn chiếc máy bay
màu chì, nó chụp ảnh và thả những trái châu cuối cùng.
Lan thảng thốt chạy về nhà. Kỳ lạ chưa, ngay lúc xôn
xao ngoại cảnh này Điệp lại trông đợi ở Lan một cái
nhìn dịu dàng ngược lại. Trong lúc mới đây Điệp lại
quá thô bạo với Lan. Lan quay đi với ánh mắt nghẹn
ngào tạm biệt. Đúng là ở tuổi này đôi lúc người ta
thiếu thực tế một cách buồn cười.

Nếu như Điệp nói với Lan điều này, chắc chắn cô
gái sẽ cười sặc cho mà xem – Điệp là anh chàng nhiều
tưởng tượng một cách ngày ngô, có lẽ là như các chú
gà tơ.

Không khí lúc này bức bối. Ngọn đèn pha từ chiếc
GMC đầu ngõ chiếu thẳng vào khu xóm. Khói bụi bốc
lên theo nhịp chân nhiều người. Không hiểu sao Lan
chạy rất chậm lúc mà toàn cảnh nhanh nhẩy loạn lạc.

Khác thường hơn, là trong mắt Điệp, Điệp lại nhìn thấy mọi việc giống như diễn ra một màn ảnh, mà người ta chiếu cùng lúc hai bộ phim. Hai hình ảnh *in chồng* lên nhau. Hình như có hai Lan. Một Lan vô cảm đang bỏ Điệp chạy đi. Và một Lan khác thường, vung vẩy thoát ra từ người con gái đang chạy trốn kia.

Điệp không nhớ mình nhắm hay mở mắt, nói là toàn cảnh hiện ra trong mắt, hay trong đồng tử của Điệp thì nó sẽ đúng hơn, cái trap ảnh trong con người của Điệp, quay chiếu lại một phim cổ trang xưa cũ màu vàng úa, và một cảnh phim thời nay có màu sắc tân thời rực rỡ, cả hai hình ảnh tràn ngập người là người. Thì ra xưa hay nay, vẫn là nối dài một cuộc binh đao.

Giữa lúc đó có tiếng vó ngựa rầm rập, những người áo vải trên lưng ngựa phi nhanh qua chiếc cầu. Tiến nhanh về phía trước, càn qua những chướng ngại vật, trong cảnh loạn lạc Điệp vẫn còn trông thấy, vẫn thấy Lan chạy về nhà.

Nhưng cũng từ hình ảnh của Lan. Một cô gái khác, không phải ai khác, vì chính là Lan. Lan, từ phía cây cầu bỏ hoang chạy ngược lại, đôi mắt người con gái đó tuyệt vọng nhìn Điệp. Mắt Lan nghẹn ngào những giọt lệ vinh biệt. Và còn bất ngờ hơn Điệp trông thấy chính mình trên lưng ngựa xông thẳng vào đám đông. Ngày nào đó, của một thời buổi, không phải là hôm nay có một Điệp và Lan ở tiền kiếp chẳng.

x
x x

Rồi vào lúc này, ở phương Nam, nổi lên những cơn gió lớn, bụi mù theo hàng vạn bước chân. Hoàn cảnh khắc nghiệt trớ trêu, có khi sum họp các chàng trai ở tuổi chưa biết sợ, gió cũng khiến những áng mây nhỏ tan tác, trôi đi mọi nơi với chết chóc, và những kinh hoàng.

Một số thanh niên bị bắt chung với Điệp lên xe GMC. Họ bị chờ đợi cung cấp cho các trung tâm nướng thịt, một số có nghi vấn đào ngũ về quân lao Gò Vấp. Anh Hai được tháo còng, người ta dùng một cái còng khác riêng cho một mình anh. Anh nhìn Điệp một lúc, trong mắt anh vẫn còn câu hỏi cũ – Mày thương con Lan thiệt không – Điệp gật đầu khi anh Hai đi ra khỏi hàng rào kẽm gai, để đi vào một hàng rào kẽm gai khác là trại lao công đào binh.

Hàng đêm máy bay thám thính vẫn chụp ảnh chung quanh ngoại ô Sài Gòn. Sĩ quan quân viễn chinh và các cố vấn “dân chính” tăng hơn số ngàn trong nội thành, trái châu vẫn rơi và tiếng súng nhỏ vọng về với tiếng ầm ì rung chuyển mặt đất, hàng tấn bom dù loại bỏ xuống ruộng đồng lùy tre. Chiến tranh không còn ở xa mà nó ở ngay trong thành phố, tiếng nổ ầm bắt ngờ ngay trước, và trong các tập đoàn cứ điểm, khách sạn của quân viễn chinh.

Các hình ảnh sôi nổi nhứt được in đậm và chạy tít lớn trên các trang báo trong và ngoài nước, nhiều phóng viên ảnh từ nạn, nhưng các hảng tin và phóng viên ngày càng đông ở Sài Gòn, họ có mặt khắp nơi.

Phóng viên ảnh chiến tranh. Một nghề có hình dáng, trang bị rất đẹp và hiện đại. Các phóng viên ảnh phiêu lưu, lăng mạn, nổi tiếng, dě chết và đồng thời cũng làm ra nhiều tiền.

Câu chuyện sẽ tiếp nối những điều, mà nếu không là người trong cuộc cũng có thể cho rằng không tưởng, trên cõi đời này hầu như lúc nào cũng có một ít chuyện lạ. Chuyện lạ ở đây trong giới hạn, trong một thời kỳ tranh tối tranh sáng. Có vài phóng viên coi như ít khi cần tiền, chỉ cần phim để chụp ảnh. Một trong số là Thanh Y Dạ Khách, mặc dù anh ta chụp tấm ảnh thì hư hết khoảng sáu tấm rưỡi.

Nhưng anh chàng vẫn là một phóng viên giỏi, nhà thiết kế sự kiện không mệt mỏi. Trước kia thì từ này, ít có người dùng tới, vì người ta không biết, hay chữ này chưa có điều kiện xuất hiện. Nó được biết tới chí ít, là vào hàng chục năm sau. Ở các cuộc chiến tranh nơi khác trên khắp thế giới. Các cuộc ngoại giao bóng bàn, trò chuyện hành lang, là một dạng tổ chức sự kiện. Các phóng viên nhà nghề thường săn tin các nơi này. Và các sự kiện xem như là thông thường nhất.

Ngầu nhiên làm sao, vào hôm sau, củng lại là khi trời còn tối, người ta chở một đám choai choai khác, trong đó có Điệp với Tuấn “cà lăm” về Quân vụ Thị trấn, ở đường Lê Văn Duyệt. Đây là một nhà tù tạm giam, chỉ nghe nói tới là đã đủ chán ngán. Vì nó rất lè mề và không thiếu khắc nghiệt.

Chính ngay hôm đó như tiên định, phóng viên ảnh Thanh Y Dạ Khách, người áo xanh đi đêm, lại có mặt tại cái nhà tù này, đúng nhất là hình như anh ta cũng bị bắt... nguội vì một nghi vấn giấy tờ. Mà cũng như là chưa thể nói anh ta bị bắt, hoặc không hẳn là vậy.

Anh chàng luôn mặc áo bốn túi này, củng có lính canh chừng, nhưng không bị nhốt vào sam. Anh ta ngồi nói chuyện với viên sĩ quan quân trấn trưởng một cách ngang nhiên. Mặc khác nhân tiện để chứng kiến một tần tuồng vui – Và đây củng là ngày đầu tiên Điệp nhìn thấy một Phóng Viên... Mồ Côi thứ thiệt. Cuộc hội ngộ đầy kịch tính này chính là do số mệnh viết ra những trang đầu hài hước, song chuyện vui cũng không lẩn áp nổi bi kịch, số mệnh sẽ đặt tay lên vai Điệp. Trao cho Điệp một nhiệm vụ khác thường – nửa đường đi tới điểm chết của một Thích Khách. Và trên con đường này Điệp cùng đi một khoảng ngắn, vui buồn với anh chàng người Áo Xanh Đì Đêm, điếc không sợ súng mang danh phóng viên.

Thật ra cũng không khó hiểu trong một thời buổi mà cái chết và chuyện bắt công lúc nào cũng bên cạnh. Thì ra người ta thực dụng và hiện sinh hơn, theo cái nghĩa ngoắc ngoéo của nó. Còn phải sợ cái gì nữa.

x
x x

Căn phòng tạm giam trong quán vụ thị trấn, chỉ đủ chứa khoảng năm sáu chục con người. Sẽ đủ chỗ nếu như cứ đứng ngủ gật sát vai nhau, nhưng ngày nào nó cũng dồn nén hơn vài trăm người bẹ rạc đói meo.

Người ta tống Đientes và chú bé người gỗ Pulatino của Đientes vào một cái hầm chứa nước giải choáng vàng, ngập thở. Ai không biết về nhà tù thì cứ tưởng như nó không vui, nhưng nhà tù này vui nhộn chết khiếp.

Tường cao một cách hoang phí, trong căn phòng tối om om này, dưới mái tôn nóng như lò bánh mì, dời bộ bờ nghêu nghện. Người ta chịu khó thiết lập một vài tiện nghi. Dễ nhìn thấy nhất là... tấm lưới cách nhiệt, cái "la phòng" bằng kẽm gai chằng chịt, cách mái tôn khoảng một thước. Thực ra là nhằm ngăn chặn những người anh em, muốn trổ nóc chui ra ngoài hóng gió.

Tiện nghi thứ hai tuyệt vời hơn, để phòng chống tia cực tím của hệ mặt trời, không cho nó xuyên qua cửa lớn làm hại làn da vốn đã bùn xin của các tên tù. Cũng có thể làm xạm da và chói mù mắt tù nhàn tội

nghiệp. Người ta lo xa, bèn thiết kế rất hạn chế chỉ một cửa sổ mini, nghĩa là bé tẹo, ánh sáng mặt trời chịu chênh bên ngoài cái ô tù vò trên kia, ngoài một chút gì như là gió – món xa xỉ nhất trần gian khó có thể lùa vào cõi tạm này.

Còn những tiện nghi khác là gì, đó là giường nệm xi-măng, hai bên lối đi lõm xuống, nền đất lúc nào cũng ngập nước giải, những con giòi từ nhà xí ngập phán tràn ra lúc nhúc dạo chơi. Còn cái thùng nước giải gọi là bia tươi, người ta lại đặt dưới hai cái máng hứng, chạy dài tận hốc tường, chỉ là hai cái máng vàng khè amoniac bệ rạc tro bụi.

Nằm ngồi mà không biết phải làm gì, là các chàng trai, tóc tai dị hợm, có người cao đầu nhẵn thín ma mồi, có tay tóc lún phún như bệnh ban khi ma cũ. Hầu hết có đôi mắt sâu lo lắng, tay chân phù thủng, ghè chốc, đi đứng khệnh khạng. Không ra con người.

Không biết Hai Dưỡng vào từ lúc nào. Đêm hôm đó Hai Dưỡng bị tóm cổ trong quán cà phê "Sammy". Rồi cùng hội ngộ với anh Hai và Điệp trong cái sàn kẽm gai dinh quận 6. Không thấy anh ta được mời lên chiếc xe sang trọng nào tới quân vụ thị trấn.

Nhưng khi mới vừa quen mắt, với bối cảnh u ám trong phòng tạm giam, thì vật đầu tiên Điệp nhìn thấy là cái bê-rê đen quen thuộc của Hai Dưỡng.

Tất nhiên nó luôn dính chặt trên da đầu của anh ta

(có gì bên trong cái bê-rê này, và cái đầu không ai thấy tóc của y) cùng với thân hình cò hương khẳng kheo trán truồng của y. Trông không thảm hại cho lắm, mà lại khá hài hước là đàng khác. Hai Dưỡng không khác gì người tiền sử. Thời kỳ hang động hái lượm. Không phải là thời hồng hoang, nếu như thiếu gương mặt choắt cheo như con vượn người của anh ta. Hai Dưỡng là con vượn người còn sót lại. Bây giờ anh ta đang hết sức linh hoạt và vui vẻ.

Hai Dưỡng đang đứng làm xiếc, trên vai một anh chàng Hai Dưỡng khác, da cũng tái mét như Hai Dưỡng nguyên bản, còn anh chàng thứ ba này, lại cũng cởi truồng, hai chân ống tống teo, run rẩy đứng trên vai của một ông kẹ khác, cũng không hề kém chỉ hai đồng nghiệp trên vai anh ta.

Người Hai Dưỡng thì com rom còi xương, ghê chóc và vết xâm bị phá đủ kiểu. Có lẽ không ai trên trái đất này có nhiều vết theo như anh ta, toàn thân giống như cái rổ, lại còn một hàng dài vết chàm của tàn thuốc lá trên hai cánh tay, hình hai con rắn, đang bám bờ tường mà anh đang cố gắng với tới.

Trên cao nhất, tức là gần tẩm “la phông” kẽm gai nhất là Hai Dưỡng. Anh ta bám hai bàn tay, mỗi bàn tay có vị trí khác nhau, một thì bám vào thanh sắt giét, đúng là thanh sắt, không hiểu cớ gì, nó lại bị ai đó bó lại trong bức tường dày, và nó cũng cõi nhô ra như tìm cách thoát thân.

Còn một tay nữa, Hai Dưỡng trèo qua vai nǎm chặt sợi kẽm gai. Hai Dưỡng cố nhón người trên vai anh chàng nghiện dưới chân mình. Cố nhìn qua một cái lỗ, có thể tạm gọi đó là cửa sổ, ngoài kia, dǎng chằng chặt kẽm gai, tường cẩm miếng chai nhỏ ra ngoài, cái lưỡi kẽm gai lá nhọn bén ngót ken đầy chung quanh cái lỗ duy nhất từ trong nhìn ra.

"Lạ thật. Đây là cảm giác không phải ai cũng có. Nó chỉ có được nhờ bị giam cầm. Nhưng cũng không phải ai bị giam cầm cũng có cảm giác giống nhau, nó cũng có cái riêng, tùy theo hoàn cảnh và tâm trạng. Ở trong bóng tối chật hẹp nhìn ra ngoài kia qua cái kẽ chật hẹp, người ta thấy rất ít cảnh trí, cho tới khi người ta quên đi ngoài kia vốn rất nhiều cảnh tượng. Cái chết vò nào đã tới."

Hai Dưỡng là đứa con của tù ngục. Nhưng anh ta không phải là tội phạm hình sự. Anh ta là quân nhân ba gai, chấp hành luật pháp hiện hành, đó là một con người thượng tôn. Anh ta chai lì trong chiến trận, coi đó là một công việc lanh lương. Nhưng rồi sau đó là một sự nhảm chán vô cùng tận. Chỉ ít con người phải được thay đổi công việc, hay bối cảnh làm việc. Anh ta thao việc tới nỗi thực hiện như cái máy.

Hai Dưỡng mất hết cảm giác thật, anh ta bắt đầu uống rượu, càng ngày càng uống nhiều rượu. Đó là một cái hủ hèm biết đi. Rồi chính rượu cũng làm cho

anh ta mất cảm giác thật. Hai Đường chơi qua cần sa, bồ đào. Và con đường đi tới “thiên đàng” của riêng anh ta là ma túy. Không chỉ một người như Hai Đường, mà hàng ngàn người chán ngán còn lại, lẩn hồi chết náo.

Điệp ngồi bên cạnh Tuấn “cà làm”. Tuấn ngược mắt, há hốc nhìn những người tiền sú làm xiếc. Ai đó có cảm giác dày là một rạp xiếc, nhiều người có cảm giác này, trong đó có Điệp. Rạp xiếc mà không có hề thì bỏ đi. Khán giả đang chăm chú nhìn lên sân khấu, có nhiều hạng, vé đứng, vé ngồi và vé... nằm.

Một đám khác mặc quần xà lỏn, cởi trần, ngồi cuối phòng giam, cạnh nhà vệ sinh, là hạng cá kèo. Một nhóm dưới bức tường, không ngồi mà nằm cho dễ thường thức môn chồng người này một cách lâu dài. Người ta chưa tính tới chuyện, có cái gì đó, giải trí cho bọn người ngợm khổ sở này. Chẳng lẽ lại mời các ca sĩ hạng đơ-luýt vô đây thì khó coi quá.

Điệp cũng nhìn ba người đàn ông ở truồng, đứng chồng lên nhau sát bức tường kia, người dưới cùng, người đứng giữa và người trên cao. Ngược nhìn cái lỗ le lói ánh sáng mà ngoài kia thoang thoảng chút lá xanh. Điệp chưa biết họ trồng chuối lên nhau làm gì. Cái lô cao cho tới nỗi chỉ tới cảm người thứ ba, tinh từ dưới lên là Hai Đường. Một bố cục khuôn hình rất nhiếp ảnh. Điệp che bàn tay làm chiếc khung, anh

cũng vừa kịp trông thấy, nửa khuôn mặt của một khán giả đặc biệt. Rất ấn tượng và độc đáo là chàng khác.

Khuôn mặt lạnh tanh hốc hác, của một người tù tên là Ngú, anh ta không đi khỏi chỗ của mình, tức sát hức tường bên cạnh và dưới chân các "nghệ sĩ" xiếc. Ngú chỉ có việc ngồi đó và ngước mặt lên. Trong không khí im lặng thường thức tiết mục hát xiếc. Đôi bồng nghe tiếng chim kêu, hình như đâu là bên trên tấm "la phông" kẽm gai.

Tuần cà lăm cũng nghe. Nhưng quả thật Điệp lẩn Tuần không thấy con chim nào. Hai Dương thi nhìn thấy rõ con chim khoen, mà con chim cũng chăm chú nhìn Hai Dương. Nó thấy kỹ lưỡng gương mặt đói thuốc của anh Hai. Song con chim khoen không kêu, đúng là loại chim kiếng này không kêu, nó hót, nó chỉ hót, nhưng không phải lúc nào cũng hót. Giờ thì nó hót chỉ vì trông thấy Hai Dương, bạn mình.

Hai Dương cố gắng nhón người lên, để nhìn xuống bên kia cửa sổ tờ vò. Nhưng tuy cả ba người chồng lên vai nhau, đều lại thấp hơn cái cửa oan nghiệt kia. Mức chót chỉ tới cầm Hai Dương, thêm nửa gang tay thì anh ta có thể nhìn ra ngoài rõ hơn. Bây giờ thì con chim khoen đang cúi cái mỏ của nó xuống, có lẽ nó là con chim nhà bay khỏi lồng, và không hứa sẽ trở lại nơi giam cầm nó.

Con chim khoen nhìn Hai Dương, lúc đầu nó...

hết hồn nhảy lui. Có thể là nó trượt chân khỏi gờ tường hép phía ngoài, nó loạng choạng suýt té khỏi tường. Hai Dưỡng nghe tiếng chim đập cánh, nó không... té xuống đất, trong bộ nǎo đầy khói mù mǎm của Hai Dưỡng nghĩ vậy “vì nó là chim, và chim thì biết bay” anh ta không thể nghĩ tiếp về mình. Nếu nghĩ là mình biết bay, có trường hợp vài tay phê nặng cho mình là chim. Nhưng khi anh ta thả cánh là rót bịch xuống đất hồn lia khỏi xác.

Cả bọn dưới chân anh ta đang lên cơn. Hai “nghệ sĩ” hát xiệc độn dưới chân Hai Dưỡng lúc này muốn khụy giờ. Hai Dưỡng với tay, bỏ cái lon sữa bò gì sét qua bên kia tường, anh ta thở hồng hộc, cái ngách cửa sổ quá nhỏ, còn lon sữa cũ thì như phình ra vì cứ làm thay công việc của cái nồi. Bọn người khổn khổ dưới kia, dùng nó nấu sái thuốc phiện đen.

Cuối cùng, Hai Dưỡng cũng đưa được cái lon đựng tiền qua bên kia tường. Anh ta nhác thấy con chim khoen bay lên, nó không đậu ở đậu cửa hép mà đáp nhanh trên một cành me nhỏ lá xanh rì. Cành me có con chim khoen trên đó, bị gió đùa phát phơ, ngoài kia bên cạnh cửa tờ vò.

Hàng rào Domino Macnamara dựng đứng, gồm có ba người sáu chân thì bốn chân đã tới giờ rệu rã. Hai anh chàng còng nhom làm bệ đỡ cho Hai Dưỡng khuỵ xuống chán tường, ngồi thở bên cạnh Ngủ. Ngủ vẫn

ngược mắt nhìn Hai Đường, anh ta cố dùng bích hồ công, thắn lắn bám tường, tuy nhiên anh ta trượt dài té lắn kén xuống thềm... giường xi-măng cứng ngắt, và nằm im re.

Cũng như người tù tên là Ngù, Tuấn “cà lăm” vẫn còn há hốc nhìn cho tới khi kết thúc trò xiệc. Hai tay Hai Đường cũng còn cầm sợi dây cước dài. May là nó dài, anh ta khà giống người đi câu cá, khi sợi dây cước, được người nào đó bên ngoài bức tường, không ai khác hơn là bọn cai tù, lấy tiền trong cái lon ra, bỏ chút nhựa bông vào. Một người giật giật sợi dây hai ba lần.

Bên trong bức tường cá bọn lính ken mừng như má đi chợ về. Anh Hai Đường mắt trắng đã ngồi dậy, thận trọng kéo nhẹ sợi dây – Lần này toàn bộ con nghiện trắng mắt, ngồi chung quanh anh ta có vẻ mặt nghiêm trọng, còn anh ta cũng nghiêm trọng hơn, lần này không như câu cá mà giống như người kéo dây cờ.

Từ trên cái lỗ nhỏ ngoài kia, ai cũng thấy cái lon sữa bò cũ xì hiện lên bậu cửa, nơi mà các vị xì ke tiền nhiệm có công khoét một chỗ cho cái lon nằm nghiêng. Lon sữa bò cũ xì từ từ chui qua. Đây là một trong những trò khéo cực kỳ thông minh, cái lon được kéo bằng hai sợi dây, nó như dây lèo của con diều đang bay, người kéo điều khiển cái lon như con rò bốt.

Cái lon nằm nghiêng, sau đó khi *chui* qua cái cửa tờ vò – Cái lon đứng lên – xé dịch và từ từ tuột xuống theo cách kéo của anh chàng cởi trần đội lệch cái bê-rê đen. Là anh Hai Dương nhà mình.

Trong lon có cái bao nilon nhỏ, trong bao không phải bạch phiến mà nhựa bóng – một thứ phẩm của thuốc phiện đen. Anh chàng cởi trần đội bê-rê đen thiện nghệ thu lại mớ sợi dây cước. Anh ta cuốn trong mu bàn tay, cái lon được đặt trên ba cục gạch thẻ cũ, dưới ba cục gạch có cái dĩa nhom móp vụo, anh em ken gầy nhom, ché cốn 90 ăn cắp trong bệnh xá, vào chiếc dĩa, châm diêm.

Người ta ché nước vào lon. Trong khi chờ nước trong lon sôi để... *pha trà*. Không khí trà đạo im lặng trầm mặc. Như vài phút tưởng niệm anh em chiến hữu... vì nghiện vong thân.

Một lúc sau nước trong lon reo lên, nó chỉ mới sôi tim, chờ chút xíu cho nước thật sôi. Hai Dương đích thân... *pha trà*. Anh cho nhựa bóng vô lon, và nhắc cái lon xuống đế nguội. Mọi người chia nhau vài muỗng cà phê nhỏ xíu xíu, cái thứ nước oan nghiệt này.

Chia nhau từng mảnh nùi giẻ lau thứ nước sái nó, ngậm rồi cháp cháp, thứ hương vị cay đắng của nó, cho tới khi trong cái lon sạch bong.

x
x x

Điệp lại nghe tiếng chim. Lần này thì nó hót – con chim khoen lông cánh màu vàng nghệ, pha chút màu xanh trái chanh non, hai mắt có khoen, hai chân khẳng kheo nhẹ tênh, từ trên cái gờ cửa tờ vò bay xuống.

Chim dạn dĩ không sợ người lạ, nó chỉ là một nhúm thịt bé tí teo, một ít lông, cái mỏ màu nâu như chim thày bói, con chim xác xơ nhưng vui tính, nó bay vòng quanh phòng giam, rồi đáp xuống đúng vai... Hai Dưỡng mới là lạ.

Hình như con chim khoen quen mùi nhựa bông. Nó cứ đứng trên vai Hai Dưỡng hót líu lo. Hai Dưỡng lại pha trà nước giảo. Khi lon... trà đã nguội, anh dùng một cái muỗng nhỏ múc từng muỗng cho vô miệng. Hai Dưỡng thường trà nhạt. Anh em mỗi người lại một muỗng nhỏ.

Con chim khoen cũng được Hai Dưỡng mời một ngao, trong cái muỗng. Chim khoen dùng cái mỏ thày bói chấm vào cái muỗng, nó lắc lắc cái đầu rồi làm tiếp một ngao nữa. Nó có biết đó là thứ phẩm thuốc phiện hay không, trời mới hiểu. Con chim khoen bị nuôi bằng thuốc phiện, để cho nó phê đi thi hót hay, trong cái tiệm cà phê, sáng sáng treo nhiều lồng chim. Chẳng những hót mà các chủ nhân còn đâu cửa hai cái lồng tre lại. Hai con chim trở thành giác đấu, cắn xé nhau cho kỳ chết mới thôi.

Những thân hình còng cõi đầy vết thương, vết

phóng thuốc lá và hình xăm, bài về thô sơ ngá nghiêng dưới bức tường xám ngoẹt. Ngay cả con chim khoen cũng... say thuốc. Con chim nằm ngửa dưới thềm xi-măng cạnh Hai Dưỡng, chim không có mi nên tha hồ mờ mắt, nó đưa hai cái chân khẳng kheo lên trời, nói là trời nhưng đó là mái tôn nóng và cái "la phông" kẽm gai sắc nhọn sần sùi.

x
x x

Thanh Y Dạ Khách – tay thợ công của Sài Gòn vô cùng lộn xộn lúc này, luôn tự hào rằng mình là bạn của hầu hết mọi người. Từ anh cảnh sát công lộ chim bay cò bay. Cho tới xếp sòng của anh ta. Do vậy là Dạ Khách, người đi đêm có thể lùi chiếc xe bãi rác của anh ta vào lề đường, bên trái hay bên phải gì, cũng có thể ngủ ngon.

Dạ Khách còn là chỗ quen biết với ông trưởng chi cảnh sát bót Lê Văn Ken, cửa tiệm xế ngang chợ Bến Thành. Ông trưởng chi cũng hay lội bộ tới phòng trà Con Ong Chúa xem ca nhạc. Dạ Khách và xếp của trưởng chi chính là đại tá Tổng Nha Cảnh Sát Quốc Gia, ở đường Võ Tánh, cũng là người quen lớn. Ngoài ra còn các sĩ quan ở Bộ Tổng Tham Mưu, chẳng hạn như đại tá trưởng ban lề tân tên là Bân.

Không những vậy Thanh Y Dạ Khách còn có bạn bè là dân chơi bài chòi miệt chợ Cá Ông Lãnh,

hay mấy tay anh chị vựa trai cây Cầu Muối. Quen biết rộng với các bà bán cá nhạy cười và tốt bụng, anh xích lò và các bác tài xe taxi, em bé đánh giày, cho tới mấy nàng bia ôm lở thi trong Khu Dân Sinh.

Còn nhiều việc, nhiều chuyện nói về “đứa con hoang” này, chẳng hạn như trang phục và tóc tai thì là chuyện một ngàn lẻ một đêm. Khuôn mặt của Người Đi Đêm cũng nói lên tính cách phiêu lưu hành hiệp của anh ta, cầm vuông như cái hộp bánh, đôi mắt phải công nhận vừa đẹp vừa lão, mũi không có gì đặc biệt, nhưng cặp môi thì phải biết, rất mỏng và tất nhiên là nhiều chuyện. Ông ngoại này thuộc loại nói chuyện gì nghe cũng có lý. Sau cùng là mái tóc xoăn tuýt màu vàng vì anh ta cứ nhuộm cho nó cháy lên.

Trang phục ư – Gắn như nhắt y nhất quấn – Cái quần màu lá úa nhiều túi bắt gà. Bên ngoài cái áo sơ-mi không còn biết là màu gì là một cái áo sô dù nhuộm xanh. Ngực áo có đính bằng dù, bằng Thái Cực Đạo, nhiều huy hiệu, cuồn huân chương... mua ở cửa hàng bán huy chương.

Nhưng cái mà anh ta muốn cho nhiều người thấy nhất là hai chữ Báo Chí và chữ Press, thêu chỉ vàng ở nắp túi. Thanh Y Dạ Khách khá bận rộn về mặt trang trí hình thức cho bàn thản. Anh ta không đội nón, chánh thức là nón. Nhưng có nhiều chiếc bê-rê đúc khác màu, vắt qua đầu vai của cái áo sô dù.

Thất hưng thì thôi mang đủ trò biếu diễn, bao da nghe nói là da cá sấu, đựng cái bật lửa zippo xịn, một vài cái bao khác đựng thuốc lá, cày móc tai, chìa khóa đủ loại và những lõi phim cũ (Dạ Khách không bao giờ mua phim, anh ta chỉ đưa những lõi phim cho một ông phóng viên già trong một trại gia binh, chuyên già ảnh đen trắng, có một phòng tối quái kiệt trong nhà tắm, ông này... có các hành phim viện trợ, quấn vào cái lõi, tha hồ chụp). Ngoài ra còn bao nhiêu là máy ảnh cà tàng, trốc xi, sứt tay gãy gọng – máy cũ như vậy không có nghĩa là bỏ đi, mà là hàm ý ngầm cho mọi người biết – ta đây chứ ai, ta là phóng viên ảnh... mặt trận – ghê hồn chưa – Và viết thì vô thiên lủng. Viết dát đầy các nắp túi mà túi thì rất nhiều.

Không hề có chuyện anh ta bị bắt vào cái quản vụ trị trấn quèn này. Mà vấn đề nên nhìn một cách khác tinh tế hơn người thường, vì lý do bảo mật nghề nghiệp khi hoạt động đơn tuyển!? Thanh Y Dạ Khách, không thể trình các thứ giấy tờ công tác Khẩn, của phòng 8 ban 2 Cục phản gián chi đó. Không thể có chuyện anh ta phải trình các thứ giấy tờ (có lẽ là anh ta không có) mà anh ta không thể để trong người (phòng khi bị địch bắt thì giữ được bí mật) cho các đương sự chức trách tép riêu – con hoang – không nhà không cửa, vô công rỗi nghề, tối ngày chỉ đứng rong chơi vô tích sự ngoài đường xem (ý nói các đội

tuần tiễu phổi hợp ngoài đường phố và cái ông thương sĩ quân cảnh già cúp bình thiếc).

Tuy nhiên, nếu họ mời, nhất là viên thượng sĩ khắc tinh với ông... phản gián thì Dạ Khách rất vui lòng lái chiếc băi rác màu đen, trả về tróc vẩy, không thua gì chiếc xe hơi lùn của Ngọc Hoàng, ngoan ngoãn về quân vụ thị trấn, ngồi hút thuốc lá phì phà, nói chuyện đời với ngài sĩ quan có bộ râu cút mũi như Charlton hay là Hitler kia chơi.

Ngài thiếu tá quân trấn trưởng, chính là ông Nai kỳ quặc kia. Có gương mặt làm ra vẻ buồn buồn, lạnh lạnh, nghiêm khắc và ba gai, buồn còn hơn bọn lính tù mà ông ta bắt. Song ông ta rất khoái người ta nói nhỏ với ông rằng “ông là một người có tâm hồn nghệ sĩ”. Thật ra tay này hư hỏng từ nhỏ. Khi khọn và có cách nói mia mai trời thần. Ông ta có bệnh trầm cảm, ưa bị sỉ nhục. Vóc dáng cổ giấu đi vẻ “nghệ sĩ” mà vẫn cứ tìm mọi cách cho nó lộ ra.

Tóc phải hớt cao, và tối ngày sáng đêm phải mặc cái thứ quần áo, vải bố kaki, ủi hồ cứng đơ, dây cột, mang giày cao cổ luôn cả bít tất xông mùi chuột chét khó chịu, không có gì hôi bằng đôi bít tất trong cái xứ nhiệt đới bụi bặm này. Giày thì bắt buộc phải đánh thật bóng, phải cột cho kỹ hết sợi dây dài thòng, lại còn túm cái ông quần bằng sợi thun. Ngài quân trấn trưởng đi đứng không khác con rô bô. Ngài không

hở lòng cái nghề của mình, chỉ thích nháy đầm và hát cái lương. Nhưng ra mặt trận lúc này thì còn xê hơn.

Ông ta có cách giải sâu, đỗi phó với hoàn cảnh khô queo không chút vân nghệ của cái nghề chuyên bắt người này. Đầu tiên là râu, ông cạo phẳng hai bên mép, chừa một ít sợi lưa thưa kiểu Charlot, nhưng buồn cười là không dám để rõ lắm. Sau cái chuyện mê hát cái lương, thứ nữa là thú chơi chim kiểng ngay trong cái phòng của ông ta ở quán trán. Böyle giờ ngài đang nhìn cái lồng chim vót bằng nan tre rất công phu, mà ngài phải cho người lính kiểng mua tận cửa hàng bán chim trong Đèn Năm Ngọn thuộc quận 5 Chợ Lớn.

Con chim khoen hót tiếng thanh thoái, đã chiếm giải nhất cuộc thi chim kiểng hót. Ông Nai phải nài ní và hứa không bắt con trai của một nghệ nhân chim đi lính thì mới đem được nó, tức con chim khoen về đây.

Bây giờ thì chỉ còn trơ trọi cái lồng trống không. Có lẽ khi cho con chim cưng, chuyên môn ăn bột hột gà và uống nước nhựa bông sai thuốc phiện đen đã quen, một hôm ngài đã quên cài lại cửa lồng, và cũng không phải vậy. Vì cửa lồng vẫn... chưa mở ra.

Chính con chim kiểng, khéo léo đưa mỏ mờ mấy thanh tre, bay ra. Nó cũng muốn bay về Chợ Lớn, nhưng xa quá. Và rồi con chim ghiền đậu trên bậu cửa nhà giam, nó nghe mùi thuốc phiện, tìm ra những tay nghiện như nó. Bạn bè xì ke bị nhốt ở trong tù,

chẳng khác cái lồng chim chật chội, và chẳng hạn như bọn người đói cơm đen. Con chim khoen nghỉ Hai Dưỡng cũng là một con chim khoen như nó. Cho nên từ hậu cửa bay xuống, đậu trên vai anh ta. Rồi chổng cẳng phê.

x
x x

Thanh Y Dạ Khách rất thích ngẩm hàm râu của ngài quán trán trưởng, nói cho gọn là óng Nai cũng xong. Ngược lại chính ngài Nai cũng đỡ sầu muộn khi có Dạ Khách trước mắt. Đó là lý do rất vui, mà thỉnh thoảng viên thương sĩ già rất nguyên tắc kia, bắt anh chàng tóc xoăn này về đồn.

Ngài Nai chỉ đó cũng không thèm nói gì, hay rầy la chi với viên thương sĩ già. Cũng không nói là thả hay giữ tay... trùm phản gián phòng 8 không không có này, anh ta muốn lái chiếc xe cà tàng của anh ta, ra khỏi cổng lúc nào mà chẳng được. Nhưng anh sợ phải ngượng, vì có thể người ta sẽ kéo cái barie xuống, rồi ách lại coi quá kỳ. Thỉnh thoảng, nếu ngài Nai buồn buồn, thì ngài lại nhờ viên thương sĩ quản cảnh chạy chiếc xe tuần cảnh, vô Khu Dân Sinh, hay là quán Cái Chùa, vào ban ngày. Còn đêm thì cứ tới T & D hay Con Ông Chúa là tóm được Thanh Y Dạ Khách về quán trán chơi. Lần nào cũng lấy cớ là kiểm tra tờ hợp lệ quân dịch, cái giấy chứng chỉ tại ngũ.

- Con chim khoen đâu rồi?

Dạ Khách hỏi cho có chuyện. Anh ta chán ngán nhìn ra cửa, hai ngày rồi mà ngài Nai chưa có ý gì thả anh ta ra. Dạ Khách chăm chú nhìn bãi đất trống quanh cột cờ, đám thanh niên lính lác bị bắt ngồi phơi nắng. Ngài Nai cũng chán ngán trả lời, sau cùng hỏi thêm:

- Không thể biết nó bay đi đâu. Tối nay toa chơi ở chỗ nào hả Dạ Khách.

- Có thể là Con Ông mà cũng có thể là Người Cá. Cũng có thể vô Chợ Lớn nhảy đầm trong Cánh Quạt Đỏ. È Nai, toa làm cái nghề gì mà, cứ bắt con người ta đi chết hoài vậy, vậy là thất đức. Toa có con trai thế nào cũng mất chìm. Con gái đứng đường, còn vợ thì không bán bar đi khách cũng ngoại tình.

Đã quen với cái miệng hồn của Dạ Khách, mà ngài Nai cũng phải nhăn nhó. Ông ta lấy làm lạ lẩm lẩm, có sao tay này biết bà vợ mình ngoại tình, hay thật. Ngài nhìn ra bãi sân trống, thấy bọn người bị bắt ngồi trong vòng kẽm gai. Nai đưa mắt vô tình nhìn qua cánh cổng, lại thấy lính gác cổng kéo cho cái barie cao lên.

Một chiếc xe Jeep lùn chạy thẳng vào sân, thẳng két trước phòng của ngài Nai. Người ngồi bên tài xế là một ông to tướng mặt trắng xanh, trông như quan thái giám, ông ta mặc thường phục. Còn người nhảy thót xuống xe ngực mang mây ánh là anh chàng Ngọc

Hoàng. Một trung úy lùn mập đầu hói, ôm chiếc cặp da nặng cùng đi với Ngọc Hoàng vào phòng. Ngọc Hoàng không lạ gì Thanh Y Dạ Khách, hay ngài thiếu tá Nai quân trấn trưởng:

- Chào.

Ngọc Hoàng chào ông Nai. Ông ta trổ mắt ngạc nhiên hỏi lại:

- Đi đâu vô đây Ngọc Hoàng Thượng Đế.

Viên trung úy bộ binh nghiêm chào ngài quân trấn trưởng. Ông này bất thắn ngạc nhiên, vì trung úy có khuôn mặt bầu bình như em bé. Ngài Nai cố ngồi yên trên chiếc ghế xoay, dựa đầu vào thành ghế, đưa hai ngón tay lên chồ mi mắt, phất lên chào viên trung úy rồi nín thinh nhìn ông ta. Ngọc Hoàng nói ngay vào chuyện, liền thoáng không khác chi khi anh làm hoạt náo viên phòng trà:

- Đây là trung úy Tô, Trưởng ban văn nghệ Địa phương quân.

Trung úy Tô:

- Thưa thiếu tá ở đây có bắt giam thằng người khổ sở nào tên là Trần Diệp không?

Quân trấn trưởng:

- Trần Diệp... coi như muối bỏ biển. Trần Diệp hay Diệp. Nếu muốn gặp thì bắt thang lên hỏi ông trời. Một ngày một đêm chờ về đây biết bao nhiêu người bị bắt. Trần Diệp là cái thá gì, cây đình gì. Có bắt hay

không bắt, thì cũng đâu có ảnh hưởng gì tới tình hình hòa bình thế giới. Nó cũng loạn xà ngầu rồi.

Trung úy Tô:

- Thưa thiếu tá. Hôm nay Trần Điện phải trình diện Đại tướng trong Bộ Tổng Tham Mưu.

Quân trấn trưởng nhòm người trên chiếc ghế xoay:

- Trình diện.

Trung úy Tô:

- Dạ phải, đây là sự vụ lệnh khẩn.

Trung úy Tô lấy từ cái cặp da nặng ra, một tờ giấy đánh máy mới tinh. Ngài quân trấn trưởng nhìn tờ sự vụ lệnh. Rõ ràng nó có cái mộc đỏ, và chữ ký bên dưới. Chữ ký của sĩ quan lể tân Bộ Tổng Tham Mưu. Thực sự không ai khác hơn là đại tá Bân.

Ngài quân trấn trưởng cầm tờ sự vụ lệnh, nhíu mày có vẻ ngạc nhiên. "Thằng cha cảng chú kiết nào tên Trần Điện. Cái tên hai chữ cộc lốc có vẻ như dân miền Trung, mà bị bắt vào đây. Hàng ngày hàng đêm nơi này vô ra biết bao nhiêu người. Miền nào lại không có. Bị bắt rồi giải đi, giải đi rồi bắt lại. Trần Điện nó là cây đinh gì mà trình diện ông Đại tướng"

Thanh Y Dạ Khách buột miệng nói:

- Trần Điện cái tên nghe quen quen.

Ngọc Hoàng nói khá lớn:

- Thị VIP diễn với tôi tiết mục con rồng Pulatino ở T

& D đó. Diền ở Con Ông Chúa nữa, mấy ông có coi,
chó ai lạ đâu mà quen quen tè.

Ngài quân trấn trưởng lại nhíu mày. Đứng có giòn
với Đại tướng, ông ta búng tay một cái văng ra vùng
hỏa tuyến ăn kẹo đồng. Lần này ngài đứng lên, ra
khỏi cái bàn, nhìn ra đám người ngồi ngoài sân, tất
cả đang đưa đầu, đưa lưng hóng nắng:

- À à à. Trần Điệp Trần Điệp. Bị bắt hồi nào, ở
đâu? Sao vô đây kiếm?

Nai quay lại nhìn Ngọc Hoàng:

- È cái tiết mục Pulatino đó vui à nha. Làm sao mà
tay Trần Điệp này nói hai ba thứ tiếng mà cái miệng
không nhúc nhích ta. Ngọc Hoàng Thượng Đế ơi.
Cậu lượm tay này ở thùng rác nào ra vậy cha?

Ngọc Hoàng cười lớn hả dạ:

- Anh quên tôi là nhà sưu tầm diễn viên hay sao.
Nhà hàng vũ trường nào lại không chịu hàng độc. Có
khi là Agogo, có khi là nuốt rắn, có khi là múa bụng.
Còn bây giờ là Người Nói Tiếng Bụng.

Thật ra ngài quân trấn trưởng hơi sợ cái sự vụ lệnh.
Ngài lúng túng nói hỏi trả lời luôn miệng. Song ông
ta không nhớ mình hỏi gì, trả lời ra sao. Ông không
thoát khỏi ám ảnh về chuyện mà ông giấu biệt lâu
nay - Chuyện vợ ông ngoại tình, càng phân tâm hơn,
vì sao cái tay mắc dịch áo xanh đi đêm kia lại biết.

Trong lúc “nghi” chuyện này, ông nói chuyện khác một cách vô hồn. Ông nhìn Thanh Y Dạ Khách:

- Đúng vậy... nhưng sao mà... có sự vụ lệnh thứ dữ này. Mà lại còn trình diện Đại tướng ghê vậy.

Chuyện này lạ tới nỗi Người Đì Đêm – Thủ công Sài Gòn cũng mù tịt:

- Tôi còn không biết thì ai biết.

Trung úy Tô nói một thời dài, ít khi dừng lại ngắt câu chấm phết:

- Tôi chỉ biết lâu nay cái ban văn nghệ Địa phương quân của tôi hay được vô Câu lạc bộ Tổng Tham Mưu biểu diễn cho mấy ông Tướng coi. Có lẽ mấy ông cũng ngán chương trình chí có múa có ca, rồi cứ cởi truồng này rồi. Nói thiệt với thiếu tá, chứ cái nghề làm ông báu văn nghệ nhà binh như tôi cũng như là bụng bô cho người ta đái. Tôi cũng không biết tại sao tôi phải trần thân đi kiểm cái tay Trần Điệp này. Đừng có nói tới chuyện trình diện trình diếc gì tôi cũng muốn điên rồi.

Ngọc Hoàng lạnh chanh:

- Tôi biết tại sao.

- Nói đi.

- Ông Đại tướng không bao giờ cười.

Mọi người chợt ngớ ra. Chuyện ông Tướng không cười... quả là có thật. Thinh thoảng trên báo chí cũng

có in hình ông ta đi thị sát các mặt trận. Một người đàn ông không cao không thấp, không đẹp không xấu, mọi thứ trung bình, cũng đúng là chưa ai thấy ông Tướng này cười. Một ông Tướng không cười có gì khác thường, hay khác hơn thường dàn. Ngọc Hoàng cười cười nói tiếp:

- Dư sức có ánh hưởng dày chuyền nếu ông không cười. Ông Đại tướng chỉ cười, khi nào ông trông thấy tay Trần Điện này nói tiếng bụng.

- A. Mới đây hay lâu rồi?

Ngài thiếu tá quân trấn trưởng bỗng nhiên... A lên một tiếng. Tuy nhiên hình như ông ta, chỉ mới biết tới chuyện người ta chạy xe tới chỗ ông vì nghĩ là tay Trần Điện khi gió - Người Duy Nhất Làm Cho Ngài Đại tướng Cười - đang ở đây trong cái quân trấn bèo này. Hạ sĩ tài xế chiếc xe Jeep lùn mang số Bộ Tổng Tham Mưu, lắp ló ở cửa. Trung úy Tô, ông bầu gánh hát nhà binh chợt nhớ ra:

- Chết cha... đại tá Bán ngồi chờ ngoài xe...

Chưa nói hết câu đã thấy đại tá Bán xuất hiện. Ông là người mặc thường phục. Nhưng cũng không giấu nổi tướng đi cứng nhắc của dân nhà binh. Đại tá đi thẳng vào phòng quân trấn trưởng nói ngay vào chuyền:

- Trần Điện đâu? Bây giờ tới chiều mà không có Trần Điện thì các ông vui lòng chuẩn bị kem đánh răng, bàn chải, vô hộp quẹt ngồi chơi, chịu khó làm

con dế, ăn đở vài cọng giá. Đó là lệnh – có sự vụ lệnh do tôi ký hẳn hoi.

Ông đại tá nhìn mọi người một lúc rồi nói độc có một chữ:

- Nhớ.

Thiếu tá quân trấn trưởng rất ngại bị đổi ra khỏi ngành. Nhất là thành sĩ quan bộ binh, thì chỉ có nước bị bọn bộ binh đì cho chết sớm. Bộ binh rất ghét quân cảnh, sẽ hành hạ cho bỏ ghét làm gương, bắt buộc phải dũng cảm đi đầu hàng quân, không bị phục kích vướng mìn thì cũng bị bắn tia chết tốt.

Ông Nai bắt đầu thấy lạnh lung. Đèn nấm chau bốn biển không sao, có khi về tới nhà sụp lỗ chân trâu ngáp ngáp. Vụ Trần Điện này coi chơi mà có dính tới... Đại tướng. Mà người hắc búa nhất là ông đại tá Ban thái giám này. Không khéo thì chuyện đi vùng một vùng hai vùng ba vùng bốn leo núi lội sinh là cái phải có. Trần Điện là ai? Ngài thiếu tá chợt nhớ lại một đêm ông ta say khuất ở hộp đêm Con Ông Chúa.

x ,
x x

Đêm đó trời khá nóng mà chính ông cũng nóng ruột, không vui. Chuyện bà vợ của ông lâu nay ở nhà, nay lại trở tài buôn chuyện tận miền Tây với vài tướng tá bà khác, dẫn tới chuyện chung chuyển với một bà tướng vùng khác. Lúc đầu cũng trang trái được nhiều thứ.

Nhưng càng ngày bà càng đi sớm về muộn. Tới tai ông thì chuyện bà nhà ngoại tình đã rõ. Hôm nay có tin bà nhà đi hộp đêm với người tình. Thiếu tá quân trấn trưởng mặc thường phục. Ông tự lái xe đi một vòng Sài Gòn – Chợ Lớn vào các phòng trà quen thuộc xem xét tình hình. Hộp đêm ca nhạc cuối cùng mà ông tới là Con Ông Chúa. Phòng trà này vào đêm thứ hai vắng khách, mà nói cho cùng cũng đã khuya.

Chính đêm này anh chàng Ngọc Hoàng cho con gà của mình ra sân lần hai, sau vũ trường Rex. Anh ta nghĩ vắng khách một chút cho Trần Điện đỡ khớp. Vì như đêm nay không thành công lắm thì cũng gọi là thử nghiệm. Đúng là vắng khách. Cho nên chính Ngọc Hoàng cũng có vẻ lơ là, những chiếc ghế chung quanh sân khấu chỉ còn vài cặp ngồi rù rì. Thiếu tá quân trấn trưởng ngồi ghế cao chờ anh patander pha rượu, nơi này cũng gần cửa trên cùng của các bậc thang, từ dưới nhà lên tầng hai vào hộp đêm. Nó có tấm gương khá lớn cuối tường.

Trong cái băng ghế dài mà các ca sĩ hay ngồi chờ tới phiên mình, một người đàn ông không có gì đặc biệt ngồi sau ly nước ngọt. Buổi diễn của Trần Điện bắt đầu sau khi Ngọc Hoàng giới thiệu vài câu... Sài Gòn tang thương. Người đàn ông nhíu mày. Điện nói tiếng bụng khá tục. Chỉ có vài tiếng vô tay của ai đó trong bóng tối. Lúc đó Hương «ngu» vừa leo lên tới bậc thang cuối, cô nàng xem lại mái tóc trước tấm gương.

Hương «ngu» leo lên ghế cao ngồi bên cạnh thiếu tá quán trấn trưởng. Ai mà cô nàng không quen, cả hai lơ là nhìn về sân khấu. Cái anh chàng lạ hoắc tuy còn ngương nghิếc song cũng có trò là lạ để xem. Chỉ có vậy. Tiếc là khách không đóng cho nên diễn viên mới diễn cũng không hứng thú. Nhưng trong bóng tối, chỗ người đàn ông ngồi trước ly nước ngọt, lại có tiếng cười khá lớn.

Tan tầm. Ngọc Hoàng còn phải qua T & D đón bà vợ kỹ sĩ, cô nàng Hương «ngu» đi với thiếu tá Nai xuống các bậc thang, người đàn ông cười, chính ông ta đi sau cùng. Trời vẫn còn nóng. Người đàn ông vừa ra tới cửa, thì chiếc xe đen dài chạy tới. Tay tài xế vòng qua mở cửa xe. Thiếu tá quán trấn trưởng không tin vào mắt mình. Bảng số xe đón người đàn ông này, thuộc Bộ Tổng Tham Mưu và người đàn ông chính là Đại tướng...

x
-
x x

Đại tá Bân ngồi trên chiếc ghế của ông Nai. Ghế của thiếu tá Nai có ông lớn ngồi, ông ra đứng ở rìa bàn. Ông đại tá mặc thường phục cho rằng với công việc như thế, và quyền hạn của ông, ông nói ít như vậy nhưng mà người ta phải hiểu nhiều. Thiếu tá Nai quán trấn trưởng thừa lệnh đại tá Bân nhón người nhắc điện thoại, ông không quay số nói ngay vào đó:

- Thượng sĩ Hắc, hỏi trực ban xem coi hai ba đêm nay có bắt ông lớn nào mà có tên theo kiểu miền Trung, chỉ hai chữ làm một là VIP Trần Điện hay không? Tôi nói luôn, nếu có thì nói chuyện với ông lớn này cho tử tế, nấu nước nóng cho VIP tắm, xong rồi cắt một tiểu đội, mặc lề phục, đội quân nhạc đi trước, bảo vệ ông ta tới ngay phòng tôi, không nói thêm.

Ông ta bỏ điện thoại xuống, nói với đại tá Bân.

- Hai ba bữa nay đấy đi hết một mớ. Còn một mớ sáng nay tống đi Trung tâm 3. Để coi có ông lớn Trần Điện trong mớ tóm tép còn lại đang phơi nắng ngoài cột cờ kia không.

Trong lúc mọi người nhìn ra sân cỏ. Ngọc Hoàng chợt nhớ một chuyện về ông Đại tướng. Chuyện không như Hương «ngu» thấy. Ngọc Hoàng có điều kiện thấy khác hơn.

x
x x

Đêm đó, tức là đêm viễn thiêu tá quân trấn trưởng đi rình vợ ngoại tình thì Ngọc Hoàng đi vòng qua khu hành lang Eden lấy chiếc xe gắn máy. Anh ta thấy chiếc xe đen dài đậu bên kia đường, tài xế ngồi trên xe. Không phải một khi đột theo bảo vệ ông Tướng mà nhiều hơn. Viễn Đại tướng mặc thường phục, quần tây đen và chiếc áo sơ-mi Hawaii hình các cây dừa xanh xanh. Ngọc Hoàng bước ra khỏi hộp đêm Con

Ông Chúa sau cô nàng Hương «ngu» và ngài Nai. Một con khỉ đột có quen với Ngọc Hoàng, đi trước viên Đại tướng khoảng mươi bước chân, một người khác đi sau ông ta. Người này mang lon chuẩn úy già. Ông ta tên là Thiệu, nổi tiếng bắn súng lục trúng con ruồi đang bay. Mà bắn bằng hai tay, tay nào cũng số một. Sau đào chánh Thiệu biệt phái từ văn phòng Đại tướng về dinh Độc Lập làm khi đột cho Ton Ton.

Và rồi lúc ông Đại tướng lên chiếc xe đen, ông ngồi băng sau, một khỉ đột ngồi trước với tài xế, thì một con đười ươi to tướng khác cởi chiếc Honda 68 chạy bên hông chiếc xe đen. Lại có chiếc Jeep cao chót vót hai ba khỉ đột mặc thường phục chạy sau cùng. Chẳng dại gì mà chạy gần chiếc xe VIP đó, các khỉ đột sẽ đá cho một phát ngã xuống đường chết tốt. Ngọc Hoàng khôn lỗi nhìn thấy việc không nên tới gần chiếc xe trên là một, không tới gần các VIP là hai. Còn ba là nín thinh không nói, không biết, không nghe.

x
x x

Không chỉ là lần đó Ngọc Hoàng trông thấy ông Đại tướng. Khổ nỗi chuyện đời nhiều khi rối rắm. Hôm Ngọc Hoàng bắt được một show riêng cho Câu lạc bộ Huỳnh Hữu Bạc trong sân bay Tân Sơn Nhất, vô hình trung anh ta lại cũng chạm mặt ông Đại tướng và cả ông đại tá Bân.

Hàng trăm học viên không quên mahn khóa chí đó. Họ ngồi chật cả cái phòng lớn. Buổi diễn đó Ngọc Hoàng bế show lỗ vốn vì mời nhiều ca sĩ tên tuổi, các vũ đoàn, hài kịch. Chỉ có màn múa rối Pulatino mới tinh của Trần Điện là nhẹ tiền bi nhiêu là bi. Dù vậy. Phải nói là cú hạ màn của tiết mục rối này ấn tượng mạnh. Cả khán phòng vang lên tiếng cười làm cho ông bầu show Ngọc Hoàng cũng ngạc nhiên.

Trần Điện đó con rỗi nhở, một câu rất dân gian khá tục. Đó là điều làm cho Ngọc Hoàng khá lo, nhưng mọi chuyện êm ru. Anh chàng đang đứng nhìn bàng quay ngó lên thấy ông đại tá Bàn lù khù đi tới.

Ông sĩ quan lão này cũng là một ông bầu ca nhạc cho Câu lạc bộ Sĩ quan trong Tổng Tham Mưu. Khán giả thì chỉ có mấy ông tướng Việt và tướng Mỹ mà chương trình giúp vui thì nghèo nàn. Quanh đi quẩn lại chỉ có mấy ban văn nghệ nhà binh. Trong đó có ban văn nghệ Địa phương quân bèo bọt của ông trung úy Tô. Vài ngôi sao trong ban văn nghệ Tổng Cục, do bà tướng đỡ đầu, và một ban văn nghệ gọi là “biệt đoàn” rồi thôi. Phải kiểm các tiết mục lạ khác trong các hộp đêm, chuyện này chỉ có Ngọc Hoàng là rành sáu câu.

Đại tá Bàn nói với Ngọc Hoàng:

- Hôm nay anh có một khán giả đặc biệt. Ông ta khá hài lòng. Khoảng hai tháng nay, tôi không thấy ông cười. Tháng nào giêu khá vậy Ngọc Hoàng.

Nói vậy cũng chưa đúng, phải nói là tiết mục hè của thằng học trò anh có chuyện để coi.

Ngọc Hoàng:

- Thưa đại tá, VIP đó là sư phụ của em. Và đó là tiết mục rồi nói tiếng bụng...

Đại tá Bân lúc nào cũng không hài lòng. Với bất cứ ai (trừ người cấp cao hơn) dám nói chuyện không khuôn phép với ông:

- Nói chuyện với tôi nhở cẩn thận – chưa xảy ra việc gì hệ trọng, đó là vì tôi còn nhở cậy anh chút ít. Ý anh nói tôi sai.

Ngọc Hoàng bè bè những ngón tay:

- Dạ thưa..

Đại tá Bân cười nửa miệng:

- Đừng sợ – tôi đồng ý rằng tiết mục con rối vừa rồi có vẻ châm biếm. Và hơi tục. Nhưng nó cũng được Đại tướng – người khán giả đặc biệt mà tôi mới nói với anh... Nói sao cho anh hiểu bây giờ anh Ngọc Hoàng.

Ông đại tá vốn là một thân binh Pháp. Ông có qua tới Paris cùng với người Pháp kháng chiến chống Hitler. Đó là điều người ta nói về ông không biết là có thật hay không. Nhưng ông ở Paris có vợ đầm, nói tiếng Pháp giỏi. Do vậy mà ông nói tiếng Việt khá... rắc rối. Ngọc Hoàng luôn luôn ca lòn, nghĩa là vừa hạ giọng lại vừa châm biếm:

- Đại tá cứ dại, có gì không hiểu tôi xin hỏi.

Ông đại tá nhìn Ngọc Hoàng một cách hăm dọa:

- Từ ngày về làm lец tân cho Bộ Tổng Tham Mưu tới nay. Nói thật với anh đúng là cái nghề bưng bô cho người ta đái. Chương trình cần sexy show cũng là Bàn. Mở cửa xe che dù cho người ta xuống cũng là Bàn...

- Cái đó là đại tá nói. Em không dám... hôn với sư phụ.

- Đừng có xưng em với tôi. Mà cũng nhớ đừng bao giờ kêu tôi bằng sư phụ. Xưng em kêu thầy như vậy trước sau cũng phản, cũng nói xấu sau lưng tôi. Cái nòi xướng ca vô loại, thằng nào cũng y một khuôn. Ai chớ Bàn này rành sáu câu.

Ngọc Hoàng lại bè bè những ngón tay:

- Dạ.

- Dạ hoài, buông máy ngón tay ra.

- Dạ.

- Tôi nói, chính cái miệng tôi nói anh đừng sợ, mà phải cố gắng nghe. Nhưng hôm nay tôi có niềm vui và hân hạnh diện là nhờ anh. Cám ơn Ngọc Hoàng Thượng Đế phụ trì.

Tự nhiên Ngọc Hoàng buông máy ngón tay của mình:

- Dạ không dám... nhưng mà... vì sao mà cảm ơn.

- Anh ngạc nhiên vì ông đại tá như tôi mà đi cảm

ơn một thằng đơ dèm cùi bắp như anh chớ gì. Tôi cảm ơn thật tình, đôi khi con người cũng phải biểu lộ tình cảm đúng lúc, dù là với kẻ hạ cấp. Tôi cảm ơn anh, anh không hài lòng sao Ngọc Hoàng. Cám ơn vì cái lẽ anh làm cho ông Đại tướng cười. Chưa có thằng hề nào làm cho ổng nhέch môi. Chỉ có anh là số một – báo với anh là nhờ vậy mà thằng đại tá bụng bô cho người ta đái này – Tôi – Chính tôi sẽ còn lo cái chuyện lẽ tân, giúp vui cho Câu lạc bộ Tổng Tham Mưu ít nhứt là một thời gian dài. Tôi mong cho tới ngày giải ngũ thì vừa ngám... mà còn sống.

Ngọc Hoàng chớp chớp mắt diễn nét xúc động:

- Dạ em... dạ, tôi hiểu.

Đại tá Bân:

- Đừng diễn nữa. Nghe đây. Về sau này, tới đâu là giới hạn thì tôi cho cậu biết sau. Còn những buổi sắp tới, tôi giới thiệu cậu diễn thường trực cho chương trình Câu lạc bộ Tổng Tham Mưu.

Ngọc Hoàng khum núm:

- Thưa đại tá. Em chỉ có cái nghề hèn mọn là hát xướng chút ít. Rồi già tiếng chim kêu vượn hú heo ột. Diễn thường trực sợ bị nhốt cabin kỷ luật quá đi.

- Nhưng anh là ông bầu của cái thằng diễn chú rối Pulatino nói tục thây chạy kia. Nó làm cho Đại tướng vui, Đại tướng cười. Một Đại tướng mà không vui là có chuyện lớn. Cà tuần nay cái thân lẽ tân của Bân này

xui tận mạng. Ông táo bón không cười là Bân này rầu thùi ruột, may quá hồi nãy chính tôi thấy ông mim cười khi coi múa rối của cậu. Theo tôi thì ông Đại tướng đã nhìn ra trong tiết mục này có tính chất... triết học. Tay tre trẻ kia thảm quá, diễn tinh bơ, nói lạnh lẽo vậy mà Đại tướng thấy có tính chất con người - ông khoái ông cười. Nói riêng với anh thôi Đại tướng đang trình luận án tiến sĩ triết. Triết gia mà cười thì cái thân bưng bô này cũng đỡ khổ.

Ngọc Hoàng lạnh chanh nói leo, khiến cho sau này anh ta cứ lo lo nhìn Đại tá Bân:

- Nhưng triết học đâu phải là môn học được công nhận là chính thống.

Đại tá Bân bèn nhíu đôi chân mày thật mảnh của ông ta:

- Nhưng ông ta là... Đại tướng, hiểu chưa?

Ông đại tá quẹu quẹo nói chuyện tiếng Việt một cách rắc rối. Vừa thật mà vừa không thật. Nếu ông ta không có ba bông mai bạc với hai cái đế trên cầu vai, chắc chắn ông là sẽ đi tấu hài là cái chắc. Song cuối cùng là một câu nhận định có thể đưa người nào đó vào phòng tra tấn:

- Tôi tiết lộ chuyện này chắc chắn các cậu sợ. Nếu như các cậu hiểu ra mình đang nói gì, diễn gì và ngụ ý gì. Đại tướng cười vì ông ta nhìn ra màn biểu diễn vô tình hay cố ý thì còn coi lại. Nó có chút trêu ghẹo

tính chất bất thường của tâm lý đám đông. Tính chất triết học hiện sinh làm biếng của những người có quyền cao chức trọng.

Chi có ông Trời may ra mới hiểu câu này. Ngọc Hoàng mỉm cười thầm khen mình. Vì lúc đó anh ta không dám cãi lại. Bây giờ mọi người nhìn ra bãi đất trống nơi cột cờ. Đám thanh niên lính lác phơi nắng lắng nghe gọi tên. Viên thương sĩ già hắc búa đang cầm tờ giấy đọc tên từng người. Cho tới khi ông đọc lớn:

- Trần Điệp.

Trần Điệp ngồi ở giữa sân xi-măng nóng như thiêu, bàn tay che trên trán. Bên cạnh là Tuấn "cà lăm". Không hiểu sao khi Điệp đứng lên ra khỏi hàng đi sau lưng tay thương sĩ già... thì Tuấn "cà lăm" cũng đi theo, đi thẳng luôn vào phòng quân trấn trường. Điệp chưa biết chuyện gì nhưng, vừa thấy Ngọc Hoàng, Điệp mừng rỡ:

- Anh Ngọc Hoàng, sao anh biết em ở đây?
- Tới nhà cậu mới biết cậu bị bắt. Qua quận 6 thì người ta nói cậu đi qua đây chơi.

- Có chuyện gì không anh Ngọc Hoàng?
- Pulatino đâu?

Điệp nói:

- Dạ, nó trong túi em.

Chú rỗi bằng gỗ hình như nhúc nhích trong túi

Điệp. Không ai nói gì với Tuấn “cà lăm” mà cũng không ai màng tìm hiểu hay hỏi nó là ai. Người ta không biết thằng Tuấn cà-lăm tại sao lại có mặt ở đây. Mặc nhiên người ta... công nhận nó đứng đó. Không biết làm gì mà cũng không xỏ nó đi đâu. Cũng không khác chi mọi người ngồi chung một bàn tiệc tròn trong lề cưới. Có khi, không hề biết người bên cạnh tên gì, có được chủ tiệc mời hay không, mặc nhiên công nhận người cùng bàn.

Đại tá Bân nhìn thấy Điệp. Ông ta nói lớn, tuy vậy ông ta cố giấu vẻ vui mừng. Quan lớn chớ bộ.

- VIP đây rồi. Ông thiếu tá cho tôi lánh người này ra.

Viên thiếu tá ngân ngừ. Đại tá Bân dứt khoát:

- Đây là lệnh.

Đại tá chơi trò nguyên tắc. Trong khi Điệp ngớ ra, biết nhưng khó hiểu, vì sao người ta lại quá bận tâm về mình. Chuyện ông Tướng nào đó bệnh, ai mà không có lúc trái gió trở trời. Ông nhõng nhèo, vặn vẹo, buồn chán không chịu cười thì có chuyện gì đến nỗi các cận thần và bá tánh phải xì xụp lo lắng. Đó là quyền lực và kẻ xu nịnh, còn không chính là sự liên hệ khá chằng chịt của các mối xã hội phong kiến.

Thiếu tá Nai, nhai nhai râu sạc-lô, ông ta cũng không vừa gì, ông ta nói:

- Đại tá vui lòng ký vào sổ trực, là ngài có lánh VIP

này ra khỏi quản vụ trị trấn. Chờ còn khi không mất một tên tù, không có lý do, cũng khó cho tôi.

Đại tá Bân lưỡng lự. Ông ta cũng lo, đã là luật cho nên nó cũng nhắc và đây còn là nguyên tắc. May rủi thế nào ai biết trước. Người ta đang cần nhánh cui duy nhất này để nhóm lửa. Nếu tên VIP này trốn thì sao. Tốt hơn là vẫn cứ còng tay nó, khi dẫn độ nó ở trên đường tới Bộ Tổng Tham Mưu tốt hơn. Nghĩ vậy, song ngài Bân vẫn nói cứng:

- Ông lo xa quá. Cần gì phải ký... nhưng thôi. Còng nó lại. Cho yên tâm. Cần tắc vô áy này.

Có nghệ sĩ nào bị còng hai tay khi được mời chạy show giúp vui không? Chi Trần Diệp là có vinh hạnh, và phẩm chất xứng đáng trong tình cảnh không biết nên cười hay khóc. Lúc này Thanh Y Dạ Khách mới nói. Trước khi nói, anh ta lấy trong túi ra quyển sổ nhỏ và cây viết:

- Nhưng mà ông sẽ đưa nghệ sĩ VIP KK này tới đâu, làm gì, sau đó đưa đi đâu?

Đại tá Bân và chính ngài thiếu tá quản trấn trưởng cũng phải ngó ra. Quá là không ai kịp nghĩ tới chuyện đó. Đại tá Bân vốn không ưa gì Dạ Khách con ma đi đêm rầy rà này. Mỗi khi ông ngao du tới các phòng trà Sài Gòn ban đêm, ông đã tránh mặt Dạ Khách nhưng cứ gặp tay này hoài.

Dạ Khách hay nói xỏ xiên ông trước mọi người

nhất là khi có đàn bà. Ông là người Tày học đã từng đi lính khố đở, đã từng tham chiến trong chiến hào chống trực phát xít Đức - Ý - Nhật, kẻ thù của nhân loại. Xin lỗi, ông cho rằng mình là người trí thức, sang trọng, ông không khoái cái lương, ông cho rằng đó là một nghệ thuật, nhưng bình dàn. Ông cay cú nhất là cái tên nghe sặc mùi kiếm hiệp của Thanh Y Dạ Khách.

Tuy nhiên, mặt khác, chính đại tá cũng ớn tay... phóng viên này, nếu như y ta là phóng viên thật. Ngoài ra hành tung ngang ngược của y, cũng có thể do y nằm trong... cục phản gián tình báo gì đó. Thứ cục này thì không chơi. Chơi thân với nó có khi nó cũng tóm cổ mình, và sẽ không khỏi chuyện cưa hai náu đầu.

Nhân câu hỏi của Dạ Khách, ông đại tá chợt nghĩ “Dúng là khi biểu diễn xong, thì... sau đó thằng tôi sẽ mang cái của nợ VIP KK này đi đâu hối trời. Chẳng lẽ dành cho nó và cái con búp bê kia một phòng máy lạnh trong Bộ Tổng Tham Mưu”. Ông đại tá trả lời kiểu ba phài:

- Tôi và trung úy Tô đây và cả xướng ngôn viên Ngọc Hoàng nữa. Chỉ có nhiệm vụ đưa nghệ sĩ VIP này tới giúp vui bữa tiệc do Đại tướng chủ trì vào lúc 6 giờ chiều nay tại Câu lạc bộ sĩ quan Bộ Tổng Tham Mưu. Còn việc hắn sẽ về đâu sau khi... hoàn thành

công tác. Việc đó trong phần hành của thiếu tá và quân vụ thị trấn.

Trái banh được đá vào chân này, trả vào chân kia, toàn là tuyển thủ. Ngài thiếu tá quản trấn trưởng:

- Đại tá ký nhận tay này xong là tôi hết việc.

Đại tá Bân:

- Tôi thì còn ối chuyện. Sau đó tôi phải mướn phòng trong khách sạn Caravelle cho tay này ngủ à. Vô lý – vậy thì tôi là ai? Tới lúc khốn nạn đó chắc tôi cũng không biết, tôi là ai. Có thể tôi sẽ nhảy lầu tự tử chăng? Thiếu tá phải cho một quân cảnh giải VIP này đi rồi hộ tống đường về. Nó mà trốn thì tôi cũng khổ. À hai ta cùng khổ.

Ngọc Hoàng coi đồng hồ:

- Của đáng tội. Tốt hơn hết là lên đường. Lên xe rồi tính.

Cuối cùng chính đại tá Bân làm theo đúng nguyên tắc. Ông lắc đầu ký vào sổ trực ban, vừa ký vừa lâu bầu:

- Đúng là cái nghề văn nghệ văn gừng này bụng bô cho chó đái.

Tuy đã nghe đại tá Bân nói về việc cái công, nhưng Diệp cũng ngạc nhiên, bàng hoàng, tủi thân. Mình giờ đây không khác chi, con trâu, con bò bị xỏ mũi dắt đi. Vì lẽ nào người ta lại còng một nghệ sĩ. Mọi người, có thêm tay thương sĩ quản cảnh, đội nón sắt hai lớp, bụng mang súng lục cùng lên chiếc xe Jeep lùn.

Tuấn “cà lăm” làm khách không mời. Làm sao bây giờ, nó chỉ quen và nương tựa Đìệp, nó cũng rón rén leo lên xe sau Đìệp. Thằng nhóc lo lắng ngồi nín thinh, im re bên cạnh tay thượng sĩ mặt mày hầm hố. Lạ là ai cũng không hỏi không nói gì nó. Thanh Y Dạ Khách nhân tiện lái chiếc xe “báo chí” cà tàng, chạy theo chiếc xe Jeep lùn ra cổng.

Lính gác nghiêm chào đoàn xe đón các VIP. Người ta lại tưởng trong phái đoàn cấp cao đó có Dạ Khách. Anh ta lái xe ra cổng mà không lo bị mời ở lại chơi. Chính ra là lính gác chào đại tá Bàn, trung úy Tô, trong đó có lây qua Thanh Y Dạ Khách. Lính gác cổng chào một cách nghiêm trang cả Ngọc Hoàng, hai tên tù là Tuấn “cà lăm” và nghệ sĩ quèn Trần Đìệp.

Tuấn “cà lăm” từ nhỏ tới lớn sống trong xóm nghèo ngoại ô. Bỗng nhiên được ngồi trên xe nhà binh mà không phải là bị bắt, mà còn được những người bắt mình đưa tay chào. Còn được ngồi ngang hàng với cái ông thượng gi... thượng sĩ bắt nó. Trong suy nghĩ của Tuấn cũng cà lăm. Nó cứ lảng lảng trong người. Bây giờ phải chi có ai trong xóm nhìn cảnh này chắc phải lè mắt.

Từ đường Lê Văn Duyệt chạy qua Hòa Hưng, ngang khám Chí Hòa trực chỉ cổng Bộ Tổng Tham Mưu. Trên đường, nhìn hai tay mình bị còng khóa, đau điếng, Đìệp nghĩ: “Từ nhà tôi, người ta ngang nhiên xông

tới bắt tôi vào tù. Rồi từ nơi người ta bắt nhốt tôi. Cũng lại là những người của chính quyền đó, buộc tôi phải cấp tốc đi lính. Mà tôi có muốn đi đâu. Tôi không thù oán ai, và cũng không thể bắn giết ai. Lạ thật, chuyện nhốt rồi bắt đi lính không thay đổi. Song bây giờ là chuyện khác, mấy người anh em này đang cần tôi. Cho nên họ trân trọng... còng tôi lại, cho tôi ngồi xe hơi chạy mút chì, chờ tôi tới chỗ nào đó trời biêt. Xong, người ta lại... bắt tôi diễn trò múa rối hài giúp vui. Diễn xong rồi tôi lại mang còng như cũ, chờ về nhốt lại. Chuyện hài hước coi bộ giống phim Charlot. Từ nhà tù này cho tới nhà tù kia, cũng không xa cho lắm. Một nhà tù lớn cho cả thế gian này, tuy có nơi, khó trông thấy song sắt."

Sàn ga vào thời loạn lạc này tràn ngập người là người, đầy người trong cái sân vừa chứa người vừa là xe. Đóng đáo là vậy nhưng khó thể tìm được ai để nương tựa tin cậy. Con người muôn thuở vốn đã hời hợt đa nghi và khổ ái lại càng khổ ái. Ngày càng hời hợt đa nghi thêm. Đám đông là nơi người ta dễ dàng xu hướng nhất, cho mọi sự.

Lan trông thấy trên đường ray, bèn kia những toa xe lửa dài ngoằng, bỗng nhiên lại có... bức tường. Có lẽ trước đây là một tòa nhà, hay là một nhà ga cũ, người ta đập bỏ nó đi, vì một điều gì đó, nay còn sót lại bức tường. Một bức tường kỳ lạ ngắn ngủn vô tích sự giữa khoảng trống không chung quanh. Điều có ít nhiều ý nghĩa là dưới chân tường tụ tập nghèn ngang một bàng nhóm lôi ti, du thủ du thực, đeo bám khách. Một vài đứa phá hôi, đánh động lạc hướng khách. Một vài tên sừng sỏ chuyên đổi giò, hôi của.

Trong đám có đứa nằm ngủ, trần trụi không chiếu, không mùng mện. Có đứa ngồi ngơ ngáo vô hồn, cứ nhìn mấy chuyến xe lửa khác từ miền ngoài về bến.

Rồi nhìn dáo dác chung quanh một cách không chủ định. Lại nhìn chuyển xe bận rộn sắp khởi hành. Mắt chúng đỏ vì say bồ đào, kích động một chút hấn là xách dao chém người.

Tiếng hét lớn nỗi lên đâu đó trong đám đông hành khách đang tay xách nách mang dưới bến. Lan và chị Hai trông thấy rõ ràng. Một thằng loli ôm cái giỏ xách tay. Từ trong sàn ga, nó chạy nhanh ra sau bức tường. Một con bồ câu giống như con chim cắt, bay theo nó, đậu rìa lông cánh trên bờ tường. Vài giây sau khi người ta rượt đuổi la hét ồn ào cho tới đó thì bỗng nín thịnh. Ngơ ngáo. Họ chung hứng vì sau trước bức tường trống không. Không có thằng loli tì nào mà cũng chẳng có gì sất sau bức tường, ngoài mùi nước giải và phèn người. Con bồ câu đá “chim cắt” vẫn rìa lông cánh. Còn bọn trộm, ăn cắp giỏ, hình như chui xuống đất.

Chị Hai ôm chặt cái vali bằng thiếc. Hai chị em cẩn thận dùng chung một cái, quần áo cũng chẳng có gì nhiều. Trên sân ga nhộn nhịp. Tiếng còi xe lùa ra về điếc tai. Lan bước sau chị Hai theo mọi người đi trước, vội vã bước lên xe. Lan nghĩ “Không biết tại sao người ta không ở nhà mà cứ ngược xuôi. Người đi thì không về, người mới về lại đi” rồi Lan chợt thấy mình cũng phải đi như mọi người. Như những con kiến... quanh quẩn chán chường.

Lên xe. Chị Hai nhở con yếu vạy mà nhanh chóng giành ngay hai chỗ ngồi. Trên cái băng cứng, Lan ngồi cạnh chị nhìn chung quanh toa xe. Những khuôn mặt giống nhau, đậm chiêu lo lắng, thiếu đói. Lan nhìn qua cửa sổ xe, chiếc cửa không có kính, người ta đan nó lại bằng dây kẽm gai gi sét. Ngoài kia lại có tiếng ai đó hét lớn. Đúng vào lúc chiếc xe lửa nặng nề mệt nhọc, thở xình xịch từ từ chuyển bánh.

Lan trông thấy nhiều người rượt theo thằng giật giờ. Nó không chạy ra sau bức tường như thằng vừa rồi, mà chạy song song bên hông chiếc xe lửa, vừa toan tính nhảy lên. Xe càng lúc càng tăng... chậm chậm, thêm chút ít tốc độ. Con bồ câu đá "chim cắt" bỗng xuất hiện. Nó đậu trên nóc toa xe, bên dưới có Lan và chị Hai.

Chiếc xe lết ra khỏi ga. Mang theo hành khách và con bồ câu. Phía trước là con đường sắt xuyên qua giữa lòng một xóm nghèo tồi tàn, nhà cửa tuềnh toàng, vách giấy thùng hàng, mái tôn thiếc viện trợ, ở trên mảnh tôn dợn sóng, in lợt lạt lá cờ "quốc gia" dấu hiệu tránh máy bay, bắn phá hay dội bom nhầm.

Thằng lỏi tì ôm cái túi xách giả da khá lớn nhảy lên xe, tiếp theo đó là tiếng chửi rủa, cùng với tiếng gạch đá liệng ầm ầm. Gạch đá chọi trúng nhiều chỗ trên thân chiếc xe lửa già khảng khú đế. Một cục đá xanh lớn từ ngoài bay lọt qua đúng cửa sổ chỗ Lan ngồi.

Chiếc xe lửa lại xuyên qua một con đường, cái cổng ngăn những chiếc xe hai bên lại. Lan nhìn thấy bầy bồ câu trên nóc nhà ai bay theo chiếc xe đang hú còi nhà khói. Những con bồ câu cứ bay bên hông chiếc xe. Một con bay thấp gần ngang cửa sổ nơi Lan ngồi. Lan nhìn thấy rõ nó, từ mắt cho tới bắp mũi, một con bồ câu trống tơ màu nâu có cánh trắng. Lan nghe tiếng quạt cánh của bồ câu. Nếu không có những chấn song, thì tay Lan có thể đụng tay vào thân nó.

Lan ngủ một lúc khá lâu. Vài con bồ câu từ ngoài bay vào giấc ngủ của Lan. Chị Hai ngồi bên tịnh bơ. Khác hơn về chịu đựng khi ở nhà, khi xách cái túi đi làm móng tay dạo, hôm nay trông chị bướng bỉnh hơn.

Lan chợt thức. Cuối giấc mơ lộn xộn không đâu không đuôi Lan thấy mình là con bồ câu bay cạnh Điệp. Thoáng chốc Điệp như trúng đạn rơi rời. Điệp rơi xuống bãi cát trắng phau. Trắng tới nỗi lóa mắt. Lan vùng vẩy ra khỏi giấc mơ bồi hồi nhớ Điệp.

Có chuyện gì xôn xao đàng trước khiến cho chiếc xe lửa chậm lại. Những người đứng bên chỗ hai toa xe nối nhau, níu tay vô cánh cửa, đưa người ra ngoài tò mò nhìn ra phía trước. Ai đó ngoài kia nói lớn tiếng. "Một chuyến xe lửa ngược lại có thể đâm sầm vào chiếc xe này, vì người giữ đường sắt tránh tàu, bé ghi lộn"?

Nhưng dù nói vậy, chuyện xảy ra đàng trước có vẻ

khác. Không có chiếc xe lửa nào ngược lại trên cùng một đường ray. Mà chiếc trực thăng xám xịt, như con ruồi lẩn buỗi sáng, nó đứng lại giữa khoảng khống, cứ chui mũi xuống, sau cùng người ta thấy nó bắn thẳng đạn rốc két xuống một khu nhà bên cạnh vườn dừa đang cháy. Chuyến xe lửa già nua, ngập ngừng thở dài, ngần ngừ rên rỉ bối rối dừng lại chờ.

Bầy bồ câu đáp xuống, đậu trên nóc xe, vài con bồ câu bay cả vào trong những toa xe, như tìm ai, cuối cùng chúng bay thoát ra cửa sổ. Con bồ câu trống đáp cạnh bên Lan. Bất thắn Lan rùng mình chợt nghĩ: Hay là Điệp trở lại bay theo đua tiễn Lan!

x
x x

Chưa bao giờ Tuấn “cà lăm” ngờ ngàng như hôm nay. Mấy ngày đói không ra đói no cũng chẳng ra no. Tuấn lo ra nhớ nhà, nhớ mẹ, nhớ chị Yến “Sophia Loren” một mẹ khác cha. Nhớ người cha dượng tài xế xích lô máy, say rượu bết nhè, hay chửi hay đánh. Nhưng bây giờ, không nhớ về nơi đó thì nhớ về đâu. Dù sao đó cũng là mái gia đình của Tuấn.

Điệp không khác gì Tuấn. Tuy ít nhớ nhà hơn vì Điệp chỉ có một mình mà bây giờ thì Lan đã bỏ đi xa. Tuấn “cà lăm” được đại tá Bân sắp ngồi chung một bàn tròn, với hơn mười cô nàng vũ công mông nẩy ngực to. Oái oăm thay Tuấn ngồi kẹp giữa hai cô nàng

diêm dúa bóng sắc, còn Điệp thì ngồi xa Tuấn cách khoảng một cò. Mọi người ngồi quanh cái bàn tròn trải khăn bàn trắng, trước mỗi người có vật dụng giống nhau như khuôn đúc. Ai cũng một đĩa trẹt trên có miếng gà chiên và chút cơm chiên với cà. Ai cũng có muỗng nĩa và... con dao. Khẩu phần bệnh viện xào nấu chiên cho có lệ.

Tuấn cứ nhìn cái muỗng và cái nĩa, tất cả bằng inox láng bóng, trên vải khăn trắng, như là một dụng cụ mổ xẻ trong nhà xác. Nó chỉ ăn khi nào chung quanh có người cầm nĩa và muỗng, ai làm sao Tuấn bắt chước làm vậy, có điều con dao thì không biết để làm gì. Có lẽ là để cắt thịt bò, nhưng hôm nay người ta dọn cơm chiên gà. Đại tá Bàn thỉnh thoảng lượn quanh nhìn Điệp. Ngạc nhiên khi thấy thằng Tuấn cà-lãm. Ông ta khẽ nhíu mày thử nhớ xem nó là ai. Nhưng ông lắc đầu chịu thua. "Tôi cũng già rồi, mà trước mắt là hàng triệu triệu thằng vô danh tiểu tốt. Chịu thua. Nhiều khi tôi còn không nhớ tôi là ai nữa mà."

Trung úy Tô cũng ngồi ăn cơm chiên, ông trải chiếc khăn ăn trắng dày trên ngực, không bám vào đâu nhưng nó vẫn không rơi. Tất nhiên con dao trước mặt viên trung úy cũng chẳng biết làm gì. Người ta không dùng dao ăn cắt gà, nhưng công việc dọn bàn ăn lâu nay đã thành nếp. Con dao trên bàn cũng không khác số phận của thằng Tuấn "cà lãm", có đó mà cũng vô duyên, không biết để làm gì.

Thanh Y Dạ Khách ngồi chung bàn với các phóng viên nhà binh. Trong đó Cầu “Điên” và Hưng “xùi” đều ăn cơm chiên, đều có con dao trước mặt. Ngọc Hoàng vừa ăn vừa nói chuyện các loại máy ảnh với Hưng “xùi” một lúc sau Hưng bán rẻ cho Ngọc Hoàng một máy ảnh Pentax hộp lên phim tự động bằng dây cót. Công thức không khác nhiều với lò xo bên máy quay phim 16 ly đã chiến có ba ống kính xoay tròn.

Ăn cơm xong rồi vẫn chưa thấy quan khách nào tới. Tuấn “cà lăm” ngồi chết cứng trên ghế, trong khi cả bọn con gái đùa cợt với nhau... về chuyện trang hoa, coi như Tuấn không có ở đó. Điệp đứng lên khỏi bàn, ngoắt Tuấn, lúc này nó mới có cơ đứng lên. Cả hai đi tìm... toa lét.

x
x x

Sau cùng thì Điệp gặp Ngọc Hoàng cũng từ trong toa lét bước ra tay xách theo một cái túi nilon đen, vai mang máy ảnh mới Pentax của Hưng xùi. Cả ba cũng dừng lại trước một khung kính lớn. Nhưng Ngọc Hoàng cũng không... thấy Tuấn, mặc dù nó đứng trước mắt anh ta. Mà cũng không hỏi gì tới Tuấn “cà lăm” coi như nó không đứng đó. Ngọc Hoàng chỉ ngây người nhìn Điệp:

- Trời ạ của đáng tội.

Khi nào chuẩn bị nói một câu nào thì Ngọc Hoàng

đều nói “của đáng tội”. Nói xong tiện tay đưa cho... Tuấn “cà lăm” bịch nilon đen, đưa như trong cõi vô thức hay là quán tính. Lạ là Ngọc Hoàng tập trung, và hết sức chú ý khi nói với Điệp. Một lần nữa và có lẽ triền miên người ta coi như Tuấn nhà mình là cái máng áo, hay thậm chí không có mặt ở đó. Tuấn chỉ nhìn chung quanh, không biết phải làm gì, không biết nói gì, nhìn chỉ là nhìn thôi. Ngọc Hoàng nhìn Điệp với đôi mi xé:

- Của đáng tội. Nhìn coi, chú mày tang thương quá. Thôi bây giờ chú mày mặc đở cái áo ghi-lê này, đôi giày này, cái nón quà dưa này. Trời thương, tao đi vô xóm Cầu Đất đúng lúc. Người ta nói chú bị bắt chờ đi làm thịt hồi khuya rồi. Chạy qua quận 6, ở đây nói cũng tài hàng đi rồi. May quá, chú còn ở quận vụ thị trấn. Bầu Bàn còn hèn, nếu không cũng khổ với ông Đại tướng. Nghe nói ổng lỡ giới thiệu chú mày với mấy ông tướng Mỹ, rằng thì là chú mày có cái bản mặt buồn hiu, nhưng ai nhìn thấy cũng vui. Thấy là tức cười, của đáng tội. Mày cũng may, không thì vô Trung tâm ba rồi. Vô là đi các bùm liền, khó lành ra lầm. Bởi có khi chú được thuyền chuyển xuống vùng... 5 chiến thuật của Đại tướng Diêm Vương rồi, chưa biết chừng. Cái tuổi này bây giờ dễ đi cháu trời lầm.

Qua câu nói của Ngọc Hoàng và nhiều người khác, ai lại muốn đi lính. Một số ít người đặc biệt trên cao

kia, duy trì cuộc chiến tranh vì các lý do dàn thường khó biết. Chỉ biết rằng bọn dân ngu khu đen, nhất là thanh niên bình dân trong các xóm nghèo, lại trở thành con khô mực nướng. Bị cán nát ngứu trong các bánh xe trục lợi của một guồng máy oan nghiệt.

Cả bọn, trong đó có Tuấn, kéo vào toa lét để thay phục trang. Tuấn phải đi theo, vì trên tay nó có cái túi nilon đựng áo cho Điệp. Ngọc Hoàng cũng thay đồ trong toa lét, không khác. Điệp nhìn Ngọc Hoàng một lúc, khá ngạc nhiên khi thấy trong thân người Ngọc Hoàng, ở vòng bụng và trên ngực có điều lạ. Vì sao lại độn nhiều tờ giấy báo.

Thì ra vì cái quần của ai cho, hay là mua quần may cũ, quá rộng, cho nên phải độn bụng ra. Còn ngực thì sao, xẹp lép như con tép trông... tang thương tiêu điều. Tôi nghiệp Ngọc Hoàng làm cho lấm, cho tối chết, tắm cũng ở truồng.

Điệp mỉm cười thương cảm. "Của đáng tội", lần này thì chính Điệp nói ra miệng. Như thường ngày Ngọc Hoàng nói về Điệp – Tôi nghiệp. Anh chàng siêng năng này, làm không chừa một việc gì mà cũng vẫn nghèo đói. Cũng như đa số các nghệ sĩ Sài Gòn chân chính khác, Ngọc Hoàng ẩn mình trong ban văn nghệ của trung úy Tô, nhưng vẫn chạy show trong các phòng trà về đêm. Còn đây chuyện bữa nay, thì coi như là đi... công tác miễn phí. "Của đáng tội".

Điệp mặc quần áo diễn xong, tay vẫn ôm cái túi nilon đen, đi ra chỗ đặt mấy bàn ăn, mà cũng là nơi các cô vũ công hóa trang. Đang đi bỗng nhiên Điệp dừng lại. Tuần “cà lâm” đi sau Điệp cũng phải dừng mà không hiểu tại sao. Lạ thật mặc dù chỉ trong cái chớp mắt, vì sao Điệp không còn thấy khung cảnh căn phòng dành cho diễn viên đang ăn và hóa trang. Không còn thấy trung úy Tô, ông Bân và cả Thanh Y Dạ Khách. Điệp cố nhìn cũng không nhận ra mình ở đâu, nhìn xuống chân mình thì lại quá xa, như Điệp đang bay trên cao và dưới kia là chuyến xe lửa nhà khói, hú còi chạy băng băng trên con đường sắt sáng trưng. Điệp thấy mình bay ngang một khung cửa sổ, cửa sổ cũng đang tẩu thoát, nó đan chéo nhiều chấn song, bén kia là Lan.

Điệp gọi:

- Lan.

Nào có bao nhiêu thời gian, mà kể như là chuyên xuất hồn. Thực ra đó là nỗi ám ảnh, những hồi ức khắc ghi trong đáy sâu đôi mắt Điệp, bây giờ đang mở to, không chớp. Mờ ảo hiện dần trở lại khung cảnh cũ, một thực tại bất trắc nhiều hoang mang, căn phòng trống toát, nhiều cái bàn trải khăn trắng, hồn độn những đĩa thức ăn thừa, và những con dao. Ngay khi Điệp chớp một lần nữa, lúc đó Thanh Y Dạ Khách, đứng trước mặt Điệp với nụ cười làm quen:

- Chào nghệ sĩ.

Tuấn vẫn đứng sau lưng Điệp. Nhìn qua vai Thanh Y Dạ Khách, Tuấn thấy trung úy Tô vẫn còn ngồi nơi chiếc bàn phủ khăn trắng, trên ngực ông vẫn treo cái khăn trắng. Ông chăm chú cúi xuống như là nhìn con dao. Bây giờ thì chỉ một mình ông một bàn tròn rộng, cũng vẫn nhiều cái dĩa trống không, cái dĩa của ông cũng trống không, đáng lý nó còn lại vài mẩu xương gà chiên, nhưng xương cũng không thấy.

Chiếc khăn ăn trắng toát vẫn còn trên ngực trung úy Tô, nhưng tay ông không cầm muỗng nia mà cầm... cuốn sách. Lạ là miệng ông nhai nhai, không thể hiểu trung úy đang nhai xương gà hay là nhai những trang sách.

Tuấn nhìn xa hơn, qua trung úy Tô trong mắt của Tuấn là khung cảnh sang trọng, quyền hành của giới thương lưu, cảnh tình này đối với chú Tuấn con nhà bản của mình thì rất lạ. Không phải xuất hồn như Điệp mà gần như Tuấn - mất luôn hồn vía. Ngạc nhiên vì là mất, lần sơ hải, khi chợt nhìn ra sân trước của Câu lạc bộ sĩ quan Tổng Tham Mưu.

x
x x

Trước cửa Hội Quán, còn có tên khác như trên, là Câu lạc bộ bây giờ mới thực sự diễn ra khung cảnh tráng lệ. Dưới ánh đèn pha, từng chiếc xe Hoa Kỳ,

màu đen tuyền, bóng loáng như gương, thân xe thật dài, nhìn thấy bên trong xe nệm gối trắng tinh. Loại xe mà người ta nói nó uống xăng như Tây nốc rượu chát. Các chiếc xe từ xa chạy tới và dừng lại trước thềm Câu lạc bộ. Đại tá Bân, chính ông chờ không ai khác, ông mặc bộ com-lê len màu đen, thật đen, có lẽ không còn cái gì trên đời này đen hơn.

Chẳng những vậy, mà đôi giày, cả vớ dưới chân ông đại tá, chiếc nơ trên cổ áo sơ-mi trắng toát, ủi hồ thẳng cứng ngắt, thẳng băng cung đèn xì lì. Bộ trang phục lễ tân của ông đại tá Bân có bâu áo và nẹp quần bằng sa-ten đen.

Nó làm cho ông lạ hẳn đi, trông không khác bao nhiêu, nếu so ông với ông đạo ty. Cũng từng bước nghiêm trang đúng mực. Đại tá lùi một bước khi chiếc xe dài dừng lại, ông tiến một bước, chỉ một bước là tới ngay bên cửa xe. Bàn tay thao việc lễ tân của ông điệu đàng nắm lấy khóa cửa kéo nhẹ. Cửa xe mở vừa đủ, từ trên xe bước xuống là một vị Tướng mặc thường phục. Tướng "M" ở Cục Tình Báo Quân Đội.

Thanh Y Dạ Khách nhìn thấy Tuấn há hốc miệng, anh ta quay lại cùng hướng nhìn của Tuấn "cà lâm". Trong lúc Điệp đã nhìn thấy mọi việc diễn ra ngoài sân, cùng một lúc với Tuấn. Bây giờ thì cả ba người nhìn một hoạt cảnh.

Khi vị Tướng bước xuống xe, đại tá Bân nghiêng

người chào. Vị Tướng bước vào cửa Câu lạc bộ. Khi đó cũng vừa đúng lúc một chiếc xe khác, lại đèn tuyền bóng loáng và dài, chiếc xe đóm dáng, từ xa chạy tới và dừng lại. Như người máy. Những động tác của đại tá Bàn giống hệt như lần trước.

Tuần tự như vậy khoảng hơn hai mươi lần, cho hơn hai mươi chiếc xe không khác nhau. Các vị Tướng tá xuống xe cũng không khác nhau, đi vào cửa cũng đều bước. Trong dịp này xuất hiện vài cổ vắn Mỹ mặc thường phục. Cũng trên các chiếc xe đen, bước xuống. Người Mỹ quá cao, cái đầu khẽ giật khi bị vướng vào khung xe thấp. Trông khá giống đoạn phim Tổng thống Kenendy trúng đạn vào đầu.

Đó là Hội Quán của các Tướng Linh nhiều sao, và sĩ quan cấp tá "mặc thường phục". Thật ra, như có lần đại tá Bàn chuyên gia lè tát, kiêm bầu show biểu diễn ca múa nhạc giúp vui, buộc miệng cằn nhằn rằng: Ông ta là đại tá nhưng lá số tử vi lại có sao con bồ. Nghề nghiệp... bưng bô cho người ta đái. Sau đó ông cầm thán buột miệng chửi thề bằng tiếng Tây già cầy. Cho xuất khẩu khá nhiều câu bất mãn vô tình, có thể hiểu. "Các vị Tướng tới đây không hẳn là xem văn nghệ, mà tìm cách ăn cátch, cũng có thể trong câu chuyện xì xầm to nhỏ. Trên các chiếc bàn trài vài trăng tinh kia, là tiền đề cho cuộc đào chánh nào đó."

Những dịp này, không có một phóng viên thực

thụ nào biết. Nhưng ông Bân cũng hay quên. Thanh Y Dạ Khách có lúc mang vỏ bọc văn nghệ biểu diễn thuần túy. Anh ta cũng múa show như Ngọc Hoàng, song bản chất là một phóng viên mồ côi. Kiểu lì đòn như có người nói anh ta chính là con heo độc lẩn chài. Anh ta hơi man man và khá liều lĩnh. Một kẻ phiêu lưu, điếc không sợ súng.

Đúng ra, anh chàng này là người mạo hiểm, trung gian bán tin cho các phóng viên thật sự khác, trong số mua tin và phim chụp sẵn, cùa... Hàng Tin Lẹ có cả phóng viên nước ngoài. Mua bắn bỏ, được ăn cả thua ngả về không.

Phóng viên nước ngoài dù là phóng viên chính quy, họ cũng không được quyền vào những cuộc vui của các Tướng Mặc Thường Phục. Các buổi tiệc chiêu đãi tổ chức sau vành đai sắt và kẽm gai bên trong Bộ Tổng Tham Mưu. Thanh Y Dạ Khách và Điện lại là một trường hợp khác.

Dù bất ngờ cũng như đang ở vị trí bị động, nhưng Điện quan sát theo bẩm sinh, các hoạt cảnh của buổi biểu diễn hôm đó và vài lần sau. Điện ghi nhận sự việc dành cho một việc mà ai cũng không thể ngờ rằng anh chàng này vì sao mà cả gan dám làm.

x
x x

Khác hẳn với đại tá Bàn trong giống đạo ty, không hẳn chỉ vì ông mặc bộ lể phục màu đen, mà phần chính là gương mặt nghiêm trang quá đỗi của ông ta. Ngọc Hoàng lại quá ư là đóm dáng, đầy màu sắc, sinh động còn hơn... con khỉ hát xiếc. Anh diện một chiếc quần xanh lá cây non, giày hai ba màu, chồ lưng quần trước cái bụng nêm chặt giấy báo, là một dài băng to bần băng sa-ten màu đỏ rực. Chiếc áo vest kim sa kim tuyến màu vỏ tôm, chói sáng lấp lánh rất ư là ăn đèn. Ngọc Hoàng không thắt cà vạt, hay đeo nơ con bướm, mà chơi hẳn một chiếc phu la quấn quanh cổ.

Đây là một hoạt náo viên trú danh, ăn khách nhất của các hộp đêm, khiêu vũ trường, và phòng tra ca vũ nhạc Sài Gòn ban đêm. Ngọc Hoàng chỉ khó tánh chút ít, khi anh chuẩn bị ra sân khấu. Lạ thường là tất cả mọi nơi có sân khấu, thi con đường ra vào dành cho diễn viên vốn rất hạn chế về không gian, lại còn rất hẹp, theo nghĩa đúng là chật chội.

Hai bên cánh gà, trong giờ biểu diễn lúc nào cũng có, những người vô tích sự đứng chắn ngõ ra một cách vô tư. Ký nhất là ló mặt nhìn ngó xuống khán giả, điều đó lại khá nhiều. Lại còn đòn trống bày biện trên cái sân khấu bé tẹo. Ở Câu lạc bộ này cũng không khác. Nhưng đó là chuyện muôn thuở trong hậu trường văn nghệ biểu diễn. Anh chàng Ngọc Hoàng bực bỏ cũng bằng thừa. Anh chép miệng:

- Cửa đáng tội.

Nhưng người hiểu biết nhiều nhất về luật lệ sân khấu, tuy vô hình và vốn không văn tự, cũng phải tôn trọng, lại đứng ngang ngay cánh gà là "phóng viên" Thanh Y Dạ Khách. Anh ta cố nhìn ra cái sàn nhảy, bên trên nó là bậc thềm cao hơn, người ta đặt những chiếc bàn vuông góc, nhưng lại vây tròn hình chữ U ngược, trông giống cái móng ngựa, lại cũng trải vài khăn bàn trắng tinh, mỗi khoảng bàn có một bình hoa. Nhưng chiếc ghế dựa cao sau bàn vắng tanh.

Lúc này là 19 giờ 30.

Các vị Tướng, các sĩ quan cao cấp đang còn đứng bên ngoài hành lang trò chuyện. Vẫn chưa thấy Đại tướng tới. Thanh Y Dạ Khách bỏ chân bước ra khỏi hậu trường sân khấu thì cặp mắt chim cú của anh ta bắt ngay vào cái thân hình tròn vo của vũ sư Tri Tôn.

Sau một cánh cửa mở hờ trong cùng, cạnh bức tường hẹp và tối nhất, chỗ đó là một cái ngách người ta dùng cất đi những cái loa, chân mì, trống, và một cây đàn Piano hư đầy bụi chính là chiếc giường ngủ lưng của ông vua bắn khỉ, vũ sư Tri Tôn. Ông ta tròn lẳn như quả trứng, vừa ngáp dài vừa bước ra khỏi cái ngách. Vũ sư Tri Tôn chưa biết rằng ông ta đã ở trong tầm ngắm của Người Ao Xanh Đèm.

Thanh Y Dạ Khách dùng phương pháp moi tin khá tàn nhẫn. Anh ta đứng ngang đường vũ sư Tri Tôn:

- Làm mấy ngao rỗi vũ sư?

Tri Tôn muốn *lăn* qua khỏi Dạ Khách. Nhưng anh chàng này cao và khá lớn con. Vũ sư Tri Tôn cũng không muốn gây hấn với Dạ Khách. Ông ta... cười. Lèn qua nách Dạ Khách *lăn* người tới chiếc bàn ăn trải khăn trắng. Vừa ngồi xuống đã thấy Dạ Khách ngồi bên cạnh. Vũ Sư *lăn* đi nơi khác, Dạ Khách cũng đi sau lưng. Vũ sư Tri Tôn chăm sóc gà mái tơ cho một lò đay múa, bây giờ có khoảng chín cô mòng nẩy. Đáng lý thì mười tròn số nhưng mới hôm qua cả ban múa phải đi đám tang một thành viên trẻ. Cô vũ công tên Sa, vóc người rất đẹp, lúc Sa chết, pháp y khám mới biết Sa chơi quá liều heroin.

Vũ sư Tri Tôn vốn là con nghiện nặng. Một tình nhân của ông, cũng chính là một nữ vũ công trong ban. Biệt danh "Cành Cành Tokyo" cũng chính là một con nghiện. Thanh Y Dạ Khách muốn tay vũ sư này nói một hai lời về ban múa heroin của ông ta.

Nhưng tay vũ sư hột vịt dại gì nói. Tuy nhiên về cái chuyện ban múa đi biểu diễn ở nước ngoài như hội chợ Tokyo, với chuyện nghiện ngập, lăn chuyện mua vàng đen ở hội chợ Lào, thì Dạ Khách biết tống, có điều chưa chính thức do người trong cuộc nói.

x
x x

Chuyến bay từ sân bay Viên Chăn về Tân Sơn Nhất, cả phi hành đoàn và toàn ban văn nghệ của trung úy Tô – trong đó có ban múa của vũ sư Tri Tôn bị quân cảnh không quân ốp lại, lệnh cho tất cả đương sự ngồi yên trên máy bay. Tất cả hành lý phải đem về trạm điều tra của ban bài trừ ma túy không quân.

Chính ra thì câu chuyện khá buồn cười. Ông Tướng chỉ huy không quân, không muốn kẻ khác cạnh tranh làm ăn hàng đèn với ông ta. Đó là điều trong giới ca sĩ phòng trà ai cũng biết, nhưng vẫn là điều tối mật, biết để bụng chết mang theo. Một người trong cuộc còn nói, nó dính líu tới tay trung tá Lôi Hổ tên là Trực, chồng của nữ ca sĩ *Chân Mềm* – Cô nàng đang hát mỗi tối ở phòng trà T & D.

Có điều qua sự việc chung quanh chuyến hàng này – Quân cảnh không quân ốp chuyến bay – Tướng ai cũng mù tịt tin tức thì cô nàng Hương “ngu” có một chi tiết không ngờ.

Tối hôm sau, hành lý của ban múa được đem về ban văn nghệ của trung úy Tô. Nửa khuya khi Hương “ngu” còn tò tí với tình nhân, vốn là một nhạc công trong văn phòng ban văn nghệ. Cô nàng cố gắng đầu lên nhìn qua bên kia khoảng sân vắng hoe của phòng kỹ thuật, “ngu” trông thấy rõ mồn một, sự việc diễn ra dưới mái lợn xi-măng đậm màu phim Bố Già. Phòng kỹ thuật là nơi chất chứa những dụng cụ àm

thanh. Những món được đem về từ kho kiểm tra của sân bay, nhiều nhất là loa, thiết bị âm thanh, ánh sáng.

Hương “ngu” trông thấy vũ sư Tri Tôn nói với tay trưởng ban kỵ thuật rằng.

- Tao có mua vài ký á phiện và một ít bột trắng, cũng như vài cục vàng thô - Tính hỏi xin mày mà không dám. Tao lén giấu trong cái hộp biến điện này nè - May là tụi kiểm hàng không quản con mắt bù lạch ăn. Tao chỉ cho mày vài ngao chịu chưa.

Cả hai mờ vít ốc khá lâu, sau cùng quả là trong đó, ngoài các nùi dây đồng ra còn là bạch phiến và thuốc phiện từng bánh, không phải là vài ký như Tri Tôn nói và vài chục lượng vàng thô.

Vài hôm sau, diễn ra cái chết tức tưởi của vũ công Sa. Cô nàng cũng có mặt trong chuyến đi hội chợ Lào. Người nào đó đã tiêm quá liều heroin cho Sa. Và bây giờ thì câu chuyện của Hương tanh tách kể ở quán phở đường Pasteur đã lọt tầm nhìn của Thanh Y Dạ Khách. Thật ra anh ta tìm cách đi với Ngọc Hoàng vào Câu lạc bộ Tổng Tham Mưu chính là muốn trực tiếp gặp vũ sư Tri Tôn săn tin.

x
x x

Chương trình biểu diễn nhiều tiết mục lộn xộn – trong Câu lạc bộ “Các Vị Tướng Mặc Thường Phục” nhảy theo kiểu nói như đặt tí bài báo, cho giật gân

của Thanh Y Dạ Khách, như mọi khi, kéo dài lê thê, và ít khi thay đổi. Nó sẽ kéo giãn ra để chờ các ca sĩ nổi tiếng, hát ở Sài Gòn xong vào tảng cường. Cũng có lý do là các quan khách nói chuyện dài. Có khi còn hơn chương trình biểu diễn, lần nào cũng hơn trăm diễn viên. Còn khách thì khoảng mười cho tới mười lăm vị.

Nói lại cho rõ, gồm gần 60 nghệ sĩ của hai ban văn nghệ. Một là Địa phương quân huy hiệu con rùa chậm tiến. Còn hai là ban văn nghệ của bà Tướng. Phản tảng cường các ca sĩ, tiết mục lè thổi kèn, ào thuẬt, múa lửa, mời riêng từ các phòng trà. Nhưng thường lệ các vị Tướng không nhìn cái gì đang hát hay múa dưới kia mà ghé tai nhau... thì thầm trò chuyện. Có trời mới biết các ông Tướng nói gì. Ông Bàn khẽ nhún vai như Tây.

Và có trời mới biết là chuyện gì mà Đại tướng Không Cười lại không ngồi bàn chính diện. Ông ngồi xéo một góc vuông, bên cạnh một đế đốc Hải quân, và một viên cố vấn Mỹ nhỏ con hơn các người Mỹ khác. Đại tá Bàn nói:

- Ý ẹ, đó là Pôga.

Trung úy Tò tự xưng là người cầm bô cho chó đái, ngoài việc đó ra, ông có một nghề đáng hoàng khác, giáo viên tiếng Anh trẻ em. Ông trung úy nói viên cố vấn nhỏ con này là “Một Người Mỹ Trảm Làng” nói

dựa theo cuốn tiểu thuyết cùng tên của phóng viên nhà văn người Anh Graham Greene làm việc cho tờ *Times*. Nhân vật phóng viên già trong tiểu thuyết này cũng nghiện thuốc phiện.

Trong bản dịch ra chữ Việt của cuốn tiểu thuyết *Người Mỹ Trầm Lặng* có viết một cái tên là Yóok Hácđinh. Tác giả quyển *Những Bước Tiến Của Trung Hoa Đỏ* mà nhân vật nam chính của tiểu thuyết rất hâm mộ. Trung úy Tô ám chỉ viên cố vấn ngõi kia là “Một Người Mỹ Trầm Lặng” theo chủ thuyết khủng bố kiểu Yóok Hácđinh.

Thì ra cuốn sách lúc nào cũng ở trên tay trung úy Tô, khi ông nhai xương gà. Cuốn sách mà ông ta có vẻ như không đọc, để giấu kẽ hay dòm ngó tò mò đọc kẽ. Nếu như kẽ xem kẽ nói trên là ban 2 thì càng thảm chí nguy cho ông Tô. Nội dung cuốn sách dư sức cho người ta lột lon ông ra, ném vào thùng rác, rồi treo ông lên xà nhà, cho uống trà đá, bánh ình, bánh đập no cứng bụng.

Cho nên ông Tô gài khăn trên ngực, miệng đọc nhỏ tiếng, nhưng nhóp nhép như nhai xương gà. Đó là bìa cuốn tiểu thuyết nguy hiểm nổi tiếng của nhà văn Graham Greene.

Tuy trung úy Tô khó nói ra suy nghĩ của mình, người ta cũng khắc biết ông ngụ ý gì. Thời kỳ này không khác gì cho lầm với thời mà Graham Greene

kể trong tiểu thuyết của ông. Tuy người Pháp đã rút đi, nhưng Sài Gòn vẫn là nơi cát cứ của các ông Tướng tham mưu. Ở các nơi gọi là chiến thuật, thì các Tướng vùng xung Bá.

Do việc các Tướng bà làm kinh tế, nảy sinh sự phân chia lãnh địa làm ăn. Tiền đề của các cuộc tranh giành quyền lực, các mạnh nha ngầm ngầm do việc một đại tá bộ binh lên lon Thiếu tướng, sau đó là Trung tướng, sau đó thì ngôi cao nhất là chiếm linh Dinh Độc Lập. Một chính phủ quân phiệt hình thành. Ngay cuộc biểu diễn giúp vui đêm nay cũng để lộ các mâu thuẫn.

Chưa bao giờ ông Tướng Không Quân hay vị đại tá nói trên có mặt trong Câu lạc bộ “Các Vị Tướng Mặc Thường Phục”. Ông Tướng râu ria này chỉ thích đi nhảy ở hộp đêm Cối Xay Gió Màu Đỏ (nhà hàng Moulin Rouge). Một nhà hàng khiêu vũ theo gu Pháp tận trong Chợ Lớn. Những cuộc biểu diễn ngoạn mục nhiều tình tiết, cho ông Tướng này là ở sân sau của nhà hàng Pháp của bà Phương.

Quân viễn chinh Pháp rút về nước. Nhưng những người Pháp “dân sự” thì một thời gian sau trở lại. Nhất là những ông Tây đảo Corse có truyền thống ghét người Mỹ. Họ cũng là những người nòng cốt trong cuộc buôn bán kinh tài về thuốc phiện ở Đông Dương cũ. Cuộc tranh chấp sanh tử về đường dây bạch phiến, do một tay giang hồ người Pháp đảo Corse

cầm đầu. Tây Corse phần nhiều là dân chơi có máu mặt, xuất hiện mỗi đêm ở quán Cối Xay Gió Màu Đỏ. Một người Pháp như vậy, bây giờ là phi công dân sự. Chồng thứ hai của bà Phương chủ nhà hàng này. Ngọc Hoàng cũng chạy show làm xướng ngôn viên cho Moulin Rouge. Hơn thế nữa anh có bà con xa với bà Phương.

x
x x

Ở Câu lạc bộ – VIP – Tổng Tham Mưu. Anh chàng Ngọc Hoàng bước ra sân khấu giới thiệu tiết mục cuối của chương trình. Lúc này đồng hồ trên tay Ngọc Hoàng chỉ đúng 11 giờ. Cậu cả đang nóng ruột vì sợ trễ giờ đón bà vợ kỹ sĩ.

Điệp đi ra sân khấu, và bước ngay xuống sàn nhảy nhở “trong tiếng con nít khóc”. Viên cổ ván nhở con người Mỹ đang thi thào nói chuyện với đè đốc Hải quân bỗng quay mặt lại nhìn vẻ ngơ ngáo lạnh tanh của Điệp. Điệp coi rất ngộ trong trang phục hề, quần thì quá rộng, cái ghi lê chật bó và cái nón quà dưa Ông Mỹ Pôga nhở con chợt mỉm cười có vẻ ngạc nhiên. Tuy lâu nay ông vẫn trông thấy cái anh hề ốm dói kia xuất hiện. Nhưng lần này có vẻ căng.

Đại tướng thoảng nhìn thấy viên cổ ván... cười. Trên gương mặt phảng lặng của ông cũng vui. Nó cũng còn một nghĩa khác là những nếp nhăn trên trán

ông, tựa hồ như mặt nước tù xao động. Nhưng không hề vì con gió mà trong lòng nó. Đại tướng nhận thấy, hình như buổi tối hôm nay, có cái gì khác thường. Ông nhỏ con cười một chuyện đã chín tới. Như cho phép người ta, không còn là thời gian chuẩn bị nữa, mà là đào chánh.

Tiếng con nít vẫn cứ khóc, anh chàng Ngọc Hoàng với cái mũi đỏ chót lục lọi các nơi, giờ cà ống quần của mình và của Điệp, làm như đang tìm quà trưng, hay một thằng con nít nào đó “và rồi thấy con chim to của nó”. Điệp thọc sâu cánh tay vào túi quần, sao túi quần lại nuốt cả cánh tay dài của anh hể. Khi Điệp cố rút tay ra khỏi túi quần, Điệp mang theo cái túi vài quả là dài, với tiếng khóc thét và tiếng ôm ôm của một ông Ba Bì. Trên tay Điệp là con rối gỗ Pulatino.

Cả ba người gồm Ngọc Hoàng, chú rối Pulatino và Điệp bắt đầu trò chuyện. Một câu chuyện dạy con nít bú sữa nghe rất tục. Ngọc Hoàng còn thông dịch lại bằng tiếng Anh lôm bôm, cỗ ý chơi chữ. Nhưng thật ra chỉ một mình Điệp nói tiếng bụng, và tự tay điều khiển con rối nhỏ. May là nó bị bắt theo, nếu không thì cũng khó có các buổi biểu diễn cứu nạn.

Đại tá Bản đứng cạnh cửa vào sân khấu. Khuôn mặt nghiêm trang còn hơn ông đạo ty lúc để ly rượu trên cái hòm người chết. Nghiêm khắc nhìn phu khiêng hòm, phải khiêng làm sao cho ly rượu không đổ. Ông

đạo tì lo làm sao thì đại tá Bân cũng lo lắng làm vậy.

Nhưng ông lo, vô cùng lo vì cho tới bây giờ vẫn chưa thấy Đại tướng... cười. Và thật là lạ ông Tướng thì tình bơ rất lâu, về cuối tiết mục, ông mới bắt đầu thấy vui, cơ mặt ông giãn ra. Cũng có nghĩa là ông ta cười. Đại tướng có nụ cười khinh bạc khác thường, Có lý nào một Đại tướng lại để cho đám sĩ quan đàn em phản loạn kia bắt sống ông. Chuyện không cười trong lòng Đại tướng là như vậy.

Nhưng viên đại tá lẽ tèn của Đại tướng nào biết. Đại tướng không cười, chi tiết vô cùng khó xử này, trong hoàn cảnh tuổi già sắp được giải ngũ của Bân khiến cho ông đạo ty cũng muốn són đáy trong đũng quần. Đại tá Bân sợ thất sủng, chuyện đó không khó, nếu như mất lòng Đại tướng, Bân già nua mà còn phải ôm súng, như là hổng chau ngoại, ra chốn biên thùy thì nghiệt ngã quá.

x
x x

Như cuốn phim quay ngược lại. Đại tá Bân ra đứng ở cửa Câu lạc bộ. Lúc 19 giờ 30 tối, những chiếc xe đen dài chạy tới, ông Bân mở cửa xe thả người ra cửa. Giờ thì những chiếc xe lui lại đại tá Bân cũng mở cửa nhưng cho người ta vô lại chiếc xe. Tất cả là hon, lúc nào cũng hon hai mươi chiếc xe, kể cả xe của hai cố vấn Mỹ. Một ông khổng lồ và một ông nhỏ

con. Tinh toàn bộ động tác đi tới quay lui của ông Bân, là nhiều hơn vận động viên Marathon chạy quanh kỳ quan Kim Tự Tháp Ai Cập vài vòng.

Xong việc chào đón mở cửa xe thì cái tướng cao nhồng của viên đại tá lão thành bỗng chùng hẳn xuống. Ông ta không đi nghiêm được, là bởi vì suốt mấy tiếng đồng hồ ông đã cố trấn minh. Giờ thì tướng si tượng dông mất, chứng chạc làm gì nữa cho mệt. Đại tá thà giàn người ra, trong ông lúc này như là người sáp bị thiêu cháy. Trung úy Tô lái xe Jeep lùn chờ anh thổi kèn và các ca sĩ phòng trà về. Chiếc xe GMC to đùng không mui chờ toàn ban văn nghệ của bà Tướng, và ban múa của vũ sư Tri Tôn ra cổng. Ông trung úy nói với lại:

- Ra phở Pasteur chờ tôi nha.

Thanh Y Dạ Khách thót lên ngồi yên sau chiếc xe Jeep không lùn không cao của đại tá Bân. Điệp với Tuấn "cà lâm" lần nào cũng ngồi băng sau. Tuấn vẫn theo vào các buổi diễn để ăn khẩu phần cơm gà chiên. Vì người ta đã đếm đầu người theo danh sách cố định mà chiên gà.

Hạ sĩ tài xế của đại tá Bân không hài lòng lắm, anh này luôn luôn có câu nói khó hiểu:

- Thị vạy đó?

Lúc nào anh ta cũng nói – thị vạy đó – không hiểu ám chỉ điều gì. Làm tài xế công xa là phải chờ và phải

chờ. Anh ta phải chờ suốt mấy tiếng đồng hồ. Giờ còn phải chờ đám thồ tá này không biết về đâu – Thị vậy đó – Xem ra viên đại tá có vẻ bất thường khi ông lùi dù đi tới xe của mình. Trông thấy Diệp, ông ta đưa hai tay lên trời thở dài:

- Ôi trời. Chạy trời không khỏi nắng.

Ông đàm quẩn. Chính vì ông ta không chuẩn bị trước cho tình huống khó xử này. Nhất là trông thấy kè dì ứng với ông là Thanh Y Dạ Khách, ông càng thêm bối rối. Với bản năng hay biểu diễn của một ông bầu show, bây giờ ông Bàn nhà mình mới rành nhìn thấy... thằng Tuấn "cà lăm". Đại tá Bàn càng diễn tốt, ông nói trong sự diễn xuất thiên tài của ông. Ông cố ý ra vẻ mệt nhọc tận cùng, với câu thoại hài hước khá dài lại rất thật:

- Xin lỗi cậu... cậu... cậu là ai? Tuy rằng tôi nhớ ra là cậu lên xe từ trưa nay, lên nhiều ngày rồi, cũng vào những buổi trưa, ở quân vụ thị trấn. Tôi thành thật tưởng rằng cậu là nghệ sĩ hay chí ít cũng phụ diễn với tay VIP Trần Diệp này. Nhưng vì tôi có thấy cậu ngồi ăn cơm gà chiên khẩu phần. Thì rồi tôi lại nghĩ, cậu cũng sẽ làm một việc chi đó, nhỏ thôi, vừa sức vừa tài của cậu. Chẳng hạn như đem giùm cái chén mi cà rô ra sân khấu cho VIP này giếu nói tiếng bụng. Nếu cậu không ưng vì nó không vừa với thiên tài của cậu, thì cậu nên nói nhỏ với tôi.

Đại tá thở dài lên giọng ốc:

- Nói cho cùng, thời gian qua, tôi chưa thấy cậu làm cái giỗng gì trong buổi biểu diễn nghệ thuật này hết. Vì vậy hôm nay nhân dịp tôi buồn khổ lo lắng vì Đại tướng chí thánh của tôi không nhếch mép. Tôi xin cậu tha lỗi, tôi rất muốn biết cậu là ai. Và quan trọng hơn hết là tôi tốn xăng của quân đội chờ cậu vào đây để làm gì. Bây giờ tôi sẽ chờ cậu và VIP này về đâu.

Tuấn “cà lăm” lắng nghe trọn bộ câu chuyện của Ông Bân. Nó đâm ra lúng túng:

- Dạ... con con cũng không biết biết biết gì ráo trời... ông ông ngoại ơi.

Đại tá Bân:

- Không biết gì thì đi mà nói với Tài “tráng” thì sẽ biết nhiều. Cậu là con trời, cậu biết không.

- Dạ con không phải con trời. Con là con ghê của Ông Ba lái xe xích lô máy.

Đại tá Bân tiếp tục nhún vai theo kiểu Pháp:

- À... xích lô máy. Nhưng sao cậu có mặt ở đây.

Tuấn “cà lăm”:

- Thì ông ngoại chờ con vô.

- Còn trước đó.

Tuấn cà lăm thật sự:

- Dạ... mà dạ con... bị bị cái mà bị... nhớt trong trong khám gì nè, dạ quân quân vụ trấn.

- Bị nhốt phải có lý do.
- Dạ phải.
- Ai dám bắt cậu.
- Dạ dám lầm. Đâu có ai sợ con nít.
- Ai bắt.
- Dạ, dạ thưa thưa lính lính bắt con đi lính ông ngoại ngoại ơi.

Tuấn “cà lăm” bắt đầu khóc. Đại tá Bàn nhún vai nhìn trung úy Tô. Ông không nhìn thấy Dạ Khách, hay là không thèm nhìn anh ta.

- Lính bắt...

Ông ta ngạc nhiên thật sự vì trước mắt ông là một thằng con nít. Người ta bắt con nít đi lính sao? Sau cùng ông lại nhún vai:

- Đồng ý chuyện đó cũng thường. Nhưng bắt con nít để làm gì.

Câu sau là để hỏi Tuấn. Tuấn... cà lăm:

- Dạ lính bố... bố tờ khai gia đình bắt con đi làm lính. Con không khoái cái chuyện đó.

- Không khoái.

- Dạ, con đâu có ghét ai mà con đi đánh người ta. Con chạy ra đường trốn trốn cũng không khỏi. Con con bị bị nhốt với anh Đientes Đientes bên quận 6 6 rồi chờ qua... quân... vụ trấn. Sáng sáng trưa trưa, ông ngoại còng tay anh Đientes chờ ành với con vò vò đây ăn cơm chiên gà chiên.

Đại tá Bân có vẻ muốn đứng nghiêm chào thằng Tuấn. Song ông kịp gượng lại. Nhìn nó rồi mỉm cười. Đại tá chí nói một từ:

- Rõ.

Thoảng nghe như ai nói “thì vậy đó”. Đúng là tiếng nói khó hiểu của anh chàng hạ sĩ tài xế. Kịp lúc tay vũ sư Tri Tôn lăn tròn ra gần tới chiếc xe Jeep. Như mọi khi chiếc xe của ông Bân chở vũ sư về nhà. Nhà của vũ sư trong một con hẻm em út xì ke cạnh một tiệm phở ở cuối đường Pasteur. Mọi người lên xe. Chính Thanh Y Dạ Khách phái nhảy xuống đỡ tay vũ sư hột vịt lên.

- Nhưng bây giờ lính rượt bắt mà chạy trốn. Thị vô an ninh người ta sẽ nói là chống lệnh bắt lính. Tức là tội phản nghịch. Trốn quân địch. Trên xe của tôi có bao nhiêu thành phần nguy hiểm đó.

Hình như đại tá Bân có ý ám chỉ Dạ Khách và cả ông vũ sư Tri Tôn. Ngọc Hoàng thì đã ở trong ban văn nghệ của ông Tô. Thanh Y Dạ Khách nói bắn thẳng:

- Xin lỗi. Nói ví dụ chơi nếu nhà đại tá trong Bộ Tổng Tham Mưu này bị lính vô xét tờ khai gia đình. Con trai cưng của đại tá, công tử Ngao bị lính rượt. Công tử có chạy trốn không, hay là đại tá vô quân vụ thị trấn. Nên ni ông thiếu tá Nai vua hề Charlot cho xe chở con mình về nhà.

Câu nói đã khá dài, Dạ Khách còn cố ý nói chậm. Nhìn khuôn mặt bì bì của hạ sĩ tài xế cũng biết là anh

ta đang nói “thì vậy đó”. Chính ông Bân cũng nhận xét là dài, tất nhiên là khó chịu. Ông trả thù bằng cách... nhấp mắt tưởng tượng – tưởng tượng một cảnh *đã* nhất và hay nhất là... cái thằng tình báo khốn nạn Thanh Y Dạ Khách này bị lính bắt. Mà phải là Tài “tráng” bắt, tất nhiên là thằng con hoang còn bị đập tá tai, bằng dùi cui nữa.

x
x x

Ngồi trên xe Jeep, Điệp bỗng nhớ hôm tống xét tờ khai gia đình trong xóm Cầu Đất mình không chạy. Khi trông thấy ai như là Lan quay lại với đôi mắt tuyệt vọng. Lúc đó trời vừa hừng sáng, phía bên kia Cầu Đất ánh lên một màu đỏ chói. Tất cả mọi việc diễn ra sau đó chậm, nặng nề và buồn, tan đi hiện lên mong manh. Người ta còng Điệp lại với anh Hai, cả hai leo lên chiếc GMC. Mới đây mà đã ba tuần. Khoảng chừng hai mươi mốt ngày đêm xa nhà, xa Lan và xóm Cầu Đất. Nhớ lại gần giống giấc chiêm bao.

x
x x

Thiếu tá quân trấn trưởng với đóm râu Charlot quen thuộc coi rất vui. Ông mặc áo giáp, đội nón sắt hai lớp màu cò úa, trên nón có lon thiếu tá và hai chữ QC màu trắng. Thiếu tá Nai đứng bên chiếc xe Dodge,

với tay thượng sĩ già mặt mày khó khăn như thường lệ. Bây giờ là giờ thứ 25. Muốn gọi cho trinh thám hơn là lúc 0 giờ. Con đường Pasteur ngắn ngùn vắng teo, tuy các hiệu phở vẫn mở đèn sáng choang.

Một số thực khách trong đó có nhạc công, vũ nữ, ca sĩ và thấp thoáng thấy Hương “ngu” kẹt lại bên tó phở nguội. Cô nàng có vẻ vui vì vô tình bị giữ lại. Hương hiểu động thích cảm giác mạnh. Khó ai dám đi ra khỏi quán phở, còn tệ hơn và đúng hơn là không dám ló mặt ra đường. Vì trên lề đường, nơi có một xe phở... mà kỳ dị thay, như là vừa có động đất, bàn ghế chai đĩa tô phở tung tóe.

Tay Trực đang ngồi nhìn một thiếu úy bộ binh quỳ gối trước mặt anh ta.

Đầu đường phía Viện Pasteur. Nơi ăn thông qua đường Công Lý ra sân bay Tân Sơn Nhất. Hai xe Dodge quân cảnh án ngữ. Tiếng máy bộ đàm nói léo nhéo trong vắng lặng. Chiếc xe Jeep không lùn không cao của đại tá Bán, dừng bên xe của thiếu tá quân trấn trưởng Nai. Tuấn “cà lăm” ngồi yên trên xe, ngơ ngáo nhìn cảnh tượng kỳ lạ, mà hồi nhỏ tới lớn nó mới thấy lần đầu.

Điệp ngồi cạnh Tuấn, tay cầm con rối Pulatino. Khuôn mặt của Điệp vẫn chưa lau hết hóa trang anh hùng. Điệp nghe tiếng Tuấn “cà lăm” thở dốc. Lạ chưa đến... thở mà nó cũng thở ngực ngác... cà lăm:

- Em sợ quá. Em muốn về nhà. Em nhảy xuống lối... lối bộ về nhà anh Điệp.

Tuấn nhìn quanh rồi nói tiếp:

- Nhưng mà đường này là đường gì. Em không biết đường về nhà...

Cậu Tuấn nhà mình là dân Sài Gòn. Nhưng là dân nghèo Sài Gòn ngoại ô. Cũng được coi là nhà quê. Dù nhà trong xóm Cầu Đất không xa lăm. Nhưng thành thị và nông thôn, luôn có làn ranh vô hình khắc nghiệt.

- Nín đi, chút nữa tính.

Điệp nói nhỏ bên tai Tuấn. Nhưng Điệp cũng chưa biết, chút nữa là lúc nào. Mà tính thì tính cái gì. Điệp nhìn quán phở lê đường vì mọi người đang im lặng châm chüz nhìn về phía đó. Đại tá Bân vẫn ngồi trên xe của ông, con mắt u buồn tò mò nhìn mọi sự. Song dù vậy ông ta lúc nào cũng cố diễn vai trò bàng quang, tĩnh như Ăng-Lê trong mọi hoàn cảnh.

Hạ sĩ tài xế khoái chí nói nhỏ:

- “Thì vậy đó”.

Tất cả mọi chuyện trên coi đời này đối với viên hạ sĩ lái xe này đều là “thì vậy đó”. Còn nếu như bây giờ có anh chàng Ngọc Hoàng nơi này, chắc chắn anh ta sẽ chép miệng “của đáng tội”. Đại tá Bân thì nào ông ta cũng vẫn là VIP. Ông quan trên hách xì xăng hỏi thiếu tá râu Charlot:

- Chuyện gì ầm ỉ?

- Thằng trung tá Trực quay. Nó bắt con ông Tướng quỳ ăn phở!

- Quỳ ăn phở.

Đại tá Bân nói xong nhìn về phía xe phở.

- Tướng nhung Tướng nào mấy sao.

- Đại tướng...

- Ôi trời.

Ông Bân đưa cả hai cánh tay lên trời. Đúng là tay Trực. Anh ta mặc chiếc áo sơ dù sì quan màu huyết dụ đỏ tim, vai mang phù hiệu Sọ Người và Cây Đèn Cây màu trắng. Chai Whisky White Horse còn nửa chai. Một vò chai khác trống không được treo lủng lẳng bằng sợi dây dù dưới thanh bàn. Không hiểu sao tay Trực này cứ lấy cái lưỡi lê khô ton ton vào cái chai không.

Anh ta nốc Whisky không đá ngay trong chai, và chiêu vài ngụm bia nguội. Lon bia bỏ đầy dưới đường. Người ta thấy Trực kẹp que diêm vào cái vỏ giấy, “bứt” nó ra với ánh lửa xanh rì ở đầu que. Châm vào điếu Salem mềm nhũn hít heroin. Còn lạ hơn là tay thiếu úy trẻ mang lại quỳ trước mặt tay Trực, cúi đầu nhìn xuống đất đầy lon trái đào dầm đường, như xung tội. Đại tá Bân hốt hoảng quay lại la lên:

- Thiếu úy Nhung, cậu hai con trai Đại tướng?

Thiếu tá Nai thở ra:

- Thiếu úy gì đéo biết. Nhưng đúng là con trai ông Đại tướng. Mới là chua.

Khuôn mặt đại tá Bân như một người nhát gan. Thỏ đế mà xem phim ma. Cho tới khi Thanh Y Dạ Khách lừng thừng đi tới nửa phần đường tới chỗ tay Trực ngồi thì mọi người mới hay. Hành động đầy phiêu lưu anh hùng rom của Dạ Khách, bất ngờ tới nỗi ai cũng phải sững sờ không biết phản ứng thế nào. Thiếu tá quân trấn trưởng xếp sòng quân cảnh thì tró mắt nhìn theo:

- Lực lượng phản ứng nhanh đã xuất phát giải cứu con tin.

Bân:

- Phản ứng nhanh cái con buồi. Sao nay giờ quân cảnh không can thiệp.

Thiếu tá râu Charlot nhăn nhăn mấy sợi râu. Không thể nào phủ nhận cú nhún vai của ông ta quá có duyên. Một vũ khí tối hậu.

- Chờ đại tá cho lệnh. Hạ quan không dám đâu. Bỏ đi tám.

Đại tá Bân khó chịu:

- Sao vậy?

- Sao trên trời. Can thiệp đế cho thằng Trực có cớ bắn thằng thiếu úy kiểng con nít kia. Cho ông Đại tướng quy trách nhiệm cho quân cảnh tôi sao. Đừng có xúi ẩu.

Khẩu súng ngắn nhà binh nằm trên bàn của tay Trực cạnh chai rượu Whisky. Tay Trực này nổi tiếng với trò lèn đạn chỉ bằng một bàn tay, cung nhanh như là anh ta biểu diễn bật cái nắp hộp quẹt zíppô Mỹ. Trực lù đù nhìn thấy Thanh Y Dạ Khách cũng từ chỗ xe Dodge quân cảnh đi tới. Trực với tay cầm cái chai Whisky đẩy khẩu súng lại gần mình. Trận mạc đã dạy anh ta như vậy. Dù cho trước mắt là bạn, tạm thời chuẩn bị tư thế chiến đấu cũng chẳng là việc thừa. Người ta đã chẳng thả bom lửa trên đầu bạn mình đó ru.

Thanh Y Dạ Khách trông thấy sự khởi động quen thuộc của Trực. Nó báo trước rằng anh ta sẽ bắn. Tôn "mù" ngung rày đòn. Anh chàng mù thính tai.

Bỗng nhiên Tôn nghe tiếng khu trục rì rì trên trời. Tôn đang đứng bên bờ vực thoai thoái chui xuống con suối róc rách chảy. Tôn nghe trong máy có tiếng Trực. Trực đi trinh sát bờ kia con suối. Bọn phi Vàng Pao đã phản ứng bất lợi. Chúng không những không hướng dẫn mà còn có ý chiếm đoạt món hàng. Những người thiểu số cừu vạn cũng mấp mé ý định, các mũi súng hướng về toàn Biệt Kích bảo tiêu. Hai chiếc khu trục rà sát ngọn cây. Tôn nghe tiếng reo của các quả bom. Và tiếng nổ lớn ù tai, lửa đỏ chạch trên ngọn cây và cả dưới mặt đất. Hai mắt Tôn đầy những cát. Tôn nghe tiếng Đức Lác gọi tên mình, và rồi sau đó trời tối đen. Khu rừng và con suối biến mất.

Bây giờ Tôn “mù” lắng nghe tiếng khẩu súng của Trực di chuyển, như miếng ván hòm cầu cơ trên mặt bàn. Tôn cười khà khà nói với Trực:

- Bán chám thì chết. Rober Mitchum và Henry Fonda tới.

Tôn chỉ đoán có người đi tới. Nhưng không thể biết là ai.

- Ai... thằng nào Ro hay Henry hay Gary Cooper?

Trực:

- Thanh Y Dạ Khách.

- Sao. Nó tới làm gì, thuyết khách, tay súng, sứ giả, giải cứu con tin.

- Sứ giả, không phải con tin. Không xong thì sứ giả bị giết là thường.

- Còn thuyết khách.

- Cũng tùy chuyện.

Sau khi làm một động tác đập trả rằng mình đã thấy sự chuẩn bị của phía bên kia bằng cách ngưng bước. Và từ từ lấy cái khăn tay ra khỏi túi áo. Nó có nghĩa là đang cầm cờ trắng. Chiếc khăn không làm cho Trực tin. Thanh Y lại thử bước tới, vừa bước vừa... coi chừng, bàn tay cầm chai rượu của Trực. Còn súng thì cứ di chuyển như ván hòm cầu cơ. Dạ Khách bỗng thấy Trực ngồi im khi Dạ Khách đưa hai tay lên khỏi đầu. Còn Tôn “mù” thì rẩy các ngón tay trên phím đàn. Bài Ngày Dài Nhất.

Tiếng ghita của Tôn réo rắc trong không khí hối hộp kỳ lạ của đường phố khuya. Những quán phở thập thò khách ăn chơi tò mò nhìn ra đường. Hai đầu đường Pasteur đầy áp lính tráng vỗ trang tận răng.

Dạ Khách chần chờ “Không chắc gì Tôn mù chỉ mang theo cây đàn ghita. Cái hòm của Franco Nero đang kéo sau con ngựa, giữa bùn sinh kia còn có cây súng nhiều nòng và băng đạn tròn như ổ bánh mì thay.”

Tôn “mù” mà dại gì, dù cho bây giờ anh ta là hiệp sĩ nghe gió kiếm. Anh ta không có súng thì cũng có vài trái lựu đạn cầm hơi khi người thấy mùi quân cảnh. Tôn chúa ghét quân cảnh.

Tuấn cà lăm ngồi co ro trong xe. Nó chăm chú nhìn Thanh Y Dạ Khách lừ đừ đi về phía Trực và Tôn “mù”. Không biết vì sao nó bỗng rên lên một tiếng lớn. Tiếng nó rên nghe kỳ lạ khiến cho Điệp ngạc nhiên quay lại nhìn.

Trước mắt Điệp là một con người rất khác thường. Thằng nhỏ mắt hết thắn sắc, ngồi thủ lu tay ôm chặt cái túi nilon. Trông Tuấn như bị ma ám mất cả hồn vía từ đêm bị bắt tới nay. Có lẽ rồi đây cuộc đời của tay Tuấn ngổ này – Chí ít khi về già – Nếu như không bị người ta ngộ nhận và bạc đãi. Ông Tuấn “cà lăm” nên viết hồi ký, hay là ngồi kể lại chuyện của mình có cháu chắt nghe.

Thoáng nhìn thì Điệp khó biết tại sao Tuấn “cà lăm”

bỗng dưng biến thành người đá. Song nhìn một lúc thì Điệp phá lên cười. Sự việc diễn ra khá ngộ nghĩnh. Nó là khúc biến tấu nhiều ngộ nhận, kéo theo hoàn cảnh nực cười. Kiểu phim cảm của vua hề Charlot.

Chính vì có một anh lính quan cảnh đứng sát chiếc xe Jeep của ông Bàn. Anh ta đeo cây súng M16 mũi chúc ra sau lưng. Trời ơi đất hỡi là sự vô tình. Mũi súng chia đúng vào gáy... Tuấn “cà lăm” làm cho thằng nhóc sợ điếng người. Quai hàm kết voi đóng cứng. Hai cánh tay cứ ôm chặt cái túi nilon. Rén lên như bà nhập.

Điệp dùng một ngón tay khẽ đẩy mũi súng đi chỗ khác chơi. Rồi Điệp tìm cách gỡ hai tay của Tuấn ra khỏi túi nilon. Anh chàng Ngọc Hoàng lo đi chờ bà vợ kỹ sĩ, quên mất cái túi “cơm gạo”. Hay là anh ta gởi cho thằng Tuấn coi chừng giùm. Thì khó mà biết át hay giáp. Mâu hay thuẫn.

Cái túi đen. Trong đó. Ban đầu. Chỉ là đựng “phục trang” hè cho Điệp. Sau trở thành cái túi đựng máy ảnh vừa mua chịu. Máy ảnh của Hưng xùi. Tay phóng viên chiến trường phổi bò, viết cả hai tay một lần vài phóng sự về ma túy.

Điệp đã trông thấy chiếc máy ảnh này, khi ngồi ăn cơm gà chiên. Nó mang hiệu Pentax vỏ màu đen, loại vặn răng với cái télé dài và dây cột lên phim tự động.

Ông kính télé dài như chiếc ống đòn tàu biển.

Điệp nhìn vào ống kính. Đây là loại téle zoom wide. Bất ngờ là khuôn mặt xương xương xanh tái, vì tối cơn sốt rét rùng của Trực. Điệp nét chặt mặt Trực ở tiêu cự. Điệp kéo rộng ống kính wide. Thấy thêm Tôn “mù”. Điệp giữ khung và chăm chú nhìn về các diễn biến.

Cái vai của Thanh Y Dạ Khách xuất hiện. Anh ta lù đù ngưng bước. Điệp bỏ Dạ Khách ra ngoài khung bằng cú zoom Macro đặc tả bàn tay của Trực. Sau bàn tay là hai con mắt mù sảng, rất đẹp của Tôn, hiệp sĩ mù.

Đúng là Trực cảnh giác với Dạ Khách. Mặc dù với anh ta Trực chưa bao giờ tính rằng Dạ Khách là đối thủ của mình. Bàn tay đang cầm chai rượu của Trực rõ ràng khé với cái báng súng Colt về phía mình.

Ở hậu cảnh, đôi mắt mù của Tôn với hai đồng tử bị súc nóng của bom napal hủy hoại. Tuy “đứng tròng” bằng cảm giác do các cơ mặt khẽ rung. Tôn biết có người tiến tới “pháo đài” của Trực và mình. Tôn cười khà khà:

- Dạ Khách tới thăm Tôn mõi có chuyện gì.

Điệp bỏ macro zoom. Khung ảnh trung toàn cho thấy cả ba. Trực ngược nhìn Dạ Khách chờ đợi. Ngoài ống kính chụp ảnh của Hưng xùi bán cho Ngọc Hoàng, mà anh... bỏ quên trong túi nilon đen. Còn vài hình ảnh khác chụp được qua máy ảnh hộp dế của chính Điệp.

Càng về khuya các tay súng vẫn hờ hững. Hương “ngồi” ngồi trong quán phở H. với *Chân Mềm*, anh chàng khi đột Chí đầu bò và ban nhạc T & D, Ông Bà Nội và Dương piano. Bỗng Hương chỉ tay về phía cuối đường. Trên chiếc xe đèn vừa chớm tối trong khu vực “nóng”. Cô nàng kinh hãi trông thấy Tài “tráng” ngồi yên trong xe. Còn người bước khỏi băng sau chiếc xe là một tay súng bắn tỉa. Anh ta có cặp mắt nhỏ khác thường với khẩu Garant đầu bạc, có ống ngắm dài, cái cần lén đạn cũng khác thường.

Sát thủ quấn dây quai súng vào tay trái. Tựa thân súng nặng vào mui xe. Trong ống ngắm của hắn, điểm “đèn đỏ” hiện lên giữa hai mắt trung tá Trực. Một cú bắn xuyên táo giải quyết cả ba Thanh Y Dạ Khách, Trực, Tôn mù nhằm giải thoát con tin. Sau đó là quân cảnh sê tràn vào sau nhặt nhạnh những gì còn sót lại.

x
x x

Con chim khoen đã chết khi Diệp vừa rời khỏi quán vụ thị trấn. Sau buổi biểu diễn Diệp bị chờ trả về. Bước qua cửa sắt, người ta mới tháo còng tay. Chân ngập ngừng theo cái rãnh nhầy nhụa nước giải và những con giòi, từ trong cái cầu tràn phân người trong vách tường nứt nẻ chảy ra.

Theo sau lưng và bò lung tung trước Diệp vẫn là

những con giòi. Và theo sau những con giòi vẫn là Tuấn cà lầm với Điệp như cây chùm gởi cộng sinh.

Hai bên cái bục xi-măng trơn lạnh đầy các người lính tù. Tất cả đang nhìn về phía Hai Đường. Con chim khoen nằm đưa hai cái chân khắng kheo lên nóc nhà tù. Nơi giang cái lưới bằng kèm gai. Còn nửa kia là cửa sổ nhỏ tí, nơi người ở trong thòng cái lon khổ xuống mua ma túy.

Những con kiến nhỏ tí màu vàng óng ánh – kiến lửa – xếp hàng đi quanh con chim khoen, càng lúc càng nhiều hơn. Con kiến chúa có cái đầu to dần đầu đoàn diễu hành. Chúng có bộ dạng của những chiến binh cổ xưa với giáp trụ. Cà bọn tù lính lặng lẽ nhìn bầy kiến. Chúng tổ chức lễ tang cho con chim nghiệm.

Điệp và Tuấn ngồi xuống nền xi-măng, dựa lưng vào tường. Trước mắt Điệp bên cạnh Hai Đường là một người đàn ông khổng lồ. Hai bàn tay to lớn. Thô kệch kiểu nông dân cực nhọc, ôm hai đầu gối cao che mắt. Hai bàn chân cũng to, chai sần và các ngón chân móng cứng hình vuông. Mu bàn chân phải có vết thương kéo dài, như là xước kèm gai. Sưng tấy, các ngón chân bầm tím. Ông ta cũng đang lặng lẽ nhìn đàn kiến lửa cứ bò quay vòng chung quanh con chim khoen im lặng.

Vài con kiến bò tới gần bàn chân người khổng lồ. Ông ta dời chân đi tránh chúng. Vài con kiến khác

leo lên mu chân ông ta. Ông bó hai tay đang bị còng ra khỏi đầu gối. Lòng bàn tay mặt ngửa lên. Tay trái nhẹ nhàng đón những con kiến nhỏ cho nó leo lên. Con kiến nhỏ tí trên bàn tay người tù khổng lồ, trông như trong phim Trộm Mắt Phật.

Người khổng lồ đưa bàn tay lên nhìn những con kiến nhỏ xíu xiu. Ông chậm chạp đưa bàn tay xuống sàn xi-măng. Chờ cho những con kiến leo xuống theo hàng, lại trở về đi chung quanh xác con chim khoen.

Bây giờ ông khổng lồ mới gãi gãi mu bàn chân bị kiến lừa cắn. Trở lại thế ngồi bó gối. Với chiếc còng nặng, ông ta lặng lẽ nhìn cuộc hành lễ trong nhà tù diễn ra nghiêm trang dưới sàn xi-măng ghè lạnh.

Khuôn mặt viên thiếu tá có râu Charlot – ngài Nai xuất hiện sau cửa nhỏ có chấn song. Ông ta nhìn vào căn phòng giam. Đảo mắt tìm Diệp. Đôi mắt ông ta lướt qua khuôn mặt bình thản của Tuấn cà lăm, dừng lại trên mặt Diệp. Sau cùng quân trấn trưởng chăm chú nhìn người khổng lồ. Nhìn chiếc còng số 8 đeo lủng lẳng trên hai cổ tay của ông ta.

Đó là Cùa Chùa. Tên thường gọi của ông tù lính to xác nhất trong nhà giam. Tuy nhiên, lạ thường thay, ông lớn này không ăn cơm. Trời thương. Nếu ông ta ăn cơm thì làm sao cho đủ. Ông chân vuông ăn cái luộc. Nhà tù cài luộc khá nhiều. Chuyện này nó cũng

không khác chi con trâu con bò to con lớn xác mà chỉ khoái gặm cỏ.

Tù linh không ở trong cái sam này hơn hai ngày. Đây là nhà tù trung chuyển. Luôn thuyên chuyển linh tù đi đâu đó, để thay đổi đám tù khác. Suốt ngày, nhất là ban đêm bọn mới bị bắt bị xe từ mọi nơi chở về, ôn ào chở sân cờ, nhốt vô rồi lại tống ra sau khi thẩm tra phân loại. Nhưng bọn Hai Dưỡng, Diệp và Tuấn và Cửa Chùa ở lâu nhất.

Diệp đang là kiếp anh hě cho vua. Hai Dưỡng có vẻ như dính líu chuyện gì đó làm cho ai đó sợ anh ta nói ra. Giữ lại hay là giết đi thì chưa hẳn biết. Tay Cửa Chùa luôn bị còng. Thỉnh thoảng trong đêm người ta vào sam điều anh ta đi. Gần sáng hay chiều hôm sau đem trở về. Cũng với chiếc còng và vết sưng tấy nơi bàn chân phải. Hình như anh bị tra điện song tuyệt nhiên khó có chuyện anh ta được điều trị ở bệnh viện.

Cửa Chùa vẫn ngồi bó gối nhìn những con kiến. Cho vài con bò lên tay và nhìn chúng. Ngày này qua ngày khác, cứ như vậy.

Trong tháng đầu ở trong tù quản vụ thị trấn, Diệp được ông Bân cho xe tới chở vào Bộ Tổng Tham Mưu bốn năm lần. Cũng vẫn ăn thứ cơm tấm màu đỏ. Chưa hẳn là màu cà, với gà chiên nguội lạnh. Lạ kỳ thành bình thường. Lần nào cũng có Tuấn lò mò đi theo. Viên thiếu tá Charlot không vào xem ván nghệ trong

Câu lạc bộ Sĩ Quan Mắc Thường Phục, cho nên ông ta cùi tướng Tuấn là... nghệ sĩ cũng như Điệp.

Có lẽ vì vậy mà ông không thả; nhờ vậy mà không chuyển Tuấn đi. Trong khi đó anh chàng lơ ngơ này chỉ mới 16 tuổi nươi. Chưa có thẻ kiểm tra, và... quyền công dân!

Viên Tướng không cười. Đó là điều khiến cho Điệp lo lắng trong hoàn cảnh cá chậu chim lồng của mình. Ngày nào đó viên Tướng sẽ không cười. Nó sẽ kéo sau đó những hậu quả không hay cho thân phận một kẻ thất thế như Điệp. Cà Tuấn cà lăm chùm gởi cộng sinh tội nghiệp.

Tháng thứ hai ở tù trong quàn vụ thị trấn. Từ sau các chấn song, có khi Điệp không ngăn nổi mình phải ngược nhìn ra cái cổng gác ngoài kia... chờ chiếc xe Jeep của ông Bân quay quay. Qua khỏi nó, tức là bức tường thấp có chốt gác, và cái baric kéo lên bằng sợi dây, nhiều thùng phuy xăng đổ đầy xi-măng làm chướng ngại vật là con đường Lê Văn Duyệt, mà tầm mắt Điệp giờ chỉ thấy một khoảng ngắn.

Dòng người cuộn chảy, xe đủ loại xe, nhìn con người, bỗng dung Điệp nhớ Lan tha thiết. Bây giờ Lan ở đâu trong dòng người bị cuốn đi trong thời cuộc bi đát này. Hình như có gì xôn xao như mày đèn hốt hoảng tháo chạy trên trời, thiên nhiên báo trước một cơn chấn động long trời lở đất.

Tác động. Chính là những tác động, tuy vô hình nhưng hiện rõ hơn trên mặt những người lính tù. Những người lính, của đú mọi sắc lính. Bị bắt hàng ngày hàng đêm ra vào quàn vụ thị trấn, vào những ngày này, mỗi người cho biết một ít việc đang diễn ra ngoài kia. Đánh lớn khắp mọi miền, trên khắp các mặt trận từ vùng 4 chiến thuật, vùng sinh lầy thuộc đồng bằng sông Tiền sông Hậu. Đánh lớn chính quy ở vùng 1 khu hỏa tuyến và vùng 2 cao nguyên Trung phần. Trận mạc quyết liệt cả bên Campuchia và Lào. Vé khốc liệt tột cùng khiến cho người ta nghĩ như là hòa bình đã xuất hiện le lói ở cuối đường hầm. Nhiều người lính tù cũng biết chút ít về các cuộc hội nghị gì đó ở nơi xa. Trong xôn xao có niềm vui hy vọng sẽ về nhà, mà cũng là sự tuyệt vọng cùng cực của cái chết bắt buộc. Không ai muốn có nhưng nó ngày càng gần, có xa xôi gì chỉ ở trước mắt.

Hai Dưỡng vẫn leo lên vai mấy anh chàng nghiện khác, thòng cái lon sữa bò gi sét xuống cái cửa mua ma túy. Sau khi chính anh ta bò xác con chim khoen trong cái hộp giấy. Lợi dụng lúc ra làm tạp dịch, anh ta mang nó ra ngoài, dùng tay đào lỗ nhỏ chôn bạn ghiền của mình.

Nấm mồ nơi chốn thiếu tự do, giam cầm, qua tay Hai Dưỡng trông khá hài nhưng tươm tất. Anh chàng vun lên cho đất và cát có cà miếng chai với miếng

đạn pháo, thành một mỏ tròn. Cắn đôi một cây tăm xà rắng làm thập giá cho con chim. Rồi ngồi nhìn ngoài mỏ nhỏ tí thở dài. Chim chóc còn phải chết huống hồ con người. Hay là ngược lại.

Hầu như tất cả mọi người đều phải chết. Không chết vì bom đạn cũng bệnh tật hay tai nạn. Một lần nữa, Đientes trông thấy gương mặt của viên thiếu tá Charlot khi ông thở dài nhìn ra cửa sổ từ phòng làm việc của ông. Ông nhìn Hai Dưỡng chôn cất bạn mình. Vài người lính tù đứng nghiêm cúi chào. Trong số có Cửa Chùa. Cái bóng to lớn nặng nề như đại bàng của anh in đậm trên nền đất dưới ánh mặt trời thiêu đốt, trên bãi tập dịch. So với cái bóng mảnh hắt hiu của Hai Dưỡng được buồn. Cho tới khi mặt trời đỏ au, chỉ còn lấp ló sau dây phố ngoài vòng rào kẽm gai sau bãi tập dịch. Cửa Chùa và cả bọn lính tù vẫn đứng nhìn mỏ con chim khoen. Con chim nhỏ vui tính, liêng thoảng. Nó nghiện và bị chết. Bị giết chết trước sau bằng thuốc phiện. Không phải Hai Dưỡng giết nó mà đây là một hành động đã được anh em tù đồng ý. Con chim khổ xác xơ, liều nhựa bông đó giúp cho nó siêu thoát nhanh khỏi chốn đọa dày, dù là trong cái lồng của ngài Nai.

Một trong những lần vào trong Bộ Tổng Tham Mưu áp chót, trung úy Tô ngồi bên dĩa cơm gà còn nguyên. Khăn ăn đầy cộm trắng phau cài lên cổ. Trông xa như mọi khi. Đáng ông ngồi như người đang ăn... nhưng ông đọc cuốn sách đặt dưới đùi. Trong cuốn sách lại là một trang báo cấm khác. Không biết ở đâu ông Tô có tờ báo lạ. Chỉ có một trang nhỏ in typo. Như một kịch sĩ sân khấu quá nghề, ông có vẻ cố làm ra bình thản thái quá, làm ra vẻ tự nhiên. Khiến cho ông lại khác thường, thiếu tự nhiên, gày chú ý trong mắt Điệp, vốn bẩm sinh thích quan sát.

Nhóm vũ công và vũ sư Tri Tôn ngồi chung một bàn... với Tuấn cà lâm. Lạ chưa lúc đầu Tuấn ngồi một mình trước cái bàn trống, các ghế chung quanh cũng trống. Lúc sau nhóm vũ công lúi lo tràn vào. Có lẽ là một thói quen. Lúc nào cũng diễn ra giống nhau. Vẫn không ai hỏi Tuấn nhà mình là ai, làm gì.

Ban nhạc già khụ. Có anh chàng chuyên “ngậm kèn” thi thoảng anh ta phùng mang thổi chi một nốt. Điệp

hóa trang xong, tay cầm con rối Pulatino, ngồi trên những cái thùng giấy bó xó trên đường vào nhà vệ sinh. Nơi này có thể quan sát nhiều nơi mà người ta ở “các nơi” khác không nhận ra sự có mặt của mình.

Tuần tự ông Bân mở các cửa xe. Các khách VIP bước xuống và đi ngay vào căn phòng. Không ra cái sảnh trò chuyện như mọi khi. Khác thường hơn, buổi tối hôm nay có vị tướng Không Quân – xếp chúa khu phi trường Tân Sơn Nhất. Khuôn mặt Đại tướng khá đăm chiêu. Ông ta tới sớm hơn. Và đã ngồi sau cái bàn phủ vải trắng.

Một cảm giác không yên nơi Điệp. Các lần biểu diễn đã qua, có cách nói nào khác hơn là Điệp... chỉ giấu cho mỗi một mình viên Đại tướng xem. Vì ông là fan của Điệp, nếu như có thể ví von như thế. Phản sâu xa nhất vì vô hình trung viên Tướng là thần hộ mệnh của Điệp. Dĩ nhiên với điều kiện là ông ta nhếch mép... cười.

Các mối liên hệ đan chéo nhau trong việc ông Tướng cười hay không. Những kè mang hệ lụy của nụ cười nguy hiểm này gồm: Đại tá Bân đóm dáng nhát gan, Điệp và hắn nhiên liên lụy tới Tuấn cà làm. Sau cùng là viên thiếu tá quán trấn trường. Một cách nào đó, có thể ông ta sẽ bị thuyên chuyển khỏi cái ghế an toàn này và các lồng nuôi chim khoen nghiên thuốc phiện của ông.

Có lẽ cái ngày mạt vận đó đã tới. Viên Đại tướng quay sang nói chuyện với người Mỹ nhở con mặc thường phục với chiếc áo sơ-mi ngắn tay Hawaii đầy bông hoa. Người Mỹ này chăm chú nhìn Điệp và con rối Pulatino. Ông ta vừa nói chuyện nhở nhὸ với Đại tướng vừa mim cười nhìn Điệp. Nhưng nụ cười của người Mỹ có cánh tay lồng dài màu vàng kia, không nhất thiết phải có. Mà là viên Đại tướng. Điệp và đại tá Bân cần ông Tướng khẽ nhếch mép. Một lần trước đây ông ta đã không cười.

Đêm nay Điệp còn làm cho viên tư lệnh Hải quân – một người to béo nặng nề, vốn cù không cười cũng phải cười to. Tràng cười lớn của ông ta kéo theo một tràng ho khan. Tư lệnh Hải quân phải dùng chiếc khăn ăn bụm miệng. Sau chiếc khăn là tiếng cười lục khục của các VIP khác. Cười cù giễu và câu nói rất tục tằn của... Pulatino, hay là cười viên tư lệnh thì khó biết. Nhưng quanh bàn tràn ngập tiếng cười.

Đại tá Bân đứng ở rìa cửa ra vào ngoài kia. Ông ta kín đáo nhìn Đại tướng. Viên tướng vẫn nhìn Điệp và lắng nghe người Mỹ nói. Cả hai nhìn sang viên tư lệnh Không quân rồi quay lại nhìn Điệp và chú rối Pulatino.

Nhưng ở pha cuối cùng của tiết mục múa rối nói tiếng bụng tuyệt hảo, Đại tướng vẫn không cười. Việc này có nghĩa là đại tá Bân sẽ không còn chịu khó cho

xe của ông vào quân trấn xin viên thiếu tá râu Charlot, cho rước VIP Điện vào diễn trong Câu lạc bộ Tổng Tham Mưu nữa. Những ngày vui và an toàn chấm hết.

Hạ sĩ tài xế của đại tá Bân nói ra tiếng “Thì vậy đó” khi anh nhìn thấy Điện và Tuấn cà lăm lo lảng leo lên chiếc xe Jeep. Khi Điện từ cửa sau sân khấu ra tới cửa trước, Điện dừng lại thấy viên tướng. Đại tá Bân đang mở cửa xe cho ông. Hình như ông Bân lợi dụng cơ hội này khẽ nói gì đó với Đại tướng. Ông Tướng khẽ nghiêng đầu nhìn về phía Điện. Rồi chui vào xe. Chiếc xe đen dài của Đại tướng phóng vút đi. Lúc Điện và Tuấn tới chiếc xe Jeep Điện bỗng nghe tiếng ai nói:

- Thị vậy đó.

Chính thị là hạ sĩ tài xế của ông Bân khẽ nói... với Điện p.

x
x x

Trong lúc ngồi trên những chiếc thùng giấy cũ, bên cạnh khe cửa chứa các vật dụng âm thanh trên đường vào nhà vệ sinh. Bỗng Điện giật mình, vội lui vào cuối tường, khi thấy một viên Tướng và một đại tá vừa đi vào nhà vệ sinh vừa nói chuyện. Hai người đi ngang qua chỗ Điện. Viên đại tá thấp người chửi thề:

- ĐM mày sao cũng bắt nó. Không bắn chết ngay thì cho an tri. Nó không buôn thuốc phiện thì buôn gì?

Cả hai đi vào nhà vệ sinh. Điện vẫn còn ngồi chán

chờ trên những chiếc thùng giấy. Điệp có ngay cảm giác không yên, vừa mới tinh nhảy xuống nền gạch. Toan chạy tới ngồi chỗ trung úy Tô thì viên Tướng chờ ra. Đại tá thì chậm hơn. Rồi họ đi rất nhanh. Và cả hai trông thấy Điệp. Viên Tướng đi qua mặt Điệp nháy mắt với Điệp. Còn đại tá mang băng dù trên ngực áo thấp người dừng lại. Ông ta nhíu mày. Đó là người chìa thẻ lúc này. Viên Tướng đứng đằng kia cười nhìn Điệp:

- Làm tướng làm tá như tôi với anh, nhiều khi cũng không sướng bằng thằng hề kia. Mình như con nít đi đâu cũng có người đi theo coi chừng té.

Vừa nói, ông ta vừa đưa mắt nhìn hai "khỉ đột" cận vệ. Lúc nào, họ cũng lảng tránh cách các ông khoảng chục bước. Ông Tướng kéo tay ông đại tá đang nhíu mày kia đi. Nhưng chỉ vài bước ông đại tá quay lại, đi nhanh về phía Điệp. Thoáng chốc đã đứng trước mặt thằng hề:

- Lúc này mày nghe tao nói gì không?

Đại tá khuôn mặt tái xanh và đôi mắt đỏ ngầu. Người ta nói ông ta thích ăn tươi lá gan còn sống của tù binh. Đôi mắt quỳ dữ làm cho những sớ thịt nhạy cảm trên mặt Điệp lạnh toát sau lớp phấn trắng. Hai vầng tai của Điệp té tái vì sợ hãi. Tiếng ú ó tự nhiên phát ra từ cổ họng Điệp. Khuôn mặt hề ngớ ra. Phản xạ tự nhiên, khiến cho Điệp vội vàng chí vào hai tai rồi lắc đầu:

- Mày điếc?

Đại tá gần giọng. Điệp... tức khắc gật đầu. Viên Tướng kia đang đứng cách khoảng mươi bước nhìn Điệp và đại tá nhảy dù. Ông Tướng này cao lớn, như lai Tây, vẻ mặt luôn hài lòng và có vẻ ăn chơi. Đại tá lại hỏi gắt:

- Mày điếc?!

Đại tá nhảy dù lo lắng nghi ngờ. Ông nhìn chằm chúa gương mặt ngơ ngác của Điệp. Hình như có cái gì ướt ướt trong đung quẩn của Điệp. Bất ngờ ông ta quay đi. Cũng nhanh như khi quay lại. Vừa đi ông ta vừa nói khá lớn:

- Thằng hèn này đúng là điếc đặc. Nếu không mua cho nó ăn kẹo đồng.

Bàn tay sau lưng ngài đại tá, quả thật đang cầm cày súng lục. Ông ta đang cho nó vào lưng quần. Máu đã thông trên mặt Điệp và trái tim bớt nhịp loạn xạ. Nhưng câu chửi thề và nội dung câu nói đã nghe lại rõ mồn một bên tai.

Hai Đường còn ở lại trong nhà giam quân trấn. Vì anh ta biết nhiều. Quá nhiều. Đường dây buôn lậu thuốc phiện trong giới các sĩ quan cao cấp quân phiệt. Hai Đường cũng biết chuyện, con chim khoen chết, và những con chim khoen khác còn sống. Trong các cuộc thi chim hót, đá chim vào các buổi sáng ở một tiệm nước và tiệm hút của người Việt gốc Hoa khu

phố cổ đèn nâm ngọn. Chung quanh khu phố hẹp trên con đường thẳng. Nơi có rạp chiếu bóng cũ. Nhìn thấy tháp chuông nhà thờ Cha Tam.

Vụ chia xác chuyến hàng thuốc phiện bắt được trên máy bay giữa các tướng vùng khi họp bí mật ở Tây nguyên. Rõ nhất là chuyến về ở Pleiku đã bị một số báo chí “đối lập” khai thác. Có khá nhiều việc Điện không biết. Hay chỉ vô tình biết có một phần. Trong đó có việc xui rủi trông thấy hai sĩ quan cao cấp đi vào nhà vệ sinh vào giờ linh. Họ đang nói tới việc đảo chánh. Bắt sống viên Đại tướng làm con tin, thậm chí là giết ngay. Vì ông ta không ủng hộ cuộc đảo chánh của bất cứ phe cánh nào. Sợ có người nghe và Đại tướng biết, nhờ... điếc cho nên Điện tai qua nạn khỏi.

Đại tướng không cười là vì những lý lẽ khác đang làm cho ông lo. Tình báo Mỹ ủng hộ cuộc đảo chánh sắp tới. Người Mỹ mặc áo bông Hawaii vừa cười vừa nói với Đại tướng về ngày N giờ G.

Cũng trong khi đó, thiết giáp thuộc sư đoàn 7 từ vùng 4, gần nhất là Mỹ Tho đã kéo về Sài Gòn. Lữ đoàn này dù và các đơn vị bộ binh án ngữ chung quanh khu vực vành đai thuộc miền Đông Sài Gòn, gần nhất là Biên Hòa sẽ bao vây Dinh Độc Lập. Riêng đại tá chỉ huy quân Biệt Cách là không tuân theo lệnh các Tướng phe đảo chánh.

x
x x

Thông thường Ngọc Hoàng đã nói nhiều, đêm hôm nay, anh chàng con dao pha này lại nói nhiều hơn. Nói như trấn áp không cho ai nói. Nói như để pha loáng không khí chật hẹp, khô cứng nặng nề trên chiếc xe Jeep không lùn không cao của ông Bân. Dù vậy, riêng Diệp nhận ra ngay rằng, Ngọc Hoàng đang lúng túng như con gà mắc tóc. Tất cả mọi việc diễn ra căng thẳng, sau khi ông Đại tướng lại không cười.

Ngọc Hoàng ngồi băng ghế sau với Tuấn cà lăm và Diệp. Đại tá Bân ngồi trước. Bên cạnh hạ sĩ tài xế “thì vây đó”. Ông Bân, như thường lệ ngồi đạp chân mặt lên thành chiếc xe. Cũng là tay mặt đưa lên níu chiếc quai vải nhựa trên khung xe. Hình như đây là thói quen của các sĩ quan khi ngồi trên xe Jeep. Như ngồi trên lưng lạc đà thì phải níu cái gù của nó mới đúng điệu.

Chiếc xe đang chạy tới đường Pasteur để nhập bọn với trung úy Tô nơi tiệm phở khuya quen thuộc. Khi chiếc xe bót ga để quanh vào con đường gần đó. Diệp nói nhỏ thật nhanh vào tai Tuấn cà lăm “Tuấn nhảy xuống chạy về nhà cho mau” – Tuấn ngắn ngủi một chút, chẳng phải sợ té vì trón xe còn khá nhanh mà chỉ vì không muốn xa Diệp, những ngày hoạn nạn vừa qua, có vui có buồn. Việc phải nhảy xuống xe xa Diệp làm cho thằng nhỏ bùi ngùi. Diệp nói lần nữa vào tai Tuấn “Em nhảy xuống chạy về trước anh sẽ về

sau". Đúng lúc xe lấy đường vò ngả Pasteur. Tuấn lập tức nhảy xuống con đường vắng. Nó ngơ ngáo đứng nhìn con đường lạ. Cuối đường, Điệp quay đầu nhìn lại. Khổ thật. Từ xa cũng vẫn còn thấy Tuấn đứng yên... nhìn theo chiếc xe.

Vào lúc hai ba giờ sáng, các quán phở nổi tiếng nơi đây tấp nập "thiêu thân". Các vú nử, cai gà, nhạc công, ca sĩ, các quan chức chơi đêm ngồi chờ sáng. Trừ Điệp, không ai biết hay để ý là Tuấn cà lăm, không còn hiện diện trên xe... cũng như trong quán phở. Điệp được tháo còng để ăn phở. Chợt nhớ vài chi tiết lúc Tuấn nhảy xuống xe. Có lẽ hạ sĩ tài xế "thì vây đó" đã khéo léo đạp nhẹ ga, rà chân thắng giúp Tuấn.

Hình như Ngọc Hoàng có ý tách Điệp ra khỏi ông già Bàn. Anh ta gọi phở cho mọi người. Trừ viên hạ sĩ tài xế ngồi ngoài xe "độc tấu khẩu cầm" tức là gặm bánh mì trừ phở. Vốn dĩ lính tron cũng như hạ sĩ thuộc hàng binh, không được phép ngồi cạnh đại tá Bàn, nếu như... không phải trên xe. Chiếc xe Jeep đậu bên kia đường dưới bóng những tàn cây lớn. Mọi người bên này quán hay chạy qua đó xà xúp báp.

Hạ sĩ tài xế nhìn thấy Điệp từ bên kia tiệm phở đi vội qua đường. Anh vừa gặm bánh mì vừa cười vầy tay chào Điệp. Tuy anh không nói "thì vây đó" như thường lệ, song đó là một tín hiệu thân thiện thông cảm người cùng cảnh. Điệp bước đều. Không quá mau

cũng như không quá chậm. Hít sâu rồi thở nhẹ. Vừa bước vừa thở, cố không quay nhìn lại. Điệp biết rằng, nếu nhìn thấy Ngọc Hoàng, chắc chắn Điệp sẽ khóc. Lúc này Điệp chỉ thầm nói... Cám ơn.

Điệp đã qua bên kia đường dưới bóng những tàn cây, và đi dọc theo bức tường xông lên nồng nặc mùi nước giải. Trong lòng trong dạ nôn nao lo buồn khó tả. Bàn tay Điệp nắm chặt quai túi du lịch nhỏ mà anh chàng Ngọc Hoàng không biết vô tình hay cố ý mang chéo qua vai Điệp. Bây giờ thì Điệp hoàn toàn không có một mảnh giấy lận lung.

Giấy tờ đã là thói quen và sự ràng buộc lâu đời. Tờ thuế thân hay giấy kiểm tra, ở mỗi một thời là kềm chẽ, và trói buộc như một thứ tạm gọi là... tiện nghi. Cho nên khi con người không còn chút giấy tờ, chẳng có gì chứng minh để tùy thân, Điệp có cảm giác mất tự tin. Không có gì để nương tựa với “pháp luật”, dĩ nhiên là sợ hãi.

Điệp đi dưới các hàng cây. Con đường Pasteur ngắn ngủn giữa khuya sáng choang ánh đèn. Một lúc sau, thật ra Điệp cũng không biết về đâu, sau bao ngày bị giam giữa bốn bức tường trong quân vụ thị trấn. Điệp có cảm giác nơi này... yên ổn hơn ở bên ngoài. Điệp khẽ mím cười khi mình có ý nghĩ nên quay về nơi chật chội vô cùng bất tiện đó.

Bất chợt trước mắt Điệp là một con đường thật dài.

Từ xa một chiếc xe xích lô chở đầy hàng bông, ngoài yên sau là một người đàn bà. Trời gần sáng, người ta chở hàng ra chợ. Phía ngoại ô, nơi có khu xóm Cầu Đất của Diệp, tháp thoáng ánh sáng những trái châu và tiếng gầm của đại bác. Diệp đi dưới những cột đèn, ánh sáng vàng buồn buồn. Bóng của Diệp in trên nền đường. Khi thì dài ra lúc lại ngắn. Trông buồn cười.

Cuối đường tháp thoáng chiếc xe tuần cảnh. Diệp rẽ sang ngã khác tránh trốn. Rồi bắt chợt nhìn thấy chiếc xe GMC chở đầy lính dù. Họ đội nón sắt và mang áo giáp. Chiếc xe chạy vút qua. Đầu trước, xa hơn có chiếc tăng M113 án ngữ. Trên thân nó đắp kín mảnh lưới ngụy trang, chất đầy những hòm đạn. Khẩu đại liên với cái nòng lớn chong vê phía trước.

Lính bộ binh mang súng trường dài và lựu đạn đứng quanh các gốc cây. Có người đứng dưới mặt đường nhựa đen. Con đường nhựa màu đen cũng bình thường, nhưng là con đường hầu như quá quen thuộc với Diệp. Dù hôm nay ngoại cảnh có khác đi, hay thêm những khẩu súng cối đặt trên mâm phóng.

Diệp quay lui lại nhưng con đường sau lưng tắc nghẽn. Những chiếc xe tăng từ nhiều ngả đường kéo tới. Lính dù hành quân đi hàng dọc dài qua chỗ Diệp. Họ gần như không để ý gì tới Diệp. Sau đó họ nhanh chóng chiếm các địa điểm lợi thế trên các nóc nhà, cửa sổ của khu cao ốc chung quanh. Diệp nhớ ra đó là con

đường mà có lần Lan và Điệp trú mưa dưới một mái hiên. Đó cũng là lần đầu tiên Điệp hôn trên má Lan.

Bấy giờ, khi đã định thần, Điệp mới biết mình vô tình đi tới một nơi không định trước. Con đường này là cổng sau vào dinh Gia Long, đàng xa nơi bài cỏ xanh, sau gò đất là dinh Độc Lập.

Trời sáng dần khi lực lượng đảo chánh bắt đầu nổ súng. Vào lúc này Điệp đang đứng trên sân cỏ rộng ngay trước dinh Độc Lập. Khá đông người dân Sài Gòn hiểu kỹ kéo tới coi... đảo chánh. Không ai hỏi giấy tờ tùy thân của ai, không một cái bóng của cảnh sát hay quân cảnh. Điệp ngồi trên cái ghế đá. Bất chợt nhớ ra cái túi du lịch, mà sau buổi diễn đêm hôm qua, Ngọc Hoàng đeo chéo vào vai mình, Điệp tháo dày đeo.

Điệp tần mẩn cầm cái túi, tò mò mở dày kéo nhin vào trong. Một túi nilon trong đựng đầy cơm và đùi cánh gà chiên. Và bất ngờ hơn là chiếc máy ảnh Pentax với ống tépé mà Ngọc Hoàng mua chịu của Hưng xùi.

Nó còn có vài cuộn phim rời. Ở cái ngăn nhỏ một tờ giấy trắng xếp lại cẩn thận. Là tờ sự vụ lệnh của văn phòng Đại tướng thuộc Bộ Tổng Tham Mưu. Tờ sự vụ lệnh đánh máy tên Trần Điệp. Có hiệu lực 48 tiếng kể từ hôm qua. Hình như nó còn khoảng một ngày nữa nếu dùng nó đi đường. Điều lạ là chữ ký của chính Đại tướng, có lẽ ông... ký thay cho đại tá

Bân. Điệp nhớ khi dừng lại sân sau của Câu lạc bộ sau đêm diễn mà Đại tướng không cười. Ông già Bân đang mở cửa xe đã nghiêng đầu nói nhỏ điều gì với Đại tướng. Một quả phúc cho kè hoạn nạn chăng.

Theo quan tính, Điệp đeo ngay máy ảnh trước ngực. Tờ sự vụ lệnh cẩn thận cho vào túi áo, cài chặt nút. Xong rồi ngồi ăn gà chiên. Chung quanh Điệp có nhiều phóng viên mang máy ảnh. Một trong số các phóng viên thật sự nheo mắt nhìn Điệp. Đó là anh chàng Chi Phạm, phóng viên ảnh của AP và tuần báo *Con Ó*, mà cũng là nhà thơ Phạm Chi với giọng kính cận đồi mồi tròn vo. Chi phụ trách trang thơ và truyện ngắn cho một nhật báo “đối lập” của ông chủ xe đò – một trong vài tờ báo mà thường ngày khi chưa bị bắt Điệp mang tranh biếm họa của ông Tư Éch tới.

Chi Phạm mặc thường phục nhưng khoác chiếc áo sô bô binh có phù hiệu và trên túi ngực có chữ Báo Chí. Anh mang cái thắt lưng nhà binh và bao đựng bình tinh nước. Trông rất lảng tử.

Phạm đứng nhìn Điệp tra phim vào máy. Lôi phim cũ cuộn đầy loại phim trong hộp thiếc tròn, dùng quay phim là chính. Nhưng nó có độ nhạy cực mạnh. Bắt hình nhanh trong điều kiện bối cảnh tối, thiếu sáng. Điệp tra phim gọn gàng, rất nhanh và ít tốn kém, nghĩa là có thể lợi thế chụp 38 tời 40 pô thay vì theo thường lệ chỉ 36.

Điệp đóng hộp máy ảnh. Cẩn thận kéo nút trả phim. Đề phòng khi phim bị tuột hay rách phim. Chung quanh Điệp và Chi Phạm lúc này, ánh mặt trời le lói xuyên qua các cành cây. Bỗng nhiên một loạt súng từ trong dinh bắn ra. Chính loạt đạn đó làm gãy vài cành cây đúng trên chỗ băng ghế đá mà Điệp đang ngồi. Chi Phạm cúi nhanh người ẩn xuống gốc cây. Trong lúc Điệp đã chộp pô ảnh đầu tiên ở tốc độ 250. Khẩu độ khép lại tới 2/8. Vừa thoáng vừa nén chặt không gian hẹp.

Điệp dùng télér xóa phông. Đối tượng của bức ảnh là một người đang đứng trên nóc chiếc thiết giáp màu gì. Ông ta không giật mình cũng không nhảy xuống xe vì loạt đạn, mà đứng yên chỉ tay thẳng vào dinh ngay khi loạt đạn bắn ra.

Dưới ông ta và chung quanh, đám đông lố nhố, nhưng chi tiết chỉ vài khuôn mặt vào tiêu cự nhòe đi. Một vài khuôn mặt hốt hoảng đan thanh vài nét viền thật sắc. Người đứng trên chiếc xe thiết giáp là ai. Ông ta mặc bộ quân phục sĩ quan dù màu huyết dụ. Đầu đội bêrê đúc đỏ chói. Viên đại tá có râu mép đậm trên khuôn mặt xanh và đôi mắt đỏ. Người đàn ông này suýt chút bắn Điệp nếu Điệp không điếc. Đúng là Điệp phải giả điếc, khi ông ta đứng trước mặt Điệp, trên đường đi vào nhà vệ sinh trong Câu lạc bộ Tổng Tham Mưu mới tối hôm qua đây.

Ngay sau đó một giây, Điệp bấm máy liền tay, hai lần. Tiếng “nổ” của máy ảnh Pentax rất lạ. Nó gồm hai tới ba tiếng “va chạm” nhưng vang lên gần như một lúc. Điệp chụp được bức ảnh tĩnh của người lính bộ binh trẻ trè. Khuôn mặt còn con nít. Anh lính đang đứng nói chuyện với một cô gái cũng trẻ. Điều gây ấn tượng là chiếc mũ sắt của anh lật ngược ra sau. Quai nón không thắt và cách thức người này mang khẩu súng trường gây thiện cảm. Anh mang khẩu súng mũi chúc xuống đất. Một trong vài dấu hiệu của hòa bình và phản chiến. Trông như là vô tình.

Một người khác nằm ngửa trên bãi cỏ xanh, nhìn bầu trời. Nhưng anh ta chỉ là hậu cảnh cho một viên thượng sĩ bộ binh già, nét mặt đầm chiêu khắc khổ, tristen mạc. Ông ngồi trên ghế đá, khẩu súng trường cù kỵ, với chiếc bá gõ thương tích đặt lên đùi. Ông cúi mình tới trước, hai tay chống cầm như đang nhìn một đóa hoa hay là con bướm bay bay trước mắt ông. Trên cái nền bối cảnh nhộn nhịp, loạn lạc và không thiếu tiếng cười đùa chung quanh. Không khác cho lắm khi người ta kéo nhau đi coi hội chợ.

Mặc dù dàn kia là cuộc đảo chánh, khó tránh khỏi đọ súng, nhưng sao trong công viên cỏ vẫn xanh, các băng ghế đá vẫn êm đềm, gần như không có gì xảy ra. Bỗng có một người với vàng chạy loanh quanh, chính người này cũng chưa hẳn biết mình đang làm

gi. Kịp nhớ ra, bà ta nói liên tu về một chuyện khẩn cấp. Thì ra bà ta muốn báo tin cho các người khác.

Bà già phát hiện ra một xác chết. Ở đâu? Trong công viên dưới băng ghế đá, không xa chỗ Điệp đứng. Một đám đông nay giờ theo dõi sự di chuyển của các xe thiết giáp. Giờ xúm lại, càng lúc càng đông, người đến sau nhón gót nhìn vào trong vòng người đứng trước. Không một người nào biết cái xác chết còn tươi, đang nằm ngủ vùi, với gương mặt con nít, dễ thương dưới cỏ xanh kia là ai.

Với Điệp thì đó chính là Tuấn cà lăm – Chàng trai Sài Gòn ngoại ô đèn vàng của chúng ta. Không tìm ra đường về nhà, có lẽ Tuấn tò mò bị cuốn theo đám đông hiếu kỳ đi coi đào chánh. Từ mọi ngả kéo tới đứng lổ nhổ trong công viên cỏ xanh trước Dinh Độc Lập. Tuấn leo đứng trên một băng ghế đá nhón gót nhìn vào dinh. Tòa nhà màu trắng có những lỗ chau mai hình thoi. Chiếc ghế lạnh chỉ có thể hẹn hò với cô gái nào đó trong cảnh thanh bình. Nhưng nó đã giúp Tuấn, vừa mới 16 tuổi rưỡi, cao hơn và “hứng” vào đầu một viên đạn mồ côi.

Tuấn ngã xuống bãi cỏ xanh. Nằm giữa mặt nhìn bầu trời với những áng mây xanh xanh im trôi vô tình. Điệp không thể khóc khi đứng trong vòng người hiếu kỳ nhìn Tuấn. Trong số người đứng nhìn Tuấn có vài cô gái trẻ mà Tuấn thì chưa có dịp làm quen

với một cô nàng như vậy. Chưa hề biết một nụ hôn. Hay là nói một lời tỏ tình. Tuấn đã chết. Cũng có nghĩa đi vào chốn vĩnh hằng thanh thản, vì không thù hận và cầm súng bắn ai.

Đó là chuyện cho tới cuối đời Điện không thể quên. Bàng hoàng tới hoảng loạn trong những giấc mơ dữ. Điện khóc thảm trách mình vô tâm. Chính là Điện nói với Tuấn nhảy xuống xe về nhà với lòng tốt. Nhưng lòng tốt đôi khi lại gây hậu quả xấu khôn lường, khi nó ành hưởng ngoại cảnh.

Cuộc binh biến bị dập tắt trong trứng nước. Tiểu đoàn dù đóng quân trong vườn Tao Đàn, bên kia bức tường là các sân đánh banh. Nơi đó khinh binh tiến thảm có thể thọc sâu vào hông dinh Độc Lập.

Nhưng vào buổi chiều của ngày hôm đó, tiểu đoàn Biệt Kích trong đó có Đức Lác rút khỏi cứ điểm. Các đơn vị bộ binh trên sân cỏ và chung quanh con đường vào dinh Độc Lập nhanh chóng rời Sài Gòn. Một vài tiểu đoàn bộ binh thuộc miền Tây tham gia đào chánh còn kẹt lại bên kia bến phà Mỹ Thuận. Có lực lượng đang trên đường tới. Khi tới cửa ngõ Phú Lâm hay tin đào chánh bắt thành tức khắc quay đầu xe, rút về.

Vệ binh và lực lượng đặc biệt do một đại tá người Nùng chỉ huy trung thành với quân của chánh phủ, kịp thời đẩy lui một vài thành phần quân đào chánh, tránh nhiều cuộc giao tranh đổ máu cho cả hai phe.

Nhưng cuộc thanh trùng ám thầm diễn ra sau đó một vài tuần mới là cuộc chiến tàn khốc nhất.

Cuộc đảo chánh diễn ra có một buổi. Chỉ có một người chết là Tuấn. Quân đảo chánh không chiếm được đài phát thanh, đài truyền hình, cũng như không khống chế được Tổng Nha Cảnh Sát. Viên tướng Không Quân từ chối yểm trợ cho đại tá nhảy dù. Dù cho ông ta cùng một cánh, là “chiến hữu” với ông. Đại tá nhảy dù lên máy bay về miền Trung, nơi các sư đoàn trung thành với ông ta án ngữ, ngăn chặn quân chánh phủ gởi ra sau đó bằng máy bay.

Đại tướng càng được lòng các chính khách. Ông luôn nói mình là một quân nhân, không làm chính trị. Cuộc tín nhiệm đó, buồn cười và lạ lùng, kéo dài cho tới các cuộc đảo chánh triền miên sau đó. Kể cả việc tín nhiệm của các Tướng Tá làm cuộc binh biến phản đảo chánh.

Dù không ở trong phe đảo chánh nào, và cả việc không xu hướng với các chánh trị gia cho tới khi họ bắt và giam ông ta. Những năm sau này Đại tướng vẫn ngồi yên trên chiếc ghế của mình trong Tống Tham Mưu. Ông ta đã quên Đệch. Và từ đó khó ai thấy ông cười.

Bức ảnh người lính mang súng chui mũi súng xuống đất trong ngày đó Đệch mang tới tòa soạn tờ báo buổi chiều mà mình quen. Nhà thơ kiêm phóng

viên ảnh Phạm Chi – anh có giọng kính tròn, hàm răng trắng, nụ cười vui, anh ở một mình trên cái gác hẹp. Bên dưới là bàn bida của một nhân viên ban 2. Nơi cổng vào của Ban Văn Nghệ Tổng Cục Chính Trị, bên cạnh là trại gia binh xô bồ bài bạc.

Bức ảnh không được in trong tờ báo này. Cũng như không hề in trong một tờ báo nào khác. Cho tới khi nó được in lớn trên hình bìa của một tờ báo nước ngoài, nhưng không đề tên tác giả ảnh. Độc lập không biết mình vô hình trung từ một chàng trai bình thường trở thành... nghệ sĩ múa rối. Và sau cùng là một phóng viên – Phóng viên không thuộc biên chế của một tờ báo nào. Một phóng viên ảnh, mồ côi.

Con bồ câu đá đen tuyển. Hai hạt bắp trên mũi nó lớn, ngắn, cong xuống, bao phủ lớp phấn màu hồng. Nó cứ đứng trên lưng ghế bên cạnh Lan. Nó không có vẻ gì sơ con người. Hàng người đứng dài theo chiếc xe lửa. Nhìn về phía chiếc trực thăng nhỏ xíu xiu đang phóng rốc két xuống một vườn dừa. Những ngọn dừa cụt đầu cháy xém...

Thằng loli tì nằm ngủ dưới sàn xe. Nó ôm chặt cái giỏ chiến lợi phẩm. Nó vẫn ngủ dưới chân Lan. Nó vẫn ngủ còn con bồ câu đá, thì vẫn đậu trên lưng chiếc ghế gỗ trước mặt Lan ria lông cánh. Lan nhớ lúc xe lửa mới rời sân ga Lan có nhìn theo một thằng giật giỏ, khi nó chạy ra sau bức tường. Thoáng thoáng nhớ hình như, có con bồ câu bay theo sát trên đầu nó. Những chuyện đó, với Lan bây giờ không hiểu sao cứ lẩn lộn, có có không không. Nó vẫn xảy ra mỗi lần Lan hít trực tiếp vào mũi, thứ bột bạch phiến tán nhỏ. Lan không hiểu sao mình lại có cái túi nhỏ xíu đựng heroin trong túi áo.

Cũng không nhớ rằng mình làm quen với nó từ lúc nào. Mà khi vắng nó Lan nghe thấy mọi chuyện

đều lẩn lộn, mơ hồ. Chuyện thiết thực nhất là Lan đi với chị Hai. Rõ rồi. Nhưng không thể nhớ mình đi Nha Trang hay là Đà Nẵng. Và đi để làm gì.

Lan nhìn qua chị Hai. Quả là trông chị khác và khác hẳn người chị đâu mà Lan trông thấy. Chị như một khối đá im lặng trong gia đình ông Tư taxi. Vẫn như khối đá trong xóm Cầu Đất của Lan. Ngày giờ thì khối đá đó bướng bỉnh và ương ngạnh giành lấy sự sống. Trông chị sắc sảo dữ tướng. Lan nhớ chuyện anh Hai đem chị ra khỏi cái địa ngục là khu gọi là dường quân ở Pleiku.

Chị Hai ngồi nhìn con bồ câu trên thành ghế. Lạ là chị không có vẻ gì ngạc nhiên. Có lúc nó nhảy xuống sàn xe. Đứng bên thằng loli tì đang ngủ say rồi lại bay lên thành ghế. Trong nó không khác con bồ câu bay cạnh Lan trong giấc mơ của Lan, trên chuyến xe lửa đang chậm chạp đi vào cõi vô định.

Ngày giờ thì mặt trời đã xuống bên kia dãy núi xa xa. Bất thắn Lan trông thấy bãi cát trắng phau. Nó ở ngay bên ngoài toa xe. Cát trắng dưới đường ray. Cát từ đây trải dài cho đến tận chân núi xa mờ kia. Khi bóng chiều ngả xuống nơi hoang mạc này, với màu mây loạn lạc, cát vẫn trắng phau suốt đêm dài.

Trong đêm trắng tinh, Lan thao thức nhìn cát. Đêm trong veo, trong tối nỗi còn trông thấy dãy núi xa, như nhìn nó vào lúc ban chiều. Giờ thì núi ở cạnh

Lan. Nó là một bức tranh vẽ núi treo cạnh toa xe. Lan khẽ đưa tay, dãy núi chạy thoát cái tit xa tận chân trời. Giờ thì mặt trời nhô lên. Cát đỏ rực. Một ngày đã tới và một đêm vừa qua.

Phía vườn dừa vẫn ngún cháy. Chiếc trực thăng của buổi sáng hôm qua, hay là chiếc khác, cũng không phân biệt được. Lúc nào những chiếc trực thăng đã chiến, cũng như con ruồi l่าน. Nó không bay mà dừng hẳn lại trên nền mây đỏ lự. Cứ bắn róc két xuống khu vườn dừa. Người ta lại đổ ào xuống các toa xe. Nhìn về phía đó, vườn dừa biến mất, chỉ có khói và lửa dội ngược lên trời.

Thằng lòi tì thức giấc. Nó ngồi lên chiếc ghế trống đằng trước Lan và chị Hai. Lòi tì cứ thỉnh thoảng nhìn Lan. Tuy đôi mắt rất gian nhưng đổi lại, nó có nụ cười trông dễ thương hơn là lúc nó giật chiếc giờ. Hay là lúc nó chạy theo chiếc xe lửa dưới cửa sổ, nơi Lan băng khuông ngồi nhìn ra ngoài, và thấy nó nhảy thót lên xe.

Con bồ câu đá vẫn đứng trên lưng ghế, gù gù nói chuyện với thằng lòi tì. Trong mắt Lan, thằng ma mành này có đầy đủ mọi thứ của một con người lớn hơn nó. Lòi tì là một thằng đàn ông rắn rỏi thu nhỏ lại trông khổ sở cay đắng, già trước tuổi.

x
x x

Ông Tư taxi cho hai người Phi Luật Tân xuống xe trước chợ Bến Thành. Bỗng ông nghe tiếng nổ ấm, đâu đó như là hướng đường Tự Do. Ở Sài Gòn vào thời này, các vụ biếu tình và những vụ nổ “bất tử” theo kiểu ông nói, bây giờ không lạ.

Trong các quán cháo, cà phê bít tất của người Hoa, trên vỉa hè chật hẹp mà người đi bộ phải đi xuống lòng đường, thì vỉa hè là của các gánh hàng rong. Trong số chủ nhân của vỉa hè còn có các bác xích lô đậu nghỉ mệt. Trong những nhà hàng máy lạnh, cà phê hàng hiên có rèm che thường gọi là Radio Catina vịt cổ, người ta nói “Chiến tranh du kích lấy nóng thôn bao vây thành thị, theo chủ thuyết của Mao Trạch Đông khiến cho chánh phủ quân phiệt Sài Gòn lung tung.”

Sài Gòn như một quả bóng căng tròn, không biết lúc nào sẽ nổ. Dân nhập cư làm cho đô thị vốn đã đông chật dân, nở phình ra. Chiến tranh đã bước vào đường phố. Cực diện này trước sau cũng hạ màn. Máy ống Tường làm đảo chánh thực chất là kiểm tiền viện trợ.

Các hãng tin nước ngoài, thạo tin hơn, họ cho rằng không sớm thì muộn “Sài Gòn sẽ thất thủ” và cửa ngõ vào Sài Gòn bỏ ngõ hai hướng. Hướng Tây và hướng Đông. Một phóng viên Pháp đang bị cảnh sát Việt Nam mời sáng nay, chính vì đã loan những tin có tính chất dự báo như vậy. Dù cho nó được in trên báo nước ngoài, tầm ảnh hưởng lại quan trọng hơn. Trong

không khí lo lắng của những người tay trắng, thì một số trong giới buôn bán, có tiền lại ăn chơi suốt sáng. Một số quan chức đã gởi tiền ra nước ngoài từ lâu.

Ông già Tư taxi ho lục cục, lái chiếc xe con cóc xanh trắng chạy vòng qua mé sông Sài Gòn. Nhìn thấy đám tài xế taxi lố nhố quay đầu ra cửa xe. Người ta lập hàng rào cản không cho xe và người đi bộ vào khu đó.

Ông Tư chạy vòng vèo tìm cách qua khu rạp Eden. Ở đây ông già rước được khách mới. Ba cô gái tre trẻ nói rằng các cô muốn về nhà hàng vũ trường Moulin Rouge nằm trên khu phố trệt, ở một ngã tư giữa Sài Gòn - Chợ Lớn.

Bắc, Oanh và Uyên cư ngụ cùng một phòng nhỏ trong chung cư Eden. Là ba trong mười nữ vũ công chân dài trong vũ đoàn màu đỏ của nhà hàng. Một tuần ba lần các cô gái phải tới đó để tập tiết mục mới. Vài phút trước, cả ba đang ăn kem trong quán Girval. Uyên ngồi nhìn ra cửa kính, may là nó chưa bể toan ra.

Cô nàng khá ngạc nhiên khi thấy Diệp đứng với LeChan. Uyên trổ mắt “không biết anh chàng Diệp lù khù cóc cắn làm cái gì trong đó”. Uyên tò mò đứng lên ra khỏi cửa. Đứng chen trong đám người trong phố đang nhìn về phía có tiếng nổ. Có nghĩa là sau tiếng nổ... một lúc.

- Bắc ít tò mò chuyện người khác. Cô tên Bắc có lẽ

vì là một người miền Bắc di cư. Bắc vẫn ngồi trong quán với Oanh. Bắc ít nói, cười có duyên. Oanh là chị của Uyên. Uyên biết chuyện ông Thọ, em bà con của bà Phương chủ nhà hàng thích Bắc.

Bắc cũng biết nhưng e dè vì ông Thọ, dân Tây, lại là người thương lưu. Ngược lại Bắc biết Uyên thích anh chàng Điệp lù khù với gương mặt bí ẩn. Bắc mỉm cười nhởnh hình dáng không giống ai của Điệp, “Hầu như lúc nào anh chàng cũng có chiếc máy ảnh bên cạnh”.

Có chuyện này nếu biết, Bắc sẽ không cười. Thân phận long đong ba chìm bảy nổi chín cái lênh đênh của Điệp. Sau bao nhiêu ngày tháng ăn trốn, dịp nào duyên may nào đó Điệp mới được Ngọc Hoàng dìu dắt giới thiệu. Điệp bước chân lên sân khấu của vũ trường nhà hàng Cánh Quạt Cối Xay Gió Đỏ này.

Lúc trước Điệp biểu diễn tiết mục con rối Pulatino với Ngọc Hoàng. Diễn cho tới những người Pháp khách quen của nhà hàng chán ngấy. Bây giờ Điệp ngẫu nhiên là... con nuôi của bà Phương. Bạn của cô Hai Yoko Loan nghiêm nghị trầm tư mặc tưởng, cô họa sĩ chuyên vẽ tranh trừu tượng, nhà họa sĩ nổi loạn. Vẽ tranh bằng phương pháp ném xác dùa, trộn màu đầu vào khung vài lanh.

Điệp là bạn của Yoko Loan vì Điệp cũng biết vẽ tranh. Cô Loan con gái lớn của bà Phương với ông chồng trước người Nhật. Điệp cũng là bạn của cậu

Robert với cô Elvis. Vì Điệp không biết khiêu vũ. Còn Elvis và Robert thì khiêu vũ giỏi và cũng muốn truyền những bước nhảy cho Điệp. Chàng lang thang cục mịch nhà quê, vốn vụng về và buồn cười, vụng về và càng buồn cười hơn, nhất là khi đứng trước mặt cô đám lai Elvis mới 16 tuổi. Elvis không hài lòng vì người ta cứ cười Điệp. Có vẻ như Elvis nhìn thấy điều gì đó không phải là quá tầm thường trong con người Điệp.

Robert và Elvis là con trai thứ ba và con gái út của bà Phương với người chồng sau, hiện tại của bà, ông Vitaly người Pháp, phi công hàng hàng không dân dụng. Vài tuần ông Vitaly lại từ Pháp bay sang Sài Gòn.

Uyên thấy, Điệp nằm im bên cạnh chiếc taxi bị cháy. Bên cạnh họa sĩ nhà bình LeChan, Điệp thoáng thấy Uyên tròn xoe mắt nhìn mình. Còn họa sĩ LeChan cũng nằm im, ngừa mặt nhìn lên trời. Khuôn mặt của nhà họa sĩ trông như con lợn nồi, bám đầy khói đen. Cả điều xi gà cắn trên môi ông ta cũng màu đen.

Nhóm phóng viên nước ngoài, bám sát một người đàn ông to lớn. Khuôn mặt luôn có vẻ hài lòng và có nét ăn chơi. Ông ta vừa tới cửa Girval khi Uyên bước ra. Viên Tướng mặc thường phục thuộc khối tình báo. Nói tiếng về tham nhũng, ông ta không được lòng các Tướng Tá khác cũng như giới phóng viên cả trong và ngoài nước. Tướng Q thích xem chiếu bóng, ông ta đang ngồi trong rạp mini Rex thì nghe tiếng nổ.

Nhiều người đang xem phim, nhốn nháo chạy ra khỏi rạp. Tướng Q hăng háng đi trên đường. Ông ta từ bên kia rạp Rex đi qua khu hành lang Eden, rồi đứng trước quán kem Girval. Q băng qua đường. Đứng chéo khách sạn Caravelle nhìn dọc theo con đường vừa có vụ nổ. Hai cận vệ mặc thường phục kín đáo đi cách Q khoảng một cột đèn đường. Trong hai khi đột, một người là Chí Đầu Bò – người không thể yêu ai khác hơn là Hương «ngu».

Ba mươi phút sau. Ngay trong cuộc họp báo ngẫu nhiên của Tướng Q trong Cheers Bar. Mặc cho cuộc họp báo và cả Tướng Q, nhà môi giới LeChan đã giới thiệu, một cách hài hước và hắp dẫn, bằng tiếng Pháp, với một phóng viên Canada về những cuộn phim mà Điệp vừa chụp ngay - Trước khi - Trong khi - Và sau khi - Con đường này diễn ra vụ nổ. Nghĩa là toàn bộ diễn biến của sự kiện nóng này. LeChan còn nói thêm trong cuộn phim, có hình tại chỗ của kè đặt bom, là tay trung tá lực lượng đặc biệt tên là "Truc".

Thanh Y Dạ Khách với cái mỏ máu, cố ý cho người ta nhìn thấy, là có mặt trong chốn trận mạc vừa qua, lén phéng chung quanh LeChan và Điệp. Anh nháy mắt với Điệp. Sau cùng bán ngay một cuộn phim "điếc cảm và mù" chưa chộp pô nào cho tay phóng viên Canada này với giá 100 đô Mỹ mới câu chỉ.

Cuộc diện xảy ra, dưới nụ cười của một nhà quay

phim thời sự của truyền hình Nhật. Còn trong cuộc họp báo, Tướng Q tiếng Anh không giỏi. Có phải vì vậy hay không mà bỗng ông ta nổi quạu. Thật ra là vì những câu hỏi nghề nghiệp vốn nhiều nghĩa của các phóng viên ngoại quốc.

Họ không hỏi ông Tướng về vụ nổ mà hỏi về các chuyến hàng thuốc phiện – nguyên nhân xảy ra cuộc ném bom lên đầu nhóm Biệt Kích bảo tiêu. Đó là lý do diễn biến chuyện đặt bom ở phòng trà T & D mới đây. Tất cả các câu hỏi phôi hợp nhằm làm cho Tướng Q nổi giận. Và quả thật, ông ta đã rơi vào cái bẫy đó. Chính ông đã có công đổ dầu thêm vào lửa.

LeChan đứng trước một số phóng viên nước ngoài đưa miro tận môi LeChan. Họ Le với tư cách một quân nhân, một nghệ sĩ và trên hết là một nhân chứng nhìn trực tiếp sự việc, có thương tích, nhận định “Truc” chơi bạo lấy tiếng với báo chí. Và nếu như có bị bắn chết thì anh ta thành công trong tiếng vang đó. Làm cho mọi người biết Bố Già Mafia là ai trong các tướng lãnh quân đội. Câu nhận định của LeChan làm cho Thanh Y Dạ Khách le lưỡi vì anh ta hết đường binh. Mặc dù cũng chứng kiến từ đầu và thương tích chảy cả máu mũi.

Tướng Q lại va vào chuyện con gà mắc tóc. Với chức danh về an ninh tình báo, ông ta bị các phóng viên nhận chìm trong chuyện ông Tướng nhận đô-la

của một số du học sinh chỉ để ký chứng minh lý lịch cho họ xuất cảnh. Hay nhất là chuyện ông ta không chịu ký duyệt cho nhóm khác. Vì nhóm đó chẳng những không lót tiền mà còn tố cáo ông ta.

x
x x

Mỗi chiều mặt trời vừa khuất sau dãy phố, Cảnh Quạt Đỏ lên đèn, nhịp xoay chầm chậm cho tới sáng hôm sau. Đứng trên trực quay, ở chỗ này mọi người trông rõ... mặt trái của cánh quạt khổng lồ. Nó thô kệch hơn là vẻ hào nhoáng khi nhìn từ bên kia đường. Cái mô-tơ dùng điện kéo những cánh quạt kêu cót két rên rỉ.

Cô út Elvis, cô Yoko Loan, Robert và Diệp leo lên sân thượng nhìn mặt trời rơi xuống xóm nhà lá hai bên sông Hầm Tử. Khi mặt trời nhuộm đỏ một vùng, Diệp với Elvis đứng trên cái hồ chứa nước. Sài Gòn đằng xa kia rực lên ánh sáng chói chang. Song còn những khoảng tối, nhiều khoảng tối nghèo nàn sau lưng các bức tường.

- Thành phố nào cũng có người nghèo.

Elvis nói.

- Paris có người nghèo không?

Diệp hỏi.

- Ở đâu cũng có.

Elvis trả lời và nhìn Điệp thông cảm, cái anh chàng này như Ma Man nói, có đầu óc thiên về người nghèo, lần hồi anh sẽ hiểu, ở Paris cũng có nhiều người nghèo. Không phải tự nhiên họ nghèo, mà đó là một tầng lớp.

Nhiều lần Elvis có vẻ muốn nói gì với Điệp. Nhưng cũng nhiều lần khi Điệp có cảm giác Elvis sắp nói thì Điệp đều tìm cách né tránh. Điệp ngờ rằng bà Phương muốn Điệp theo bà qua Pháp học nghề quản lý nhà hàng, là theo ý muốn của Elvis.

Đứng trên cao, cả hai nhìn thấy nhà máy đèn Chợ Quán. Những cái ống tròn đang nhà khói. Khu nhà đèn to tướng sừng sững như con quái vật. Thân nó và những cửa sổ ánh lên như các vảy bạc.

Bất chợt, Điệp nhìn xuống đường, vài chiếc xích lô không có khách đậu bên kia quán cháo của người Hoa. Từ hướng nhà thờ Cha Tam, một chiếc xe Jeep chạy khá nhanh về Sài Gòn. Chiếc xe vượt qua nhà hàng Cánh Quạt Đỏ, bất thắn nó thăng két, ngưng và lui lại.

Từ trên xe một người mảnh dẻ, cao và khá gầy bước xuống rồi đi vào cửa kính của nhà hàng. Tầm nhìn đã khuất, Điệp không còn thấy người đàn ông này. Nhưng Điệp trông thấy ông Mười – Ông già tiếp tân luôn mặt bộ vest đen sọc trắng nhỏ trông như Bố Già, đi ra tận thềm đường đón người khách. Hai chiếc

xe Jeep khác, một thì ghé qua bên quán cháo người Hoa. Còn một đậu bên hông nhà hàng. Những tay khi đột bước xuống xe. Hai người đi cửa sau vào bếp nhà hàng. Nơi có cầu thang từ phòng hóa trang và cái cửa nhỏ đi vào phòng khiêu vũ.

Elvis tóc đen, nhưng mắt màu hạt dẻ. Mới 16 tuổi mà thân hình nẩy nở, khiêu vũ giỏi như bà Phương. Mỗi tối từ phòng của mình trên tầng bốn, Elvis đi xuống ngang phòng hóa trang của các ca sĩ và vũ công. Tay vũ sư người Hoa dạy điệu múa Fren Can Can không mấy thích Đieber. Chính vì Đieber ngủ trong phòng hóa trang. Đieber còn vê đầy trên tường băng son và viết chì sẵn trong tủ. Hình như tay này có nói chuyện với bà Phương về vấn đề trên. Song bà chưa nói gì với Đieber. Elvis đứng ở cửa gọi Đieber.

- Đieber.

Elvis gọi "Đieber" nhưng không là chữ Đ. Uyên đang ngồi hóa trang bên cạnh Bác... tỏ ra ngạc nhiên nhìn theo Elvis và Đieber khi cả hai xuống thang, đi vào cửa bếp. Giữa chừng thang đã nghe tiếng nhạc ngoài bar. Oanh ngồi chải tóc cạnh Uyên và Bác, nói khẽ với Bác cũng đang nhìn vào kính hóa trang:

- Bà chủ Phương muốn nhận tay Đieber này làm con nuôi.

Bác vẫn nhìn vào kính. Vì trong đó có Oanh:

- Sao Oanh biết?

- Ông Mười “Bố Già” nói với Ngọc Hoàng. Ông ta còn nói bà Phương kể là cô Elvis thích tay Điệp. Bà muốn đem tay này sang Pháp cho ăn học làm nghề nhà hàng.

- Chuột sa hũ bơ.

Uyên nói có vẻ hờn dỗi. Bác cười:

- Cũng lạ. Nhưng anh chàng này vừa dễ thương mà nhiều khi cũng dễ sợ. Uyên mới nói, sáng nay thấy anh ta chụp ảnh gì đó trong vụ nổ ở T & D.

Tay vũ sư người Hoa, tay cầm điếu thuốc lá, láng nghe với gương mặt bực tức. Anh ta biết một chuyện. Ngoài việc dùng son phấn hóa trang vê... bậy trên tường, Điệp còn say rượu... đái ướt cả thùng phục trang để trong góc phòng của anh ta. Hình như đây là một thứ phản kháng rất hiện sinh của một kẻ tay trắng. Khá cực đoan, với Điệp thì không có của cải gì của thế giới đầy vật chất xa hoa, và vô cảm. Điệp cho tất cả là bất công, là cội nguồn của xung đột và tranh chấp. Tuy là bạn của các công chúa và hoàng tử, được bà Phương nuông chiều, nhưng tánh khí hoang dã vẫn là của Điệp.

Ban đầu Điệp ngủ trong phòng lạnh với Robert ngay bên cạnh phòng Elvis. Cậu Robert ăn cũng lạ mà ngủ cũng lạ, quần áo giày vớ chăn mền cũng là Tây. Phòng cậu máy lạnh chạy rì rì suốt ngày lẫn đêm. Vài trái giường trắng bóc, bọc sát nệm. Khuaya cậu ta chỉ mặc

quần lót chui vào đó ngủ. Áo sơ-mi của cậu mẩy trǎm cái. Chỉ mặc vài phút là cậu thay áo sơ-mi mới. Cà vạt và giày thì không thể đếm nổi.

Điệp chỉ có một đôi giày kiểu rách mòn để kiểu Charlot, làm thuốc. Gần như có một cái quần và một cái áo. Kỳ lạ là nơi này lại không có cơm nguội lẫn nước mắm. Tay đầu bếp chính người Hải Nam chuyên nấu thức ăn Tây rất thích Điệp. Chú Xôi dạy cho Điệp gọt khoai tây. Thật ra thì một củ khoai chỉ lấy cái muỗng múc kem, moi vài cục tròn, rồi bỏ cà vỏ và rất nhiều khoai còn lại.

Chú Xôi dạy Điệp nướng bánh mì mềm với thịt trườn và phô mai. Do ở nơi không có cơm như vậy, cho nên Điệp phải ăn ăn bánh mì mềm. Thịt bò, thịt trườn, phô mai nướng, phô mai tươi, sữa và ăn măng tây non bó hộp bỏ đầy trong tủ lạnh. Nhưng chính vì là con nhà nghèo đã quen ăn cơm nguội theo Elvis gọi, chỉ ăn bánh mì lạt, không chịu ngủ phòng lạnh. Điệp thích ngủ nóng trong phòng hóa trang hơn. Chỉ chui vào đó ngủ, sau khi các vũ công ra về. Có khi nửa đêm Elvis xuống phòng hóa trang ngồi coi Điệp về.

Đêm khuya canh vắng, ở một mình cũng buồn anh chàng bất đầu vê. Chính cô Hai Yoko Loan phát hiện tài năng của Điệp rồi nói với mẹ giữ Điệp lại. Làm phụ tá họa sĩ với Loan vẽ các vòm cửa, và bắt cứ nơi nào có kính trong nhà hàng Cánh Quạt Cối Xay Đỏ.

Bà Phương nuôi Điệp cũng vui. Anh chàng lang thang khỏi phải làm hề múa rối, nói tiếng bụng chỉ cho mệt.

Còn chuyện say rượu dài vào thùng phục trang là có thật. Rượu đúng là tai hại. Lúc say mèm Điệp chợt nhớ ra rằng mình cũng không ưa gì tay vũ sư mặt dài như con ngựa nòi này. Hắn đã có vợ người Hoa, cũng là vũ công trong nhóm Can Can. Nhưng hắn đang tòm tem... Oanh, chị của Uyên.

Uyên thì lúc nào cũng trổ mắt ngạc nhiên về hành tung bí ẩn của Điệp. Uyên còn có biệt hiệu là Uyên Ngố. Vì ngố mà suýt chút Uyên đã làm cho Điệp liên lụy. Thật ra cũng không đáng trách. Chính vì cô ta ngẫu nhiên thấy Điệp là “phóng viên” trong vụ nổ ở phòng trà T & D, rồi đi nói với ông Mười và tay vũ sư Fren Can Can.

x
x x

Những chuyện tầm thường trong sinh hoạt, may mắn thay được người ta nói nhiều hơn là chuyện Điệp làm “phóng viên”. Thật sự nhìn Điệp mỗi đêm quanh quẩn trong nhà hàng Cánh Quạt Cối Xay Đỏ, cả khách Tây và ta đã quen mắt với chiếc máy ảnh. Viện cớ rằng vì không biết cất nó ở đâu cho nên Điệp cứ mang qua vai.

Trời thương. Cuối cùng chiếc máy ảnh khó chịu làm cho khách khứa sợ và nghi ngại cũng được hợp

thúc hóa. Vì Cảnh Quạt Cối Xay Đó không có người chụp ảnh riêng quảng cáo cho chương trình mới. Những tấm ảnh “phải biết chụp” như bà Phương nói, thường dán trong cái khung kính dưới nhà. Việc đó hết sức có lợi cho Điệp, với sự “can thiệp” cung của Elvis. Điệp “họa sĩ” trang trí các cửa vòm mỗi khi có Giáng sinh hay lễ tết. Lại trở thành nhà nhiếp ảnh riêng của má con bà Phương và của nhà hàng. Lại còn có thể làm dịch vụ ảnh riêng cho khách. Công khai chụp ảnh cho khách, nếu họ muốn.

Nhiều đêm nằm khoèo trên cái thùng quần áo múa trong phòng hóa trang đầy các màn hình phản chiếu những bức tranh tường, và hàng chục khuôn mặt tự họa khá kỳ lạ của mình, Điệp cười cay đắng, cũng không khác chốn giam cầm là bao. Bên ngoài kia cứ là một nhà tù lớn, người ta tự nhốt mình trong cái lồng nhỏ hơn. Điệp khoác khoải nhớ Lan. Nhiều đêm Điệp leo lên sân thượng với Elvis, nhìn về hướng xóm Cầu Đất kể cho Elvis nghe những điều kỳ ảo của xóm này. Về chiếc cầu bờ hoang, về bầy ngựa trong đồn binh, về những giấc mơ tráng sĩ của Điệp. Có hai chuyện Điệp không nói với Elvis là về Lan và chuyện Điệp cứ ám ảnh về Thích Khách.

Đã nhiều năm sau ngày bị bắt vào quản vu thị trấn làm tên hề trong Câu lạc bộ các ông Tướng mặc thường phục, Điệp làm kẻ đào tẩu với tờ sự vụ lệnh quá hạn và chiếc máy ảnh của Ngọc Hoàng có ý ngầm giúp.

Trong thấy cuộc binh biến như đùa và cái chết “tới số” của Tuấn cà lăm, Điệp trôi giật ra bến xe Ngã Bảy làm việc trong hang “Tin Lẹ” của anh chàng Thanh Y Dạ Khách.

Dạ Khách lái chiếc xe “báo chí” của anh ta, chạy tới các cuộc cảnh sát, nhiều nhất là cuộc Lê Văn Ken trước chợ Bến Thành lấy bản viết tay biên bản trực, tai nạn đụng xe, đánh ghen, tạt ác xít, xì ke ma túy lạm thuốc ngã lăn ra chết, v.v... Đem về cho Điệp ngồi đánh máy lại rồi đem bản tin xe cán chó kiểu này bán cho các nhật báo. Hai anh em cung hủ hi sống được một thời gian khá dài. Vậy mà Thanh Y Dạ Khách tương một cái bảng lớn “Hang Tin Lẹ giám đốc và ban trị sự Phóng viên Nhà báo Thanh Y Dạ Khách” ngon lành, treo lên đầu cái ghế bố rách bướm.

Cảnh sát bó khu vực bến xe Ngã Bảy, rồi những cuộc biểu tình liên tục ở khu này, nhiều việc khác hơn. Cho nên sau khi lãnh Điệp ở bót quận nhì ra, Dạ Khách một lần nữa lại gởi gắm Điệp cho đám Hippi bài chòi. Điệp trốn tránh dưới gầm cầu, bến đò chợ cá Cầu Ông Lãnh. Làm nghề lột cù hành và chèo xuồng qua bên kia sông đổi nước cho mấy bà bán cá. Cuộc sống tận cùng dưới đáy xã hội với Đức Charlot, anh chàng bán kẹo kéo. Lại là một Charlot nữa nhưng khác với tay thiếu tá quân trấn trưởng. Nơi này Điệp gặp Quy lùn, em gái của Đức. Mọi câu chuyện trong đời

Điệp lẩn lộn không còn nhớ theo thứ tự thời gian. Nhiều khi chuyện chưa xảy ra, mà với Điệp như là có rồi, trùng lắp có và không, không lẩn lộn với có. Lâu dần tất cả hình như đã là một câu chuyện không thể nào là không có.

Cho tới khi gặp lại Ngọc Hoàng. Đúng thật là Ngọc Hoàng lại đi tìm Điệp khắp chốn. Anh mang Điệp về nhà mình trong khu xóm Ngã Bảy – điểm nóng xảy ra biết bao nhiêu cuộc biếu tình. Ngọc Hoàng có bà con xa xa, cõi tầm đại bác bắn không tới với bà Phương. Ngọc Hoàng đem Điệp vào Cánh Quạt Cối Xay Đỏ diễn múa rối cho khách Tây coi. Một thời gian dài yên ổn. Nhưng không biết yên ổn cho tới khi nào.

Khuôn mặt đăm chiêu của Đại tướng Không Cười vẫn còn in trong tâm trí của Điệp. Cho dù ông ta như thế nào với thời cuộc và người khác, với Điệp, ông vô hình trung vẫn là người có ơn cứu Điệp khỏi làm con vật thí mạng nơi chốn hòn tên mũi đạn nào đó. Điệp cũng nhớ như in ông trung úy Tô hay càu nhầu, tay cầm cuốn sách kỵ lạ của ông. Nhớ đại tá hát tuồng là ông Bân. Nhớ Ngọc Hoàng và Thanh Y Dạ Khách. Tất nhiên là không thể quên Tuấn cà lăm giờ đã ra người thiêng cổ. Còn một người kỵ dị là anh tài xế “thì vạy đó” không biết giờ anh ra sao.

Ngay bây giờ Điệp cảm thấy khó khăn với Uyên và Elvis. Lan mến Điệp chính vì là người cùng thôn xóm

quen thuộc. Uyên ngay ngơ và ngổ, “hâm mộ” Điệp vì những phát hiện cho biết Điệp có tài và “không phải người bình thường” hay là tầm thường. Quy lùn lại là một chuyện khác thường hơn. Còn Elvis – một công chúa thương hại anh chàng lang thang. Cho tới thương thiệt lúc nào chẳng hay.

Trong mắt Elvis, Điệp đầy bí ẩn hoang dã. Lạ thay Điệp cũng thương hại Elvis. Một lần Elvis khóc nói với Điệp: “Ở bên Pháp người ta không coi em là người Pháp. Còn ở đây em cũng không phải là người Việt”. Elvis 16 tuổi nấy nở, sầu muộn và tử tế đã khóc vùi trên vai Điệp, làm cho anh chàng lang thang bối rối và run như phát sốt. Điệp không thích tiền, cũng không thích an cư lạc nghiệp với vợ con rồi chết già trên cái giường quen thuộc của mình. Điệp coi vậy mà trong thâm tâm là một kẻ “nổi loạn”, muốn sống oanh liệt trước khi chết. Chính vì kiếp sống không ra gì, không giá trị, mà sự chết thì khỏi phải mua cũng có.

Có thể nào là một người vong quốc khi người ta chỉ mới là một phôi thai. Giống đực và cường quốc là một thế lực tối tệ cho kẻ nhược tiểu, bị động, nằm dưới những dục vọng. Điệp hay có những ý nghĩ khá khác thường. Suy cho cùng bà Phương và Elvis là hai trường hợp như trên.

x
x x

Elvis với Diệp từ phòng hóa trang đi xuống. Cả hai đẩy cửa bếp vào bar. Cảnh cửa mở, tiếng nhạc tràn vào khu bếp như cơn lốc. Trong bar ánh đèn màu đỏ từ sàn nhảy lát kính hắt lên một đám đông đang nhảy múa như trong hỏa ngục. Tối nay bà Phương có chiếc khăn Digan màu sắc sỡ trên trán. Bà mặc chiếc váy bóng nhiều nếp gấp và dây lưng cũng là một chiếc khăn màu. Áo chẽn chật bó, hở ngực rất sâu. Đã hơn 50 tuổi mà trông bà còn “chắc da chắc thịt”, chân mày xéch lên, mi mắt kè kè đậm, trông quyền rũ và dữ tợn. Bà Phương đang xoáy tròn trong tay một ông Tây to tướng râu quai nón. Đó là ông Vitaly, viên phi công, chồng hiện nay của bà, cha của Robert và Elvis. Đôi chân của bà trong điệu Flamenco quả là tuyệt kỹ. Trông bà Phương không khác “mụ thảy bói của dân Digan”.

Diệp cũng có một chiếc khăn màu hóa trang trên trán. Như anh chàng Ngọc Hoàng và toàn thể ban nhạc. Diệp vẫn mang mày ánh chéo qua vai. Ngồi trên ghế cao cạnh bar rượu. Nơi có những chiếc ly chân dài mắc ngược lên cái giá trước mặt anh patendő.

Bên cạnh Diệp là một người Pháp đảo Corse chắc nịch, thấp đậm. Ông này không bao giờ ngồi ghế cao, cạnh bar, hay ngồi ghế bên những chiếc bàn có điện thoại. Không hề ngồi với ai. Mỗi tối ông ta tới đứng vào cái khuya tường, một tay cho vào túi quần, một

tay, nếu không nháć chiếc ly cối tháp chứa Votka không pha, thi lắc một đồng xu nhỏ qua kẽ các ngón tay.

Điệp cũng thấy cô Hai Yoko Loan nhảy với cậu Ba Robert cao kều. Còn Elvis nhảy ở bìa sàn nhảy phía bên kia với một người Việt mặc quần đen, sơ-mi đen, hàm râu to bản đen nhánh. Ông có chiếc phu-la màu tím trên cổ, túi quần sau ló ra chiếc bá ngà voi của cây súng lục nhỏ. Đó là vị tướng Không Quần mà ông Mười lăng xang chạy ra đón từ chiếc xe Jeep. Trên bức nhạc anh chàng Ngọc Hoàng lắc chiếc “trống” nhỏ. Ngọc Hoàng đẩy lướt ngón tay cái rất điệu đàng ở rìa da mặt chiếc trống, làm cho mấy cái lục lạc reo lên. Tay cầm chiếc trống nhỏ, Ngọc Hoàng vừa đi vừa lắc lư tới cạnh Điệp.

Ngọc Hoàng nói tiếng Pháp khá nhuýễn. Cũng bằng như số tiếng Anh tự học của anh. Anh nói chuyện ba phải về việc buôn lậu thuốc phiện của thực dân Pháp với ông Tây đảo Corse, cùng lúc nhìn đồng hồ trên cổ tay.

Tua nhảy chấm dứt bằng một bài hát nhộn nhịp của các thành viên ban nhạc. Anh chàng đánh trống được miên hát vì lúc nào trên môi cũng có mẩu thuốc lá khói xông lên mắt. Anh ta cứ nheo nheo mắt, cả khi không có điếu thuốc. Dương ngồi sau cây đàn Piano trắng lè màu hổ phách, nó ở trong cùng vách tường, nó lớn tới nỗi khó có ai nhìn thấy Dương. Lợi

thế là lúc hai giờ sáng Dương có thể ngủ ngon lành mà khách vẫn cứ nhảy.

Dương vừa lướt những ngón tay mềm nhũn lên các phím đàn, vừa nhìn môi mọi người, cách thư giãn của Dương trong cái nghệ ngồi suốt sáng buôn hiu trong xó tối này. Dương đang nhìn môi của vị Tướng Không Quân, sau khi có vẻ như chửi thề, và thật sự đã là vậy. Bây giờ Dương thử đoán, khó đoán lời nói của ông Tướng này, hơn là đoán người khác. Vì ông Tướng bảnh trai có hàm râu kẽm che gần hết môi đồng thời ông ta cũng nổi tiếng là bốc đồng.

Elvis không theo ông Tướng Không Quân về bàn của ông. Ông Tướng ngồi một mình trước cái bàn có chai rượu vang trong cái sô trắng ướp đá. Chung quanh ông ta, các bàn đầy người. Nơi này hầu như dành cho người Pháp. Bên Pháp có chứ không phải là cung cỏ, vì đó là phòng trà chánh phẩm nổi tiếng Moulin Rouge. Còn trong Chợ Lớn đây là nơi thu nhỏ lại, tuy vậy vẫn là nơi của người Pháp, rất ít người Việt hay người Mỹ.

Ngọc Hoàng lắc lắc cái trống nhỏ, đi lẩn tới gần sân khấu. Anh với tay cầm lấy chiếc micrô. Lạ hơn là anh lại tới đứng cạnh bar rượu chõ Điện, để giới thiệu màn múa Fren Can Can. Ngọc Hoàng giới thiệu màn múa này không khác gì người ta giới thiệu màn đánh bốc trên võ đài. Tiếng anh kéo dài các câu sau, một lúc bằng ba thứ tiếng lộn xộn.

Ngay lúc đó nghe như tiếng súng lục vang lên trong bếp. Song ít ai nghĩ đó là tiếng súng, trong khi ban nhạc trỗi lên những hợp âm nhạc hiệu, báo trước cho tua đầu tiên của điệu nhảy mới. Có nghĩa là sau màn múa sắp diễn ra, điệu Fren Can Can nội hóa.

Theo như thường đêm, Bắc sẽ dẫn đầu vũ đoàn, cả nhóm thoát ra, ríu rít bay không khác đàn bướm, hai mảnh xiêm y, không nhiều vải cho lắm. Còn trên đầu lại có đôi tai thỏ. Tất cả sẽ từ cửa bếp xông thẳng ngay vào sàn pis giờ đã sáng rực ánh đèn màu. Dương ngồi trong xó tường nhìn mọi vải vị khách. Bất chợt anh nhìn thấy mọi vị Tướng Không Quân có vẻ gì như ông ta đang buột miệng chửi thề. Lần này thì rõ ràng dù không ra tiếng đó là hai từ thô tục nhất, nhưng là hai từ theo cách thức người miền Bắc.

Người ta có vẻ chờ tiết mục múa. Nhưng đêm nay thì khác. Anh chàng đánh trống, tuy vậy vẫn nheo mắt vì khói xông lên từ điếu thuốc, mà lúc nào cũng cựt ngùn trên môi anh ta, anh chuẩn bị rà hai chiếc đũa trên da chiếc trống cái, có giăng mấy hàng lò xo. Cho tiếng rè long trọng, thoát ra chào đón vũ đoàn của Bắc.

Sao chưa phải và không hề là tiếng trống rè. Mà có tiếng nổ đốp chát, cộc cằn như tiếng súng vang lên

đột ngọt. Nhưng người ta lại cứ tưởng là để báo hiệu cho một tiết mục nào đó, được dàn dựng riêng, để gây ấn tượng. Một chàng Cao Bồi cởi ngựa xông ra chǎng, với hai cánh tay khuỳnh ra bên hông, với khẩu súng bá vàng chǎng?

Một tiếng nổ tiếp theo, vẫn vang lên trong bếp. Sau tiếng nổ, có thể là tiếng mõ nổ, trong cái chảo của ông đầu bếp. Hay là tiếng khui chai rượu chát. Nhưng nó đánh gọn hơn và làm chảy máu, trên vai một tay “khi đột” của ông Tướng Không Quân. Một trong hai anh chàng lù đù, đậu chiếc xe Jeep bên hông nhà hàng, từ cửa ngách bên dưới đi lên cửa bếp.

Con khi đột nặng nề làm gãy chốt bên trong cửa bếp, và như bị một cú đánh mạnh, anh ta ngã chuí, một tay còn bám vào thành cửa, sau đó làm ngã lia cánh cửa, nhưng con khi đột vẫn đi loạng choạng, bằng hai chân vào trong bar.

Anh ta vẫn đứng, bám tay vào thành bar rượu, sau đó mới ngã khụy xuống sàn, kéo và làm ngã theo anh ta cái ghế dài. Lúc đó sáng đèn, và người ta thấy máu chảy tràn dưới nền sàn lát các mảnh kính, bên dưới ánh đèn màu đỏ của các chùm đèn chấp chới.

Viên Tướng đứng lên cùng lúc với bà Phương. Bà đang ngồi bên cạnh ông Tây râu quai nón – ông Vitaly phi công dàn dựng mới từ Pháp sang. Ông Vitaly có vẻ bức bối trong khi những tiếng động khác hồn trong

bếp, lại vang ra ngoài pis. Và người ta lại nghe tiếng súng lục.

Vừa chạy Điệp vừa nhìn xuống cầu thang. Elvis đang ở đó trong tiếng súng khác. Ông Mười “Bố già” mặt cát không còn hột máu. Đám “khi đột” của Tướng Không Quân từ ngoài xe tràn vào cửa kính nhà hàng. Ông Tướng vừa xuống cầu thang trong vòng cận vệ của ông ta. Điệp chạy ngay ra cửa trước vẫn chưa thấy Elvis, mà là Uyên hốt hải đứng chờ Điệp.

Từ đó Điệp đi tới cửa ngách khác, nơi này cũng có thể từ dưới nhà lên tầng hai. Nơi vào cạnh bếp và cả cầu thang dẫn lên phòng bà Phương, phòng của Elvis, Loan và Robert, và phòng hóa trang.

Ông Thọ đứng cạnh cửa bếp. Cánh cửa nhỏ có bàn lè ngã xuống biến thành cái bàn tạm, dùng đưa những đĩa thức ăn ra ngoài, trong cánh cửa lớn, cùng ngã một lúc ra ngoài bar. Khuôn mặt của Ngọc Hoàng với anh chàng đánh trống, anh ta vẫn có máu thuốc lá sát môi. Cả hai tháp thoảng sau cửa, nơi đó một số khách người Pháp, vẫn còn ngồi điềm nhiên. Còn nơi cầu thang, một số các vũ công có vẻ như đang tràn xuống, rồi bị nghẽn lại.

Họ còn đứng ngạc nhiên trên bậc thang. Oanh ở cuối hàng. Bắc dựa lưng vào vách. Bắc đứng dưới thang và gần cửa bếp nhất. Một “khi đột” đang nắm cổ Bắc ăn đầu cô vào tường. Bắc chỉ cách ông Thọ khoảng bước

nhảy. Trên tay ông Thọ là khẩu súng ngắn, ngón tay ông hình như chỉ mới bô ra ở ngoài cò súng.

x
x x

Người phu xe xích lô, hay đậu chiếc xe của anh bên kia quán cháo người Hoa nghe tiếng súng nổ trên nhà hàng Cánh Quạt Đỏ. Lâu nay cái bến riêng của anh phu xe này chỉ ở trước quán cháo. Đường như anh phu xe không hề chờ khách đi đâu. Anh ta chỉ ngồi trên nệm xe của mình nhìn qua nhà hàng Cánh Quạt Đỏ.

Đêm nào anh ta cũng ngồi trên nệm xe và chỉ nhìn. Bây giờ thì bên cạnh anh phu xe có thêm Thanh Y Dạ Khách với bộ quần áo nhiều túi quen thuộc, và chử báo chí thêu vàng chói trên nắp túi. Trước mắt hai người, khu chung quanh nhà hàng Cánh Quạt Đỏ sáng rực ánh đèn. Nó chiếu ra từ những chiếc xe cảnh sát quận 5 và xe quân cảnh Không Quân. Hàng trăm người tò mò đứng nhìn qua nhà hàng.

Một trung đội cảnh sát dã chiến canh giữ con đường từ bờ sông lên ngõ nhà hàng. Một tốp khác chặn giữ hai đầu đường từ Sài Gòn và Chợ Lớn ra vào. Xe ủn tắc lại, khiến cho mọi sự xem ra thêm khẩn trương. Chiếc quạt màu đỏ to tướng trên cao vẫn xoay.

Ông Thọ bị cách ly mọi người, người ta dùng phòng của Elvis nhốt ông Thọ. Họ khóa trái cửa lại,

nhiều “khi đột” canh giữ các cửa trong ngoài, lắn cửa sổ thông ra hàng hiên. Điệp với bà Phương và ông Vitaly chồng của bà đứng ngoài hàng hiên tầng hai nhìn xuống đường. Điệp thoáng thấy Thanh Y Dạ Khách đứng bên kia đường, còn bà Phương thì thấy người Pháp đảo Corse hay lăn đồng xu trên các ngón tay đứng cạnh anh phu xích lô, nói chuyện với một phóng viên Pháp.

Người ta không giải quyết chuyện gì khác hơn là cứ giữ hiện trường đúng như nó đã có. Cánh Quạt Đỏ vẫn xoay cho tới sáng hôm sau. Và nó ngưng mãi cho tới nhiều năm sau. Cho tận tới khi người ta tháo nó xuống bán sắt vụn.

x
x x

Suốt sáng ngày hôm đó Điệp không thấy Elvis. Nhà hàng vẫn bị bao kín trong vòng vây cảnh sát và quân cảnh Không Quân.

Thường ngày Elvis hay xuống phòng hóa trang tìm Điệp. Lần này không vui vì những việc xảy ra mới đây. Cánh cửa nhà bếp mở toang, không ai màng đóng nó lại, ngoài kia là cái pis nháy không đèn. Khuya Điệp chán chừ bước theo Elvis ra ngồi ở bar rượu. Những cái ly một chân móc ngược trên cái giá cao trước mặt Điệp và Elvis trông vẫn long lanh, bởi ánh đèn đường ngoài kia, soi qua các cửa kính, phản nhiều

vẽ hình con cá ngựa, màu sắc lộng lẫy, như các cửa kính về các vị thánh trong nhà thờ. Elvis nói:

- Diệp. Mān nói mình chuẩn bị về Pháp.
- Robert và cô Loan cũng về?

Elvis thận trọng dò xem ý của Diệp có muốn theo mẹ mình về Pháp không. Lạ thật Diệp lại hỏi Loan và Robert. Lại càng lạ vì nếu Diệp không đi thì cô bé có đi không. Diệp nghi ngờ giá trị của mình trong chuyến về Pháp này. Nó cũng làm nên, kết tủa một sự bối rối mà Diệp biết rõ tại sao. Diệp không muốn đi khỏi nơi này. "Nhưng mà mình có sợ rằng Elvis sẽ đi xa không."

Nhà hàng này không thể tồn tại được nữa rồi. Cảnh sát quận 5 của tay Thận cho rằng vụ nổ súng tranh chấp chuyện buôn lậu heroin. Ông Tây Vitaly bay ngay về Pháp. Diệp nhớ bà Phương nói: "Con về xin với ba má con cho bà xin con qua bên Pháp. Rồi bà sẽ tới nói với ông bà rõ hơn, con có khiếu về việc nhà hàng, về tiếp tân và về nhiếp ảnh. Qua đó bà sẽ cho con ăn học, có vẻ như Elvis không muốn xa con."

Bây giờ thì cô nhó tó thái chờ đợi của mình. Bà Phương không biết rằng Diệp mō cô. Và cũng còn có việc khác của Diệp đang mạnh nha hành động, việc phải làm và có thể chết ngay trong hành động này. Elvis nhìn về đám chiêu của Diệp, cô nhò nói:

- Robert về Pháp. Nhưng chị Loan thì qua Nhật học vẽ, ba của chị Loan ở bên Nhật.

- Cô Loan là một người tử tế.

Loan không giống bà Phương nhiều. Cô có vẻ người Nhật hơn. Có lần cô hỏi Điệp có thích hội họa không, hỏi chỉ mà hỏi cho có. Cô Loan đã nghe tay vũ sư mét với bà Phương rằng Điệp say rượu... chuyện rất khó nói.

Điệp đái vào tủ phục trang nhôm múa của anh ta. Lại còn cà gan vẽ những bức tranh, và chân dung khó coi của anh vũ sư, bằng son bằng phấn hóa trang trên tường. Bà Phương lúc đầu có vẻ giận dữ. Nhưng lúc đó cô Loan ngồi cạnh cười lớn làm cho bà Phương ngạc nhiên. Lúc sau, nghĩ thế nào đó bà cũng cười lớn.

Một buổi trưa khi Điệp ngủ, bà Phương và cô Loan vào phòng... triển lãm tranh của họa sĩ Điệp.

Thật là bất ngờ, sau khi xem tranh, có lẽ nhờ sự hỗ trợ của cô Yoko Loan, cho nên bà Phương cho rằng Điệp có tài. Elvis cũng thích vẽ tranh và xem chiếu bóng như Điệp. Có phải những sở thích giống nhau kết hợp tình bạn, còn sau đó thì này sinh những tình cảm khác không. Nhưng Elvis là công chúa còn Điệp không cách nào khác hơn, chỉ là anh chàng lang thang.

Những đêm cùng xuống pis nhảy, lúc trời vừa hửng sáng. Cả hai cùng say sưa nhìn cánh cửa sổ bên trong phòng trà Cánh Quạt Đỏ, trông các bức tranh trên kính do Điệp và Yoko Loan vẽ đẹp không thể tả. Khi trời hửng sáng, bên trong pis nhảy không gian chìm trong

một bức màn tối mịt mù. Điệp dù Elvis trong tay. Luôn luôn với một điệu nhảy không có nhạc. Bục nhạc trống không, các nhạc cụ im lặng nhìn Elvis và Điệp mỉm cười. Trong im lặng hai trái tim cùng một điệu kỳ diệu.

Chính Elvis đã dạy cho anh chàng nhà quê tên Trần Điệp – mà theo cách gọi của Elvis là Điệp – các điệu nhảy không nhạc lẫn không lời. Hôm nay, ánh mặt trời có lẽ đã lên khỏi dây phổ Tàu bên kia đường một chút. Vừa đủ cho người phu xe ngồi trên nệm trước cửa chiếc xích lô nhìn thấy một khung cửa bên nhà hàng.

Trong đó có Điệp và Elvis ngồi nhìn nhau. Rồi nhìn các khung cửa kính vể những con cá ngựa. Lúc nào Điệp cũng trêu Elvis. Nói rằng các khung cửa đó là cửa nhà tù. Các con cá ngựa chính là lính canh đang bán heroin cho tù nhân, để giết chết họ.

Nghe Điệp nói như vậy cô nhỏ trố mắt. Elvis không hình dung nhà tù ra làm sao. Elvis không có khái niệm về nhà tù. Điệp kể cho Elvis nghe cái chết của con chim nghiện. Elvis khóc vùi trên vai Điệp.

- Mặc dù vậy Elvis cũng thấy cái cửa sổ kia giống của sổ trong nhà thờ. Chừng nào Điệp mới chịu xuống địa ngục.

Không hiểu vì sao Điệp buộc miệng nói:

- Ngày ngày hôm nay.

Elvis bỗng bật khóc. Điệp nói mình không muốn giàu, không muốn nghèo, không muốn sống và không muốn có tình yêu. Chỉ muốn có tự do, còn những việc kia, sẽ đến sau nếu như có thể. Elvis lại khóc.

Có một lần, cả bọn gồm cô Loan, cậu Robert, Elvis và Điệp đi xem phim ở rạp chiếu bóng Eden. Đó là một phim Pháp. Tới một đoạn phim nào đó Điệp chán ngấy ngủ khò. Bỗng thức giấc vì nghe tiếng ai khóc. Lúc nào xem phim Elvis cũng ngồi bên cạnh Điệp, chính Elvis khóc vùi mặt vào vai Điệp, mà trên phim không có đoạn nào xúc động. Nước mắt cô nhỏ ướt vai áo sơ-mi bèo của Điệp thật sự.

Khi ra khỏi rạp chiếu bóng, mắt Elvis vẫn còn đỏ. Làm như Elvis có ý cho Điệp trông thấy điều đó. Thật là không phải phép và thiếu hào hoa. Điệp tỏ ý... ngạc nhiên, trong khi đáng lý là thương cảm. Cô Yoko Loan nhìn thấy điều đó nhưng cũng như thường lệ, cá tính lạnh nhạt của cô, như cả lúc cô xem tranh, hay ngồi một mình nghe nhạc, cô Loan lại mỉm cười.

Điệu nhảy cuối cùng im lặng kéo dài. Điệp không thể giấu mình, trái tim Điệp thốn thúc vì Elvis. Song khác với Lan, tình yêu của Điệp với Elvis, là một thứ lãng phí cho cô nhỏ. Với Điệp thì không có cái gì mất. Điều đáng nói là Điệp không chạm tay vào Elvis. Chính vì vậy mà Elvis, bị tổn thương, khi cô dâng hiến mà Điệp thì từ chối.

Trong một đất nước xa lạ với Điệp thì lâu dần, khi tình yêu đã phai, người ta sẽ còn lại gì, không có một đường phố hay thôn xóm nào là kỷ niệm cho thời thơ ấu, để thật lòng tưởng nhớ và chết vì nó. Một Elvis sẽ xa lạ dần vì chính văn hóa khác biệt của mình. Chuyện nhỏ này cũng đã gây phiền toái. Elvis dùng nĩa và dao trong bữa ăn, ngủ không mặc quần áo và các điều khác hẵn Điệp trong sinh hoạt.

Dù là vậy, nước mắt của Elvis vẫn rơi trên vai áo Điệp. Ở buổi sáng cuối cùng, trong điệu nhảy im lặng cuối cùng, Elvis có một nửa nước Pháp và một nửa dành cho nơi này. Nhưng rồi cô nhóc cũng phải theo mẹ, không còn đường nào khác.

Điệp quàng sợi dây máy ảnh qua cổ, kéo tréo cái máy ảnh Pentax vào hông, như người ta giấu súng ngắn. Mặc choàng chiếc áo sơ-mi cũ ra ngoài, bước xuống các bậc thang của nhà hàng khiêu vũ trường Cánh Quạt Đỏ.

Điệp nghĩ rằng mình sẽ đi thẳng, không bao giờ nhìn lại. Nhưng bốn chục năm sau, khi ngang qua con đường này, Điệp dừng xe lại, nhìn khu phố cũ, dù đã trải qua bao nhiêu bể dâu, để nhớ Elvis.

x
x x

Từ nhà hàng Cánh Quạt Đỏ trong Chợ Lớn, Điệp đi bộ ra đứng trước chợ Bến Thành. Cũng không xa

lắm, mọi việc trong bàn tay. Điệp không nghĩ gì trong đầu, nhưng vẫn thấy mình bước chậm lại, tần ngần như muốn dừng. “Thì ra nãy giờ mình đang chạy trốn Elvis.”

Mặt khác trong bụng Điệp lại muốn bước đi nhanh hơn “hay là mình muốn trở lại chỗ cũ; Elvis vẫn ngồi chờ không chừng”. Thật nhất, ngoài những câu tự vẫn vang lên theo bước chân của Điệp, vẫn là một thứ tâm trạng buồn buồn, không biết nên đi hay trở lại.

Có một phút nguy hiểm, khi Điệp bỗng dừng hẳn lại “mình thật là dại, những chuyện đang làm, cả cái chuyện manh nha mưu đồ làm Thích Khách nữa, thật ra là cuồng điên và ngu ngốc. Người anh hùng hão huyền nào vậy, và việc đó dành cho ai, vì ai nếu như thành công.”

Điệp cười khanh khách: “Các con đường đều giống nhau ở cuối chân trời, nơi đó ở phút sau cùng, vẫn vang lừng tiếng hát Thiên Thần đưa tiễn, tiếng hát của dàn đồng ca dành riêng cho kẻ nào đó khi hắn bước chân xuống địa ngục”

Có lẽ hôm nay Điệp sẽ nhúng cả hai tay, và lao cả thân mình vào thứ lửa đàng kia, đang nung chảy một chảo chì. Lửa, mà Elvis khóc, gọi là luyện tội.

x
x x

Lúc đầu Diệp không hay mình đã tới khu trung tâm Sài Gòn, không hay mình bỗng nhiên đứng lại, nhìn bên kia bến xe buýt. Trước mắt Diệp, là bùng binh chợ Bến Thành muôn thuở vẫn tròn vo. Hàng ngày, cũng vẫn với xe cộ chạy vòng vòng, con người ngang qua ghé lại, ngồi đứng trầm ngâm hay vui vẻ. Ngoảnh lại nhìn về con đường nhỏ vào trường kỹ thuật Cao Thắng. Đầu đường, nơi sừng sững một mảng tường lô thiên cao vút. Trên có bản tin bằng đèn chiếu, tựa như lồng đèn kéo quân. Người ta dựng những bao cát, và cái cột gỗ, làm pháp trường. Nơi xử bắn, chết người, lại nằm ngay trong con mắt bàng dân thiên hạ.

Diệp vẫn chưa nghĩ cho ra lẽ, vì sao mình chạy trốn. Sau lưng Diệp là dãy phố trệt, cửa hàng, bán giày, ăn, nhà thuốc tây... người ta nói rằng có nhà văn người Hoa nào đó rất thích món thịt bò áp chảo. Một người khác thì thích cua. Còn Diệp không phải nhà văn cũng không phải là cái gì cả. Nhưng những khi buồn thì hay tìm tới món cà-ri, bây giờ thì đang nấu ruột vì nhớ Elvis. Diệp rất buồn, mà buồn thì ảnh hưởng tới khứu giác, vị giác, có khi buồn nôn. Cho nên khi buồn Diệp nghe đâu đó có mùi cà-ri. Nghe cà vị cay của ớt và gia vị, của món không giống ai này trên đầu lưỡi.

Thật ra có một quán cà-ri thật sự sau lưng Diệp. Quán cà-ri đáng lý của người Án. Song nó lại của một người Đức da trắng tóc vàng và mắt xanh hắn hoi, khách tới

ăn cà-ri gọi anh là anh Tư Cóc. Anh Tư lái chiếc xe taxi con cúc chạy vòng vòng Sài Gòn, không đi xa.

Vợ anh là một bà người Campuchia, nói tiếng Việt giọng Sài Gòn rất sỏi. Anh Tư kể với mọi người rằng, anh là lính của Hitler từ thời quân quốc xã mới tiến vào biên giới Ba Lan, sau đó tràn vào Tiệp Khắc. Nhiều năm sau, trực phát xít chào thua, lúc đó anh Tư còn bám trụ trên một đảo. Nghe như anh là sĩ quan dưới tàu ngầm Đức. Sau đó anh trôi dạt vào Việt Nam.

Câu chuyện vui hơn là có thật, lính Hitler chỉ còn có trong phim của Mỹ nói về chiến tranh. Người Đức có bia và món xúc xích nhưng cà-ri của quán “Anh Tư” thì quả là tuyệt vời. Nó nấu bằng gia vị bí ẩn Ấn, với sữa dê chánh hiệu Sư Phụ. Văn hóa ẩm thực ngày càng liên kết. Người nước này nấu món quốc hồn quốc túy nước kia lại ăn ngon hơn.

Có văn sĩ người Việt viết tiểu thuyết về Ấn Độ làm ngạc nhiên người Ấn. Ngoài dìa cà-ri chánh phẩm, anh Tư Cóc, còn dọn thêm dìa cà dầm chua trị cay và cơm nị. Các món ăn danh tiếng thỉnh thoảng gợi nhớ. Sau khi thánh Gandhi bị ám sát, nước Anh để lại nhiều hậu quả nghiêm trọng cho người Ấn. Ấn Độ chia cắt phân quyền, tranh chấp. Hitler thì để lại một nước Đức phải xếp hàng mua xúc xích chợ đen.

Điệp ngồi nhìn dìa cà-ri dê một lúc. Rồi nhìn ra bùng binh. Bến xe buýt buổi sáng hôm nay có vẻ đông

khách hơn. Càng lúc càng đông... nhưng họ lại không lên xe đi đâu, mà chỉ đứng tại chỗ nhìn vào bùng binh.

Điệp cũng nhìn vào bùng binh, vài người không nhà còn ngủ trên ghế đá, chiếc cầu vượt không có ai đi qua. Bên kia đường, trước chợ Bến Thành cũng có nhiều người, càng lúc càng nhiều người đi đường băng dừng lại, tất cả đều nhìn vào bùng binh. Cạnh nhà ga xe lửa và trên phòng trà Hòa Bình, nơi mà bên dưới người ta gói xe đạp, cũng rất đông người leo lên cao hơn nhìn xuống bùng binh. Khó có nơi nào mà các cuộc biểu tình có người tham gia, và người đi coi biểu tình đông vui như ở Sài Gòn.

Tại sao người ta nhìn vô đó, kể cả khúc quanh cuối đường Lê Lợi lần hồi cũng có người dừng lại. Đám đông dần thường bên cạnh những chiếc xe cảnh sát áo trắng. Và xe sơn màu đất sét rắn ri lõ chỗ của cảnh sát dã chiến.

Điệp đã ra khỏi quán cà-ri Tư Cóc. Nhưng khác hơn những lần trước, bây giờ sao mà vẫn còn mang nặng nỗi buồn. Chính anh Tư Cóc đi ra cửa với Điệp và cũng đứng trước cửa quán nhìn vô bùng binh. Sau lưng và chung quanh Điệp lần hồi là một đám đông. Tất nhiên trong đó có anh Tư Cóc lớn con mắt xanh và Điệp. Tư Cóc nhún vai:

- Xin Chúa tha tội. Con chỉ xin hai chữ bình yên hằng ngày dùng đủ. Amen!

Anh lính quốc xã của Hitler làm dấu thánh giá, lui vào trong quán ăn của mình. Giờ thì Diệp đứng cùng hàng với đám người hiếu kỳ, không phải nơi cũ là trước quán "Anh Tư" mà nhích dần về từ lúc nào, hiện ở bến xe buýt. Chinh chiến đã dạy cho người lính thất trận, một bài học để đời. Đứng có dại mà dính vào chuyện của người khác. Một bà Campuchia ghen tuông dữ dằn đang ngồi trong quầy thu tiền chắc cũng đã đủ.

Một đám con nít ăn mặc như hề. Quần xé rốn, ống túm túm, tóc chài tém giắt ra sau ót, như cái đít vịt, chạy tới lui lảng xảng trong cái vòng tròn trước chợ đồng hồ. Kim đồng hồ chỉ 9 giờ kém 5 phút. Không có cái gì lạ cho người ta xem ngoài bọn Hippi choai choai.

x
x x

11 giờ đêm,

Diệp thấy mình đang đứng ở trong cái bùng binh vòng tròn. Cũng không nhớ mình đã vô trong đó vào lúc nào. Bây giờ Diệp tinh tại ngồi băng ghế đá, nói chuyện với bọn Hippi con nít chạy chơi chung quanh như không có việc gì. Nhưng chỉ trong vòng nửa giờ sau đó, lực lượng tham gia cuộc biểu tình, chỉ tính số người trong bùng binh, cũng đã trên số ngàn, những đoàn người xuống đường từ sáng tới trưa và chiều

nay, ở nơi khác, giờ thì kéo về trung tâm Sài Gòn. Chung quanh các con đường, dưới lòng đường và trong bùng binh càng lúc càng đông.

Tuy nhiên chưa phải là một lực lượng tốt nhất. Có nhiều thành phần khác nhau và chỉ huy của nó. Những thành phần khác, tay chơi mà người ta gọi là Đại Ca Thay mang kính trắng, đi đầu một đám thủ hạ, mặt hầm hầm sát khí, tay cầm những thanh mã tấu trui bằng nhíp xe. Đám đông du thủ du thực từ chợ cá Cầu Ông Lãnh, vựa rau cài trái cây Cầu Muối. Và không thiếu các thành phần không thể xác định nổi.

Điệp nhìn cái máy ảnh trong bụng, nhìn ra ngoài, nhiều chiếc xe vội rồng từ hướng Chợ Lớn hú còi chạy vòng tới, đậu bên lề đường nhà thuốc Nguyễn Văn Cao và bót cảnh sát Lê Văn Ken.

Xe vội rồng tháo khóa đồng hồ nước trên các trụ lê đường, tháo nước cho vỏ các thùng lớn trên xe. Nước chảy lênh láng, làm cho màu hắc ín trên đường ướt đẫm nước, mặt đường vì vậy đen sẫm lại. Hay chưa, cộng với các việc khác, vật liệu khác, tiếng chân chạy và tiếng còi xe cảnh sát, không khí lúc này như là người ta đang nhóm lửa, cho các mày ném đá, chuẩn bị tấn công, hay đốt bỏ thành trì nào đó.

Xế tối thì trong bùng binh xuất hiện nhiều thanh niên. Trông đàng hoàng, có vẻ học thức, chừng chực hơn, và có tổ chức hơn. Có cả những cô gái mặc áo

dài trắng. Những cô gái mặc sơ-mi thường, gương mặt vui vẻ và bình thản. Họ đang chuẩn bị bong băng, cồn và thuốc đốt như là để cứu thương.

Vào buổi chiều và rỗi buổi tối, không bao giờ gì nhiều. Cảnh sát đã chiến bắt đầu tấn công vào bùng binh. Tuy nhiên đó chỉ là vài đợt thăm dò. Độc lập với nỗi buồn không hề biết vì sao của mình – Nỗi buồn triền miên từ ngày sinh ra rồi lớn lên, nỗi buồn không với đi chút nào khi còn trong xóm Cầu Đất với Lan. Trong nhà hàng Cánh Quạt Đỏ với Elvis và các việc thang trầm khác. Giờ đứng trước cảnh tình hứa hẹn nhiều bất ngờ trước mắt. Nó kích hoạt nỗi buồn càng sâu nặng hơn là cái chết. Chút nữa đây trên đường phố tràn ngập khói cay và dùi cui.

x
x x

Tin và ảnh về cuộc biểu tình ngày, chiều và đêm hôm đầu tiên đăng trên trang nhất của các nhật báo Sài Gòn, làm cho không khí nóng lên. Đúng là như một địa ngục. Không phải chỉ có lửa ở một nơi mà nhiều nơi. Khắp các đường phố quận huyện như Sài Gòn. Mà cả ở Huế - Nha Trang - Đà Nẵng. Trong dân thường và một số binh lính, sĩ quan của quân đội. Bò ngũ, nổi loạn chống chánh phủ trung ương tức Sài Gòn.

Rạng sáng ngày thứ hai.

Lúc trời chưa sáng hẳn Điệp vẫn ngồi trên chiếc ghế đá. Có người bị thương nhẹ trong cuộc tấn công của cảnh sát vào tối hôm qua. Phóng viên ảnh, truyền hình, và phát thanh kéo tới khu trung tâm. Vài phóng viên ảnh nước ngoài chen trong đám người tò mò để lọt vào bên trong bùng binh. Họ được bọn Hippi choai choai thích. Vì xem ra vài phóng viên quần áo râu tóc không khác các Hippi. Vài phóng viên chứng chạc khác đang nói chuyện với các thủ lĩnh của một vài nhóm biểu tình. Các sinh viên nói tiếng Anh trôi chảy với các phóng viên nước ngoài. Đó là những người trẻ tuổi có trình độ và gìn dạ.

Ngày thứ ba.

Điệp không rời khỏi bùng binh, không một phút nào. Điệp ăn khẩu phần cơm vắt và muối do các cô bảo dưỡng của nhóm biểu tình mà người ta gọi là Sinh Viên phát cho. Người ta hỏi Điệp là phóng viên báo nào. Điệp nói:

- Báo Mô Côi

Có lẽ những bài báo tiếp sau có chi tiết chân thật hơn. Các bài báo này còn lưu trong bảo tàng hay thư viện, nhưng cả sau này Điệp cũng không có dịp đọc. Điệp biết những phóng viên nhà nghề đã xông pha và viết lên một trang đẫm máu của các người anh hùng trẻ tuổi. Còn một mặt khác, Điệp nhìn bằng cặp mắt trần tục hơn, đó là những chuyện bên cạnh vừa buồn

cười vừa là bi kịch của đám dân quân tự phát, không thuộc về ai, chính là những người vô danh ngoài phố, trên đường phố.

Chiếc đồng hồ lớn trên cái tháp cao trước chợ Bến Thành có vẻ không quan tâm tới những gì lộn xộn dưới kia. Cho tới khi chiếc kim dài chỉ 11 giờ 34 phút ngày thứ ba tính từ khi Điệp lọt vào trung tâm của cuộc biểu tình thì tất cả mọi người đều chạy.

Những người hiếu kỳ đứng vòng quanh bùng binh cũng chạy, cảnh sát cũng chạy theo đám thanh niên ném đá, và họ chạy ngược trở lại khi bị phản công. Trong vòng tròn, bây giờ người ta chạy túa ra xuống con đường ngập khói bụi đạn cay, khói bụi đạn làm cho nôn ói, vòi xịt nước của các xe cứu hỏa. Dùi cui, báng súng, gạch đá tranh nhau đập vào đầu vào người của cả hai bên.

Trong đám đông lộn lẩn người biểu tình và đám hôi của, còn có một vụ chỉ điểm chạy theo những người được coi là thủ lĩnh, công an chìm tạt mực vào lưng áo những người này làm dấu, đón lông, bắt nguội. Những cô gái mặc áo dài bị đá bàng giày đinh, bị đập dùi cui vào đầu, cho tới ngất xỉu, rồi tháo len xe cảnh sát.

Trên đoạn đường phản công của hầu hết nhóm biểu tình. Có một nhóm khoảng mười người hơn đã quen với Điệp, kéo dài chiến lũy từ bùng binh chợ Bến

Thành, kéo xuôi xuống suốt con đường Lê Lợi. Trên con đường này, các cửa hàng buôn bán trên đường khóa chặt lại.

Lúc đang chạy gần tới một nhà sách lớn, trước một cửa sắt khóa, Diệp trông thấy cảnh sát đã chiến đang vây quanh một thanh niên tay không. Anh bị chúng xúm lại đập ngã, rồi đập tới tấp bằng dùi cui vào mặt và đầu tóe máu.

Điệp không ngờ mình lại có mặt trong nhóm rượt theo đám cảnh sát đó. Với những viên đá xanh, Diệp khéo tay làm xiếc tung một quả cầu vòng, trúng ngay nón sắt của một tay cảnh sát. Và rồi những thanh gỗ, gạch đá của bọn Điệp, khiến cho đám cảnh sát, như những con sói, đang vồ cắn người thanh niên ta tại, phải nhả anh ra chạy túa xuống đường. Sau đó chúng tập hợp phản công, để truy đuổi nhóm thanh niên có Điệp, còn người thanh niên bị thương chõ cửa sắt, thì được bà con trong nhà, mở cửa kéo nhanh vào trong.

Một thanh niên, khác nhóm, chạy song song với Điệp hỏi:

- Anh ở nhóm nào.
- Đâu có ở nhóm nào.

Những thanh niên chạy sau, nhìn Điệp nghi ngờ. Song một người khác lúc này chạy trong nhóm Điệp trên đường Lê Lợi cho tới rạp chiếu bóng Rex, xung

đột với cảnh sát áo trắng trước nhà hát chuồng cu nhện ra Địệp. Anh nói lớn:

- Phe mình.

Người thanh niên đó vừa chạy vừa trao cho Địệp cái túi nilon khá lớn, vài múi chanh, và một củ khoai lang sống. Các thanh niên đó là đội xung kích, vừa chạy về phía đường Nguyễn An Ninh, rẽ qua bên cửa trái chợ Bến Thành. Một vài nhóm khác kéo ra từ một con hẻm, chạy tới gần các xe cảnh sát tung những cục gạch nặng. Trong màn khói cay Địệp cũng chạy theo họ, xát múi chanh vào mắt và chụp cái túi nilon lên đầu kéo xuống tận cổ.

Cả bọn bị cảnh sát dã chiến mang mặt nạ heo đồn vào khu nhà in giữa đường Nguyễn An Ninh, và thoát ra về phía khách sạn Mai Loan cạnh rạp chiếu bóng Long Thuận.

Khi Địệp trở lại được khu trung tâm bùng binh, một cảnh náo loạn chưa từng có diễn ra trong vòng tròn và các con đường xung quanh. Ngõ vào trường kỹ thuật Cao Thắng các sinh viên đã thiết lập chiến lũy bằng những cái bàn gỗ cao hơn đầu người. Đã bắt đầu nghe tiếng nổ của bom xăng, gọi là "cóc tai mò-lô-tốp" ngay từ chiều hôm qua. Nhưng bây giờ tiếng nổ dày hơn. Trên đường phố lửa bén vào những cái bánh xe cao su cũ, thùng giấy và tất cả những gì có thể cháy.

Như là một cuộc rước đuốc chào đón nhiều đoàn người biểu tình mới tới. Từ Ngã Sáu, từ các nơi khác, đang rầm rộ kéo thẳng vào khu trung tâm. Rồng rắn nô nức người là người. Trong cuộc đốt và rước đuốc hào hùng này, rùng người đi chậm theo một chiếc xích lô đẹp. Trên nệm trước là một cô gái mặc áo dài trắng, áo và người toàn máu.

x
x x

Khuya ngày thứ ba.

Cảnh hoang tàn trước chợ Bến Thành hiện rõ. Chiến trận này sinh nhiều việc phụ. Gạch đá thanh sắt và chàm ghế gỗ. Vỏ trái lựu đạn cay và trái khói ói, bò đầy dài dài theo những con đường vắng tanh.

Nhiều dây phố xung quanh và trên những con đường dài, như Lê Thánh Tôn - Lê Lợi vẫn đóng kín cửa. Xe cảnh sát dà chiến vẫn còn đậu ở các chốt. Tiếng bộ đàm vang vang trong lúc đồng hồ lớn trên tháp chợ chỉ 2 giờ kém 5 phút. Các nhóm biểu tình đã bỏ khu trung tâm trước chợ Sài Gòn. Họ xé lè tung nhóm nhỏ, chơi du kích với cảnh sát. Và rồi tự thân các việc đó tàn theo những bước chân rượt đuổi kéo dài vô tận. Trong đêm khuya đường phố vắng tanh. Đám đông thật lạ và khó hiểu. Ngay cả lúc xung đột được kích hoạt tới điểm nóng nhất, đám đông cuồng nộ nhất, chỉ có một vài người ở hàng đầu bỏ chạy thì cái

đuôi của con rắn cũng lung tung quay theo. Các mắt xích của cuộc biểu tình không khớp. Đúng hơn hết thì là cuộc biểu dương lực lượng khó cân sức với đối thủ trang bị vũ khí mạnh hơn, và tàn bạo một cách đáng khinh.

Điệp đang đi một mình, ngang qua xóm Sáu Lèo, để về khu rạp Quốc Thanh. Có một người đàn ông mặc áo mong-ta-gui lảng đứng bên kia đường đưa tay ngoắt Điệp. Không hiểu sao Điệp không chạy mà dừng lại. Có chạy trời cũng vô ích.

Điệp bị bé tay ra sau lưng, thấy lên một chiếc xe buýt lớn. Trên xe đã tháo hết các băng ghế, nhiều người bị thương nằm ngồi trên đó. Tất cả được chờ miễn phí về bốt quận nhì cạnh chợ cá Cầu Ông Lãnh.

Lần đầu tiên Điệp nhìn thấy sát cận bọn con nít Hippi bài chòi. Chúng nói năng bình thường và cười toe toét. Từ hôm chánh thức bị bắt, cho tới không biết bao nhiêu ngày đêm, Điệp bị chờ đi nhiều trại giam.

Nhà giam Lê Văn Duyệt, cả bọn nhìn thấy một dây nhà ngói cũ, dưới những tàn cây rậm. Nhưng người ta không cho ở cả dây cho bọn tù thoảng mát, mà theo nguyên tắc hay là cái gì khác, cá bọn lại bị nhét chung vào một cái hộp cá mòi.

Trại Lê Văn Duyệt có cánh cổng lớn. Còn khi vào trong đó không có cánh cổng thứ hai. Nó là một thành

phố thu nhỏ làm nên hệ thống nhà tù khó chịu nhất.
Sau nhiều người khác rồi cũng tới Điệp.

Vào một đêm gió đùa với những chiếc lá rơi trên
mái ngói cũ. Người ta tới gọi:

- Trần Điệp.
- Trần Điệp dậy, đi ăn điểm tâm.

Mỗi sáng các vua bếp, với chiếc dùi cui cao su khá mềm, nhưng cái lõi trong vỏ bọc nó là ống sắt. Các cú đập khó làm chảy máu, vì nó có máu bầm lại, ở bên trong thân thể kè bị mời đi ăn điểm tâm. Điệp đi theo ánh đèn pin, với hai tay bị còng. Đi khá xa, trên con đường trải nhựa cẩn thận, trồng những luống hoa cắt tỉa đâu vào đó, “người bạn bè mà cũng... chu đáo quá”, vừa bước Điệp vừa nghĩ thèm “tỉ mỉ, trật tự thật, người ta cắt tỉa mọi thứ kể cả mạng người”, đi vòng một cua, mới tới quán ăn. Quán là một nhà đá đen xì lì, không bán món gì ngon, chỉ cho ngồi túm chân lên một viên gạch, không được nhúc nhích, không công như là đạo sĩ môn Yoga. Cho nhịn đói suốt buổi, rồi một đám quạ đen bay ào tới, chui chít hỏi không cho nghỉ:

- Mày là ai. Tên gì. Nghe lời ai xúi giục. Người nào chỉ huy mày. Cấp bậc của mày. Cấp bậc của nó. Chức vụ gì trong quân đội. Bình chủng gì. Đóng quân ở đâu. Số máu gì. Số thé bài... nói nói nói.

- Nói.

- Nói
- Nói.

Tiếng hót cứ vang vang trong sọ não suốt nhiều ngày sau. Cá bơn lai bị chờ đợi. Bốt Hàng Keo, quả là có khá nhiều cây me keo, nơi này cũng như nơi khác, phung phí kẽm gai, tiết kiệm cửa, một nhà giam hầu như không tìm ra cánh cửa thứ hai. Bốt Bà Hòa lại có mặt tiền sát bên đường phố. Gần như là biệt thự khá nhiều phòng nhỏ, có hầm giam tù, lại chỉ có một cửa hầm, toàn bộ dưới kia kín bưng.

Điệp vẫn khéo giữ được chiếc máy ảnh trong bụng, dưới chiếc áo sơ-mi nhau nát màu cháo lòng và máu. Cũng có lúc nhờ các bạn tù trao tay giữ giùm. Một hai tấm ảnh chụp ngay trong phòng giam, rất thật.

Hầu hết bọn tù, và Điệp có phân biệt gì, đói rá ruột, bệnh kiết lỵ hành hạ, ghẻ lở, tù túng làm cho chân tay lè liệt. Ngày đêm người ta cứ hỏi, còn Điệp thì cứ khai chán chê, rằng mình là thợ chụp hình du lịch dạo, trước nhà hát chuông cu. Tuy nhiên, phép lạ là, họ không hỏi chiếc máy ảnh ở đâu. Một người cai nói:

- Mày là nhà báo thì đừng hòng ra.

Trên đường tới Tổng Nha Cảnh Sát Quốc Gia, cả bọn bị nhét đầy trên chiếc xe buýt không ghế. Khách trên xe không chỉ ở một nhà, mà nhiều khách nơi khác hay phòng giam khác. Ngồi xổm cạnh Điệp là

một thằng Choi Choi. Nó trông như con nít, lúc nào cũng có chuyện nói. Choi Choi cứ nhòm người lên, cố nhìn ra ngoài khung cửa xe buýt.

Điệp cũng nhìn. Khá lâu mới thấy đường phố, và một ít bầu trời. Đường phố thoảng lướt qua. Điệp thấy khung cảnh xôn xao, người đi lại, chạy xe trên phố với vàng lăng xăng. Đã xảy ra nhiều cuộc đảo chánh, chính lý này nọ, của phe quân sự. Nhưng biểu tình thì chưa dứt, người ta đang đòi chánh phủ vài điều về dân sinh, và quyền tự do báo chí.

Trên chiếc xe buýt chật cứng như hộp cá mòi, cá bơn tù thằng nào cũng lo lắng. Phần nhiều là thanh niên cỡ tuổi Điệp, một vài thằng không đoán được tuổi. Chắc là còn nhỏ rồi, nhưng mặt mày nhăn nhó như ông già. Trong số những ông già này có thằng Choi Choi. Vì nó cứ nhoi lên khung cửa xe, nóng lòng nồng ruột không yên, hình như nó mong gặp một người thân nào đó, duyên may đang ở ngoài đường.

Ba của thằng Choi Choi đẹp xích lô. Nó nói với Điệp nhà nó nghèo, chỉ có Ba, nó không biết mặt Má nó. Ở Tống Nha người ta không bỏ những chú dế con trong hộp. Hàng trăm thằng ngồi suốt tuần ngoài nắng vào ban ngày và sương lạnh khi đêm về. Ngồi hoài trong vòng kẽm gai chằng chịt.

Hàng trăm cái miệng khát nước và cái bụng đói meo. Trưa chỉ được nhai chút cơm nguội với cái chua

hay giá xào nước lạnh, tức là giá luộc. Xót ruột ứa nước mắt, một nửa chén nước phông tên màu vàng vàng gi sét, có vị làn lạt.

Một buổi người ta gọi loa kêu một số tên. Có tên Choi Choi, thì ra nó tên là Choi thật. Thằng bạn mới của Địệp từ hôm trên xe buýt cho tới lúc xuống ngồi trên cái sân xi-măng này, nó vẫn ngồi cạnh Địệp. Choi Choi tội nghiệp “kên sì po” lù lù đi vào một căn phòng. Người ta bỏ nó vào thùng phuy sát ngập nước và cẩn thận đậy nắp lại. Sau đó thì cứ đánh những thanh sắt hay gỗ bên ngoài chiếc thùng. Gọi là đánh thử nghiệm xem kết quả “trên thân thể con người ra sao” chứ không phải hiềm thù gì thằng Choi. Khi thằng nhóc đi ra, mũi và mắt nó chảy ròng ròng những giọt máu.

Sáng hôm sau, khi nắng vừa rát mặt, chiếc xe Jeep lùn từ cổng chạy thẳng tới gần vòng kẽm gai. Hàng trăm thằng nhóc, người ngợm ốm đói tong teo, quần áo nhau nát, lốm còm bò dậy nhìn nhìn. Một ông ke gì người cũng lùn, dĩ nhiên là tươm tất hơn bọn tù, hơi khó khăn khi leo từ xe xuống đất. Ông mặc bộ đồ rắn ri, màu đất sét của cảnh sát dã chiến, ve áo đính một sao. Choi Choi ngồi bệt dưới nền xi-măng, giờ mới biết đó là sân đánh banh tennis. Nó cứ ngược mặt lên trời cho khói chảy máu mũi.

Ông Tướng cảnh sát cầm cái loa pin. Nói vài câu đầu không có tiếng, lọt thỏm vài câu sau:

- ... Mấy em mấy cháu còn nhỏ, trẻ người non dạ.

Thằng Choi Choi ngồi sau lưng Địệp vắng tục:

- Trẻ người non dạ cái con c...

Địệp và mấy thằng ngồi xung quanh không nín
được cười. Ông Tướng lùn nói trong loa pin:

- Do vậy và vì vậy, cho nên mấy em cháu nghe
người ta xúi giục xuống đường. Choi đá chơi gạch
tùm bậy tùm bạ. Làm bị thương nhiều binh sĩ của
chánh phủ. Nay bị lính bắt về, chắc ở nhà cha mẹ
ông bà cũng lo.

Choi Choi vẫn ngừa mắt nhìn trời:

- Từ tế quá, vợ đẻ ra cái him không. Không có một
con c. làm thuốc.

Ông Tướng ngó qua một ông khác. Đứng kế bên,
ông ngoại này bận áo nâu già, mang kính mát gọng
vàng. Coi cái mặt cái tướng không dịu dàng dễ thương
như thầy chùa thiêng. Nhưng cũng cạo đầu trọc như Lỗ
Trí Thâm ăn thịt chó. Người ta cạo đầu coi hiền hậu
như mì. Ông này cạo đầu coi giống ăn cướp. Tướng
cảnh sát nói tiếp:

- Thôi thì em cháu nào đạo Phật, xin mời ngồi xích
ra một bên. Em cháu nào đạo Chúa cũng xin ngồi qua
một bên.

Các thanh niên chứng chắc thì bị giải đi đâu mất.
Chỉ còn lại một lũ du thủ du thực đá cá lán dưa. Không

biết phải ngồi đâu coi cho được. Điệp nghĩ rằng người ta phân loại như vậy thì có thể ngồi bên phía ông Phật, hình như có nhiều hy vọng sẽ được phỏng thích. Vì ông thầy chùa là phen phung của ông Tướng cảnh sát. Nhưng cái bọn này lộn xộn, đưa ngồi bên Phật đưa tranh ngồi bên Chúa rộn ràng. Điệp vẫn ngồi tại chỗ của mình.

Thằng Choi Choi sau lưng Điệp cũng yếu quá rồi. Cho nên nó mới chịu nằm yên, cái miệng vẫn mạnh giỏi, nó lầm bầm chửi tục, gái đi nghe còn phải mặc cờ. Một lúc sau rài rác mấy thằng chọn Chúa... được nhốt lại. Còn mấy trụ theo ông Phật thì chuẩn bị lành lại giấy tờ, nếu có và hình như thả ra.

Ông Tướng cảnh sát nhìn thấy Điệp cứ ngồi yên. Bỗng nhiên ông ta đi tới gần cái vòng kẽm gai. Ông Tướng hỏi, nhưng không nói vào loa:

- Em kia... à hai em kia tới gần đây.

Điệp đứng lên đi tới một chút, dưới chân Điệp, ngoài sau là thằng Choi Choi, làm như nó biểu tình nằm. Viên tướng hỏi Điệp:

- Em đạo gì?

Điệp hoàn toàn không có đạo. Cứng lẹ, vì vậy mà Điệp nói:

- Dạ thừa ông con có đạo thờ ông bà. Thấy chuyện gì đúng với lương tâm là đạo.

Câu sau không phải của Điệp mà của ông Tư Éch

thường nói. Ông Tướng sa sầm nét mặt. Nhưng bỗng nhiên ông ta cười lớn.

- Ông bạn nhỏ mình làm nghề gì.

- Dạ con chụp hình dạo. Thằng này là em con.

Điệp lôi ngay cái máy ảnh Pentax, trong ngực áo đầy mồ hôi ra khoe. Ông Tướng khôi hài:

- Chụp cho tôi một pô được không thợ chụp hình dạo.

Điệp bấm cực nhanh một pô ảnh. Lúc nào Điệp cũng lên nòng một viên đạn. Ảnh không chỉ có ông Tướng mà còn một đám thanh niên lem luốc, ngoài sau ông ta. Viên Tướng hình như chợt hiểu ra chuyện gì.

Nhưng rồi ông ta lắc đầu cười. Một lúc sau Điệp với thằng Choi Choi bài chòi đi trong hàng mây ông Phật con được phóng thích. Con đường từ cổng Tổng Nha Cảnh Sát bên này, qua tới quán bán báo bên kia không xa, nhưng xe cộ hai chiều qua lại như mắc cửi.

Nhất Nhật Tại Tù Thiên Thủ Tại Ngoại. Không thể nói khác, và cũng chưa có câu nào thay thế được. Cảnh sát mà thả là mừng hết lớn. Điệp dùi thằng Choi Choi qua tới bên kia đường. Thôi thì về đi mà. Tự nhiên nó quay lại chửi lớn:

- Đ.M tụi bây... nhớ mặt tao nha. Tụi bây xuống tới chỗ chợ cà Cầu Ông Lãnh là chết mẹ với tao.

Một toán cảnh sát xông ra, chạy băng qua đường, níu áo nám đầu thằng Choi Choi. Kéo nó về bên kia

đường, lôi vào cổng. Chuyện bất ngờ tới nỗi Điệp phải trách mình sao không cứu bạn. Choi Choi bị kéo tuột cà quần, vô lại trong Tổng Nha. Điệp lùi khá sâu vào sập báo, phóng viên tác nghiệp mà nước mắt lung tròng.

Điệp cẩn thận chụp bức ảnh. Cảnh sát lôi một tù nhân khốn khổ vào trong cái cổng. Có lẽ người ta lại bỏ nó vô cái thùng phuy. Lần này không lấy dùi cui khó ngoài thùng mà chôn nó cùng chiếc thùng cho tiện. Điệp không bao giờ còn gặp lại thằng bạn bài chòi Choi Choi của mình. Dù sao trong Điệp, cũng vẫn nhớ con người nhó bé đó, trong hoàn cảnh thất thế khó khăn, mà sinh mạng như chỉ treo chuông. Choi Choi cũng là người hùng, hay là một anh hùng.

Điệp lội bộ về khu rạp Quốc Thanh. Luồn vô hẻm Sáu Lèo, chui qua đường Bùi Viện. Từ đó về đường Phạm Ngũ Lão, khu nhà in và các tòa soạn nhật báo. Điệp hỏi ông thấy cò bạn của ông Tư Éch họa sĩ tranh khắc gỗ, có thấy Phạm Chi đâu không. Ông già với bàn tay nhiễm chì, chỉ chỏ nhà thơ phóng viên ảnh Phạm Chi hay ngồi.

Quán cà phê trước hẻm, có vài ký giả viết bài. Phạm Chi ngồi bên cạnh một họa sĩ tranh hí họa khác, anh chàng này có hàm râu màu rượu thuốc, và cái ống đốt trên môi luôn nhả khói. Cả hai đang nhìn các xe cảnh sát dừng lại ở đầu hẻm. Cảnh sát áo trắng túa vào trong

một tòa soạn, ôm ra các chồng báo mới in nhúng mực
tím tím lem luốc.

Điệp mở hộp phim, trao cho Phạm Chi cuốn phim
mà những ngày vừa qua mình đã chụp. Rồi Điệp tìm
đường về khu Ngã Bảy. Trên đường về xóm nhà Ngọc
Hoàng, mù mịt khói là khói, ngoài đường đang diễn
ra một cuộc biểu tình lớn. Người ta chạy tới, liêng
đá vào xe cảnh sát, trong khói cay và dùi cui.

x
x x

Điệp ở lại trong nhà Ngọc Hoàng làm vú nuôi, nấu
sữa cho hai đứa con của anh chị ăn. Một hôm, khi ra
ngồi trên cái thang gỗ bắt chung lên gác hai nhà, Điệp
trông thấy bên vách, có một nồi cơm kỳ lạ, nồi bắc
lên ông lò, nhưng cơm cũ lạnh tanh nổi meo. Nhưng
rồi từ trong cánh cửa căn gác thứ hai đó, một người
đàn ông trung niên, râu tóc, gầy gò, như một đạo sĩ,
lần dò bước ra.

Ông moi phần cơm meo mốc bỏ đi, rồi nhai ngon
lành thú cơm thiu dưới đáy nồi. Đó là một nhà thơ
nổi tiếng điên, ông ngủ với sách. Còn chữ Tây chữ
Tàu thì ghi thì viết trên ván, trên vách. Không đâu là
thiếu chữ lắn chữ.

Rồi, một hôm, trung niên thi sĩ nhìn Điệp. Ông ta
trao cho Điệp một cuốn sách về Nhiếp Ánh, trong
sách chỉ dạy về Thời Chụp, Ánh Sáng, cách chụp nhanh

trong điều kiện bối cảnh diễn ra nhanh, và thiếu sáng v.v... Sách in kèm những bức ảnh báo chí đã được các giải thưởng quốc tế.

Số vốn lớn đó Điện thuộc nằm lòng. Cộng chung với kinh nghiệm riêng. Những sự kiện hiếm thấy, lại hay đến với Điện, số phận Điện lại gần các sự kiện đó. Điện vẫn kín đáo chụp ảnh, cung cấp ảnh cho Phạm Chi, thuận tiện biết bao. Vào một buổi tối, nhìn xuống thang Điện trông thấy Phạm Chi. Trung niên thi sĩ không phải là người quá xa lạ với nghề báo, và xuất bản. Điện trao các cuộn phim cho Phạm Chi, mỗi khi anh tới thăm trung niên thi sĩ.

x
x x

Thanh Y Dạ Khách phải đi qua rất nhiều căn phòng nhỏ giống nhau. Rất giống nhau từ cái bàn, cánh cửa. Cùng với nhiều, rất nhiều người đứng bên bức tường xám, nhìn cánh quạt trần lười biếng xoay nhẹ. Hay là họ ngồi im lặng chờ đợi các viên chức, hầu như lúc nào cũng cầm cúi nhìn những tờ giấy.

Tiếng máy đánh chữ lặp cộp buôn hiu trong căn phòng nào đó. Một căn phòng khác cũng vang lên đều chi tiếng máy đánh chữ, nhưng nhanh hơn. Thanh Y Dạ Khách đi ngay vô căn phòng đó. Anh ta lật tìm, cúi nhìn tờ giấy phép gia hạn của mình trong tập hồ

sơ trình ký. Đưa tờ giấy cho cô gái ngồi sau cái máy chữ to đúng. Cô gái già cầm tờ giấy gài vào máy, ngồi nhìn thính, nhìn các thanh phím:

- Bỏ dấu nặng của chữ công. Bỏ chữ vien. Lấy nguyên chữ tac. Trung tá nói như vậy.

- Nhưng mà...

- Không nhưng không nhị.

Cô gái đánh máy cực nhanh. Gần như chỉ ngước nhìn Dạ Khách mà không hề nhìn vào chiếc máy chữ hay là ngón tay của mình.

Thanh Y Dạ Khách cầm tờ giấy trên tay. Anh ta vừa bước vừa đọc hàng chữ Công Tác Báo Chí vừa đi xộc tới, mắt vẫn dán vào tờ giấy, không cần nhìn đường. Bay... cho tới cuối dây tường như một con doi, Dạ Khách kịp dừng lại, mũi đã sát cánh cửa gỗ dây.

Không chờ ai cũng không gó cửa, chính Dạ Khách tự mở cửa cho mình bước vào trong. Anh ta để nhẹ tờ giấy trên bàn. Người đàn ông có khuôn mặt không khác gì bà già nhai trầu, ngược nhìn anh ta, rồi nhìn về chiếc ghế trống, đặt cạnh chiếc tủ sắt nhiều hộc. Dạ Khách kiểu cách chạm gót, quay người đi về phía cái ghế cũ.

“Phóng viên” nhà nước Người Áo Xanh Đi Đêm, đang ngồi trong dinh hành chánh quận 5. Nhìn từ ngoài, nó là tòa nhà cũ kỹ khá đồ sộ, lại giống rạp chiếu phim tinh lẻ. Các vách toàn một màu xám buồn

hiu, rất nhiều ngõ quanh co, nhiều phòng và cửa, kiểu định thư thời Pháp thuộc.

Ông quận trưởng quận 5 ngồi sụp sau chiếc bàn. Tuy bàn khá thấp nhưng chỉ thấy ông ta có nửa người. Cái dễ nhìn thấy nhất không phải ông mà là chiếc điện thoại cổ lỗ. Loại thò ngón tay vào các ô quay số. Cái bàn và hộp điện thoại, có lẽ ở đây từ thời nào thời nao. Cũng như những chiếc bàn và điện thoại mà Dạ Khách chán chường trông thấy nó, khi anh ta đi ngang các văn phòng. Hình thức công chức thời kỳ còn vương lại của kiếp nô lệ thuộc địa. Sự trì trệ về hành chánh nơi này nơi khác. Các vương mạc về thủ tục. Có thể hình dung tới cảnh tình của một con rùa không chịu bò. Viên quận trưởng nói vào ống điện thoại:

- Vạn sự chỉ ư tiền.

Ông ta không cố gắng nhắc người khỏi chiếc ghế. Chỉ với tay thả ống điện thoại trên cái giá của nó. Làm cho nó vang lên một tiếng “keng” như tiếng chuông xe đạp. Rồi ông ta ngồi yên nhìn tờ giấy trên bàn, nhìn một lúc ông ta mới thò tay lên nắp túi, cầm cây viết máy Paker vỏ vàng, ký bên dưới tờ giấy:

- Chút nữa qua phòng bà “con gái già” đóng mộc.

Trung tá quận trưởng lè mé nói. Thanh Y Dạ Khách mim cười, ông quận trưởng cũng “bà già” không thua bà thư ký đánh máy phòng bên. Mỗi mép ông ta không

khác bà già nhai trầu, khi kèm nhèm ngược lên nhìn Dạ Khách.

Ông quận trưởng có tất cả bốn bông mai bạc và hai thanh đé đã ngà màu sậm. Ông quận trưởng khu “tự trị” vốn phải bỏ thăm cao mới từ nơi biên ái mịt mù xa, biệt phái về trấn nhậm nơi ăn nên làm ra này. Lấy vốn và kiểm lời do hối lộ công khai. Chỉ trong vòng vài ba năm vội vã thu vé, rồi còn phải nhanh chóng rút lui, về nơi quận huyện có ăn khác, nhường vú sữa béo bở này, cho một em bé mụ mẫm nào đó khó biết.

Chợ Lớn – Thủ phủ của các tay tư sản giàu sụ người Hoa, chán rết từ Hồng Kông, Đài Loan và cả Ma Cao, tập trung trong các dãy phố trệt cũ kỹ, vùng đèn Năm ngọn, khu La Kai, hay là sân sau nhà hàng Đại La Thiên, Đồng Khánh, Ngọc Lan Đình.

Tối hôm qua, lúc quận trưởng thanh sát các sòng bài xập xám trong những phòng ăn đặc biệt “có vách ngăn” của nhà hàng Đồng Khánh thì ông Tướng Không Quân đã gảy chuyện ở Cảnh Quạt Cối Xay Mùa Đỏ.

Nhà hàng Pháp này suýt chút lọt ra vùng Sài Gòn. Khổ là nó còn nằm trong vòng quận 5. Của khu tự trị. Ông quận trưởng không có mặt tại Moulin Rouge với lý do tế nhị. Chính vì trước đây, và cả bây giờ ông với bà Phương không lạ gì với nhau. Bà đã lót cho ông không ít, khi làm tờ giấy phép khiêu vũ.

Mà khiêu vũ thì đang bị hạn chế. Vì nó vi phạm thuần phong mỹ tục. Lại nữa, nhà hàng khiêu vũ bao giờ cũng kéo theo các tệ nạn mải đàm ma túy. Trung tá la làng với bà Phương:

- Mở cửa vũ trường trong địa bàn, coi như là cái vòng để tội thắt cổ tự tử. Bà biết mà, ông Vitaly Satre chồng bà cũng rõ. Hiện nay sắc luật mới đặt nó ngoài vòng pháp luật. Còn heroin là hàng đại quốc cấm. Buồn bán cái thứ đó người ta gọi là buôn lậu trái phép.

Còn có thứ buôn lậu phải phép, và nhện của đút lót phải đạo. Trước khi nhện mòn tiền của bà Phương, ông Thận quận trưởng quận 5 đã đánh tiếng rất mạnh mẽ. Về chuyện giữ gìn an toàn cho quận 5, không mang tiếng tham nhũng, như là nhiệm vụ tối thượng của ông. Nhưng còn chuyện diễn ra đêm hôm qua. Ông Thọ rút súng bắn mấy con khi đột của Tướng Râu Kém thì quá lớn. Thanh Y Dạ Khách nói:

- Ông Thọ.
- Xêda. Tùy viên quán sự của tướng V.
- Nguyên tùy viên quán sự.
- Xêda. Nguyên dân Tây nhà ở quận 3 Paris, bà con với “bé” Phương. Rồi sao. Chán rết với ông Vitaly Paul Satre, chồng Tây của “bé” Phương.

Thanh Y Dạ Khách:

- Tối hôm qua. Ông Tướng vào nhà tay chủ hăng keo.

Ông Thận:

- Thằng cha “chú hăng keo” này đang bị cành sát bài trừ ma túy của Tổng Nha giữ chặt.
- Sau đó ông Tướng chạy ngang Cánh Quạt Đỏ.
- Nhưng khổ là ông ta ghé lại. Nội vụ ra sao.
- Thằng “khi đột” Lino Ventura chui đầu vô. Đứng đúng chỗ cầu thang vào bếp. Ngáng chân em Bắc người yêu của ông Thọ. Ông ta bắn nó. Nó chạy ngã chuí vào bar rượu.

Quận trưởng vẫn không nhắc người ra khỏi chiếc ghế. Cũng mặc cho tiếng điện thoại réo:

- Nó chết chưa. Cái thằng Lino Ventura con khi gió đó.
- Chưa. Thằng này còn may. Viên đạn chỉ vào chỗ mộng mơ bên hông nó.
- Không phải nó tự làm. Thằng này có cung nô bộc. Biểu đánh ai nó đánh đó. Biểu bắn ai nó bắn liền. Nó... ngáng chân. Ngáng là cái gì.
- Quẹt.
- À thì nói quẹt cho dễ. Nó quẹt chân con nhở bồ của tay Thọ là có kịch bản, có đạo diễn hẳn hòi.

Thận hỏi Thanh Y Dạ Khách cho có lệ. Chỉ sau đó ông ta mới nhón người lên khỏi chiếc bàn. Đó là một người khác hẳn, cao kều, dị tướng, hình như xương sống bằng nhựa dẻo. Tuy nhiên gương mặt của ông

ta vẫn không khác “bà già nhai trầu”, hai mép hòn sâu nếp nhăn phiền muộn. Nó có màu ửng đỏ của con sót kinh niên:

- Kiếm tiền khó lăm. Vạn sự chỉ ư tiền. Tiền Tình Tù Tội. Tây Corse còn ở lại Việt Nam sau khi người Pháp về nước. Là một chuyện. Những tay buôn thuốc phiện dân đảo Corse có bồ nghệ này và cái vùng tiêu thụ béo bở là Hòn Ngọc Viễn Đông này cho cam.

Ông Thận nói về những chuyến hàng của ông Vitaly Satre tay phi công dân dụng. Hàng vào Tân Sơn Nhất đã bị lộ. Tướng Không Quân và bộ sậu của ông không thích người ta có lợi thế trên sân nhà của mình. Lino Ventura thật ra chỉ là cái cớ để làm sập tiệm nhà hàng Cánh Quạt Cối Xay Đó của nhóm Tây Corse.

Chuyện khác thì ông ta không nói với Dạ Khách. Trong ánh mắt của ông Thận, anh ta chỉ được việc khi dùng sai bảo kiếm gái cho các vị khách mời của Thận. Còn lại, Dạ Khách có thể đỡ đòn về báo chí cho ông ta. Chính vì vậy mà Thận ký giấy **Công Tác Viên Về Báo Chí** bảo chứng cho Dạ Khách mang mác lấy tin cho Cuộc Cảnh sát quận 5.

Công Tác Viên thì khác hơn Công Tác Báo Chí. Như tay Dạ Khách lém linh thừa nước đục thả câu về chữ nghĩa và danh xưng. Khác hơn cái nhìn của Thận, của đáng tội, việc làm này của Dạ Khách nhằm tìm một vỏ bọc hợp pháp. Ai cũng lờ mờ biết anh ta trốn quân

dịch. Nhân thân báp bệnh của Dạ Khách càng thảm thương. Về cảnh cảnh sát thì anh ta lại là một... đặc vụ có nhiệm kỳ bất khả biết.

Điện thoại trên bàn lại réo. Ông Thận nhìn nó một lúc. Ông ta ngâm điếu thuốc lá nhưng không châm lửa. Thận đang kiêng thuốc. Tiếng nói của ông ta khò khè trầm xuống như tiếng cò cua của cày đại hồ cầm. Thận ngồi đầu điếu thuốc Caramen. Ông ta cứ nhìn cái điện thoại, rồi bất ngờ nhác ông nghe lên:

- Thận. Quận trưởng quận 5.

Tiếng lèo nhèo bên kia. Thận che ống nghe nhìn Dạ Khách, nói khá lớn:

- Ban Bài Trù Ma Túy Tống Nha. Tui này hỏi tờ khai gia đình của ông chủ hàng keo.

Ông ta bỏ tay ra khỏi ống nghe:

- Alô tôi vẫn nghe đây. Cảnh sát cần gì ở tôi. Tôi chỉ là viên chức biệt phái quân sự. Việc của cảnh sát các anh. Thật tình tôi không dám mà cũng không thích lụy vào.

Chủ hàng đồ nhựa người Hoa kiêm thêm việc buôn bán ma túy cho một chủ cà người Ma Cao. Những chuyến hàng trót lọt cho tới khi lòng tham đã khiến ông ta cất giấu một số thuốc phiện “đáng kể” ngoài cái đảo nhỏ thuộc vùng biển tỉnh Rạch Giá.

Ban Bài Trù Ma Túy thuộc Tống Nha vào cuộc. Truy tìm ra tay chủ hàng đồ nhựa. Nhưng khi tới Rạch Sỏi,

cách Rạch Giá khoảng chục cây số, Cảnh Sát Sài Gòn gấp phải sự kháng cự quyết liệt bằng súng của vài sĩ quan hải quân.

Chính họ chiếm số thuốc phiện cất giấu. Cuối cùng người chủ hàng đồ nhựa bị giải về Sài Gòn. Ban Bài Trù Ma Túy cho rằng bị can người Hoa cư ngụ ở quận 5 trong vòng... tự trị của Thận. Cách hỏi xách mé của cảnh sát làm cho Thận nổi dóa. Từ rất lâu lính thường không thích quân cảnh. Cảnh sát khó thuận thảo với quân nhàn. Còn người dân thường thì sợ tất.

Thanh Y Dạ Khách rời khỏi dinh quận 5. Anh ta đi qua con đường nhỏ. Nơi đậu chiếc xe hơi lùn tịt và vิú của mình. Thận không hiểu Dạ Khách chút nào. Phóng viên Thanh Y hiểu rằng về phía cảnh sát Tổng Nha, có chiêu nghi ngờ ông quận trưởng đang có miếng ngon trong vụ tay chủ hàng keo. Không đợi gì lèng phéng vào vụ này. Dạ Khách phớt lờ đánh bài chuồn thảng.

Nhưng cả Dạ Khách lẫn Thận đều không biết hơn Điệp. Trước ngày Cảnh Quạt Đỏ diễn ra kịch bản Lino Ventura. Một buổi sáng tình cờ Điệp nghe được câu chuyện của bà Phương với anh chàng... Ngọc Hoàng, vốn là bà con xa với bà Phương. Cả hai xuất thân từ xứ sương mù Đà Lạt. Trong câu chuyện đó hai người nhắc tới Điệp khá nhiều lần. Nghe đâu có cá tên một người khác tên là Hai Dương.

x
x x

Buổi tối hôm đó, sau khi nhìn thấy rõ ràng chính xác Đại tướng không cười. Ngọc Hoàng vội vàng tìm Điệp. Không nói không rằng anh ta đeo chéo qua vai Điệp chiếc túi du lịch có chiếc máy ảnh và hộp cơm gà chiên.

Trước khi đi lạc vào khu vực đáo chánh, Điệp đi tới con đường mà đằng trước là chiếc xe tuần cảnh. Vì không biết phải đi đâu bây giờ, anh chàng khiêm tốn và thật thà tên là Điệp đã nghĩ “trong bụng” rằng mình phải tới phòng trà Con Ông Chúa. Hộp cơm thì đã đành, nhưng cái máy chụp hình đáng giá một giá tài nho nhỏ, thì phải trả lại cho Ngọc Hoàng.

Điệp lội bộ tới trung tâm thành phố. Tất nhiên cũng phải né vài con đường có xe tuần cảnh. Cuối cùng Điệp chui vào hành lang Eden, nơi người ta gởi xe gần máy. Từ đó Điệp lẩn ra cửa leo lên tầng hai Con Ông Chúa. Điệp thấy Chí Đầu Bò đứng trước cửa. Anh ta có biết gì chuyện ông Tướng cười hay không cười. Còn tối nay Điệp nào có buổi diễn cho Con Ông Chúa. Anh ta không cần biết, anh chàng Chí này chỉ trong Hương “ngu” cõi chiếc xe Honda cùi tới, lật đật dựng xe và leo lên các bậc thang. Như bây giờ anh ta nhìn Điệp leo lên tầng hai. Ở cái kính soi mặt đặt trên tường, giữa đường lên đó, Điệp nhá

thấy khuôn mặt hốc hác “bất hợp pháp” của mình in rõ trong kính.

Không có Ngọc Hoàng trong Con Ông. Hương “ngu” ngồi với ai đó như là một người Phi. Cá hai và một người nào khác cùng ngồi trên cái băng dài, trong cái ngách dành cho ca sĩ. Dù sao Tài “trắng” cũng có lý khi chọn cái đăng ten cho mình là cái miệng. Cùng với chuyện làm ăn riêng của Hương, cô nàng bán ma túy lẻ cho các con nghiện, bọn Hippi nhà giàu bên trong Sài Gòn và cả bọn Hippi bài chòi nhà nghèo bên kia khu Cầu Ông Lãnh, Cầu Muối và tận đường Tôn Đản, khu vực bến cảng đèn bên kia nhà máy thuốc lá Khánh Hội.

Câu chuyện Điệp chứng kiến tối hôm đó có liên quan tới số thuốc phiện mà tay cảnh sát Hoàng, ban bài trừ ma túy Tổng Nha, ông kẹ đối thủ của Thận đang truy tìm. Một chút ít của đảng tội đó ở ngay trong cái bóp to, thường ngày thì đầy son phấn và lông nhèo già của Hương “ngu”.

Nửa tiếng trước, Hương vòng vèo trên chiếc Honda Dam trong Chợ Lớn. Hương tới trước cửa Cảnh Quạt Đỏ gởi xe cho... ông Mười “Bố Già” rồi lạch bạch nhảy lên các bậc thang. Qua cánh cửa vào bếp, Hương lại nhảy lên tận phòng hóa trang. Chỉ có việc đưa cho Oanh và Uyên bốn cặp lông nhèo già.

Cô nàng lại leo lên tầng bốn nhà hàng Đồng Khánh.

Khi xuống bằng thang máy Hương nhìn chiếc đồng hồ nhỏ trên cổ tay. Việc nhảy lên Đồng Khánh làm bộ tìm tay vũ sư педe chỉ là cú lừa trong tưởng tượng của Hương để “đánh lạc hướng” những cái đuôi. Thật ra mọi chuyện sẽ diễn ra ở Con Ông Chúa và kết thúc trên phòng trà Hòa Bình trước cổng ga xe lửa Sài Gòn.

Trong bóng tối của cái ngách, cạnh toa-lét, mà các ca sĩ hay ngồi chờ tới phiên mình lên sàn khấu, Hương “ngu” bỏ cái bóp to tướng của mình xuống sàn bàn. Và cũng từ đó cô nàng cầm lên một cái bóp cũ cùn màu, không khác cái bóp của mình một chút nào.

Một lúc sau cô nàng đi như chạy xuống cầu thang. Cũng phải nói thật là cô ta có dừng một chút nơi mảnh kính sửa tóc, tô son môi là liếc nhìn xem có cái đuôi hay không. Nhà thám tử kiêm kẻ phạm tội Hương “ngu” nhiều tướng tượng. Lúc nào cũng nghĩ mình bị ai đó theo dõi, kể cả khi vào toa lét. Có một chuyện do chính Hương kể lại:

- È bụi bầy, có ai bị bệnh hoang tưởng như tao không. Lúc nào tao cũng lo cũng sợ. Cũng chạy lạch bạch như con vịt xiêm bị người ta vi bắt làm thịt nấu cà-ri. Tức cười lắm lúc tao vô toa lét bỗng nhiên trong đó và trên cái tường có một người theo dõi tao. Tao thoát chạy ra, chừng chạy một lúc rồi tao mới biết đó là cái bản mặt của tao trong tấm kiếng.

Câu chuyện Hương “ngu” giật nẩy người vì thấy

chính mình trong tấm kiếng, đã trở thành giai thoại. Nó còn nhiều dị bản khác, mặc sức cho người ta châm biếm giới quân sự cầm quyền. Tham ô, buôn lậu, nhát cáy, sợ cả cái bóng của mình. Hương bước từ cầu thang phòng trà Con Ông Chúa, ra đường Nguyễn Huệ, lúc đó cô ta gặp và cười toe với Chí. Hương không bao giờ gởi xe trong hành lang Eden. Người giữ xe cho Hương bao giờ cũng là Chí Lùn. Điệp đi sau Hương còn người đằng sau cả hai là Tài “trắng”.

x
x x

Phòng trà Hòa Bình trước ga xe lửa Sài Gòn. Chính danh là nơi người ta gởi xe gắn máy để vào chợ Bến Thành. Nhưng nó có cái sân nóc bằng không để làm gì. Cho nên người ta che chắn mái tôn dựng cái sân khấu bèo làm phòng trà ca nhạc bình dân.

Hương cũng không gởi xe. Cô nàng chỉ dựng nó vào vách cầu thang tối. Nhảy hai bậc một lên các bậc thang trơn nước. Đường vô phòng trà ở ngõ sau, phải ngang qua cái toa lét tràn ngập, lai láng nước, xông mùi a-mo-niac.

Chiếc xe hơi nhỏ hiệu Volkswagen đèn nhánh của Tài “trắng” theo Hương “ngu” đậu lại dưới cột đèn. Nhưng cái mui xe quái đản đậm ó của nó, và cái bóng tròn lắn của mui xe, có lẽ bị bọn “ken” đang nằm dài dưới lường những chiếc xe tải để ý. Chúng bò tới

chỗ đậu chiếc xe của Tài “trắng” với ý định vót vá. Đây là vùng nhiều bóng tối, một tên “ken” mới vừa bám tay vào khung cửa xe. Tên khác lò mò tới nhìn vào cửa kính xe của Tài. Hai tên “ken” gầy nhom như bộ xương khô. Nhe hàm răng bưa vàng khẽ rên lên, khi thấy mũi súng lục bên kia kính xe... ngược nòng lên nhìn chúng nó.

Từ Con Ông Chúa, Diệp cẩn thận đi bộ qua rạp Rex. Men trong hiên phố khi trời đổ mưa. Đi dài theo đường Lê Lợi. Bất thẩn khi tới khoảng nhà thuốc Nguyễn Văn Cao, thì thấy toàn tuần cảnh kéo nhau chạy vào trú mưa.

Diệp đã thấy phòng trà Hòa Bình. Thấy rõ bùng binh trước chợ Bến Thành. Cơn mưa bất chợt ngưng, chiếc xe tuần cảnh không mui chạy vút đi. Diệp đã lần tới chiếc cầu thang quen thuộc lên sân khấu Hòa Bình – Nhưng phải đi qua toa lét, cạnh nơi hóa trang, mới tới hố sân khấu bên cạnh tay ghita Trò người Phi Luật Tân. Diệp thấy Hương vội vã đi vào toa lét nam. Cũng có nghĩa là đang trên đường xuống cầu thang. Thoáng chốc từ toa lét nam Hương đi nhanh ra. Nhưng không có cái bóp lớn trên tay. Hương có vẻ hốt hoảng. Cô ta dừng lại khi trông thấy Diệp:

- À a Diệp... Diệp.

Điệp:

- Thấy anh Ngọc Hoàng trên đó không?

Điệp hỏi Hương. Hương vừa đi xuống vừa nói nhanh:

- Không.

Xuống tới chân cầu thang Hương nhìn lên nói lớn:

- Hồi nãy thấy ảnh ở bên Con Ông Chúa.

Hồi nãy nào? Lúc đó Điệp trông thấy Hương ngồi với người Phi. Hoàn toàn không thấy Ngọc Hoàng. Bây giờ trong tiếng nhạc xập xinh và mùi nước tiểu nồng nặc, Điệp hắc hơi nhảy thêm vài bước lên hẳn sân phòng trà.

Điệp trông thấy ai như Đức Lác vừa đi ra khỏi toa lét nam. Nó dừng lại chỗ tường, chùi cái lưỡi lê vào vạt áo sô dù. Khuôn mặt xanh tái của trung tá Trực xuất hiện cạnh Đức Lác. Cả ba người cùng lúc nghe tiếng hét lớn, của một cô ca sĩ, khi cô ta từ sân khấu đi tới chỗ cầu thang.

Điệp quay lại nhìn. Dưới sàn toa lét nhợp nhúa nước, một người Phi nửa quỳ nửa ngồi. Bụng úp trên cái bóp lớn của Hương “ngu”. Máu từ bụng tràn xuống những bao bột trắng vương vãi với tiễn. Những đồng đò mới cũ lần lộn.

Nhiều người bị bắt lên chiếc xe tuần Cảnh. Một số bị Cảnh sát mời qua bót Lê Văn Ken. Cái bót bèo nằm cạnh nhà thương Sài Gòn. Khổ thay, trong số khách mời “danh giá” lại có cả Điệp. Hương đã lái chiếc

Honda Dam chạy thẳng trước khi Tài “trắng” bước ra khỏi chiếc xe màu đen.

Trước những con mắt thao láo lò mò của bọn “ken” và gái điếm từ bên kia bùng binh tràn qua. Chúng nhìn xe cứu thương dùng cán khiêng người Phi xuống cầu thang.

Sau đào chánh, Hương “ngu” bị Tài “trắng” cho lính kiểm tục bắt nhốt vào nhà giam Mạc Đinh Chi. Dù cho Hương quen với Cò Xùi, ông ta vẫn giao Hương cho Tài “trắng” hói cung. Một lần nữa hắn bịt mắt giải Hương qua cǎn hǎm trong Sở Thú thẩm tra. Điệp bị mấy tay cảnh sát quèn, chuyên xua đuổi mấy bà bán hàng rong xô Điệp suýt chút té nhào vào cái bàn trực ban. Tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa. Nhưng lẹ chura, mà cũng khắp khởi mừng. Điệp trông thấy Thanh Y Dạ Khách. Ngồi hút thuốc lá trong bao của tay trung úy trưởng chi cuộc cảnh sát, xếp sòng bót Lê Văn Ken...

x
x x

Khuya, trời bỗng nóng bức. Lan ngồi nhìn biển động. Màu trời đen lại và những con sóng xanh lục càng lúc càng vô mạnh. Ngoài khơi có ánh đèn chớp tắt, và phía ghềnh đá trong bờ cảng có ánh đèn chớp tắt. Lối Tì không có trong quán, từ chiều nó đã măc

chiếc áo gió đi mất. Ít khi nó mặc áo, nhất là áo gió, hay áo len.

Lúc đó, Lan nhìn thấy chiếc ca nô nhảy chồm trên đầu ngọn sóng, lướt dài xuống chân sóng, rồi lại trồi lên. Sau cùng chiếc ca nô có tín hiệu đèn tấp vào bãi. Trên bãi cũng có ánh đèn pin chớp trả lời. Trong bóng tối nhờ nhờ Lan thấy ai như là Lôi Ti chạy xuống bờ cát, phụ kéo chiếc ca nô vào ghềnh đá.

Sáng chị Hai không có trong quán, còn Lôi Ti ngủ vùi vì say. Trời vẫn nhiều mây đen, mặt trời ở sau những đám mây lớn nặng. Các con sóng bạc dâng cao từ ngoài xa, tiến vào đánh ào làm nổ những bọt nước trắng lên ghềnh đá.

Bãi cát bị sóng tràn vào, khi nào sóng lùi ra xa nó cuốn theo nhiều thứ. Nhưng để lại một đàn ông to tướng nằm tuềnh toàng trên cát. Người phát hiện cái xác là ông già bị bệnh nắc cục. Ông già thường đi tìm tiền lẻ, nhiều khi là vàng nhẫn, hay đồng hồ, của khách du lịch làm rơi, hay bỏ quên trên bãi. Ông ta nắc cục quên cả thở, ngã sấp nhìn, lúng túng rồi chạy đi báo cảnh sát.

Cảnh sát kéo tới. Cái xác có vẻ là người phương Tây. Có vẻ, với lý do to cao hơn người bản xứ, nhưng tóc đen. Vì mắt không nháy cho nên mọi người trông rõ nó có màu nâu. Sau cùng thì cảnh sát xác định qua

tờ hộ chiếu trong cái bóp của ông ta. Đó là một người Phi Luật Tân lai Mỹ.

Xác người Phi nằm úp nửa mặt ngập xuống cát. Lúc nào các con sóng cũng vỗ vào mặt ông ta. Cảnh sát tìm dấu vết chung quanh, một hung khí, mẩu thuốc lá, hay là dấu chân. Nhưng biển động, sóng lớn cứ đánh ào vào bờ, rồi lại kéo lui, có thể cát và nước biển vô hình trung xóa sạch. Cát mịn láng không có dấu chân nào. Vài con dã tràng leo lên người ông ta, các con dã tràng không thể nói gì. Nhưng xa hơn, chỗ ghềnh đá, lại có khá nhiều dấu giày định. Đó là nơi Lan thấy chiếc ca nô vào bờ, vì sao cái xác người Phi lại... chạy tới chỗ này. Một cuộc rượt đuổi lúc trời đổ mưa. Mưa mù mịt trên bãi biển, lúc trời sáng sóng lại vỗ bờ.

Sóng biển từ xa cứ lảng xáng rượt đuổi nhau chạy vào bờ. Cứ chạm vào mặt vào người cái xác không hồn như muốn đùa giỡn hoặc đánh thức ông ta dậy. Những con sóng này tan vào bờ. Những con sóng khác lại tới. Người Phi vẫn nằm ngủ. Sóng làm trôi đi những bao nilon, lon bia, lon nước ngọt trống không, làm mái tóc đen của ông ta xõa ra rồi ép sát cái đầu đầy cát. Sóng vẫn cứ muốn đánh thức. Nhưng người đàn ông vẫn nằm im với sợi dây đàn thật mảnh cột thắt sâu và chặt hàn quanh cổ.

Khi người ta tới lật ngửa ông ta lên, người chết chỉ có một tai, tai kia như bị ai cắt mất. Hai mắt với hàng mi cứng mở trừng nhìn trời. Lan đứng trong đám đông với Lôi Ti, tò mò nhìn cái xác. Lôi Ti có vẻ gì nhu đã thấy cái xác sớm hơn. Cho nên nó cứ làm bộ như ngạc nhiên.

Đàn bà có tài cảm nhận cái già của đàn ông nhanh hơn. Lan hình dung Lôi Ti không say và không ngủ vào khuya hôm qua. Vì lúc sớm Lôi Ti nằm trên giường với Lan. Khi Lan chơi một ống heroin hít trực tiếp vào mũi. Chợp mắt Lan còn thấy Lôi Ti, lúc sau hình như nó chồm người dậy khi nghe tiếng máy chiếc ca nô vào bờ. Tuy nhiên chiếc ca nô phải vượt qua ngọn sóng với các tín hiệu báo người trong bờ. Lôi Ti ở trên bãi biển, nó biết người Phi đang nằm... ngủ.

Một trong hai bàn tay của cái xác nắm chặt lại. Vết cắt ngọt bằng sợi dày đan trên cổ rất mảnh. Vết thương đã tuôn hết máu. Vết thương do ngâm trong nước biển nhiều giờ. Hở miệng ra trông rõ sợi dây thép cắt sâu vào xương cổ, không khác ai đó dùng chỉ cắt đòn bánh tét. Còn nói gì thịt và mỡ.

Cho tới khi xe cứu thương của cảnh sát hú còi chạy xuống tận sát bãi biển, trời đã sáng, người ta tò mò kéo nhau tới. Càng lúc càng đông, chung quanh cái xác ngủ. Tất nhiên là xì xầm bàn tán nhiều chuyện. Lan cứ đưa mắt nhìn Lôi Ti.

Cũng sáng nay Lan trông thấy cày đàn ghita vẫn treo trên vách quán. Nhưng không có sợi dây mì. Không phải nó đứt mà có người nào đó tháo hắn ra, đem đi. Hay là chị Hai nhưng chị lấy sợi dây đàn làm gì.

Lời Ti vẫn đứng trong đám đông nhìn cái xác chết. Khác với vẻ còm cõi lúc trước, da nó đen như củ súng, tướng nó vụm vỡ cao to. Lời Ti ra dáng một người đàn ông tuy nó vẫn chưa tới hai mươi tuổi.

Năm đầu chị Hai và Lan, kể cả Lời Ti cùng nhau tới Nha Trang trên chuyến xe lửa tối tàn. Chị Hai vốn là người miền ngoài, nhanh chóng có bạn. Hai chị em ở trong một căn gác thuê cạnh Chợ Đầm. Người Phi chồng Lan vẫn đi về Sài Gòn lấy mối heroin ra Nha Trang, cho Lan bán lẻ. Nhưng sau đó ở ngay Nha Trang cũng có chuyến hàng heroin. Từ biển hay bên kia biên giới Lào, tràn về còn nhiều hơn Sài Gòn. Người ta nói các chuyến hàng của ông Tướng được lính Biệt Cách bảo tiêu.

Thành phố biển nhộn nhịp nhiều sắc lính viễn chinh, lính trắng nội địa. Trường sĩ quan Hải quân, Trung tâm Huấn luyện Đồng Đế. Không thiếu những toán biệt kích từ rừng về phố, náo loạn gảy ra nhiều vụ đánh lắn nhau, lắn tiếng lựu đạn nổ đùng trong các quán bar, ngoài bãi biển và trên đường phố.

Lan đã sống với người Phi như vợ chồng. Nhưng

trong một chuyến đi vào Sài Gòn bỗng nhiên hắn biến mất. Một người Phi buôn lậu biển mất cũng không lạ. Có khi hắn giật được chuyến hàng nào đó buồm về nước. Cũng không thiếu chuyện hắn bị giết chết trong xó nào cũng nên. Lan không khóc cũng không buồn gì chuyện anh ta. Ngày ngày thì liều thuốc Lan hít lại càng tăng.

Chị Hai đi làm móng dạo, trong các xóm em út và quán bar. Không ai biết trước đây chị cũng bán bar và làm việc trong khu du lịch qu่าน, tức là động mãi dâm công khai. Bằng đi một thời gian khá dài từ lúc xuống xe lửa, Lời Tì cũng biến mất. Nó vừa đi vừa chạy trong đám hành khách đổ xuống ga Nha Trang. Nó chỉ dừng lại nhìn Lan một lúc. Rồi đưa tay vẫy Lan. Trên vai Lời Tì vẫn là con bồ câu “chim cát” mắt xanh.

Hai năm sau. Bất thẩn nó trở lại tìm chị Hai với Lan, nó không hắn là thằng nhỏ mà đã 17 tuổi, kém Lan hai tuổi. Dù sao cũng có... đàn ông trong nhà. Hàng ngày Lời Tì cứ nhìn Lan không nói gì. Nhưng lâu dần nó cứ nhìn và nhìn chăm chú. Lan tiếp tục bán những tép heroin do Lời Tì chạy mối khác cung cấp. Hầu như Lời Tì thay thế anh chàng người Phi. Chị Hai cho mướn ghế bố trên bãi biển. Chị làm móng tay, bán bia và luộc những con ghẹ.

Ba năm sau.

Cả nhà thuê một kỵ ốc cạnh biển. Mua hắn nó và

làm quán ăn biển có rượu. Chuyện buôn bán quán nhậu cần phải có đàn ông ngăn chặn những bàn tay sàm sỡ. Lôi Tì đã là một người đàn ông như vậy. Da đen bóng vì nước và gió biển. Gắn như không lúc nào người ta thấy nó mặc áo. Có khi nó ở suốt dưới biển. Như là một người giỏi bơi làm nghề cứu hộ. Cũng không hiếm khi Lôi Tì leo lên một chiếc ca nô của tàu hải quân ngoài xa. Nó ra các đảo nhỏ ngoài khơi, càng lúc nó càng liên kết với hải quân. Lôi Tì không nói gì về chuyện này. Cho tới đêm biển động và xác người Phi được phát hiện.

Lôi Tì vẫn chăm chú nhìn Lan, cho tới khi nó gần 20 tuổi. Khi đó Lan biết chắc rằng thằng cóc cắn này nó yêu mình. Không phải chỉ mới yêu bây giờ. Hay chỉ là cái nhìn chăm chú lúc này, mà ngay khi nó ôm cái giò của nạn nhân nào đó. Nó chạy theo chiếc xe lửa, rồi nhảy thót lên xe, nằm dưới sàn xe với con bồ câu đất "chim cắt".

Bây giờ đàn bồ câu với hàng trăm con bay đầy trên bãi biển. Mỗi chiều chúng bay về đậu trên nóc dây chuồng dài của quán nhậu "Lan & Bồ Câu". Đàn bồ câu đó chính là những hậu duệ của con bồ câu mà Lan trông thấy nó đậu trên thành ghế trên chuyến xe lửa từ ga Hòa Hưng ra tới Nha Trang ngày nào.

Và đôi khi trong khói thuốc, Lan nhớ giấc mơ của mình với con bồ câu bay bay như Điệp tiễn đưa Lan.

Đời kinh khói thuốc và những ào giác, Lan vẫn
vẫn nhớ mang máng những ngày mộng mị nhưng
thật đẹp, trong xóm Cầu Đất giờ thì xa mờ xa.

x
x x

Nửa đêm trong bót Lê Văn Ken, Thanh Y Dạ Khách
cũng thấy Diệp ngồi chung xuồng, với bọn khách mời
không danh giá gì. Toàn là những kẻ ngoài vòng pháp
luật. Trong số đó có vài tên “ken” và... một số gái
điếc. Có cả tên “ken” lúc tối nhìn vào xe của Tài
“tráng”. Nó là một cái gì đó không ra hồn người. Da
xám ngoẹt và nhiều hình xăm sầm sỡ. Những vết châm
của điếu thuốc lá vào cánh tay, và ghê chóc.

Diệp thở dài, cái số con rận. Đã cố thoát bảy giờ
thì ngồi thù lu ở một nơi mà lúc nào, và với ai cũng
đáng ghét nhát: Trụ sở cảnh sát. Lại là cái bót Lê Văn
Ken chuyên đuổi bắt bà con nhà nghèo bán hàng rong.

Diệp nhìn qua ra cửa bót thấy vòng tròn muôn thuở
của cái bùng binh. Đêm hoang lạnh, nhiều chiếc ghế
đá trở thành giường ngủ của bọn người không nhà.
Cuối tầm mắt là chợ Bến Thành trú danh, biểu tượng
chiếc đồng hồ, với hàng số La Mã, hai cây kim sắt,
nhìn khá lâu vẫn không thể thấy di chuyển, quay đi
và nhìn lại. Hai chiếc kim cho biết thời gian đã qua.
Với biến đâu và với biến bao nhiêu chuyện diễn ra
trong đời người.

Thanh Y Dạ Khách không nhìn đâu lâu. Bây giờ anh ta nhìn chăm chú khuôn mặt gà mái của anh chàng trưởng chi cảnh sát Lê Văn Ken. Trung úy cũng nhìn tay nhà báo dóm này như vậy.

Mười ngón tay, trên hai bàn tay, của Thanh Y Dạ Khách, hết hai ngón không toàn vẹn, nó cụt ngắn. Có thể nghĩ rằng anh ta chặt, hoặc tháo bớt vài lóng làm duyên. Móng tay cáu bẩn lớp đất đen, còn gọi là “bit khăn đống” lại thêm bám vàng nhựa thuốc lá.

Như trong một gia đình có nhiều con, Thanh Y thương hai đứa... ngón út hơn. Hai ngón út dài, móng tia tót sạch bong, sơn màu hồng phấn. Ngón út dài cho tới nỗi, các nhạc sĩ chơi piano hay violon có khi cũng phải thèm thuồng.

Thanh Y Dạ Khách vẫn nhìn tay trưởng chi cảnh sát. Mà ông ta cũng vẫn nhìn y. Bàn tay trái của Dạ Khách khum lại rồi vuốt qua lưng bàn tay mặt. Nơi có điếu thuốc lá Lucky tàn cháy đỏ. Điếu thuốc biến mất, ngón trỏ của bàn tay vừa mất điếu thuốc lá chỉ vào mặt trưởng chi cảnh sát. Ông này vẫn lạnh lùng nhìn Dạ Khách. Ngón tay của Người Đì Đêm xoay theo chiều kim đồng hồ. Khi nó ngừng lại thì trưởng chi nhìn thấy khuôn mặt bi kịch của Đíệp sau chấn song cửa sổ.

- Một con nhện sa vào ve áo chú em.

Thanh Y nói với trưởng chi. Ông này nhìn lên áo

mình, đúng là một con nhện vàng đang bò bò:

- Chiều nay, hay ngay bây giờ chú mình có chuyện buồn. Chú mình có biết vừa cho lính bắt một nhân vật VIP của bên khói tình báo quân đội không.

- Tình báo quân đội.

- Thuộc ban 2 phòng 8 Tổng Tham Mưu. Có lẽ chú muốn bên quân đội cho máy bay thả bom CBU lên cái nóc chi cảnh sát bài chòi này phải không. Bên đó đang làm đảo chánh. Cảnh sát chống lệnh sao. Gan trời hay là làm liều.

Ngón tay trỏ của Dạ Khách vẫn chỉ vào Điệp. Trường chi cảnh sát bót Lê Văn Ken – người mà các vū nữ đặt cho cái tên chết được là Trường Chi vì ông ta xấu trai thậm tệ nhưng đổi lại hát nhạc tiền chiến không thua gì... Sĩ Phú. Ông này nhìn Điệp và hỏi:

- Thằng cóc cắn múa rối Pulatino ở Con Ông Chúa mà. VIP cái con buồi gi. Mày hù tao hả Dạ Khách?

Thanh Y Dạ Khách xô ghế đứng lên đi liền tới song cửa sổ. Bên bàn tay mặt của Dạ Khách, lại hiện lên điều thuốc lá. Dạ Khách ra hiệu cho Điệp tới gần mình, bên kia cửa:

- Tờ sự vụ lệnh của Đại tướng đâu?

Điệp nhìn qua vai Dạ Khách, thấy viên trưởng chi cảnh sát nhìn mình. Điệp thò tay vào túi lấy tờ sự vụ lệnh xếp làm tư đưa cho Dạ Khách. Điệp nói tiếng bụng “Không lạ gì tay cảnh sát trước mắt tôi. Hắn hay

cười và cười lớn hơn ai hết khi xem trò con rối Pulatino mà tôi diễn ở Con Ông Chúa”.

Dạ Khách xòe tờ sự vụ lệnh của phòng... phản gián, Ban 2 thuộc Bộ Tổng Tham Mưu cho tay cảnh sát quèn kia xem. Dạ Khách mong thái độ của hắn diễn ra sớm hơn. Bởi vì tuy là tờ sự vụ lệnh không phải là giả. Nó sẽ còn hiệu lực, nếu như trời chậm sáng một chút.

Nhưng khổ chưa. Điệp trở lại ngồi trên chiếc băng cây, nhìn ra ngoài. Bây giờ thì trời rạng sáng trên con đường Lê Lợi và những khu phố cũ bên kia đường, cửa Đông cửa Tây chợ Bến Thành và cây cầu vượt duy nhứt nằm trên cao. Cho tới vòng tròn muôn thuở của cái bùng binh qua cửa đồng hồ còn vắng tanh.

Điệp lắng nghe tiếng rì rầm của động cơ. Nó vang lên từ cuối đường. Nơi có tượng hai người lính ôm cây đại liên xông vào một ngôi nhà kỳ quặc – người ta gọi là Nhà Hát Lớn, và còn gọi là Chuồng Cu.

Không thể nói lúc nào thì Điệp chụp ảnh những việc trước mắt. Rất nhiều việc diễn ra ở vào thời chụp, không thể trễ hơn và không thể bỏ qua vì nó sẽ không bao giờ diễn lại lần nữa. Như là cảnh tượng ngoài kia.

Khó thể đưa máy ảnh lên vào lúc này, vì vậy Điệp khẽ đứng lên đi tới gần bức tường rào. Máy ảnh của Ngọc Hoàng... bỏ quên, giờ thì Điệp treo trên ngực. Sau cái áo vest hế, máy ở chế độ chụp tự động, ở tầm chụp rõ toàn cảnh trước mặt nó. Điệp bấm vào cái

nút nhô lên bên ngoài hộp phim. Tiếng kêu nho nhỏ của chiếc máy ảnh, và tiếp sau là tiếng trập của màn hình nghe thảng thốt.

Nhiều cánh cửa trên con phố im lặng hé mở. Song người bên trong hốt hoảng, vội vàng khép lại ngay. Những chiếc xe GMC từ hướng dinh Độc Lập chạy trở lên chợ Bến Thành. Trên xe là lính bộ binh vô trang tận răng.

Trưởng chi cảnh sát bót Lê văn Ken nhìn thấy hành vi... tình báo của Điệp. Những người làm công việc "con dao hai lưỡi" như thế này, hay chụp ảnh, và lúc ẩn lúc hiện. Khi là người này lúc lại là người khác. Có khi tên hề diễn trò nói tiếng bụng có vẻ khổ khổ này về sau lại tố mình vô khám lớn. Kiến ăn cá, cá ăn kiến.

Suy nghĩ này của ông trưởng chi, vừa lúc ông ta đọc xong tờ sự vụ lệnh. Đúng là của văn phòng... Đại tướng trong Bộ Tổng Tham Mưu. Còn khối tình báo quân đội nào, cấp phép đi trong giờ giới nghiêm cho Trần Điệp. Được phép mang máy ảnh, chụp bắt cứ đâu, giờ phút nào mà trong tờ sự vụ lệnh có ghi theo cách ngụy trang là phục vụ văn nghệ. Dĩ nhiên là theo lời Dạ Khách nói với ông ta. Chính Dạ Khách cũng bí ẩn như là một điệp viên 007.

Không dây vào vụ này. Trưởng chi cảnh sát bài chòi trao tờ sự vụ lệnh cho Thanh Y Dạ Khách. Ông ta tỏ ý

không muốn Điệp ở lại trong cái bót quèn của ông ta. Dù điệp viên tình báo Trần Điệp thuộc phe đảo chánh nào, công cuộc có thành công không cũng nên bước ra khỏi bót Lê văn Ken cho rành.

Trương Chi chưa đọc tới chỗ ghi ngày tháng năm, giá trị của sự vụ lệnh thì Dạ Khách đã giật lại một cách bất mạng. Phải nói sao cho đúng – Tờ sự vụ lệnh – đã quá hiệu lực khi trời chưa sáng. Nghĩa là từ lúc 0 giờ khuya của ngày hôm nay. Tức là một giây sau, đó là giờ thứ 25.

Mới đây bằng quán tính Điệp bỏ tay vào túi quần. Giờ thì thu lại. "Vật này còn sê độ mạng cho tôi chẳng... dù sao cũng cảm ơn... Đại tướng. Tuy ông chỉ thích tôi làm hề cho ông cười. Tình hình đã thay đổi nhiều. Ông không cười, đối với ông là chuyện khác. Ông có thể giết hàng ngàn người, và sau đó vẫn học lấy bằng khoa triết, và leo lên nóc nhà ngồi thiền. Còn tôi thì đang ở vào giờ thứ 25 đây. Tôi chưa biết đi về đâu và sẽ làm gì".

Dạ Khách trả lại cho Điệp tờ giấy sự vụ lệnh gấp làm tư. Vào lúc này ở ngoài đường, bầu trời xuống thấp hơn, nó còn trang điểm thêm vài áng mây đen, có vẻ như trời trở lạnh. Chính điều này làm cho Điệp bỏ tay trở lại chiếc túi. Có cái gì trong túi lạ tay làm cho Điệp tò mò lấy nó ra.

Đúng vào lúc cả hai đi ngang ngọn đèn đường, và

những hạt mưa cuối mùa long lanh trong ánh đèn vàng, không phải Đientes nhìn biết nó là gì, dù là trên tay mình, mà chính Thanh Y Dạ Khách thốt lên:

- Đô-la..

Bây giờ Đientes mới nhìn. Quả thật là có những tờ đô-la mới tinh trong tay mình. Không hiểu sao nó lại ở trong túi của Đientes. Dạ Khách nhìn thấy có vết máu trên vài tờ mệnh giá tới 100. Nét mặt anh ta căng thẳng.

- Tiễn này của thằng người Phi bị giết trong toa lết phòng trà Hòa Bình. Tại sao nó ở trong túi mà hả Đientes.

Lần đầu tiên Thanh Y Dạ Khách nhìn Đientes một cách nghi ngờ. Ánh mắt của chàng rất lạ làm cho Đientes sợ. Nhưng chính Đientes cũng không biết vì sao. Như một đoạn phim chiếu chậm. Đầu tiên là Đientes lần mò bước lên những bậc thang, ngay lúc đó Đientes nghe như tiếng người bị một vật gì va chạm mạnh hay đâm thủng.

Còn khi đã đứng chưa vững chân, trên cái thềm loang nước của gian phòng tối tàn dành làm toa lết. Nó dậy mùi nước giải và chỉ cách sán khấu, đầy tràn tiếng nhạc ở ngoài kia một vách ngăn. Đientes trông thấy cả hai vừa Trực lại vừa Đực Lác. Trực đi nhanh qua mặt Đientes còn Đực Lác thì dừng lại lau cái lưỡi lê vào vật áo. Lau cả cái cán của con dao rồi vứt nó lên xác của người Phi.

Anh ta nằm úp mặt xuống sàn gạch, dưới bụng là chiếc bóp lớn quen thuộc của Hương “ngu”. Thú bột trắng trong bóp đổ tháo tung tóe, nó hòa với máu và những đồng tiền đó. Đức Lác chạy ngang qua Điệp.

Không biết nó có nhận ra người bạn cùng xóm Cầu Đất với mình hay không. Bây giờ thì Điệp có cảm giác lúc đó Đức Lác chạm mạnh vào vai mình, là cố ý đánh lạc hướng chuyện gì đó. Còn người sau cùng chạy xuống cầu thang là Hương “ngu”. Cô ta không bị bắt... không thể bị bắt, cũng có thể là sẽ bắt người. Điệp không biết những điều đang diễn ra trước mắt hoặc là chưa biết nhiều.

Còn một chuyện khác Điệp cũng không biết. Những chiếc xe GMC bộ binh từ dinh Độc Lập chạy ngang qua bót Lê Văn Ken lúc nãy chính là đơn vị thoái lui khỏi cuộc đảo chánh sớm nhất để rút về miền Tây. Nhưng nó đã bị một đại đội Biệt Cách dù canh giữ đài ra đa Phú Lâm chặn đánh.

Thật lạ lùng rằng trong số lính Biệt Cách lại có một anh chàng... diễn viên hài. Anh ta đang nổi tiếng là diễn có duyên. Không biết vì lè nào lại đăng vô binh chủng dữ dằn này. Về sau mọi người phát hiện anh chàng có duyên này sa vào chuyện ma túy. Và vì vậy mà nợ nần như chúa chổm.

Khi Điệp thoát ra khỏi cái bót nhỏ đó thì cảnh sát đã chiến tràn ngập một khu rộng. Từ An Lạc cho tới

ngã tư Phú Định, và tràn ngập vào xóm Cầu Đất. Một chiếc xe phóng viên cháy đỏ ở đầu con đường vào xóm, một phóng viên ánh chét gục bên tay lái. Chiếc máy ánh vẫn còn đeo trên ngực.

Trời rạng sáng, mặt trời lấp ló sau các dãy phố. Thanh Y Dạ Khách lái chiếc xe đầy rác của anh ta chạy vòng ra khỏi bùng binh chợ Bến Thành. Điệp không hiểu vì sao anh ta lại chở mình xuống khu chợ cá Cầu Ông Lãnh.

x
x x

Dạ Khách dừng xe ngay quán Biên Thùy. Xuống xe tới gần, nói nhỏ với một người đàn ông lùn tịt, mặt đỏ gay. Trên đầu anh ta đội lệch cái nón ni bèo bèo, cổ nắn cho tròn hình quả dưa, anh còn bận chiếc quần rộng, có dây đeo, và cái áo gi-lê ngắn ngắn. Đó là Đức Sạc Lô, chuyên gia nuốt những trái bóng bàn và phun lửa.

Người bên cạnh Đức Sạc Lô cũng lùn tịt, nhưng mặt đen có vẻ ngầu hầm. Anh chàng quau quo này oái oăm thay lại có cái tên như con gái. Anh ta tên là Hoa Huệ kèm biệt danh Lý Quỳ. Đức Sạc Lô và Lý Quỳ là hai trong một nhóm Hippi Bài Chòi thổ công của khu vực du đăng bên này Sài Gòn. Đức biểu diễn ở các hội chợ, nhiều lúc còn diễn trong các buổi phụ diễn chiếu bóng. Vài lần qua giới thiệu của tay

truy tìm tiết mục là là Ngọc Hoàng, Đức có diển ở Con Ông Chúa nhưng chỉ có mỗi một lần, vì diển... dở quá.

Lý Quỳ cũng là một nhà áo thuật, trò giỏi nhất của anh ta là thu nhỏ một bộ bài lớn, và cho nó biến mất. Anh ta còn có nghề cơm gạo là canh giữ sòng bài. Và là chuyên gia lo việc lễ tân, điều đóm cho cảnh sát quận nhì. Lý Quỳ còn bảo kê cho mấy quán bia trong Khu Dân Sinh. Hầu như lúc nào anh ta cũng say, lúc say anh ta khui bia bằng răng và đút cái đuôi muỗng vào mũi. Sau đó thì đánh lộn suốt.

Ngọc Hoàng và khá nhiều diễn viên lính kiểng, con ông cháu cha khác của Tổng Cục Chính Trị Sài Gòn, hay tới Khu Dân Sinh uống bia. Những cậu ấm này ngại đi biểu diễn, nên giới thiệu một số diễn viên ngoài, vào công tác ăn lương dân chính. Cho nên chính Hoa Huệ cũng là diễn viên của ban văn nghệ Tổng Cục.

Có nhiều Sài Gòn khác nhau trong một nơi gọi chung là Sài Gòn. Sài Gòn của những con người chính trực đàng hoàng. Cũng là của người nghèo nàn sau những bức tường, những con hẻm oan nghiệt. Sài Gòn bên này là nơi dân tú chiếng tập hợp. Điệp bước xuống xe tới gần những người anh em của mình. Dạ Khách nói:

- Ở tạm đây. Vẫn cứ giữ tờ sự vụ lệnh của quân

đôi, đây là vùng đất của du đăng và cảnh sát. Chờ anh tới, anh không có anh em mà cũng không có bạn.

Hình như Dạ Khách mắc cục xương trong cổ họng hay sao mà anh ta nói hơi khó:

- Trời khiến sao tự nhiên ống... sai tao phải lo cho mày.

Và rồi bối rối châm lửa điếu thuốc lá cong queo. Thanh Y Dạ Khách, cái tên hay là bút hiệu sắc mùi kiém hiệp sát phạt nhưng giờ thì ngộ nghĩnh thật. Con ác thú còn có bạn bè chẳng lẽ con người ai cũng bạc ác. Trông anh chàng Dạ Khách ngổ ngáo mà hôm nay làm sao mà trong bụng trong dạ cứ băn khoăn. Hình ảnh của ông thánh trụy lạc xem ra cũng vui.

Khu chợ cá. Lệ thường cho dù trời chưa sáng hẳn thì nó cũng đã nhộn nhịp với các xe tải lớn. Dạ Khách thì thầm, chưa bao giờ anh ta nói giọng trầm... đồng pha kẽm như hôm nay:

- Bé bạc rồi. Có thể anh sẽ dời chú em mình ra Nha Trang hay Đà Nẵng một thời gian. Nếu đi nhớ mang Pulatino theo. Đừng cho Ngọc Hoàng hay. Anh sẽ thế vai nó diễn với chú em. Đừng có cười, anh đã từng học nghề ở Trường Quốc gia âm nhạc và kịch nghệ đàng hoàng nha.

Đức mặt đỏ cười nhìn Địệp:

- Trốn quân địch hả. Khu này một đống. Chú em ở đây yên tâm. Từ chợ cá này cho tới rạp chiếu bóng

đang kia, là ranh giới. Tụi Cu Xê không dám tới. Có đi đâu chơi thì nhớ. Ăn nhiều chờ ngủ bi nhiêu. Ngủ thì xuống bến đò sau chờ ngủ với tui, ngủ với con Quy em gái tui nha.

Có khá nhiều việc làm cho người ta suy nghĩ. Cũng có khi tới cuối đời vẫn chưa hiểu vì sao. Vì sao câu chuyện diễn ra, và vì sao mình cứ mãi suy nghĩ. Hình như đó là những cuộc chiến tranh. Tại sao lại có chiến tranh ở diện rộng trên khắp thế giới. Các cuộc xung đột, cháy lan ra từ nơi này qua nơi khác. Và người người đều phải chết.

Bỗng nhiên Diep chợt ngán người, lâu nay mình vẫn nghĩ mà không biết tại sao mình buồn. Nỗi buồn vô cớ cứ theo đuổi mình. Người khác có như vậy hay không? Nguyên nhân từ đâu và có lẽ nào đó là sợi dây chuyền vô hình khiến cho những số phận phải liên lụy trong cái chết. Cũng như hạnh phúc trong cõi người mênh mang vô định, đầy những mâu thuẫn và tranh chấp liên tục này.

Như chuyện Diep tìm mọi cách giải thoát Tuấn. Sau cùng điều đó đạt được, vì chiếc xe Jeep chạy chậm lại, khi tới một khúc quanh. Lý do nào ngẫu nhiên làm cho chiếc xe chạy chậm lại, và viên hạ sĩ tài xế nói trong miệng “Thì vậy đó” theo thói quen.

Có phải chuyện này, và khúc quanh đó, dẫn đầu lời ca vĩnh biệt Tuấn. Lúc Diep khẽ liếc nhìn khuôn

mặt viên hạ sĩ. Anh ta chỉ thuộc hàng binh quèn, song là người cầm lái chiếc xe, trong đó có một nhúm nhân loại thống khổ, kể cả ông đại tá Bân.

Gương mặt của người tài xế mới lương thiện, và hàn hoan làm sao. Đường như ông ta xếp đặt khúc quanh này một cách thật có lý. Anh ta vô tư đồng lõa trong ý định của Điệp. Đồng thời là một trong những nguyên nhân dẫn tới cái chết trong giờ cuối cùng của Tuấn.

Trong khi Điệp ngồi trong bót Lê Văn Ken thì cùng lúc Tuấn lạc vào trung tâm của cuộc đảo chánh. Cả hai cùng một thời gian đi tới công viên dinh Độc Lập. Nơi chiếc ghế đá vô tri. Nhưng có gì xui khiến, hấp dẫn Tuấn đứng lên chiếc ghế tình nhân, để hứng một viên đạn vào đầu. Mọi việc như đã có bàn tay ai đó xếp đặt – nhiều người khác đã chết và đang còn sống – đã xếp đặt.

“Thì vậy đó.”

Cuộc xung đột nào lại không có xếp đặt, xung đột nha phiến, xung đột kênh đào, xung đột dầu lửa. Những cái cớ có xếp đặt. Nghệ thuật tạo nên xung đột, làm cho mọi việc rối tung, phải xung đột. Ngày nay, đừng có nói xung đột, là con người do ngày thơ không biết. Con người biết. Song đôi khi chính con người, cũng không khác những quân cờ.

Bằng chiếc máy ảnh, người ta có thể tạm dừng lại

thời gian trong phim, trong giấy in ảnh những sự việc như trên. Xung đột hay tạm hoãn. Và báo chí dù sao cũng là chứng nhân về con người về thời cuộc. Phóng viên là một nghề can thiệp, trình báo, để cho người ta, rõ nhau hơn trong việc xấu lẩn tốt.

Từ đây, Điệp sẽ cầm chắc chiếc máy ảnh xông tới, mặc dù chính nhân thân của Điệp, không lúc nào yên ổn. Điệp mò cõi cá cha lẩn mẹ từ thuở nhỏ. Các cuộc xung đột, diễn ra hàng ngàn năm, đã khiến cho cơ man nào là người chết, mặc dù người chết cũng ghé vai, vác theo gánh nặng về lương thực, hay về các việc khác.

Để cho những người còn lại, nhẹ cánh có khả năng phát triển hơn, bay xa hơn. Hạn chế sinh sản, không muốn có con gái ở nơi nào đó. Cũng là một sappId nhầm triệt tiêu bớt con người trong trứng nước, hạn chế là anh em của xung đột.

Dù sao đẹp nhất cũng nên cho con người chết tự nhiên, trên giường của mình. Và như vậy, để cho họ sống một thời trẻ vui có ích với nhau hơn, thương yêu nhau hơn. Thay vì là bom cài đạn xói giết nhau.

Một việc khác hơn, với Điệp có vẻ mạnh động. Ông lão họa sĩ tranh hí họa tranh khắc gỗ một hôm cuồng dại la lên – Ta Là Thích Khách – lúc nào ông lão cũng muốn thay trời hành đạo. Lúc này Điệp vừa mới lớn, khá nồng nỗi. Lập tức, như người ta xem phim hay là

vừa đọc xong một cuốn sách, trong não của Đientes hào hứng, hiện lên hình ảnh Thích Khách.

Không rõ hình dáng cho lắm. Vì chỉ là một phác thảo phôi thai. Song cảm giác thì tuyệt vời... gần như Thích Khách chính là Đientes. Tiếp tục kể nghiệp một cách tuyệt vọng, đại diện cho kẻ thay trời hành đạo.

Cảm giác đó mạnh hơn, gần giống bấm cò chiếc máy ảnh, nghe tiếng bấy trập xuống trong hộp phim. Chỉ một tích tắc nó đã giam cầm hình ảnh của một kẻ nào đó. Như là vua Tân và đủ mạnh hủy diệt hình ảnh này.

Kinh Kha không phải là một phóng viên ảnh, mà thời đó cũng không hề có vai trò nào, tới gần Tân Thủy Hoàng hợp lý bằng. Giờ đây, ở một thế giới khác, hoàn cảnh khác máy ảnh cũng có thể là khẩu súng. Hay đại loại nó cũng là một vò bọc.

Đientes lần hồi thấy rõ, tại sao mình cứ buồn. Chính vì cuộc sống đơn điệu, và chính mình là bản sao của buồn chán. Thiếu niềm vui của một hành động quyết liệt. Không thể nào kèm nổi con rắn hay là con rồng trong lòng Đientes, sau cái chết của Tuấn mà một phần cũng do mình.

Mỗi "liên hệ" giữa Đientes và tay Tống Thống đương quyền nào đó, hình như càng ngày càng thắt chặt lại. Đientes đang trên đường qua bên kia sông Dịch. Còn vua Tân, cảm động thay, có lẽ ông ta cũng có lúc suy

nghi việc này. Trong các buổi tiệc ở dinh Độc Lập, có lúc, ông ta khẽ nhìn. Người nào đó từ đàng xa, với đôi mắt nghi ngại.

Điều lạ là thiên hạ vô tình. Người ta cũng chính là sự sơ xuất. Sẽ không thể biết được, rằng một người nào đó, trong đám đông là ai. Cũng như các cuộc ám sát khác. Từ Thích Khách Tân Thủy Hoàng, sau đó là ám sát những chính khách nổi tiếng, như Gandhi. Cho tới nay, gần nhất là Kennedy. Già thuyết nổi tiếng nhất về ông là: Người ta nói rằng, chính vị Tổng Thống này đã là rào cản, làm tổn thương nguồn tài chính, của các tay tư bản buôn vũ khí.

Cái chết của ông, nếu như có một lý do nào khác hơn, thì cũng không nổi tiếng bằng, và nổi tiếng hơn vì nó có lý do, mặc dù cũng là già thuyết. Rằng ông, trong cương vị cao nhất của mình lúc đó, ông muốn chấm dứt cuộc chiến tranh Việt Nam sớm hơn.

Có thể, sau này hành động đó sẽ đúng, nếu thời sự rơi vào hoàn cảnh thuận tiện. Hay là con người, trải qua bao đau khổ, kinh nghiệm, tiêu tốn nhiều tiền của. Và nhất là sau những sai lầm, sai lầm muôn thuở vẫn liên tục diễn ra thì người ta sẽ bớt nóng đầu và lành tính hơn.

Song vũ khí vẫn đổ vào đây. Và xung đột kéo dài qua nhiều đời. Có ai hay biết, và không thể nào ngờ, một thanh niên bơ vơ nóng nổi như Trần Điệp lại có

manh nha kín đáo trong nǎo, giấu ý nghĩ này đi bằng vẻ mặt khờ khạo. Thích Khách, muốn một mình chấm dứt cuộc xung đột, bằng cách tự nguyện vào cung điện của vua. Mà ngô nghinh hơn là vị Tống Thống quân phiệt đứng kia, sẽ đối mặt với tay sát thủ không chuyên. Không ai, và không một cái gì, cho biết trước là họ, hai đối thủ, một sừng sỏ cáo già, một ngây thơ ào mộng, sẽ gặp nhau và vào lúc nào. Có lẽ không khác chuyện cây quạt chết của Trang Tử. Ban đầu người ta tưởng như tình cờ.

x
x x

Một phóng viên ánh, thì cơ hội tiếp cận ông ta khá thuận tiện. Ai mà biết, một người trong hàng ngàn người là ai. Và sẽ là ai. Chính vì những điều này, mà Diệp, vừa là ngẫu nhiên, vừa vô tình, vừa quyết liệt, trở thành phóng viên ánh. Vị trí, và hành động của Diệp trong việc này ở đâu. Tất nhiên anh không có gì để mất. Nhưng có vẻ đây là một hành vi có thể là ngông cuồng của một cá nhân. Anh chàng “mồ côi” không được hướng dẫn, không nơi án trốn và nương tựa.

Diệp có một vài tờ giấy, thuộc loại cám nang tuyệt mật. Thật ra, đó là lá số bói tên cộng lại thành những con số Ai Cập. Lá số do ông họa sĩ tranh biếm họa

một hôm nổi hứng phác thảo cho Điệp. Trong đó ghi hàng chữ sau:

Người số 5. Số tượng trưng cho một trực giác thiên bẩm (trực Intuition?) Lại tượng trưng cho uy quyền thiêng liêng, sự nhanh trí, hoạt động theo cảm hứng, phiêu lưu, gan dạ. Sự kết hợp của tinh thần và vật chất. Tượng trưng với thần đại tư giáo La Mã (The Hierophant) liên hệ với Sno Mercury, Abraham Lincoln và Adolf Hitler.

Tính tình và nhân cách:

Sáng trí, hành động mau lẹ, hiếu động, đôi khi thiếu suy nghĩ. Đặc biệt hơn cả. Người số 5 rất quý trọng tự do cá nhân. Mơ mộng vào những vùng tiềm thức. Vận dụng tinh thần yểm thế này mà thúc đẩy số 5 không ngừng hoạt động. Thích nghi và thích lâm vào cảnh khó khăn, nặng nhọc.

Phản nhiều hy sinh quyền hành, địa vị cho sự hoạt động bí mật, và phiêu lưu. Khi thất bại hay bị đe dọa, số 5 thường trở nên dễ tức giận. Cảm kinh và buồn bã. Những lúc này người số 5 làm việc một cách trì hoãn. Sau đó lại bắt đầu suy nghĩ, soạn thảo chương trình, kế hoạch cho cuộc sống hàng ngày.

Tuy nhiên số 5 không lo tới ngày mai. Một phản khác rất lười biếng, mặc cho giòng đời lôi cuốn muốn ra sao thì ra. Mẫu thuẫn này sinh số 5 lại có nghị lực và hứng khởi, và cũng thay đổi tính tình mau chóng

tử cực này qua cực khác, nhưng có sức chịu đựng
nhưng thay đổi đó.

Rất ít khi nào, việc làm nào chán nản lâu dài. Bản tính lạc quan làm cho số 5 mau chóng lấy lại tinh thần. Đây là một người bẩm sinh nguy hiểm rất thích thay đổi cho mới lạ bất cứ một chuyện gì. Đặc biệt thích sưu tập nón, luôn đội nón dù khi ngủ, rất thích máy ảnh và chụp ảnh.

Không bận tâm cho lầm về tình yêu hay tiền bạc. Tiền thì có thể làm nhiều việc để có, nhưng luôn luôn ham thích những ý tưởng lạ là phiêu lưu. Người số 5 rất cương quyết và nhiều nghị lực, ý chí nhiều lúc không tưởng. Ít khi ngập ngừng hay đắn đo trước một vấn đề nào. Thường cảm nghĩ và hành động nhanh cho tùy hứng. Số 5 nóng nảy, bôp chộp. Tuy vậy cũng có lúc nhở những kinh nghiệm thất bại do bôp chộp mà kỳ tính thành công.

Không thích các buổi họp và chỗ đông người. Song lại là người nói chuyện hay, vốn vã, hơi ngày thơ, việc này trở thành dễ thương duyên dáng và hấp dẫn đối với phụ nữ. Thích sống trầm mặc và kiệm lời, song có lúc cười đùa thái quá và chuyện phiếm. Để đem cái vui cho người chung quanh (giống như một diễn viên hề) làm cho người khác quên nỗi ưu phiền.

Số 5 bị ánh hướng của các sự kiện thời sự chung quanh, có óc sáng kiến về chính trị, và thích đem ra

áp dụng triệt để có khi chủ quan. Năng khiếu diễn giả thương thuyết, nói có người nghe theo và được đa số mến chuộng. Nhưng người thân cận biết rõ hơn thì họ lại giảm bớt sự mến chuộng. Chính vì cá tính khá độc đoán, cố chấp và bất thường. Nhược điểm lớn nhất là hiếu kỳ và manh động, cùng khi tức giận thì không thể kềm chế được.

Ở phần sau ông họa sĩ già ghi:

Công việc, nang khiếu, tiền bạc.

Thường có tới bốn đặc tính đem lại thành công: Thông minh, tài ba, nghị lực và cá nhân tính. Nhưng với người số 5 thành công không phải là thu gom nhiều tiền của hay đạt được quyền hành trong tay mà là tận hưởng đời sống, làm cho nó nhộn nhịp lên, luôn có các cuộc gặp gỡ và chinh phục mới. Số 5 không phù hợp với đám đông bình thường, vì tự ti mình có tướng mạo kém. Nhưng lại không thích buôn bã với bất cứ giá nào cũng đổi. Đặc biệt thích các đám đông tràn mac như các cuộc biểu tình,

Vì vậy thử chọn một nghề nào đó phù hợp tương đối, chọn cẩn thận để có thể tận dụng các đức tính sẵn có (mà còn phải khéo, vì nó sẽ không được bình yên) Nếu như chọn đúng nghề họ sẽ leo lên tuyệt đỉnh. Các nghề phù hợp: Viết báo, sáng tác, hội họa, nhiếp ảnh, luật gia, huấn luyện viên thể thao, phi công v.v... Có năng khiếu chỉ huy quân sự.

Người số 5 rất thích hợp với các nghề: Quảng cáo, tuyên truyền kích động, lại giỏi về giao liên. Rất báp bênh về nơi cư trú và tiền bạc. Tuy nhiên có thể thành triệu phú hay tráng tay trong một đêm, có khi mất mang cùng chỉ ở khoảng thời gian đó.

Rất rộng rãi về vật chất, ít dành dụm. Nên để một người khác quản lý số 5 về tài chính. Số 5 chẳng lo lắng gì về tương lai và những lúc khó khăn tạm gọi là trái gió trở trời. Số 5 thật thà nên được người khác phái tin cậy.

Phụ nữ thích đàn ông có tài, và đó là nét đẽ quyết rũ. Cộng thêm bản chất thiên về tình cảm, tình dục rất mạnh. Hết sức lâng man, yêu cuồng sống vội, viết thư tình một cách say mê, đi đến ước tính một cách bất tử.

Kết hôn với người số 5. Bạn có thể đi thẳng lên thiên đường hay xuống địa ngục, rất ít khi là lulling chừng ở giữa. Thích hợp với số 5 phải là người yêu tự do, bay nhảy, hoạt động liều lĩnh tùy hứng. Hoặc là một người hoàn toàn khác hẳn, không cần quan tâm và có ý muốn thay đổi gì đến số 5 cả.

Nhưng người thích hợp với số 5 hơn hết là người cùng mang số 5. Hôn nhân rất nhiều sóng gió. Nhưng với cả hai người thì tình yêu, trật tự và sự bình yên không có gì quan trọng lắm. Chỉ cần thích thú, thỏa mãn tình dục, và tình phiêu lưu. Người số 5 sẽ suốt

đời đi tìm một nửa số 5 của mình. Có khi cả hai sẽ không còn gặp hoặc chưa hề gặp mà vẫn nhớ nhau...

x
x x

Ngay chính Tổng Thống cũng tin thây bói. Ông ta cũng có những lá số tử vi, và tin theo những lời đoán của một thầy địa lý. Còn Diệp tìm thấy những tờ giấy cháy xém này, nó ở trong cái hộp sắt của ông họa sĩ, sau khi nhà của ông bị đốt cháy. Bên cạnh cái bao thơ cũ, có đề tên Trần Diệp, có lẽ ông già viết chưa hết, và cũng có lẽ ông vừa xem xong, chưa kịp bỏ vào bao thơ.

Diệp khá ngạc nhiên. Nhiều chi tiết trong khoa bói tên, chữ thành số này khá giống, lẽ khác lại còn trùng hợp với Diệp. Song có một điều lớn nhất, quan trọng nhất, ông già không biết hay là không giải thích được. Là nếu có chết đi trong vài phút tới, Diệp và một số người khác trong thời loạn lạc này cũng không lấy gì buồn. Vì sinh mạng lúc này không do chính người đó định. Những cái chết được gói thầu đem bán hàng lô lớn.

Hoàn cảnh bức bối, chịu đựng sự bất công thường xuyên làm cho người ta không vui sống. Đời sống chán ngắt, té lạnh trong một khung cảnh ngọt ngào cùng cực. Chính vì vậy, đôi khi người ta lao ngay vào nơi nguy hiểm chẳng. Với Diệp mà về ngoài tánh tình

hiền lành, có khi là ngu ngơ. Mạo hiểm ư. Điều đó là giải thoát và vô cùng cần thiết. Nó chứng minh bằng các hành vi khác thường của Đìệp. Đìệp không ghét bỏ gì ngài Tổng Thống. Chỉ mong muốn một việc cắt bỏ một mầm mống ung thư.

x
x x

Những cơn sóng lớn vẫn vỗ vào các ghềnh đá. Nhất là trong những đêm biển động, mà sao lạ thường, lúc này bầu trời lại sáng trưng. Nhiều đêm ở xóm Cầu Đất, Lan vẫn thường ngạc nhiên, sao mà về khuya, mọi vật chung quanh có khi trong suốt như thủy tinh. Trong suốt đến nỗi vô lý muốn khóc. Có khi là vô lý, không với chị Hai mà với Lan. Chẳng hạn như chuyện Lan rời xóm Cầu Đất, xa Đìệp. Nhưng nếu không như vậy thì mọi chuyện cũng không thể gọi là bình yên. Xóm Cầu Đất cũng chưa phái là nơi bình yên.

Còn nơi này mỗi khi biến động với không biết bao nhiêu là cơn sóng. Sóng thì thảm ngoài khơi, có vẻ như cơn chấn động từ lòng biển. Càng về sáng sóng càng mạnh hơn. Không những là sóng mà cát cũng chiếu sáng long lanh như nước mắt.

Một cái gì đó còn hơn cả nỗi u sầu trong lòng Lan. Người ta có thay đổi nhiều bối cảnh, nhưng vẫn là mối u sầu cũ. Không thể nói rằng Lan không nhớ Đìệp.

Lan thao thức ngồi nhìn những cơn sóng lớn, cao ngất và cuồn cuộn, nhiều lúc nó làm xô dạt hàng triệu đóa hoa nhỏ li ti, màu trắng tinh lên bờ cát. Những tưởng đâu kẻ thù phạm được ở yên. Nhưng cơn sóng dữ đó cũng lôi tuột chính nó. Và rồi cuối cùng thì nó cũng là những cánh hoa bất thường, chạy thoát ra xa bờ. Tít từ ngoài khơi, những đóa hoa trắng khác lại hốt hoảng, trốn chạy, hoảng loạn, vỗ tràn vào bờ bãi cũ.

Từ buổi sáng, phát hiện xác người Phi trên bãi biển, Lói Ti có vẻ trống ngóng hơn, nó cứ nhìn ra biển nơi những chiếc tàu viễn dương, và tàu hải quân lớn thả neo. Biển vẫn động còn sóng thì nhấp nhô ngoài kia không dứt.

Một đêm khác, Lan trông thấy Lói Ti đi dọc theo bãi cát, những tín hiệu đèn chớp tắt trên chiếc ca nô đang chạy nhanh vào bãi. Gần sáng thì Lói Ti mang về quán Lan & Bồ Câu những thùng trái đào hộp “quán tiếp vụ” vỏ ngoài sơn màu cỏ úa.

Hai đêm sau. Phần nhiều là đêm Lói Ti mang những thùng “trái đào” ra khách sạn siêu thị đường Độc Lập. Nó nằm trên con phố chính, nhộn nhịp nhất của Nha Trang. Khuya, khi đã say mèm Lói Ti mới về tới quán, và chui vào mùng Lan. Chi lần này, khi Lan say thuốc, nó mới phát hiện bên trái đùi của Lan, có vết seо dài khá sâu.

Đây là người khác phái thứ hai trông thấy vết sẹo của Lan sau Điệp. Nó cũng không khác gì lần trước chung đụng với Điệp. Lan biết chắc Lôi Tì sẽ sừng sót. Một cảm giác rất khó chịu, đau đớn và có phần ghê tởm. Còn sau đó thì nó sẽ buồn biết bao. Đàm ông thật ra bao giờ mà chẳng vậy, cho dù là một thằng đàn ông con nít như Lôi Tì.

Nhưng mà cũng có lúc, nhìn Lôi Tì cứ ngồi lầm lì, im lặng nhìn ra biển, bất giác Lan chợt thấy thương thương và tội nghiệp thằng nhỏ. Lôi Tì được mọi người ở đây coi như là chồng của Lan. Thành phố này không lớn bao nhiêu. Sau bao nhiêu là lời ra tiếng vào, cuối cùng thì người ta cũng để yên. Chỉ Hai cho rằng không có gì lạ, cũng vẫn là chuyện giao phối, giống đực và giống cái thôi. Lan và cả chị cũng cần một người đàn ông trong nhà.

Với chị Hai, thì anh Hai coi như thất tung trong khói lửa trận mạc, hay tù ngục gì đó từ lâu. Với Lan thì Điệp chỉ là ảo ảnh. Dù cho Lôi Tì là một thằng nhỏ mới lớn, và là một người đàn ông con nít. Có cũng là hơn không. Lôi Tì chính là cái bóng, là nơi hai người đàn bà có chỗ mà nương tựa, nhất là trong vùng đất dữ dằn này. Song càng dữ dằn bao nhiêu thì lại càng thích hợp với tính cách ngổ nghịch của Lôi Tì bấy nhiêu.

Một chiếc máy bay, bỗng nhiên chui xuống rồi đâm

sầm xuống căn phố. Chuyện diễn ra, đúng là biểu diễn ngay trên con đường phố chính. Sau đám cháy và sau khi đem chiếc máy bay đi, khoảng trống trên con phố dài, trông giống giống như một người nằm lơ đãng cười duyên, nhưng bị sứt cái răng, hình ảnh khó coi đó, vẫn cứ giữ nguyên khá lâu.

Bên cạnh “cái răng sún” với bức tường gạch đỏ bầm này là một siêu thị mới mở, trên nó có khu khách sạn vài chục phòng. Ở một căn phòng lớn tầng ba, người ta thiết lập sân khấu cho một phòng trà ca nhạc.

Hương “ngu” đáp chuyến bay đêm từ Sài Gòn ra Nha Trang. Lần này, như một ca sĩ ngôi sao, tăng cường cho chương trình ca nhạc phòng trà siêu thị biển. Tuy là ca sĩ Sài Gòn nhưng hầu như trong đêm diễn đầu tiên khán giả có vẻ... vô cùng lợt lạt với “ngôi sao”.

Nhưng mà cô nàng không quan tâm, tay chủ liên hợp khu nhà hàng, khách sạn, phòng trà mi ni này cũng tỏ ra không quan tâm. Ông ta trông giống như người dân chài, to lớn cục mịch, buồn cười là vóc dáng vụn vỡ của ông ta, tương xứng với vẻ lúng túng trong vai trò chủ phòng trà.

Hương được cất cho một phòng hai giường máy lạnh. Hai giường mềm mà chỉ một người. Đêm Hương nằm một giường cứ thao thức làm sao, cứ mở mắt nhìn qua cái giường trai vài trăng toát, nhung lạnh

tanh không người. Hương không ngủ được không
hắn vì sợ mà vì muốn có một người đàn ông. Cũng
như Trúc Lan, Hương đã qua nhiều xác chồng. Phòng
lớn, nhưng cô ta chỉ dùng nó để thay áo. Và nghĩ
tới một người chồng nào đó, có thể sống sót qua
vài con trăng.

Chính ra cô ta đang trổ tài thám tử là chính, ca hát
chỉ là vỏ bọc. Người đầu tiên biết tống nữ ca sĩ ngôi
sao Thùy Hương làm thám tử, không ai khác hơn là
bà chủ phòng trà siêu thị. Bà trông khá hơn ông bởi
son phấn trày trét dày trên mặt.

Hương “ngu” muốn thông qua bà vợ, tìm biết và
lấy thông tin về ông chồng của bà. Ông dân chài đúng
là trước đây có chiếc ghe đi biển lưới cá. Một hôm,
theo người ta nói ông... lượm được một chiếc vali
cù mềm. Nó nằm trong bãi rác ở ngoại ô, không ai
thắc mắc chuyện ông ta ra cái bãi rác cạnh chân núi lở
đó làm gì. Mà người ta chỉ chăm chú vào việc ông ta.
Phải, chính ông ta, không ai khác hơn là ông ta, tự
phao tin lớn lên rằng, mình lượm được chiếc vali
núi cùa, với những bó đô-la mới ken.

Nhưng cảnh sát bài trừ ma túy và mài dâm thì suy
diễn rằng chiếc vali-lì nhiều triệu đô này chỉ có, sau
khi ông dân chài làm chủ thầu những bãi rác, và trúng
thầu xây dựng căn cứ nhà xưởng phục vụ chiến tranh.
Một chuyện khác là những thùng “trái đào hộp”, “quân

tiếp vụ" mà có úa thật ra bên trong nó là ma túy. Cơ ngơi gần xa, của ông dân chài không phải chỉ là may mắn có chiếc vali của Alibaba và câu thần chú Vừng Oi Mở Ra.

Viên thị trưởng của thành phố nghỉ mát này tỏ ra không tuân chỉ cho lâm, với chính quyền quân sự Sài Gòn. Dương kim Tổng Thống và vị phó của ông ta bức bối chuyện cát cứ này. Cùng ngày với viên phó Tổng Thống bay ra Nha Trang còn có chuyến bay của một nữ minh tinh điện ảnh. Được sự hỗ trợ của một ông tướng, bà minh tinh đi úy lạo và phát quà cứu trợ nạn lụt vùng ven Nha Trang. Nhiều nghệ sĩ biểu diễn và các ký giả kịch trường bám đuôi nữ minh tinh. Những tin tức kiểu này là miếng mồi ngon cho các ký giả cà phê.

Xuống sân bay rồi ngồi xe GMC đi vào một khu đất hoang rộng lớn. Người ta phát cờ đánh trống, đọc tuyên bố chủ trương vì dân, vì người nghèo, ban phát những hũ chao mặn, cho hàng ngàn người bị thiên tai bão lụt.

Nhưng trên chuyến bay nhìn xuống mặt đất tràn ngập nước, có nơi cao hơn mái nhà, Thanh Y Dạ Khách "chúa tể phóng viên mồ côi" cố tình phóng vấn nữ minh tinh về độ chính xác... của những hũ chao.

Và khi anh ta cầm lấy một hũ chao, trước các ống kính phóng viên thì bên dưới những nếp đậu nén

nhão thành chao có lớp vỏ bọc nilon đựng... bạch phiến nguyên chất. Nữ minh tinh khóc đỏ mắt, mặc dù bà không chủ động làm ra chao, mà nguồn sản xuất của nó, khá chính xác, ở tận bến kia Cánh Đồng Chum.

Báo chí làm lớn chuyện này, nhất là những tờ lá cải, và cả tờ báo đối lập cuối. Anh ông thống đốc hôn vợ là bà minh tinh điện ảnh được in trang bìa lớn của báo... Sân Khấu. Với tài chua cát tít ăn khách của Sức Mẩy – một lão ký già kịch trường thiện nghệ. Ông ta còn hàm ý nói rằng, đường dây buôn lậu ma túy xuyên quốc gia này có những Mã Thầu Dậu quận 5 Chợ Lớn.

Không hiểu sao bài báo có nói tới cái chết của một con chim khoen, nghiện thuốc phiện, trong nhà tù quân vụ thị trấn Sài Gòn. Và những con chim khoen khác trong những quán cà phê bit tất cạnh con đường thuốc phiện khu Đèn Năm Ngọn. Chuyện này khiến cho ông quản trấn trưởng, có chút râu Charlot dưới mũi, suýt chút phải khăn gói đi ra mặt trận, và các hậu quả khác.

x
x x

Từ Nha Trang, viên phó Tổng Thống bay nhanh về Sài Gòn. Những cuộc biểu tình bắt đầu diễn ra trên đường phố. Phó Tổng Thống ra lệnh bắt giam viên thị trưởng. Nhưng ông này cười khẩy. Một số sĩ quan

và binh sĩ của trực này, nổi lên tuyên bố chống lệnh trung ương. Họ dàn quàn tiến chiếm sân bay. Và một chiếc cầu, bên kia có quàn chánh phủ đồn trú.

Ở một thành phố xa xôi có xu hướng... tự trị, cùng với khá nhiều sân khấu ca nhạc, và phòng trà như thế này, Thanh Y Dạ Khách có ý đem Điện ra lánh nạn. Mà cũng dễ sống bằng các buổi diễn con rối Pulatino. “Trời sai khiến tao thương mày như em tao”. Có một lần khác hơn, không phải là khi đưa Điện ra khỏi chỗ hiểm nghèo là cái bót cảnh sát Lê Văn Ken quèn. Mà ngay trong Bộ Tổng Tham Mưu, khi nhìn thấy viên Đại tướng nghiêng tai nghe một người ngồi bên cạnh ông ta thì thầm, Thanh Y Dạ Khách lo ngay cho hậu vận của Điện.

Đó là đêm trước của cuộc đảo chánh. Mà Đại tướng không muốn liên lụy. Tai nghe người đó thì thầm, mắt thì vẫn nhìn Điện, nhưng Đại tướng đã không cười. Ngay lúc đó Dạ Khách chợt nghĩ thân phận một con người. Éo le thay, như cái thằng nhỏ tội nghiệp kia kia, lại lệ thuộc vào một nụ cười, của một thằng người khác mang hàm Đại tướng. Chính vào lúc đó người phóng viên mồ côi này thấy thương mình, thương cái thằng khờ là Điện và thương cả một trời nhân loại loi Choi trong biển khổ.

x
x x

Tối thứ bảy. Con đường chinh ra tới sân bay, dọc theo bờ biển, người ta thấy bắt đầu có vài hiện tượng bắt rẽ cho cuộc xung đột, giữa phe chống chánh phủ và lực lượng tăng viện từ Sài Gòn. Trong đó có binh chủng Biệt Kích nhảy dù, dưới quyền chỉ huy của một sĩ quan cấp tá người dân tộc Nùng.

Cứ vài tuần Lỏi Tì lại ra bãi biển. Lúc về khá khuya. Nó đi tới các ghềnh đá bám đầy vỏ sò bén đứt chân. Nó ngồi chờ nhìn tín hiệu đèn, gần sáng một chiếc ca nô của hải quân, lướt những con sóng vào bờ. Hai Đường cùng với anh em Cu Xụi khiêng những thùng "trái đào" vào bờ. Lỏi Tì thu xếp nó nằm dưới các hốc đá khó nhận ra. Sau đó nó đi tay không về quán Lan & Bồ Câu. Rồi im lặng nhìn ra biển lấp lánh sóng và nước.

Người đàn ông từ khu tự trị Chợ Lớn ra Nha Trang. Lặng lẽ tới quán Lan & Bồ Câu. Chính là ông Thận quận trưởng quận 5. Cùng đi với ông là Hoàng, sĩ quan bài trừ ma túy mài đàm của Tổng Nha Cảnh Sát Sài Gòn.

Đây là thời gian khá ngột ngạt cho cả hai, sau khi có chuyện hai viên hạ sĩ quan giang thuyền với sự hỗ trợ của vài sĩ quan hải quân cao cấp tìm ra số ma túy lớn, rồi hai anh em Cu Xụi đem giấu trên hòn đảo nhỏ ngoài khơi biển Rạch Giá. Nó cũng diễn ra cùng tuần với vụ Hương "ngu" trổ tài giao hàng bằng cách

đổi chiếc túi quen thuộc của mình tráo cái khác giống như vậy cho một người Phi.

Anh ta bị giết chết trong toa lét phòng trà Hòa Bình. Người Phi đó là chồng của Lan. Một người Phi khác chết ngay sau đó, bên bờ biển, gần quán Lan & Bồ Câu khiến cho tay Hoàng của bộ phận bài trừ ma túy cảnh sát vào cuộc.

Thận ngồi ghế bố nhìn ra biển, nhìn Lan với chị Hai rồi bất giác gọi một ly trái đào ướp đá. Ông ta đòi mang luôn ra bàn cái vỏ thiếc màu cỏ úa của nó. Lan nhìn người đàn ông mặc thường phục thích ăn trái đào này.

Khuôn mặt lạnh, vóc dáng éo la của ông ta, làm cho bầy Bồ Câu không dám đáp xuống mảnh sân quán. Thận bỏ hai vỏ hộp trái đào vô túi nilon, ông ta không ăn một miếng trái đào nào trong ly ướp đá.

Biển vẫn động và những con sóng rượt đuổi nhau vào bờ. Ngoài khơi lại có những con sóng khác nổi lên. Một lúc sau thì Hoàng lái xe tới. Nhưng không vào quán Lan & Bồ Câu, mà cứ đậu bên kia đường, cho tới khi Thận ra mở cửa bước lên xe. Chiếc xe vọt đi vòng lại cho tới “cái răng sún” – nửa đường từ quán Lan & Bồ Câu tới đường Độc Lập, ông Thận nói:

- Vỏ hộp trái đào này nhìn bên ngoài nó dài hơn ở trong một tí chút. Nó vẫn chứa đủ phần trái cây, kể cả

khi cho vào cái lỵ. Hoàn toàn không phân biệt được bằng mắt.

Hoàng khẽ nhìn qua hộp trái đào thứ hai, cũng trên tay Thận, hộp này chưa khui. Trên bàn làm việc của ban bài trừ ma túy, các chuyên gia đã phân tích và đã thấy những hộp thường và các hộp có ngăn dưới đáy hộp sít sao, không khác nhau bao nhiêu. Nhưng để chừa các thứ bột trắng nhẹ đã tinh luyện thì nhiều. Và nếu trong một thùng có nhiều hộp quần tiếp vụ hàng PX loại C thì chất heroin trong nó nhiều vô kể. Hoàng nói:

- Khẩu phần tráng miệng C – trong PX có cà phê, bánh bích quy, đường, muối, sữa bột, tăm xia răng và một hộp trái đào ướp đường. Hiếm khi có những thùng lớn PX chỉ đựng toàn trái đào.

- Trong chợ trời quần áo cũ Khu Dân Sinh gần cầu Ông Lãnh có bán những thùng trái đào. Mỗi thùng khoảng bốn chục hộp. Điều cần biết là “bột trắng” ở trong khẩu phần nào thì mới biết nơi gác công vó lon của Hodini.

Thận nói Hodini, là hàm ý chế giễu, so sánh trò ảo thuật của một người Pháp tên là Robert Hodini với ông dân chài – ông chủ liên hợp khu khách sạn nhà hàng phòng trà siêu thị. Nghi vấn rằng ông không chỉ lượm chiếc vali. Ông ta thầu khai thác những bãi rác, khắp khu vực Trung phần. Những núi rác và những

hầm chôn các thực phẩm viện trợ, hay là hàng PX quá đát. Trong số có các thùng trái đào hộp dầm đường. Hàng tấn trái đào hộp vô giá bị chôn dưới những cัน hầm gọi là hầm rác. Hóa ra là kho trung chuyển heroin. Quận trưởng Thận, biệt phái từ giới nhà binh, trong nhóm không quân đi với tay Hoàng của phòng chống Ma Túy thuộc Tổng Nha. Thực ra là để cho cảnh sát thấy ông ta chẳng ăn nhậu chút nào trong cái vụ ông chủ hăng keo người Hoa.

Hoàng cho xe vào khoảng trống của căn phố sập. Bức tường gạch đỏ bầm trông không hay cho lắm. Những chiếc GMC chờ bộ binh chống lệnh chánh phủ, chạy qua đường phố chính tiến về phía sân bay. Hoàng với Thận cùng ở chung khách sạn nhà hàng phòng trà ca nhạc siêu thị. Nhưng một người một phòng. Phòng của Thận cạnh cầu thang còn phòng của Hoàng đối diện phòng Hương “ngu”.

Hà có chi phải lặn lội xa xôi. Chỉ vì Hương “ngu” sợ người ta vuốt mặt mình bằng lưỡi lam cho nên cô ta tích cực lấy công chuộc tội. Mà nào có ca sĩ vô danh nghèo nàn này biết được rằng. Không khác con kiến đáng cắn trên trán cô ta. Nhỏ nhoi quá và cũng là bi kịch, khi yếu nhớt mà dám cắn người, chỉ cần một cái đí ngón tay của ai đó con sâu cái kiến cũng đủ thák.

Con người và tổ chức xui khiến cô ta đi điều tra mọi sự. Tìm biết thủ phạm cũng chỉ là một phương

pháp tự luân chuyển, để suy ra cái cớ kiểu này có trong tuân bao Trinh Thám của ông HH.

Vào lúc cuối cùng, bài học không nêu rõ. Nhưng thực tế có thể triết khấu kẻ biết nhiều việc quá, như hai người Phi. Cũng như trong số nạn nhân sắp tới sẽ dễ dàng là Thùy Hương tức Hương “ngu”. Từ lâu cô nàng có tên trong sổ bìa đen của phòng chống ma túy và mãi dàm. Cái chết mà nhân chứng sẽ không nói. Như sự im lặng của con chim khoen.

x
x x

Những cuộc đảo chánh lật đổ, vẫn tiếp diễn tại Sài Gòn. Báo chí đưa tin một ông tướng giả điên, một ông bị bình thối mũi, viên Đại tướng thích coi múa rối bị cô lập. Và cuộc đảo chánh mới nhất, lại là của những ông Tướng phản đảo chánh lúc trước. Người ta gọi là chính lý.

Viên đại tá người dân tộc Nùng chỉ huy trưởng Biệt Kích bảo vệ dinh Độc Lập, đã bị phe đảo chánh mới, bắn chết trong Bộ Tổng Tham Mưu.

Đêm rồi sau khi Dạ Khách lái xe vèo đi. Không thể tin nổi, rõ ràng là Thanh Y Dạ Khách. Anh chàng ngổ ngáo nhất nhì Sài Gòn... kín đáo dùng khăn tay, lau nước mắt, như tiểu thư con nhà kín cổng cao tường.

Đức mặt đỏ và Huệ Lý Quỳ, mời Điệp ra quán Biên Thùy nhậu rượu nếp thang, đổ tràn vô bụng một

trái dưa hấu. Mọi người gọi món rượu này là lẩu dưa, thức nhấm là đầu cá hấp chấm mắm nêm.

Dưa thì chỉ một trái vật đầu, còn rượu nếp thang thì cả một thùng đầy. Ý chánh là để Điệp ra mắt chư vị chức sắc dàn chơi bài chòi khu vực. Điệp biết rằng họ ơn mà không khéo sẽ làm cho người giúp mình giận. Điệp không khéo từ chối, không uống rượu, không hút thuốc lá người ta cũng dị ứng, cho nên buộc phải uống và hút cho tới khi mọi người hài lòng khen... Điệp và cả Đức mặt đỏ về nhà của hai anh em Đức ở bến đò chợ cá.

Huệ Lý Quỳ mạnh rượu mà còn phải dựa đầu vô vách hò dò ta. Tuy nhiên cả quan lớn và linh lắc của khu chợ cá hài lòng tư cách của Điệp. Người mà cả bọn nghe Huệ Lý Quỳ giới thiệu là phóng viên. Chính là phóng viên chứ còn sao nữa, bọn trẻ Hippi bài chòi có vẻ tranh cãi với nhau. Phóng viên quá đi chừ.

Từ cách nói chuyện thời sự báo chí lưu loát, có chữ nghĩa, và về các chuyện vui ta bà thế giới mà Điệp đã đọc và sưu tầm, trong những khoảng in lấp chỗ trống trên các trang báo. Trần Điệp khi còn trong xóm Cầu Đất, mỗi sáng chạy xe Kawasaki đem những bản thảo tranh châm biếm tới các tòa soạn báo, dịp này cũng đã tiếp xúc phần nào không khí báo chí. Điệp hay nán ná nghe mọi người trò chuyện, và quen với nhà thơ phóng viên ánh Chi Phạm. Chi chút ít

“kiến thức” đó thôi, và bản tính thích đọc sách và báo lâu dần Điệp hiểu, tuy là theo cách riêng, nhưng hiểu khá nhiều, sau những mặt nổi của vấn đề thời sự.

Trước một nhóm thính giả lạ lùng, Điệp ngẫu hứng nói, và có khi giải thích cả những chi tiết mà mình cũng chưa hẳn biết. Anh hết sức ngạc nhiên, bởi nhiều câu nói trực xạ của những người bình dân về những cuộc đảo chánh. Nó đang diễn ra bên kia dãy phố, khu trung tâm khu đô thị nóng như dầu sôi lửa bùng.

Câu hỏi thiết thực nhất. Những thay đổi ngôi vị, quyền bính trong dinh Độc Lập, có lợi gì, và có ảnh hưởng tới những kẻ ngoài vòng pháp luật, làm cho đời sống khá hơn với những kẻ khổ rách áo ôm như vầy không. Và cái gọi là pháp luật đó, do một số quân nhân cầm cán, thực sự họ là ai. Những thanh niên nhà nghèo bị bắt lính, chết như rạ ngoài mặt trận kia là con em của ai.

Trong khi nói những điều đó mọi người và cả Điệp phát hiện họ bờ vơ trong cái pháp luật của những kẻ thảm lạm và buôn lậu. Ngân sách viện trợ từ nước ngoài dùng cho cuộc chiến tranh phi nghĩa đã cạn. Người ta lạm dụng chiến tranh để làm giàu riêng cho họ. Sau cùng khi mọi người thấy, trước mắt mình hiện lên hình ảnh của một người thanh niên nghèo khó, không nơi nương tựa, trạc tuổi của họ, có vóc dáng của một phóng viên Trần Điệp cười từ tốn:

- Các bạn. Mình chỉ yêu thích nghề đó, mình thích sống sôi nổi và phiêu lưu, thích chụp ảnh vì không có gì khác hơn để lưu giữ thời gian. Sau này có thể làm phóng viên. Nhưng chỉ là phóng viên... mồ côi.

“Phóng Viên Mồ Côi”. Câu nói ngộ nghĩnh, thoát nghe vui tai và khá xúc động. Anh là ai, mồ côi cũng có nghĩa là vô thừa nhận, cũng có nghĩa là phóng viên không biên chế và là phóng viên tự do.

Nhin Điệp chí ít, và gần gũi nhất Điệp cũng vẫn là phóng viên... chụp hình. Qua mắt nhìn của các bạn mới, vì cái máy ảnh vẫn treo trên ngực chớ sao. Trần Điệp lần hồi được kính nể trong cái thế giới ngầm sát mặt đất này. Còn riêng anh thì bối rối bởi những anh em vô cùng hung hán, cộc tính và khá là mộc mạc ở đây. Nhiều khi họ cũng tỏ rõ khí tiết, dù là cá nhân, hay động thủ sát phạt. Song là tấm lòng của kẻ ngoài vòng pháp luật. Họ không phải, chưa phải chỉ là những người bỏ đi.

Sáng hôm sau, “Phóng Viên Mồ Côi” Trần Điệp bỗng lòm còm bò dậy vì nhiều người bước qua thân anh ta. Trần Điệp không nghĩ rằng mình đã chết, con say dữ dội cũng khiến cho anh nằm mơ gọi lớn tên Lan. Điệp vẫn thấy mình là một con bồ câu vỗ cánh bay theo chuyến xe lửa dưới kia. Cho tới lúc nghe có tiếng nổ đùng, cánh chim chao đảo còn mình thì choàng dậy.

Mở mắt bàng hoàng, Điệp nhìn thấy giữa ánh đèn khuya, khu chợ cá ôn ào tiếng người. Những xe tải chờ cá từ miền Tây và các nơi khác tới. Thùng thiếc và các xe đầy va chạm cùng với tiếng ngã già, tiếng chửi thề nhoi trời. Khu chợ cá có những cuộc tranh chấp, bảo kê đẫm máu, không ngày nào mà thiếu kẻ sinh sự ẩu đả. Trong tiếng ồn ào rền tai, lần hồi quái dị, lần cơn hoảng loạn nào từ tiệm thức, Điệp lại lịm đi rồi bỗng nhiên thấy một hình ảnh cũ. Điệp ở trên lưng ngựa, cho tới khi nhìn thấy một con sông, phía bờ bên kia, có một người đang trồng luống khoai, ông già ngẩng lên nhìn Điệp. Cho tới sáng hắn, khi Điệp nhớ lại hình ảnh đó, người trồng luống khoai, bên kia sông, sao mà giống ông lão họa sĩ già trong xóm Cầu Đất – người thầy đầu tiên của Điệp.

x
x x

Đúng như mọi người nói, nhà của Đức là cái bến đò quá tải, gian nhà kỳ lạ mà người nào đi chợ cũng có thể bước vào cửa trước đi vào cửa sau. Và người bên kia sông đi đò ngang sang sông, lại bước từ cửa sau nhà Đức lên cửa trước vào chợ.

Bến đò sau chợ cá là nơi chuyển khách từ bên Sài Gòn, qua bên kia nhà máy thuốc lá Khánh Hội và từ bên đó qua bên này. Nói cho đúng hơn anh chàng Đức và cô em gái mượn tạm chút ván sàn bến đó làm

nhà. Nhà cũng có bếp và tủ quần áo, hai bên mành ván sàn là nơi khách bước xuống con đò khi nước lớn, mà khuya vắng khách là giường ngủ của Đức mặt đò. Còn nếu nước ròng ròng mũi đò thấp xuống để ra bến sinh. Người đi đò sẽ bước xuống cầu thang ở giữa nhà, có hai mành ván.

Điệp choàng thức, vì khách qua lại nơi bến đò phải bước qua thân Điệp. Nước sông lớn màu nâu đất mấp mé hai mành sàn ván. Ngoài kia là con sông, bên kia nhà máy thuốc lá, còn đây là khu chợ cá ngoài khoảng trống không dựa vách Cầu Ông Lanh.

Con say vẫn còn, khát nước khô cháy cổ họng, mà lại còn muốn nôn oẹ. Điệp nghe tiếng cười khanh khách. Cố mở mắt thì thấy loáng thoáng trước mặt mình, cách khoảng một tay là Đức mặt đò. Anh ta đang cười cười, đưa một ly nước chi đó cho Điệp.

Điệp với tay cầm mấy lần mới tới cái ly. Đức mặt đò cười giòn tan, mà sao như nghe như tiếng con gái. Một ngụm rồi hai ngụm. Cuối cùng Điệp nốc cả một ly cối bụ chảng, nước chanh pha đường, chua ngọt đều đậm.

Sau đó một lúc anh chàng bắt đầu bót hoa mắt. Hình ảnh Đức Charlot vẫn ngồi trước mặt biến đổi khác thường. Hay là hương vị của những điều bố đã chuyên tay, trong buổi tiệc đêm qua còn... dư âm. Trước mắt Điệp... anh chàng Đức xấu xí lùn tịt biến

thành con gái. Vẫn khuôn mặt đó, nhưng mái tóc lại
quắn tít và dài chấm vai.

Đó là Quy, em gái Đức, giống anh như cắt. Quy
cười:

- Mớ dữ quá kêu Lan oi Lan hối rùm trời!

Quy pha thêm ly cối nước trà chanh đường cho
Điệp uống giã rượu. Còn Đức mặt đó như con gà trống
thiếc, thì nambi nói mờ sáng trong góc sàn ván bến đò.
Anh ta cũng bị người đi chợ bước qua người. Còn
Quy thì vừa vo gạo nấu cháo, vừa phải tránh những
người lên xuống đò.

Đêm hôm đó. Tiếng súng nhỏ nổ giòn từ phía
bên kia các dãy phố. Nó vang vang bức bụi nỗi nóng.
Mà sao cũng vui, nôn nao như tiếng pháo Ý dùng
ngày Tết. Bọn quý nhô Hippi bài chòi mặc quần xệ
đì hở rún và cà hai cái mông, ống quần ngắn túm
chặt. Áo sơ-mi vạt dài, tới đầu gối gần như là áo dài
phụ nữ. Phần nhiều chải tóc tém đít vịt. Một số đội
những chiếc nón nỉ mắt cà keo, mềm xèo, chóp nón
và cá vành xui lơ. Đó là bọn đá cá lăn dưa. Chúng la
hét lộn xộn, chạy qua các bà bán cá. Chúng la như
rao hàng:

- Đảo chánh, đảo chánh, mấy bà nội ơi... mấy...
mấy bà bán cá ơi.

Không hiểu sao trong dân gian cứ nói mấy bà bán
cá thì phải dữ dằn. Bán gì thì bán vẫn có người này

người khác. Các bà bán cá nghe bọn Hippi chơi choi la làng về đảo chánh. Nhiều bà cười vui vẻ:

- Đảo cái gì mà đảo. Cũng là mấy ông cõi nội đó, đảo qua đảo lại như lắc bầu cua. Hột kê huề tiên. Đá cá lăn dưa như cái túi quý này. Kiếm quyền kiếm tiền đó thôi.

Nhưng bộ phận “cái loa” tiền thám của bọn Hippi loan truyền gây chú ý, đánh lạc hướng các bà già. Trong khi đó một vài thằng xé lẻ, làm bộ té vô máy thau cá. Cá nhảy soi sói trên đất, chúng vừa chạy vừa đá những con cá đi xa, rồi bắt bò vào giỏ.

Chi là mới đá cá thôi, vào những ngày trước Tết các xe tải chờ dưa lên vựa trái cây đầu mối này. Các con tinh tinh còn trổ tài lăn dưa giùm cho vựa, nhưng phần nhiều chuyên dưa cho đồng bọn.

Các cuộc đảo chánh và biểu tình trên đường phố, trở nên vui nhộn hơn, bởi có sự tham gia... hôi của. Mà thủ lĩnh của đám Hippi chơi choi, còn gọi là dàn chơi bài chòi này, ngạc nhiên chưa, chính là Quy, em gái của Đức mặt đỏ. Bỗng nhiên Quy buột miệng nói:

- Không biết trong dinh Độc Lập, độc khỉ gì đó, có của cải đáy quẩn gì mà sao mấy ông lớn xúm nhau giành dữ quá. Linh tráng bắn súng ì đùng.

Đúng thật. Ai biết trong đó có gì ngoài mấy ông vua. Dân thường đi ngang còn không dám ngó vò. Rủi xe đạp sút sên hay xe Honda chết máy bất tử là

phải đẩy đi cho khuất. Quy nói nếu vô trong đó coi cho biết thì có sao không. Nghĩa là người ta có bắt đi ủ tờ không. Quy có cách nói theo tiếng lóng *mǎn tự đồng hồ* gọi là *đổng*, dây chuyền gọi là *gián*.

Đi vô đó bằng cách nào, là một chuyện không thể tưởng tượng nổi. Ý tưởng ngộ nghĩnh và mạo hiểm này, cứ theo Quy và lôi cuốn Quy suy nghĩ thành một chương trình. Mà khi nhắm mắt lại Quy thấy như in, mặc dù nó chưa xảy ra.

Khi những cuộc đảo chính diễn ra liên tục mà bối cảnh chính vẫn là dinh Độc Lập. Có lần trước đây Quy với bọn Hippi chơi choi, kéo nhau ra tới tận cửa dinh coi cho biết. Hôm đó có một thằng nhỏ leo lên ghế đá nhìn vô cho rõ. Nó bị viên đạn mô côi bay trúng đầu chết tốt. Lúc đó Quy thấy một phóng viên trẻ đang chụp ảnh. Trái đất tròn, sau đó Quy cứ ngờ ngợ. Sau cùng anh chàng hôm ấy chính là Trần Diệp đang ngồi trước mắt Quy.

Dù vậy chuyện đó không ngăn nổi tò mò của bọn Hippi bài chòi. Nó hấp dẫn không thua phim chiếu bóng. Chuyện phiêu lưu bằng mọi cách, tìm ra cửa đột nhập vào dinh là câu chuyện cửa miệng của Quy. Với Diệp điều đó làm cho anh chàng có nhiều tưởng tượng nhất, cũng phải trổ mắt nhìn. Không phải là ngạc nhiên nữa mà là khâm phục và kính dì.

Suốt nhiều ngày, Diệp chỉ quẩn quanh nơi bến đò,

nhà lồng chợ và những vựa trái cây. Điệp cũng theo Quy đi lượm những củ hành dại, về bến đò ngồi lột vỏ cho Quy bào móng, rồi ngồi ngoài lề đường bán cho mấy bà nội trợ làm biếng bào.

Đức quyết liệt can ngăn Quy không cho Quy... tấn công dinh Độc Lập. Nhiệm vụ của Quy, là con gái, phải coi chừng săn sóc Điệp, không cho Điệp bước ra khỏi lăn phấn vỏ hình, mà Đức Charlot vẽ ra bằng miệng. Nghĩa là chỉ tới rạp chiếu bóng như cái kia. Không qua khỏi bót quân nhì. Và không đặt chân vô Khu Dân Sinh.

Quy cứ nhìn Điệp cười cười cho biết thêm, từ đây tới rạp chiếu bóng, là vùng đất của cảnh sát và những người trốn quân địch bọn đóng thuế thân hàng ngày, hàng tháng cho họ. Quy cười ngụ ý có thể mua tự do trong giới hạn bằng tiền, hay là sự bao che của thế giới ngầm, của tay xếp chúa du đãng. Rạp chiếu bóng và cảnh cửa vào Khu Dân Sinh, một nửa là cửa cảnh sát và nửa kia là cửa quân cảnh. Khu nguy hiểm nhất cho những kẻ đào tẩu. Phải công nhận Quy xấu gái, xấu giống Đức mặt đờ nhưng Quy tử tế và dễ thương.

Đức mặt đờ và Hoa Huệ Lý Quỳ, vẫn tiếp tục thay nhau vắng mặt ở khu chợ cá. Đức đi công tác, tức là thay cho một anh lính kiếng trong ban văn nghệ Tổng Cục Chính Trị – một ban văn nghệ nhà binh lớn nhất Sài Gòn. Mặc dù tiết mục khác nhau, anh lính kiếng là

ca sĩ, còn Đức thì phun lửa. Anh chàng linh kiêng tên là Ghao, con trai phá tảng của một ông phó giám đốc hàng không dân dụng. Ghao hay vô ngõi chơi trong Khu Dân Sinh, cậu cà vui tính, nhảy đầm giỏi, ca hát hay và có duyên, nhưng chỉ khi nào hít đủ ba ống heroin.

Một hôm Ghao, cái tên chữ khá lạ, nó có chữ h chen ở giữa, rất khó đọc đã say thuốc ngủ ngủ, Ghao cứ ngồi cười khan, mấy ngón tay lại gãi gãi vách tường. Trước mặt Ghao là Hoa Huệ, nhưng anh ta ngồi bàn khác. Cùng bàn với Ghao là Đức Lác. Nó mặc một bộ đồ trày di màu cỏ úa, trông không ngầu nhưng phù hiệu trên vai thì khó coi. Đó là phù hiệu cái sọ người và cây đèn cây tráng. Không hề thấy binh chủng nào có phù hiệu kỳ quặc như thế này.

Đức Lác không để chai rượu trên bàn như tay Trực mà nó treo cái cổ chai tòn tèn dưới thanh ngang của cái bàn lai láng nước bia và đồ thừa thức ăn. Đức Lác gõ cái lưỡi lê đánh nhịp cho lời hát của Ghao. Hỏi ra cũng lạ, Đức Lác hiện trong đại đội Biệt Cách bảo vệ dinh Độc Lập. Mà vào lúc này thì cuộc đảo chánh tới hồi quyết liệt.

Cả bọn ngồi trong Khu Dân Sinh hôm đó, còn có Đức, tất cả nghe vang vẳng tiếng súng, vang lại từ hướng dinh. Trong xôn xao mà bọn người này tinh như con sáo. Không chỉ vậy mà những người khác,

ngoài đường phố cõng tinh queo. Dân Sài Gòn đã quen với các biến động, biếu tình, có khi còn chạy tới coi như đi coi đại nhạc hội ở rạp Quốc Thanh, hay coi hát cải lương ở rạp Thành Sương.

Nửa đêm trong ngoài khu chợ cá vẫn ồn ào. Quy với Điệp chạy đi kiểm Đức nơi quán Biên Thùy. Rồi trong rạp chiếu bóng cái kho, mà vẫn không thấy Đức. Quy chạy vò Khu Dân Sinh, thấy Đức ngồi chung bàn với Hoa Huệ Lý Quỳ. Cá hai người và một đám Hippi bài chòi, chuẩn bị sáp chiến bằng vỏ chai bia với Đức Lác.

Ghao thuộc phe Hippi... phản chiến. Ghita là tiếng nói hòa bình cho nhân loại. Ghao không hài lòng với *tiết mục* đánh nhau này. Nhưng chưa biết làm sao mà can thiệp, vì Ghao không phải là ông chủ tịch tòa nhà Liên Hiệp Quốc. Vả lại Ghao đang phê. Không biết anh chàng với tay tim đâu ra, một cây đàn ghi-ta thùng không còn dây đàn nào cũ hơn. Anh ta muốn nhảy múa ca hát, hơn là những trò bạo lực.

Đức Lác hút bồ đà cũng đã say khướt, nó ngồi im nhìn bọn Hoa Huệ sân si. Đúng vào lúc Lý Quỳ đứng lên, khệnh khạng đi tới bàn của Đức Lác và Ghao thì Đức trông thấy Điệp. Điệp nói Đức Lác là bạn chung xóm với mình. Rồi chỉ vài câu nói nhẹ nhàng, bọn Hippi và Đức đã bỏ dao gậy. Riêng Huệ thì còn hậm hực vì Khu Dân Sinh là sân nhà của anh ta. Song khi

nhìn thấy mọi người ngồi im thì chính Lý Quỳ cũng thấy mình là số lè. Anh ta chửi thề rồi giã từ vũ khí, liệng vỏ chai bia vào vách tường.

Từ hôm nhảy xuống kênh nước đen chạy thoát cảnh sát tới nay, Đực Lác không về xóm Cầu Đất. Cũng như các thanh niên khác trong thời kỳ hoạn nạn này, chạy thoát cảnh sát thì chỉ có việc đi ăn cướp hay là đặng lính, nếu không, léng phéng về lại xóm cũ, tức thì lại bị cảnh sát tóm cổ lôi vô khám lớn Chí Hòa. Đực Lác chỉ cần nhảy chân sáo, miệng huýt gió tới một cái bàn tuyển quân đặt ở ngã tư, ngã ba nào đó, nói rằng thằng cha mày hay ông cố nội mày muốn đặng lính Biệt Cách.

Theo như Đực Lác tường thuật thì người ta cũng không nhớ nhen gì mà không nhận nó. Vì trước kia nó cũng có qua cái xác lính đó một thời gian, cho Yến Sopia Loren, chị thằng Tuấn cà lâm lé mất chơi. Người ta nhận rất mau mắn là đàng khác.

Người ta đang cần thay màu da cho những xác chết. Nhưng khi nó chưa ngoéo, thì nó phải khỏe mạnh và lì lợm, và thất tình càng tốt, chẳng hạn như Đực. Biệt Cách là loại lính Sinh Vô Gia Cư Tử Vô Địa Tán, không có số quân không có thẻ bài, không được công nhận chính thức, khi bị bắt người ta phui tay chối biến. Chỉ có tiền tử gọi là lương.

Câu chuyện của Đực Lác, chỉ chấm dứt khi nó nói

rằng duyên may làm sao nó gặp được một sĩ quan cấp tá, tên là Trực. Ông ta bảo kê ngay cho Đực, cho nó một bộ đồ rằn ri. Phát cho một lưỡi lê rồi thì cùng với nó tới ngồi uống bia ở phòng trà Hòa Bình, trước chợ Bến Thành và nhà ga xe lửa Sài Gòn.

Công việc đầu tiên của Đực Lác nhẹ nhàng. Nó vô đứng sẵn trong toa lét, chờ một thằng người Phi, khi nào nó cầm cái bóp kiểu đàn bà. Đứng cho nó ra khỏi toa lét mà cũng đừng có tham lam lấy cái gì của nó. Chỉ đâm nó chết tốt, lau cái lưỡi lê cho sạch dấu tay. Rồi thì bướm, còn muốn cho ai chút đỉnh tiền đồ làm quà, cứ moi một ít trong túi cái thằng chết, dúi vô túi của thằng sống nào mặt mày có hậu, dễ thương, đang đứng hay ngồi gần đó. Đực Lác đã làm như vậy khi Hương “ngu” đưa cái giỏ của cô ta cho người Phi. Rồi nhét vài đồng đô mệnh giá 100 vào túi Trần Điệp, con nai vàng ngơ ngác, lúc sau bị cảnh sát tó vào bót Lê Văn Ken.

Đực Lác đưa cho Điệp một cuốn... nhật ký, nhờ Điệp gởi cho Yến “Sophia Loren”. Nó đã biết, dù nó là người hùng thì Yến cũng không thương nổi. Nhưng Điệp thì cũng như Đực Lác. Từ đêm bị cảnh sát tó chung với anh Hai và Tuấn cà lăm, may mắn và hoạn nạn, trộn lẫn và kéo dài cho tới hôm nay, Điệp cũng chưa về xóm cũ.

Điệp hứa sẽ đưa cho Yến quyển... tập học trò nhau

nát mà Đực gọi là... nhật ký chỉ khi nào có dịp. Máy cò gái bán bia cũng ngồi quanh, nghe chuyện.

Hai chiếc máy bay thả xong bom. Nó cuốn gói vọt thẳng. Đực Lác té ngã xuống suối. Nhờ vậy mà lừa khó tấp trúng nó. Hai giờ sau Đực hồi tỉnh, nó lôi dài theo con suối, định băng rừng ra con đường mòn, mà nó với Trực với Tôn ngủ lại trong bản Mèo tối hôm qua. Nhưng Đực Lác không vội đi...

Đực Lác tìm thấy Tôn, quần áo cháy xém. Hai mắt và tóc cháy nám. Đực diu Tôn đi trong rừng, chỉ đi ban đêm. Ban ngày thi tìm hang hay dưới bóng cây râm nằm ngủ. Tôn không nhìn thấy gì, cho tới gần bản Mèo cũng không vô được, vì tiếng bọn phi Vàng Pao loi nhoi trong đó. Tôn và Đực Lác gặp lại Trực... trong rừng. Nhiều ngày sau họ nghe tiếng trực thăng là đà trên ngọn cây. Đức bắn một phát pháo sáng lên trời...

x
x x

Trong đêm, có tiếng súng đập chánh. Bàn ghế, ly chén, và những bức tường chung quanh nếu biết nghe tiếng người cũng phải buồn.

Đực Lác lùi dù đi trước dẫn đường. Cả bọn đi bộ, từ Khu Dân Sinh qua cửa sau chợ Bến Thành một đỗi. Xa xa đã thấy con đường thẳng tới cổng sau dinh Gia

Long, không xa bao nhiêu, là dinh Độc Lập, gần như bước đi chơi trong lòng bàn tay.

Con đường dài trước dinh Gia Long. Mặt nhựa lúc nào cũng đen, màu đen im lặng như tờ. Đức Lác dừng lại ra dấu cho bọn Hippi bài chòi dừng lại. Nó lấy trong túi áo một lon trái đào đã khui, vỏ thiếc mỏng, trống rỗng nhẹ tênh.

Điệp lặng lẽ nhìn Đức Lác, còn Quy thì lộn xộn hơn:

- Cắt... cắt.

Đức Lác bóp cái lon trái đào rỗng. Nếu là lon Coca thì tiếng kêu của nó khác hẳn. Trong các gốc cây tối có tiếng:

- Cắt... cắt.

Tiếng ai đó bóp lon trái đào trả lời, đó là tín hiệu riêng mà cũng là mật khẩu. Còn đây là khu phố nhà giàu, với biệt thự có cổng riêng và bao lơn vững chắc. Chủ nhà sợ tên bay đạn lạc đã tạm lánh. Nhiều bao lơn trống hoa trong những chấn song.

Điệp thấy vài họng súng gác bên các cành hoa. Khác với những gì bọn trẻ con tưởng tượng. Không có cuộc giao tranh nào ngăn cản chúng. Mà những người lính gác cũng không thèm hỏi han gì. Đêm thì chỗ nào người ta cũng buồn ngủ.

Đêm, thì lúc nào cũng có vẻ yên tĩnh, mà đã là người thì phải ngủ. Kể cả vài chiếc xe tăng bằng thép

xanh rì, trông tướng hình bạch trợn, cũng nằm ngủ trong bóng tối, trông như những con rùa lớn, chúng còn có lưỡi và măc thêm lá cây cho êm giác.

Vài người lính xe tăng, trải tấm bạt ra thèm lè đường, nằm ngủ. Chỉ có ánh lửa thuốc lá lóe lên, từ một khoảng tường cho biết có người cảnh giác. Những người đó không hỏi gì. Bọn trẻ con – trong số có Quy, Điệp, còn phải tinh luôn thảng Ðực Lác cao tống ngồng, khuôn mặt quạnh đeo, đau khổ nhưng vẫn còn nét con nít. Có lẽ người cảnh giác trong bóng tối kia, trông bọn họ này không co gì đáng phải ngại. Mà lại còn có vẻ như những người làm nghề hốt rác.

Cả bọn cộng tuổi nhau lại, chưa đủ làm thành nhiều cho lăm một vài ông bà già. Trong Điệp vẫn còn hiếu động tò mò và phá phách. Quy dạn dĩ lanh chanh. Ðực Lác lóng cộng lì lợm. Còn cái bọn đi theo mặt búng ra súra.

Dinh Gia Long thật ra nằm gần khuôn viên dinh Ðộc Lập. Nó chỉ được có cái cổng sắt và một đồn canh là khá oai, dễ coi. Ngoài ra trong khoảng đất và bãi cỏ vô duyên kia, chỉ có vài ngọn đồi thấp, đúngh hơn là gò đất, và cây sao thảng đứng, không gì phải sợ. Nhưng có mấy thằng loli khi đi ngang không dám nhìn, không phải sợ ma. Mà chỉ vì tâm lý chưa ổn định. Lâu nay là cửa những kẻ thống trị. Và là nơi cố làm ra vẻ nghiêm trang hù dọa.

Chỗng cheo hiu quạnh vài biệt thự xây kiểu Pháp cổ lồ si. Quy quan sát: Nếu nhào vô từ dinh Gia Long thì “tiến chiếm” dinh Độc Lập ngon ăn. Tốn thời gian ít hơn, còn xa gần để chạy ra chỉ có gang tay là tới cổng.

Phương án hai là ngang nhiên ra cổng trước. Có lẽ bọn lính bất quá cũng không hiểu chuyện gì mà trò tay. Còn một cửa thoát là leo tường qua sân đánh bánh, nhào vô vườn Tao Đàm, từ đó đạp xe ba bánh, đồng tuốt về Cầu Ông Lãnh. Quy chi huy cuộc “đột nhập” dinh Độc Lập, giống như hàng ngày nó ngồi lột vỏ một cái củ hành thúi.

Những cái bóng đen con nít, bọn Hippi bài chòi đạp theo xe ba gác, lần hồi men tới hàng rào song sắt. Một vài tên bịt kín mặt leo lên hàng rào, nhảy gọn qua bên kia bâi cỏ xanh. Đức Lác không việc gì phải bí mật như vậy. Nó đi thẳng lưng đàng hoàng. Chỉ vì nó là một trong các thành viên của toán viễn thám bảo vệ dinh từ vòng ngoài.

Toán này chỉ có một tiểu đội, nhưng vô trang tận răng. Chỉ khi nào có mặt báo trên máy bộ đàm, một bản nhạc đã cài trước, toán sẽ bảo vệ cho chiếc xe chở VIP về một nơi an toàn trong Chợ Lớn. Ngoài ra không có nhiệm vụ gì, kể cả ngăn một thằng cha cảng chú kiết nào đó, đạp xe ngang qua, rồi mót đái, đứng tè vào tường. Cũng không ngăn đám trẻ con đang leo rào.

x
x x

Đực Lác bóp vỏ lon trái đào. Khi nó luồn qua một ngách cửa của một biệt thự nhỏ, bên trong có tiếng “cắt” trà lời. Đực đẩy cánh cửa vào phòng. Trực ngồi bên chai rượu, tai nghe điện đàm. Anh ta đón gói thuốc lá Salem từ tay Đực đưa tới. Đực Lác đi mua thuốc lá, trong tiếng súng cối già vào chung quanh dinh Độc Lập. Có ai đó trong dinh đã thoát ra ngoài từ trong đường hầm. Họ không chạy xe ra ngoài dinh Gia Long.

Trực chàm điếu thuốc Salem. Lắng nghe tiếng thì thầm trong điện đàm. Cuộc ngã giá giữa phe đảo chánh và ông Tổng thống. Tiếng vị Tướng phe đảo chánh nói rằng, ông không thể hứa chuyến bay đó, sẽ đưa họ qua tới Đài Loan. Giọng miền Trung của người bên kia rất nặng. Ông ta giận dữ hét lớn, lại càng khó nghe. Ông Tướng bật ra nói tiếng Pháp, như là khi giận dữ người ta không đủ từ tiếng Việt để chửi nhau.

Trong khi đó, cá bơn du thủ du thực, chạy ngang qua một biệt thự không đóng cửa. Đèn vẫn sáng choang cả trong lắn ngoài, nhưng không một bóng người. Điệp nói với Quy:

- Đừng chạy nữa, từ từ đi cũng không sao.

Dinh Độc Lập ở vào giờ phút không chủ. Điệp phán

đoán có vẻ chủ quan, nhưng quả là có vài phút, nơi đây hình như đã là vậy. Vài thằng bài chòi lạc trên những bậc thang rộng. Chúng lúng túng chính vì nhiều bậc thang quá, song điều đó thỏa mãn tò mò của bọn con nít.

Điệp quan sát. Khi nào nhìn cái gì lâu về sau Điệp cũng nhớ lại được từng chi tiết. Những bậc thang khi lên tới tiền sảnh, lại đúng vào ngay cửa kính trong suốt, cửa căn phòng Khánh Tiết. Còn đi xuống thì chui vào một ngách chật chội, đi một lúc thì ra là một đường hầm.

Cuối đường hầm lại có cánh cửa gỗ mờ toang. Có lẽ những người đi ra cửa khá vội vàng, họ không nghĩ tới chuyện trở lại. Trên chiếc bàn gỗ mun, có máy điện thoại và một máy bộ đàm nhà binh. Chiếc giường nệm vải trắng toát không chút xáo trộn. Họ không ngủ, chỉ ngồi ghế, và bàn trà thì đã voi, với xác trà đã pha nhiều lượt nước.

Trong phòng lớn, một phòng nhỏ khác, trên cửa ghi chữ Khánh Tiết. Quy trố mắt nhìn những chiếc đôn gỗ màu nâu sậm, và bức hoành phi trắng lè. Cặp ngà voi cong và lớn tới khó hiểu, cùng với bức tranh trên tường, cao ngất tới tận đầu hồi, phải ngược nhìn mới coi được hết, các nhẫn vật và cây cỏ trên tranh. Tòa nhà thênh thang vắng lặng, với những bậc thang và nền gạch, trải dài tới những cửa phòng chi li, vẫn

không thấy bóng một người. Bọn bài chòi đi loanh quanh một lúc, chúng bắt gặp những vật dụng lặt mặt. Lưỡi gươm có quai đeo thêu, ngù vai tua tua ren màu vàng chói, như là phục trang hát tuồng hồ quảng. Nón kết pi của lực lượng phòng vệ phủ Tổng Thống. Một thằng lõi con, cười khanh khách cố ý, nó... vuốt râu! Đội thử một lúc mấy chục cái kết pi. Thằng khác mang gươm, gươm dài kéo lê dưới gạch, trông nó như con khỉ hát xiệc. Một thằng chòm được chiếc thùng gỗ nhỏ có khóa, đánh véc-ni bóng loáng. Chúng dùng lưỡi gươm cạy chiếc thùng. Hoàn toàn không phải là kim cương, đồng tiền vàng, trân châu mà nǎo gì của bọn cướp biển. Mà là những cái loa nhỏ dùng gắn trong ống nghe và nói điện thoại.

Nữ tướng Quy, không đựng tay tới một thứ gì, cô nàng hốt hoảng, khi nhìn thấy một thằng bài chòi, leo lên chiếc bàn dài. Chiếc bàn lớn và dài hơn chiếc cầu khỉ. Đang đứng trên bàn, nó ngoáy dáo dác. Không biết vì sao bỗng vạch chim ra, vừa đi tới đi lui dài dài trên bàn.

Điệp ngồi lên chiếc ghế nệm nhung màu đỏ cặn rượu chát. Không khí nơi đây yên tĩnh thật. Lâu nay nghe kể mà cũng có khi thấy hình ảnh trên truyền hình. Nhưng có khi nào nghĩ rằng được ngồi trên ghế nhung, trông thấy tận mắt đâu.

Ngồi coi bọn bài chòi làm đủ trò khỉ. Thằng con

nít đái trên bàn buôn ngủ. Nó nằm một góc bàn mà nó chưa đái tới, ngủ ngon. Bất chợt Điệp không tin vào mắt mình, dù cũng không có gì là quá đáng. Một khẩu súng lục, khi coi phim cao bồi, hay là nhìn mấy ông cảnh sát, Điệp cũng đã thấy súng lục. Tất nhiên không phải cây súng lục nào cũng giống nhau. Có vẻ như Điệp bị ám ảnh về súng. Điệp cũng có vẻ nó trên tường phòng hóa trang trong nhà hàng Moulin Rouge.

Giờ thì ai để nó cạnh bình hoa. Cây súng lục chính là nó, khá lớn và trông như có cô hồn, vì nhìn nó bỗng rợn người. Cũng không hiểu vì sao, phản xạ của Điệp lúc đó không thể ngờ. Điệp cầm ngay khẩu súng, và định bỏ nó vào túi quần. Khẩu súng nặng hơn Điệp tưởng.

Quy trọng thấy. Và Quy nhăn nhăn trán, có vẻ nói Điệp nên bỏ lại nhưng rồi thôi. Quy chỉ nhìn thấy Điệp bỏ khẩu súng có cả đạn vào túi quần, nhưng không thấy Điệp có một động tác “chuẩn bị” khác thường.

Một suy nghĩ cũng khác thường. Điệp bỏ lại cây súng, hình như người chủ của nó, đã cho một viên đạn lên nòng. Điệp không rõ cho lắm về vũ khí, nhưng có coi phim bắn nhau. Khẩu súng đã mở khóa an toàn, chốt đập vào hạt nổ của viên đạn hất ra và lui về phía sau. Có nghĩa rằng cầm lên đúng nhẹ vào có súng, thì viên đạn chỉ có việc thoát ra.

Điệp không để súng cạnh bình hoa, mà ở trong cái bình. Cả bọn bận rộn, khi rút lui qua cổng khu vực có nhiều sân đánh banh Tennis, chúng vượt qua hàng rào, leo lên tường vô vườn Tao Đàn.

x
x x

Chiến lợi phẩm phải khẽ nệ mang xách, là quần áo mū mảng. Kết pi, ngù vai, và nón bê-rê xanh đỏ vui mắt. Không kể cái thằng chòm được cá thùng loa nghe và nói của điện thoại. Và cái thằng bài chòi dài trên bàn. Nó vẫn mặc chiếc áo dài lẻ bằng kaky trắng. Vai nó mang thanh kiếm lết bết dưới cỏ. Cả bọn lên xe ba bánh đẹp nhanh, về tới chợ cá Cầu Ông Lãnh bình yên. Đức mặt đỏ cần nhẫn Quy, rồi sau cùng anh cũng nhận món quà của em gái. Một cái nón bê-rê màu đỏ chói.

x
x x

Hóa ra anh chàng Ghao lại quen thân với nhà thơ phóng viên Phạm Chi, mà Phạm Chi không lạ gì với ông chỉ huy ban văn nghệ có cái tên rất oách là Tổng Cục Chính Trị. Ông ta vốn là dân thiết giáp, nồi đồng cối sắt, rất nóng tính, đánh lính, và sát lính, kể cả lính văn nghệ. Ban văn nghệ này gần như là nhà của Dạ Khách. Anh ta có thể chạy chiếc xe bãi rác của

mình vô thăng sân cờ mà chẳng cần trình giấy tờ gì ngoài cống.

Thanh Y Dạ Khách đã quên việc dẫn Điệp ra Nha Trang với toan tính, làm phụ diễn với Điệp và chú Pulatino. Đôi khi người được coi là giỏi nhất, chính xác nhất, vẫn phải lưỡng lự trước các quyết định, và mâu thuẫn với chính mình.

Người ta hay nói tính đậm ra thành túng, điểu đó đúng với Dạ Khách. Mà cũng may mắn cho Điệp, khu vực miền Trung đang ở cảnh dầu sôi lửa bùng. Ra đó chạy show ăn giải rút.

Dạ Khách trở cờ. Vì cảnh sát quận nhì cũng trở cờ, không dung tha các tay phản nghịch trốn tránh quân địch nữa. Cho nên Dạ Khách khuyên Điệp nên vào ở chung, trên căn gác của Phạm Chi. Vì nghĩ rằng nơi này ít ai để ý tới Điệp. Điệp đã tới đó, ngày đầu không gặp Phạm Chi, anh ở suốt ngày trong tòa soạn báo, đường Phạm Ngũ Lão. Trong khi ngồi chờ Phạm Chi thì Điệp gặp một cô gái nhà quê tên là Út Nhỏ. Cũng tới chờ... Út quê miệt Ba Thê, Long Xuyên, khá đẹp nhưng lại có đôi chân lớn. Út buôn bán đường dài, mỗi lần lên Sài Gòn đi chung với cô bạn cùng quê tên là Yến. Theo Yến nói Phạm Chi là chú của Út Nhỏ.

Yến không buôn bán như Út Nhỏ, mà làm trong cảng tin của ban văn nghệ Tổng Cục Chính Trị. Điệp

ở trên cái gác với Phạm Chi, thường gặp Út Nhỏ, hình như Phạm Chi và Út cũng có bà con hai vợ chồng anh Sáu giặt úi, trong trại gia binh. Nhưng Điện chỉ ở ít lâu thì nhà thơ phóng viên phải dọn đi nơi khác.

Giao giới thiệu Điện ở nhà anh Sáu giặt úi. Điện ra vào trại gia binh với Giao. Nơi đây xô bồ vợ con lính trắng, cũng ít để ý tới ai cho mệt thêm. Giao giúp Điện làm quen với ông thương sĩ già, bên phòng điện ảnh và báo chí Tổng Cục. Ông già người miền Bắc, chuyên quần phim cuộn viện trợ, vò mẩy cái lôi phim cũ, bán rẻ cho các phóng viên.

Trong số khách hàng thường xuyên của ông già có Cầu Điện. Chẳng những anh ta mua phim lôi, mà đôi khi còn mang bán cho ông thương sĩ các bành phim, trong cái hộp thiếc to đùng.

Trên cái gác tôn thiếc nóng hầm của anh Sáu giặt úi, Điện nhìn toàn cảnh trại gia binh. Người ta làm biếng đi ra cổng rồi lại vô ban văn nghệ cho nên đập một mảng tường, vạch trống một lỗm kẽm gai. Con đường mòn này qua bàn bi-da và cảng tin ban văn nghệ, nơi Yến bụng bê thức ăn điểm tâm cho những ca sĩ nhà binh. Nó cũng thông đường tới phòng điện ảnh, và báo chí của Cầu Điện. Ban đầu ma cũ cũng ăn hiếp ma mới, lâu dần người ta cũng làm biếng dì nghị. Vì cha Điện có lúc... công tác chung ban văn nghệ, ăn cơm gà chiên trong Câu lạc bộ Tổng Tham

Mưu. Lại còn tiếng tăm đáng nể, là người duy nhất làm cho Đại tướng cười.

Cho nên cũng tiện cho Ghao mướn Điệp đi... công tác cho mình. Và cũng lần hồi Cầu Диên cho phép Điệp theo mình trong những chuyến chụp ảnh nhỏ. Một đêm tối trời, Cầu lội vào trại gia binh, leo nhanh lên gác nhà anh Sáu giặt ủi kiêm Điệp.

- È, Trần Điệp mà biết nhảy dù không?

Cầu Диên đúng là điên. "Mình trốn quân địch chui nhủi mà làm sao biết nhảy dù". Cầu đi chụp hình mặt trận cũng khá lâu, tưởng như chết rồi. Cái nghề phóng viên chiến trường rất dễ về cháu ông bà ông vái. Cầu về, vô trại gia binh, tự nhiên cho Điệp một máy ảnh Nikon chuyên nghiệp. Do vậy mà Điệp chụp được những bức ảnh, về vụ nổ phòng trà T & D. Khi cùng đi với Bích Liêu, LeChan, tài tử Huy, vài người nữa, tới dự buổi khai trương quán Bar Rock Liêu.

Ảnh Điệp chụp thường bán nóng cho Cầu Диên. Điệp cũng bán cá phim đã chụp cho anh ta. Những tấm ảnh chụp vụ nổ phòng trà T & D được cụ thượng sĩ già in trắng trong phòng tối của cụ. Cái phòng tối này lại ở trong nhà xí. Cầu Диên sang tay chùm ảnh nóng này, có cả hình Trực, và Tướng Q, cho một vài phóng viên ảnh ngoại quốc hay đi la cà với anh ta.

Hợp tác xã ảnh thời sự do các *phóng viên chiến trường* gồm Cầu Диên, cụ thượng sĩ Oanh.., và Điệp

chụp, cũng sống được nhờ bán phim hình, có khi nguội, cho các anh mũi lô, da trắng, làm biếng, nhát gan.

Giờ thì Điện có vỏ bọc mới là *phóng viên chiến trường* để trốn lính, tuy không biết mô tê chi về súng ống hay... nhảy dù. Làm gì thì làm, không bao giờ Điện để chú rỗi Pulatino xa mình. Nó cũng cùng với Điện đi máy bay, tàu bò, hát hò trên khắp các vùng chiến thuật, thay cho Ghao, hay khi Ghao mướn Hoa Huệ, mà anh ta say mềm trong Khu Dân Sinh, thì Điện cũng lên trực thăng hay xuồng máy, hoặc xe GMC đi... công tác văn nghệ tiền đồn, sống chết giùm anh ta. Cũng là một cách ẩn thân chờ thời. Trong các chuyến... công tác như diễn trò, hay chụp ảnh, Điện quan sát theo tính cách phóng viên nhiều hơn. Suy nghĩ của Điện về cuộc chiến tranh không ngờ phù hợp với suy nghĩ của người phóng viên ành già là cụ thượng sĩ Oanh. Không ngờ ngờ gì nữa chính Cầu Điện cũng đồng tình.

Cụ thượng sĩ Oanh cười:

- Trong năm nay, chậm lắm là qua mùa mưa, chiến trường sẽ thay đổi nhiều. Khu vực Trung Bộ từ Pleiku cho tới Ban Mê Thuột sẽ đánh lớn.

Điện chỉ ngồi im nghe. Cầu Điện không điện chút nào.

- Một hai thành phố sẽ thất thủ, và cuộc điện không có lợi cho Sài Gòn. Trên bàn hội nghị lẩn quân sự.

Một người khác, thật không ngờ, đó là Út Nhỏ nói với Điệp. Cũng chẳng hiểu vì sao Út Nhỏ lại biết những chuyện như vậy. Và vì sao Út Nhỏ lại nói với Điệp:

- Ba em nói. Nội trong năm nay Sài Gòn lộn xộn lắm. Anh Điệp nên cẩn thận.

Đúng là có những điều khác thường. Những cuộc khám xét tờ khai gia đình ngày càng nhiều hơn. Đôn quân bắt lính nhiều hơn. Cám ơn Thanh Y Dạ Khách, sự đời lầm khi khó hiểu, anh là người thứ năm sau Đại tướng, trung úy Tô, đại tá bầu show Bân, và Ngọc Hoàng làm ơn cho Điệp nhiều. Cầu Diên và Ghao nữa, nhờ hai người mà Điệp ở trong trại gia binh này. Yên ổn khá nhiều năm, nhờ có vỏ bọc khá thuận lợi: Diễn viên và phóng viên ánh.

x
x x

Một hôm giữa trưa. Tay chỉ huy ban văn nghệ cho lính qua trại gia binh. Nói với anh Sáu giặt Ủi có lệnh truy nã Điệp. Anh Sáu hoảng hồn nhưng Điệp tinh táo leo xuống cái gác nóng hầm theo anh lính chui cái vách tường qua văn phòng ban văn nghệ.

Lạ gì cái kiểu đùa dai, giòn ác của các vị có máu văn nghệ. Nhưng khi bước vào văn phòng của tay thiết giáp biệt phái về chỉ huy văn nghệ, Điệp khá run vì chuyện không phải là đùa.

Ông chỉ huy không chờ Điện chào, cũng không mời Điện ngồi ghế, mà nói ngay vào chuyện:

- Cái thằng thiếu tá ban 2, nhà có cái gác trước đây anh ở với Phạm Chi, mới cho tôi hay. Anh không hợp lệ tình trạng quân địch, có nghĩa là chống lệnh, tôi phải di quân lao Gò Vấp, hay là lao công đào binh. Nhưng, tôi cân đo đong đếm thấy rằng, thiếu một thằng như anh cũng không sao mà có thêm anh cũng thua dài dài.

Ông chỉ huy nói thật chậm. Ban đầu Điện cứ tưởng ông ta lại đùa. Nhưng ông nói tiếp khác hơn:

- Anh là một người quái đản, mà lúc trước và hiện nay Đại tướng Tổng Tham Mưu Trưởng rất cần. Anh là người duy nhất làm cho Đại tướng cười. Thành ra anh yên tâm khi nào tôi còn ngồi trên ghế này. Nếu như Đại tướng không cười mà khóc rồi chuyển tôi ra vùng 2 chỉ huy lại mấy cái xe tăng, là anh tiêu tán thòn với tôi. Tôi ăn chay một tháng vài ba lần. Tôi không ác với ai. Nhưng tôi cũng như anh cần phải giữ cái mạng của mình.

Ông chỉ huy chậm điếu thuốc nhưng không hút:

- Một việc khác, dù anh có làm cho Đại tướng cười, hay là chụp ảnh giỏi, thì anh cũng tiêu. Cái thằng thiếu tá ban 2 đó nói anh và Phạm Chi chưa phản động trong trại gia binh, một con nhỏ nhà què tên gì đó tôi chẳng biết.

Đâu phải người ta, nhất là ban 2 thiếu thông minh không biết về mình. Người mà ban 2 nghi ngờ là phản động chính là Út Nhỏ. Điệp nghi – Cái ông thiếu tá có cản gác cho mướn, và bàn bi-da ngoài cổng trại gia binh kia, khá lạ thường. Có khi ông ta cạo đầu, mặc áo già làm nhà sư khất thực, nhưng cặp mắt không chứa một xó xinh nào. Có thể là nhìn vô trong đáy quần đàn bà ông ta cũng dòm ngó. Có lúc Điệp ngạc nhiên, vì một người đạp xe xích lô cứ đeo bám theo mình. Không ai khác hơn là ngài thiếu tá có bàn bida.

Điệp chui qua vách tường trở về trại gia binh. Anh Sáu giặt tui đứng chờ. Một lúc sau anh hỏi nhỏ:

- Sao, có sao không cậu Điệp?
- Không có gì, mấy ông đó giờ chút chơi.

Một lần nữa, phái cảm ơn tổ nghiệp sân khấu xui khiến cho ông thần đèn khổng lồ là Đại tướng Tham Mưu Trưởng, ngồi thiền trong Bộ Tống Tham Mưu cứu nạn tên trộm mắt Phật. Đại tướng lật thật, ông ta không tham gia đảo chánh ở phe nào, có khi ông cũng bị cầm chân và cũng bị hăm sê bắn chết. Nhưng cuối cùng ông Tướng nào lên ngôi thì ông cũng giữ được chân Tống Tham Mưu Trưởng Liên Quân.

Ông khôn ngoan, chỉ chấp hành và làm như không hề có sáng kiến. May cho Điệp, một thằng dân ngu khu đèn tép riu. Càng nhìn chú rối Pulatino Điệp càng

nhớ ơn khúc gỗ mit của ông Tư Éch. Thinh thoảng trong Câu lạc bộ VIP có tiệc, Điệp lại vô, vẫn là phần ăn như cũ, đĩa cơm gà chiên. Lại nghe ông đại tá Bân cẩn nhẫn, cái chuyện cầm bô cho chó đái. Ông Bân ngày càng già càng khó chịu, nhưng ông không làm phiền ai. Ông vẫn sống thấp thỏm ăn theo Điệp qua nụ cười của Đại tướng. Tay chỉ huy ban văn nghệ kia cũng không khác, có điều ông này ác hơn. Tuy cái miệng nói là ăn chay một tháng ba lần.

Có khi Điệp theo chân Cầu Điện đi chụp ảnh tận Cà Mau, đại tá Bân còn muốn đái trong quần, khi Đại tướng bắt thắn mở tiệc. Bân nhà ta phải đáp trực thăng xuống vùng khỉ ho cò gáy – đó là theo lời ông ta than, để rước VIP Trần Điệp và khúc cây Pulatino về làm cho ông Tướng cười. Máy bay bay ngang một cánh đồng nước nổi, dưới đó bắn lên mây phát đạn, Viên đạn xé toạt lỗ vỏ nhôm trực thăng, kế bên chân ông đại tá, làm đứt một ngón tay của người xạ thủ ngồi bên cạnh ông. Ông Bân về Bộ Tổng Tham Mưu dềnh dàng, như một người hùng. Nhưng ông cũng thành thật cho biết là:

- Xin lỗi, tao đái trong quần.

x
x x

Chuyến đi Lào của Cầu Điện, không thể thiếu Điệp. Có lẽ nhờ có cẩm nang, tức cuốn sách nhiếp ảnh của

trung niên thi sĩ – nhà thơ già ăn cơm thiu, cho nên những thao tác về ảnh của Điệp kết quả tốt.

Nhưng chuyến đi này, với tính chất phóng viên ảnh chuyên nghiệp. Cả đoàn phóng viên, có cả phóng viên nước ngoài theo chân ông Đại tướng thị sát mặt trận Nam Lào. Ông đang bước đi trong bùn sinh, trên một đoạn đường rừng, bên kia biên giới Lào. Bỗng nhiên Đại tướng có vẻ ngạc nhiên, lại có vẻ như ông mỉm cười, chăm chú nhìn Điệp. Điệp bây giờ khác hẳn người diễn viên tội nghiệp mà khi nào ông thấy nó sâu khổ bước ra sân khấu, với chú người gỗ là ông mỉm cười. Trong chiếc áo khoác, có hai chữ báo chí, đầu đội cái nón sắt, ngực đeo máy ảnh, trông phóng viên Trần Điệp vẻ mặt rất tự tin.

Điệp cũng không ngờ gặp ông, trong hoàn cảnh mà mình hoàn toàn không thể, làm cho ông cười nổi. Chỉ trong không tới một tuần, tin tức về cuộc tiến công ở đường số 9 Hạ Lào đã thay đổi khác thường. Cuộc hành quân thất bại, hàng ngàn binh lính, sĩ quan tan tác chạy ngược về. Nhưng Điệp cũng chụp cho Đại tướng một tấm ảnh... rất oai. Lúc đó Điệp đứng trên một cái gò khá cao, dưới những mảnh vĩ sát sân bay dã chiến.

Hương “ngu” vừa hát vừa nói liệu vì những quả đạn pháo bay véo qua đầu. Một vài lính Biệt Cách treo người trên cành cây đầy lá, mà họ cũng khó cho ai

trông thấy, vì mặt mũi bôi màu đen, áo cũng là màu lá.

Với chiếc máy ảnh Nikon ống kính rộng của Cầu cho, Điệp đã chụp đúng thời, máy từ trên cao, làm cho viên Đại tướng trông thấp hơn một chút.

Không chỉ có vậy, còn điều này mới là quan trọng. Vì máy cao, cho nên sẽ không thể thấy khuôn mặt mệt mỏi, nỗi buồn thất trận của Đại tướng. Những điều này làm cho Cầu Diên hài lòng. Đại tướng cũng hài lòng, khi tấm hình in trên bìa ngoài, của tờ báo Con Ó với cái tit chỉ có hai chữ: Hạ Lào.

Chẳng những là Đại tướng, mà Điệp còn bắt ngờ trông thấy họa sĩ LeChan. Lạ chưa, anh chàng ngồi dựa lưng vào chiếc xe tăng nám đen, mím cười nhìn hai bàn chân không giày, bị sưng tấy của mình với nụ cười nhếch mép châm biếm. Chiếc xe tăng cũng méo mó không kém gì LeChan. Cầu tháp bị trúng đạn ném lệch qua một bên. Dù cho LeChan bị thương thật sự, nhưng cách anh chàng ngồi tạo dáng lại có bối cục rất đẹp. Đúng là họa sĩ, nhưng bị thất sủng, vì vê chán dung của các đệ nhất phu nhân không giống nữa rồi.

Nhưng những người làm báo chuyên nghiệp, ngồi ở các quán cà phê đường Phạm Ngũ Lão cũng hài lòng, mà với ý nghĩa khác hẳn. “Tay nào chụp tấm anh này thàm quá”, nhìn lâu mới biết. Tấm ảnh hiệu quả ngược. Cố tạo cho thấy Đại tướng dáng vẻ chịu đựng. Ông cúi gầm mặt xuống nhìn chân mình, dưới chân

là bùn nhão, là sinh lầy, lạnh lẽo. Ngoài xa, ở hậu
cánh, mờ mờ hàng quân bại trận thảm sầu. Nó là bức
ảnh đầu tiên – có vẻ như – báo hiệu cuộc tháo chạy
tán loạn, sau đó.

x
x x

Như Cầu Điện và lão thương sĩ Oanh nhận định:
Sài Gòn, trước sau cũng thất thủ – Có thể biết – nhưng
không dám nói lớn. Mà những người biết nhiều hơn
– trong số họ, có vài phóng viên chiến trường, nhà
báo thao tin và nhạy cảm. Một nhà báo Pháp tiết lộ
nguồn tin Ban Mê Thuột nằm trong vài cứ điểm sẽ bị
tràn ngập.

Poga một người Mỹ gốc Tiệp, đoán biết nhờ các
nguồn tin riêng. Ông nói với cấp trên của ông. Nhưng
người ta không tin, khi đã tin thì khá trễ.

x
x x

Cầu Điện và Điện theo chuyến xe của ban văn nghệ
Tổng Cục qua hội chợ Lào. Nước Lào trung lập, hội
chợ lớn tổ chức gần cái tháp cao dát vàng, những gian
hang triển lãm của nhiều nước Tư Bản lẫn Xã Hội
Chủ Nghĩa.

Cầu Điện tìm được một thợ công. Từ đó cả hai
thay thường phục, chạy xe gắn máy Honda theo sát

thổ công. Anh chàng khá trẻ người Thái Lan, anh ta chạy chiếc mô tô kềnh càng. Cà ba tới bên này sông Thà Đứa – Biên giới Lào - Thái.

- Từ đây qua bên kia sông. Các bạn không được nói tiếng Việt. Cứ đi theo tôi, muốn gì nói với tôi bằng tiếng Anh.

Tay thổ công Thái nói tiếng Việt khá sỏi. Anh ta có ở Sài Gòn một thời gian. Làm nghề... buôn bán heroin. Anh ta nói tiếng Anh bồi như Cầu Đèn.

Bên kia sông bao la ruộng nước, nhìn chung khá yên tĩnh. Đây là vùng Đông bắc Thái Lan, cách sân bay Udon khoảng 100 cây số. Mặt khác, chính là vùng đất của vàng khối và thuốc phiện. Đi bộ một đỗi qua nhiều con đê và ruộng nước cho tới một con sông nhỏ, bến đậu của những chiếc xuồng máy cánh quạt kiểu dáng quân sự. Trên bờ, hai dãy nhà mái lá thô sơ, đường xá lầy lội. Xe hơi đời mới đậu dưới sinh bùn, xe mới mà có vẻ không được chăm sóc.

Khung cảnh hoang vắng như một làng nhỏ quê, chỉ vài hàng dừa xiêu vẹo, vài con bò lang thang nhói cỏ. Mà thực chất đó là kho trung chuyển chứa hàng lậu. Làng xóm coi nghèo nhưng bên trong các kho hầu như món gì cũng có. Từ hộp phấn thoa mặt đất tiền sản xuất tại Paris, cho tới chiếc xe hơi thời thượng nhất, loại dành cho chủ cà.

Điệp khẽ đụng vào vai Cầu, cả hai nhìn ra bờ ruộng.

một khoảng đất san bằng, tráng nhựa láng, và những vỉ sắt đã chiến lát sân bay. Những chiếc máy bay taxi trong các hàn ga, một sân bay và nhà kho lớn.

Lần đầu tiên, Điện thấy những thùng trái đào ướp đường, bên dưới có ngăn chứa ma túy. Đây là nhà máy làm vỏ thiếc cho những lon trái đào, khẩu phần C mà ông Thận, quận trưởng quận 5, và ông Hoàng, cảnh sát bài trừ ma túy Tống Nha, trông thấy ở Nha Trang.

Những chiếc máy bay taxi do người Pháp đảo Corse lái sẽ mang các kiện hàng "tầm thường" là những thùng trái đào tới Nha Trang và Sài Gòn. Từ đó những thùng "khẩu phần C" sẽ phân tán nhỏ cho các "đại lý".

x
x x

Điện về tới Sài Gòn. Đang ở ngoài trại gia binh, thì hay tin anh Sáu giặt ủi bị ban 2 bắt. Câu chuyện xôn xao, với Điện thì lạ tới nỗi không tin vào tai mình, chuyện lạ đồng thời cũng bất ngờ và đơn giản.

Điện cẩn thận không về căn gác nhà anh Sáu. Không hiểu sao, Yến biết Điện ngồi quán cà phê đường Phạm Ngũ Lão, khu báo chí. Yến đạp xe tới, ngồi nhìn Điện một lúc, cười cười rồi mới nói:

- Út Nhỏ biểu đón anh qua nhà bà dì. Bên đường Bùi Hữu Nghĩa, cầu sắt Đakao.

Đường Bùi Hữu Nghia nhô quanh co, nhà cửa san sát. Bên trái từ chợ Bà Chiểu qua Đakao. Dãy nhà mặt ngoài xoay ra đường, mặt sau là con sông nước đen. Út Nhỏ chờ Điệp trên cัน gác vách ván, dán đầy giấy báo:

- Anh không nên ở trong trại gia binh nữa. Người ta nghi anh chúa... em.

Điệp được dịp hỏi:

- Nhưng em làm gì mà người ta nói vậy.

Út Nhỏ cười:

- Em làm gì thì anh cũng phải nghe lời em lúc này. Em thấy anh nói chuyện với Phạm Chi. Anh là người tốt. Anh ở đây tạm thời, cho tới khi nào em nói đi về trại gia binh được thì đi. Còn không thì Yến sẽ lo chỗ khác cho anh ở. Nếu ngặt nghèo nữa, em dẫn anh đi trốn. Còn một việc. Ba em ở dưới quê nói, trong tháng này Sài Gòn lộn xộn lắm. Lộn xộn không biết ai là ai. Anh có kẹt, em với Yến sẽ dẫn anh ra.

Út Nhỏ để lại mấy đòn bánh tét, khô cá sặc với mía ký gạo. Theo Út kể thì chuyện anh Sáu giặt úi bị bắt cũng không lạ. Trong trại gia binh, anh được coi như một Võ Đại Lang. Tướng anh Sáu buồn cười, chân đi chũ bát, cái miệng hay nói nhưng tốt bụng.

Vợ chồng anh có hai đứa con gái nhỏ, chị Sáu đỗ thừa chồng không kiếm ra tiền bằng cái nghề giặt úi, cho nên chiều chiều chị tô son điểm phấn, đập

xe đi tới cái quán dưới chân cầu sắt Đakao, bán... bia ôm. Tối mịt, say quắc cần câu, chị mới ngất ngả đạp xe về nhà.

Anh Sáu hiền lành nhẫn nhịn. Nhưng nghe hoài, nghe hoài, lời ra tiếng vào, của mấy bà vợ lính rảnh miệng, về bà vợ quái đản của anh, anh cũng buồn. Mấy bà nói:

- Người ta nói có Võ Đại Lang, thì phải có Phan Kim Liên và Tây Môn Khánh. Võ Đại Lang tân thời không bán bánh bao, mà giặt úi. Phan Kim Liên bán bia ôm. Còn Tây Môn Khánh có gác cho thuê, có bàn bi-da cho mướn.

Anh Sáu giặt úi quần áo cho lính tráng, sĩ quan trong ngoài trại gia binh. Trong số khách hàng lâu năm, hay thiếu chịu là tay thiếu tá ban 2, nhà có bàn bi-da ở đầu ngõ. Anh Sáu đứng mỏi chân, nướng mỏi tay hàng chục bàn úi bằng gan, trên cái lò đốt bằng than đá.

Mệt thì hớp một ngụm rượu thuốc. Còn nóng đổ mồ hôi thì làm sao, thôi thì biết làm sao. Anh vừa úi úi, vừa ca vọng cổ, cổ vui vẻ qua ngày đoạn tháng. Trước khi Điệp bên Lào về nhưng không vô xóm. Một buổi sáng, anh Sáu đạp xe đi chợ. Bộ đồ của tay thiếu tá ban 2 anh đã úi xong. Đứa con gái của anh, lấy tờ giấy báo vẫn hay lót dưới tấm mền úi đó. Nó gói bộ đồ cẩn thận, chạy đi giao cho tay thiếu tá. Một lúc sau an ninh

chạy xe tới, bao vây quanh cái nhà tối tàn của anh Sáu. Lúc anh về người ta còng anh giải đi. Yến nói:

- Người ta nói tờ giấy gói quần áo cho thiếu tá là truyền đơn hay tờ báo quốc cấm gì đó, anh Sáu giấu mà đú con gái nhỏ 12 tuổi của anh không biết.

Yến nói chuyện rất chi tiết. Đáng lý nói – con anh Sáu – là đủ. Yến kể luôn giới tính số tuổi cẩn thận. Diệp hỏi:

- Chị Sáu thì sao. Còn tôi, có ai nói tới không.

Yến cười, mắt luôn hai con mắt:

- Tình bơ như con sáo. Chưa có gì. Nhưng bên an ninh qua ngõ bên cảng tin dữ lắm.

Yến – nhìn rất vui, kể cả nội dung và hình thức – Đang đi mà Yến... cười là té. Yến cười híp mắt:

- Út Nhỏ thương anh.

Diệp vẫn hay bị con gái để ý thương mà không biết.

- Trời ơi, thương kiểu này chắc tôi bị công an bắt quá.

Diệp nói rồi cả hai cùng cười vì Út đang bị tình nghi. Diệp tò mò hỏi thêm:

- Sao cô Yến biết Út Nhỏ thương tôi. Mới biết mới quen chút đỉnh mà.

Yến nói:

- Tại anh không để ý, chớ còn nó lên Sài Gòn lâu rồi. Hồi 13 tuổi nó ở với bà dì trong nhà này.

Lần này thì không có nhiều chi tiết. Yến biết giữ bí mật theo cách riêng. Út Nhỏ lên Sài Gòn năm 13 tuổi thì có ăn thua gì chuyện thương Đientes.

Có một trời bí ẩn về cô gái này. Kể cả là Yến là người cùng quê Núi Sập Ba Thê với Út Nhỏ. Lạ là, trong hoàn cảnh nào, các cô nói chuyện nghe cũng vui. Người đàn bà chủ căn nhà dựa mé sông này là dì của Út Nhỏ. Bà chậm chạp nhìn Đientes không nói gì, không phải là không nói mà chưa nói.

Bà có vài căn phòng trên gác, cho thuê. Hai cô gái bán bia ôm cạnh cầu sắt Đakao ở trọ nhà bà, một cô đang bị tình nghi gì đó bỏ trốn. Tay công an chìm cõi Honda tới tìm, còn một người, cứ ngồi quán cà phê bên kia đường, nhìn xuôi ngược, nhìn lên gác. Buổi trưa vắng vẻ, bà già chủ nhà bước lên gác nói với Đientes:

- Mấy cô gái dưới quê lên Sài Gòn làm thuê làm mướn là bị tình nghi. Người đẹp xích lô kiếm miếng ăn cũng bị tình nghi. Nghèo là bị nghi, sống khổ lắm.

Khuya, Út Nhỏ mới về. Khi ngồi trong phòng nói chuyện với Đientes, cả hai nghe tiếng cô gái bán bia ôm khóc. Cô bị một người đàn ông đánh, người đó chính là người ngồi dưới quán cà phê. Còn tay kia thì đi đâu không thấy tới nứa. Đientes nóng lòng, mở cửa, tính chạy qua can thiệp. Nhưng Út Nhỏ ngăn lại:

- Anh chạy qua sẽ bị bắt.

Điệp nhìn thấy Út Nhỏ cũng khóc như cô gái bên kia. Mặc dù Út không bị đánh, thàn phận phụ nữ trong hoàn cảnh này khó có lối thoát.

Người đàn ông kia muốn biết, còn một cô gái cùng phòng trốn đi đâu. Nhưng cô gái còn lại không nói. Khuya vẫn không động tĩnh gì, lúc gần sáng Điệp với Út Nhỏ ra đứng ngoài lan can nhìn xuống đường. Suốt từ cày cầu sát đèn nhém cho tới tận chợ Bà Chiểu, treo đầy cờ vàng ba sọc đỏ. Út Nhỏ nói:

- Tuần này, Sài Gòn bắt đầu có nhiều chuyện lộn xộn. Anh Điệp khoan đi đâu.

Nhưng Út Nhỏ chưa kịp nói gì thêm thì những chiếc xe cảnh sát và quân cảnh, từ bên cầu sát đổ xuống xóm, tiếng chó sủa vang rân khắp con đường. Cảnh sát lùng sục vào những căn nhà, vào phòng trọ, khám xét tờ khai gia đình.

Út Nhỏ, cô gái bên kia phòng và Điệp bị bắt xuống đường, cô gái bán bia ôm vẫn khóc. Cả ba, và rất đông thanh niên, người già, kể cả phụ nữ, phần nhiều là người nơi khác tới, bị mời lên xe. Xe chạy trên những con đường khác, cũng giăng đầy cờ.

Đang có một hội nghị gì đó, ở bên Tàу, nói chuyện nước mình. Người bình dân gọi là hội nghị da beo.

Út Nhỏ tinh queo. Điệp với Út Nhỏ bị nhốt chung với hàng trăm người, không phải một nơi bị “bố” mà hầu như khắp thành phố. Một ngày rồi hai ngày

trôi qua, cho tới ngày thứ ba thì nhà giam, trong cuộc cảnh sát Bà Chiểu động cứng người. Út Nhỏ ngồi gần Điệp, có khi dựa vai Điệp thiêm thiếp ngủ. Lúc thức vì tiếng ồn có thêm người bị bắt tống vô. Út Nhỏ nói với Điệp:

- Ở dưới quê em. Còn bị bắt bớ, đánh đập khổ gấp trăm lần như vầy. Có người đàn bà bị bắt, bị cắt hết hai cái vú...

Út kể chuyện đó, đúng như nó xảy ra. Điệp rợn người không nói được tiếng nào. Út nói:

- Em biết anh đang giận, có khi em nghe anh nói chuyện với chú Phạm Chi em biết anh giận. Ba em ở dưới quê nói không bao lâu nữa là yên. Anh đừng có làm chuyện gì liều mạng nha.

Út là ai? Điệp cũng chưa biết nhiều. Chỉ biết đó là cháu gái của nhà thơ Phạm Chi. Cô nhóc xinh xinh, hay tới cái gác anh ở, cái gác trên nhà của thiếu tá ban 2, có bàn bida dưới nhà.

Lúc này, trong trại gia binh, người ta nghi ngờ lẫn nhau, và nghi cả những người bán hàng rong. Chuyện anh Sáu bị bắt làm xôn xao cả xóm, nghe nói anh Sáu làm lớn lầm. Nhân chuyện anh Sáu người ta lại nói leo qua chuyện trước đó.

Vì sao mà nhà báo Phạm Chi lại dời đi chỗ khác ở. Với Điệp thì chưa động tĩnh gì, râm ran là chuyện Út đi làm trong cảng tin căn cứ hải quân – xưởng

đóng tàu Ba Son. Cô gái này có những điều lạ thật.

Nhưng ai biết, Út bị bắt chung với Điệp. Chiều tối ngày thứ ba Điệp trông thấy... Yến, cười vui vẻ, từ xe cảnh sát bước xuống đi tuốt vô phòng giam, quen thuộc như ở nhà mình. Cả đêm, Yến với Út Nhỏ nói chuyện rù rì. Điệp nghe Yến cười:

- Tình hình này, bị nhốt vô khám yên thản hơn ở ngoài.

Điệp tức cười vì câu nói của Yến. Mà cũng nhớ lại một đoạn phim câm hai màu... đèn trăng của vua hề Charlot. Ông ta cương quyết không chịu ra khỏi tù vì ở ngoài đó thất nghiệp và không có gì ăn.

Sáng ngày thứ tư. Ông cảnh sát áo trắng già, khệ nệ khiêng cái bàn ra để giữa sàn. Chắc là ông đã làm công việc này hàng trăm lần. Ông già mang cặp kiếng dày, nhấn nha soạn ra cây viết, cuốn sổ trực dày cộm. Ông lão nhìn qua sổ người ngồi chồm hổm dưới đất, lầm nhầm đếm như kiểm hàng.

Có ai kêu ông trong cái phòng ngoài kia. Ông đứng lên đi ra ngoài đó. Khá lâu, ông già mới trở vô ngồi sau cái bàn. Công việc làm lại từ đầu, xem cây viết bis còn mực không. Nhìn vào cuốn sổ trực, lầm nhầm... kiểm hàng. Nhìn xuống cà đống người ngồi dưới sàn. Kêu tên từng người, nhìn cuốn sổ, so với các loại giấy tờ, rồi chỉ cho con người ta ngồi qua một bên. Cho tới chiều ông già mới nhìn Điệp với Út Nhỏ:

- Sao? Vợ chồng trẻ hả, con cái gì chưa? Có hôn thơ hôn thú, tờ khai gia đình gì không, tại sao bị bắt?

Điệp chưa kịp nói thì Út Nhỏ... khóc:

- Dạ thưa ông. Tui con mới thương...

- Mới thương...

Ông già cảnh sát mim cười. Út nói:

- Ba má con hổng chịu ảnh. Mà dưới quê khổ lám.

Tui con trốn lên Sài Gòn...

- Ai cũng nói dưới quê khổ lám. Bộ Sài Gòn sướng lâm sao mà bò lên dữ vậy. Thôi cho về..

Ông ngoại cảnh sát già khàn khú đc. Không kịp hỏi thăm sức khỏe của Yến thì... hết giờ. Yến là người cuối cùng, cho nên thấy người ta không nói gì tới mình. Yến cũng đi theo... vợ chồng Điệp đi lắn ra cửa.

Út Nhỏ cẩn thận, chưa nín khóc hẳn. Nhưng Điệp thấy rõ ràng Út Nhỏ mim cười. Cả hai đi nhanh ra khỏi cuộc cảnh sát Bà Chiểu. Về tới nhà trọ mới hay người ta không cho Yến ngủ lại trong căng tin ban văn nghệ nữa. Yến qua trại gia binh ngủ nhờ, trong trại gia binh nhìn Yến bằng cặp mắt... nghi ngờ. Yến nói:

- Chạy trời không khỏi nắng. Quán cảnh với cảnh sát khám tờ khai gia đình trong trại gia binh. Dân thường thì giao cho cảnh sát là tui.

Khắp đường phố vội vàng, cờ vàng ba sọc đỏ
cuồng cuồng treo đầy. Cũng trên đường phố những
chiếc GMC nhà binh chờ quan tài chạy qua trong
cơn gió cuốn đầy bụi. Có cái gì sắp thay đổi rất lớn
làm cho nhiều người Sài Gòn nôn nao nhưng âm
thầm chờ đợi.

Cầu ĐIÊN thật là đIÊN, từ khi ở LÀO về, ĐIỆP vừa xuống xe, đã dông mắt tiêu. Giờ gặp ĐIỆP anh ta cũng không hỏi mấy ngày nay ĐIỆP đi đâu, ở đâu, làm gì mà tinh bơ đi với ĐIỆP vào trại gia binh, trước tiên là ghé qua bàn bida của thiếu tá ban 2 làm vài ván. Chuyện anh SÁU giặt úi bị bắt, tới nay chưa thà về đã qua cái miệng các bà vợ lính, mất tinh thời sự.

Ông kẹ chỉ huy ban văn nghệ cũng đang chơi bida, với ông ban 2. Tay này đưa mũi cơ vào trái bi, mắt liếc ĐIỆP rất sắc. Ông kẹ nói:

- Mấy cha ban 2 nhiều tướng tượng. Con nhó bán khô mà cũng nghi con người ta. SÁU giặt úi mua giấy ve chai gói đồ cũng bị bắt. Sao không bắt con vợ ác phụ của chả, thà người ta ra đi mấy cha. Phan Kim Liên thì có TÀY MÔN KHÁNH, đời chi có thể mà thôi.

Cầu ĐIÊN:

- Bây giờ thà rạ thì cũng đã nhù đòn.

Ông ban 2, cầm cục lơ không nói gì. Ông kẹ nói tiếp:

- Tay Trần ĐIỆP này sao không ai nghi...

Điệp nghe những con sàu bò trong sòng lưng. Ông kẹ vẫn nói tinh rụi:

- Nào là ông Đại tướng Tống Mưu Trưởng, không chịu cười nếu không thấy mặt chả. Còn cái chuyện đi Lào chụp cho ông một cái hình đăng báo oai hết kề. Danh tiếng cho tới Ton Ton cũng nghe tên. Kỳ lể Trung Thu này dịnh Độc Lập mời VIP Trần Điệp vô “nhiếp ảnh” cho Ton Ton và Phu Nhàn.

Có không thì chưa biết. Trước tiên Cầu Điện không giấu được vẻ khó chịu ganh tỵ. Vì lâu nay anh ta được coi như phóng viên ảnh giỏi nhất. Lại là một chuyện nguy hiểm lại tới cho Điệp. Nhưng nhờ trời Cầu Điện... rất điện và hay quên.

Điệp về ở lại trên gác nhà anh Sáu giặt úi, trong trại gia binh. Điệp nghĩ nếu tránh đi thì người ta lại nghi. Mà mình có làm gì đâu, có khi nhiều tướng tượng quá đâm lo.

Đứa con gái sơ ý của anh Sáu bị gởi về bà ngoại, vợ anh Sáu tha hồ đi bán bia ôm. Mỗi đêm nằm thao thức trên căn gác mà cái mái tôn của nó gần sát mặt, Điệp thường nhìn xuyên qua cửa sổ. Điệp luôn thấy cây ăng-ten cao ngất của Đài Truyền Hình. Ban ngày đèn đỏ trên ngọn vẫn chấp chới, song không rõ lắm. Chỉ có buổi chiều, tối, khuya và cá lúc trời chưa rạng, ánh đèn đỏ trên cao lấp lóe thật rõ. Không hiểu sao mỗi khi nhìn thấy ánh đèn đó thì Điệp mới chợt nhớ

Quy. Chính vào đêm “tiến chiếm” dinh Độc Lập, Điệp mới nhìn rõ Quy, không gày ấn tượng nhiều, nhưng Điệp vẫn nhớ Quy, không phải là yêu song vẫn nhớ. Có một liên tưởng khá phức tạp, khi nào Điệp chợt nhìn thấy ánh đèn tháp Truyền Hình. Khi nằm trên cahn gác nhà anh Sáu giặt úi, hay chạy chiếc xe Kawasaki bèo quần quanh trên đường phố. Ngang qua cái tháp của đài, đáng lý là phải nhìn thấy dinh Gia Long chứ. Hình như trong bộ não của Điệp cũng có chút cẩn thận. Đánh lạc hướng hay gì gì đó. Khi nào thấy ánh đèn đỏ trên cao kia chớp chớp. Trong mắt Điệp như là một đoạn phim đã chụp, bây giờ thì đang ở trong khay thuốc. Các hình ảnh từ từ hiện lên. Điệp lại thấy khẩu súng mà Điệp bỏ lại trong cái chậu bonsai.

Út Nhỏ có vẻ đoán đúng về Điệp. Cơn giận càng sâu nặng khi Điệp nghe Út Nhỏ kể về người đàn bà bị bắt và bị cắt vú. Con ác thú mới làm được chuyện đó, không có gì tội nghiệp hơn là bộ ngực của người đàn bà, là nơi nuôi con, vú sữa của mẹ ngày thơ và vô tư, nuôi cá kẽ ác khi nó còn chưa biết gi. Chỉ có con thú dữ mới làm được chuyện tàn nhẫn đó.

Nhiều đêm thao thức nhìn ngọn đèn, Điệp chợt hiểu vì sao Út Nhỏ yếu đuối như vậy. Yếu vui tính hài hước dễ thương như vậy mà có những lời nói, và hành động gan dạ khác thường. Nếu không muốn nói là phi thường. Tuy Điệp chỉ mới hình dung vài phần,

nhung Điệp nghĩ đó là những thiên thần hiền lành đã nổi giận.

Điệp nhìn thấy gì – Một ngày đi với ban văn nghệ ra đảo Phú Quốc. Điệp đã khóc, suýt chút bị phát hiện về biểu lộ tình cảm không đúng lúc đúng việc này, nó gây nguy hiểm cho Điệp. Vì chung quanh có nhiều kẻ không đồng tình.

Điệp thấy một người bị trói ngồi gục đầu, bên cạnh một người khác thảnh thoảng, ngồi đọc cuốn truyện kiếm hiệp Kim Dung. Thỉnh thoảng khi mở qua trang mới, kẻ đọc sách nhân tiện, dùng một cây sắt, đập chơi chơi trên đầu người bị trói.

Một buổi theo Cầu Điện, chụp ảnh, trong cuộc hành quân của sư đoàn Tia Chớp Nhiệt Đới, ở khu Tam Giác Sắt. Cũng có ban văn nghệ ca hát giúp vui. Linh xe tăng xúm lại một gốc cây cổ thụ – một cây đa, phát hiện có hầm ngầm. Sau đó một người dân thường khác, bị cột chặt hai chân kéo sau chiếc xe tăng. Trên sân khấu vỉ sắt, người ta vẫn ca vẫn hát.

Trên cánh đồng, kẻ hành tiến đứng chụp ảnh, tay cầm chiếc đầu người. Trong lao tù tên tra tấn đang dùng dao móc mặt một người còn sống. Và nhiều chuyện khác diễn ra ở nông thôn. Người ta chạy xe gắn máy, kéo theo cái đầu người, lăn lóc ra tới nhà lồng chợ.

Ké nát rượu, để cái đầu nạn nhân trên bàn, cười và

mời rượu. Những chiếc máy bay tiêm kích thả những quả bom lúa xuống ngôi làng có nhiều trẻ con. Một phóng viên ánh đã chụp được tấm ảnh đó, làm cho cả thế giới xúc động. Những kẻ nhẫn tâm đó, dù ngồi ở đâu, cũng không đáng được một pô ảnh đẹp và một nụ cười.

Có người nói rằng – đã là chiến tranh – thì nó phải như vậy. Cũng như chiến tranh sẽ không thể hết trên trái đất này. Nói như vậy người ta quên rằng, cũng chính con người đã ra những quy ước về tù binh. Về hạn chế vũ khí hủy diệt trong chiến tranh. Và còn có những cuộc chiến tranh của người cầm đầu anh hùng, và lực lượng vũ trang anh hùng với kẻ cầm đầu tiện và những kẻ dưới trướng tham tàn, nhẫn tâm.

Chiến tranh, một ngày nào đó, sẽ chấm hết trên trái đất này, sẽ mở ra một thời kỳ mới, người ta giao lưu văn hóa, hàng hóa tiêu dùng, và làm ăn buôn bán với nhau – Nói cách khác. Đó là một hình thức “chiến tranh” dễ chịu hơn, không đổ máu. Để không còn vũ khí tàn hại nhau.

x
x x

Gần Tết, trời se lạnh. Năm nào thì cũng Trung Thu rồi tới Giáng Sinh, ban ván nghệ lớn của ông kẹ, cũng như nhóm ván nghệ bưng bô cho người ta đái của trung úy Tô mệt phờ với các buổi biểu diễn cho các

VIP coi, mà các ông chỉ huy đám văn nghệ đó, chơi chữ gọi là “đi khách”.

Những buổi tiệc giờ thì ít diễn ra trong Câu lạc bộ “Những Vị Tướng Mặc Thường Phục” trong Bộ Tổng Tham Mưu. Viên Đại tướng có vẻ cầu an. Ông theo đuổi khoa triết học văn chương, thích leo lên mái nhà ngôi thiền hơn. Nhưng đó là vẻ ngoài, ông ta đang chờ thời cơ mới.

Tết Trung Thu, trong dinh Độc Lập có một buổi tiệc lớn. Tổng Thống khoản đãi hàng trăm thực khách. Tổng Thống là một người trung niên. Có khi nghiêm nghị có khi thích đùa. Ông làm như được lòng các diễn viên hài. Hình như ông ta cũng thích làm cho người khác cười. Trong một buổi tiệc, một cây cười đang thời tiến tới, xin tiền ông:

- Anh Hai cho em vài trăm đánh bài.

Anh Hai với chiếc bụng bát đầu ểnh ra trước, cười rất tươi xoa tay chỉ về bà vợ phõp pháp:

- Làm Tổng Thống, hàng đâu có bao nhiêu. Mà còn bị vợ lấy bỏ túi hết rồi.

Mọi người cười rộ. Cũng có người cười mỉm, vì biết Tổng Thống có hàng khối tiền gói ngàn hàng nước ngoài. Hôm khác cũng trong một buổi tiệc, anh Hai đùa:

- Làm tới Tổng Thống cũng cực. Đi đâu cũng có người coi chừng!!

Tổng Thống nói đùa, nhưng hàm ý khoe người cận vệ của mình. Người này được tuyển chọn từ kinh nghiệm trận mạc. Anh ta bắn súng giỏi cả hai tay. Đó là viên thượng sĩ cùng tên với Tổng Thống. Thượng sĩ không cao, tướng khô cằn, đặc biệt có cặp mắt giao lại gần nhau, trên một cái trán hẹp. Không có phái mắt thò có thể nhìn ăn rộng ra ngoài sau ót. Mà là mắt của con chim ưng. Dưới tầm nhìn của con ác điểu này, con vật tí chút nào biết bay, hay chỉ bò ngang qua, mà thoát khỏi mắt nó. Người ta còn nói viên thượng sĩ có thể bắn trúng một con ruồi khi nó ở cách ông ta khoảng trăm thước.

x
x x

Điệp ngồi trên chiếc GMC chờ “ban nhạc già” của trung úy Tô. Các cụ nhạc công này, đã tới tuổi giải ngũ, nhưng người ta không cho, lính biết bắn súng thì thiếu khói, mà lính đánh trống thổi kèn thì hiếm.

Khi chiếc xe chạy từ đường Nguyễn Bình Khiêm ra tới con đường nhỏ trải nhựa – lúc nào cũng đèn – Điệp thấy lại cánh cổng vào dinh Gia Long. Bên kia những cây sao, với vài biệt thự kiểu Pháp, một gò đất trồng cây cọ xèo, sau bãi cỏ, là tới những bậc thang bước lên thềm dinh Độc Lập.

Sau bao nhiêu chuyện, giờ Điệp trở lại những giấc mơ ám ảnh cũ về Thích Khách. Con đường hầm và

những bậc thang. Mà bọn Hippi bài chòi và Quy, vô tình tìm ra trong buổi “tiếm chiếm” dinh Độc Lập. Với Điệp, hình như ai đó vô hình vẽ trong đầu Điệp một bản sơ đồ, hướng dẫn Điệp đến một nơi hầu như định mệnh đã an bài.

Nó chính là điểm nóng, ở ngay bên cạnh cánh cửa, trên cái sập gỗ màu nâu. Nơi có chiếc chậu trồng cây bon sai lùn tịt.

Buổi tối hôm đó không phải là ngẫu nhiên Điệp nhìn thấy khẩu súng đã nạp đạn “bỏ quên” trên sập. Thời gian Điệp nhìn thấy khẩu súng, ở vào những giờ phút cuối cùng, của cuộc đảo chánh.

Khi ngồi trên chiếc ghế nhung, nhìn thằng nhóc bài chòi đái rái dài trên bàn, Điệp hình dung, có một người nào đó, có thể là viên sĩ quan phòng vệ trung thành với Tổng Thống, đang đứng ở góc này, tay cầm khẩu súng. Hoàn toàn đúng, không thể phủ nhận, có những người tình nguyện chìm theo con tàu, và viên thuyền trưởng. Tất nhiên, khi đổi cái chết, người ta cũng hy vọng chiếc thuyền, sẽ không chìm. Ông trời với bao nhiêu là cát nhắc súng ái.

Còn có một hoàn cảnh khác. Ngay hôm đó, hay là... chính viên thuyền trưởng nán lại. Điệp không nghĩ tới Tổng Thống có hành động này, vì ông khá bối rối, mà là ông cố vấn, em trai của Tổng Thống. Con người trầm tĩnh nổi tiếng. Ông ta cao hơn anh

của mình, nghiêm nghị và kỹ tách hơn. Đó là một dạng Quốc Xã, kiêu hãnh về xuất xứ, dòng máu phong kiến. Ẩn úc về tiền bạc, tình dục và quyền hành.

Người ta còn nói rằng. Chính ông cố vấn là trùm buôn bán heroin, và bản thân nghiện thuốc phiện. Với lý tưởng phù du, dùng tiền này gây nên sự nghiệp chính trị. Tuy nhiên, nhìn về một mặt nào đó, ông cố vấn là người dũng cảm.

Một câu nói nổi tiếng của ông ta:

- Tôi làm chính trị, anh cũng làm chính trị. Anh bị tôi bắt thì phải chịu thế thôi.

Lúc đó, một đối thủ của ông cố vấn, bị ông bắt sau cuộc đảo chính thất bại, ông này bị ông nhốt, và tra tấn trong hầm ngầm Sở Thủ.

Tất nhiên, ngay lúc này, tức là khi dinh Độc Lập trong tình trạng gần như sẽ đổi chủ, Điện nghị, ông cố vấn hàm ý, nếu chính ông bị bắt thì – phải chịu thế thôi – Ông đã khắc biết thế nào là khổ nhục, khi làm chính trị thất bại. Không lưu vong thì cũng chịu cực hình.

Chính ông cố vấn, không có ai khác hơn, không thể có suy diễn nào khác với Điện. Ông cố vấn không thể để cho mình, bị các Tướng lãnh "tép riu" bắt, mà không có vũ khí trong tay. Tuy nhiên, làm sao mà khi ông và Tổng Thống rời khỏi dinh Độc Lập lại bỏ

quên khẩu súng trên chiếc sập gỗ màu nâu có chậu trồng cây bonsai.

Thứ nhất là, việc bỏ lại súng, ông biết rõ tuy cũng khá phù du, thế nào đó rồi sẽ có người nhìn thấy. Ý nghĩ này có tỉ lệ trả thù nham hiểm, nhưng xác xuất cực kỳ thấp, đổi lại, không có gì thỏa mãn hơn. Là ông nhảm mắt, hình dung cảnh tượng sẽ diễn ra. Ông nhìn thấy người đó, tay – Thích Khách – sẽ cầm khẩu súng của ông *bỏ quên*. Ông cũng đã đứng ở vị trí lý tưởng này, cạnh sập gỗ màu nâu. A! Một phát ăn ngay, bắn gục, với khoảng cách tầm tay, một trong những đối thủ chính trị của ông.

Kẻ cầm đầu cuộc đảo chính, hay là kẻ tiếm vị, bằng một cuộc đảo chính khác. Mà tối giờ này khi đứng nhìn lần cuối cùng cơ ngơi của mình. Ông nhìn thấy... hắn. Hắn là Tổng Thống. Đang tươi cười bước tới chỗ ông đang đứng chờ. Chính từ, những bậc thang, bước lên chỗ cánh cửa, nơi Điện nhìn thấy khẩu súng.

Kỹ sư trưởng vẽ thiết kế xây dựng dinh Độc Lập có lẽ không hề nghĩ tới hoàn cảnh khắc nghiệt, nó không hề là nhà ở thông thường, mà là nơi tranh chấp, một biểu tượng quyền lực. Công trình của ông kỹ sư vô hình trung ứng dụng, cho một suy tính thuận lợi, lý tưởng cho việc ám sát.

x
x x

Chiếc xe GMC lớn, già nua, cũ kỹ do hạ sĩ Quý lái, đã vào cổng dinh Độc Lập. Nhiều chiếc GMC khác, đậu thành hàng, cạnh cái bốt gác thứ hai, đèn pha sáng choang, nơi có cài barie ngăn xe lại.

Cảnh vệ cẩn thận dùng những mảnh kính, có lấp cẩn cầm tay rà soát dưới lườn cửa tất cả chiếc xe nào, vào cổng dinh Độc Lập. Điệp cũng có nghĩ tới việc Thích Khách ẩn mình chờ ở một khúc đường có đèn đỏ. Sau đó lăn người dưới lườn xe, treo người bằng vài sợi cáp có móc vào thân xe. Thật là chu đáo.

Bỗng nhiên Điệp phì cười. Chớ còn, khi người ta đem kính xem xét dưới lườn xe thì sao!? Một trò hề. Cà ké muốn đột nhập và kè ngăn chặn đều hâm mộ James Bond 007. Viên sĩ quan chỉ huy quân cảnh vệ dinh Độc Lập, thâm trầm thật, đúng như người ta nói về ông – Người thứ hai, đáng gờm sau ông thượng sỉ bắn súng cà hai tay.

Với những ý tưởng chi tiết, chuẩn bị cho việc thích khách, Điệp đã không mang khẩu súng nào trong người, nếu như có vào dinh, dù sao trên đường vào cũng an toàn hơn. Và cũng không mang khẩu súng mình thấy, ra khỏi dinh, mà bỏ nó lại trong cái bình trồng cây bonsai, thuận tiện hơn nhiều.

Điệp nhớ lại khẩu súng. Nó không phải chỉ ở trên sập mà nó ngoài sau chậu kiểng. Không phải chỉ nhìn là thấy. Ai lại có thể tới gần đối tượng, hơn là một

phóng viên ánh. Nhưng càng hay hơn, nếu ống kính của anh ta không phải là súng, anh ta cũng không mang súng của mình theo, mà nó – đã có ở đó – Ngay bên cạnh nơi Tổng Thống có thói quen.

Ông có thói quen, đã thành là quy luật. Là hay tiến tới trước, để bắt tay các chính khách, đối thủ chính trị của ông. Mà cánh cửa này một lần nữa Đientes khẳng định, nó có vị trí tiện lợi, rất thuận tiện cho những VIP, từ dưới thang bước lên. Thích Khách sẽ ở trong, ngoài sau và đằng trước, những VIP này, còn tùy những người khách đó. Đi mau hay chậm họ sẽ là phép lợi thế cho Thích Khách. Khi thì mâu kích, lúc thì là thuẫn giáo.

Đientes đã tính sít sao việc này. Và cũng... đã viết một bài – ám sát già tướng – hồn nhiên làm sao!!? Đientes lại gởi cho tuần báo Trinh Thám của ông già HH. Ông này hốt hoảng nghĩ rằng nếu không in bài đó, thì tuần báo của ông cũng bị đình bận, còn ông thì bị vô Sở Thú ngủ với cọp.

Cho tới khi Đientes gặp ông. Trong cái biệt thự có lối vào trái sỏi của chính ông, mà ông làm tòa soạn. Ông già HH mới biết rõ: Đientes không phải là một thằng điên. Mà chính là một tay phóng viên quan sát và – tướng tượng – có... nghề.

Bài – ám sát già tướng – viết tay, được chính ông già HH luôn đội cái bêrê ni đen, mặc dù trời không

lạnh, nhai và nuốt kỵ. Hành vi này là tuyệt vời nhất khi người ta muốn thủ tiêu tang vật mà già đã coi nhiều trong các phim tình báo. Sau đó ông hỏi Điệp: bản nháp của nó ở đâu, để ông ăn tiếp. Vì ông còn đói tới cồn cào nẫu cá ruột gan. Ông chủ bút tuần báo Trinh Thám, là một người miền Bắc di cư, nói chuyện có duyên. Ngay cả khi ông ta sợ tới tuột cả dây đeo quần.

Trước khi phòng trà T & D nổ tung, Điệp trông thấy ông già HH ngồi trong Cheers Bar, với ông ký già luôn luôn có con chó ngồi cạnh. Cả hai nhìn Điệp một lúc, khi ông HH nói nhỏ vào tai ông ký già. Điệp cười, ai lại không có những lúc hối hận, vì mình tỏ ra hèn. Vì nghĩ rằng câu chuyện ám sát này, dù ở trên giấy, nhưng trước sau gì, thì thán phận mình sẽ như anh Sáu giật ủi. Điệp đã cười cầu tài với ông HH.

Điệp nghĩ rằng ông chủ bút tuần báo Trinh Thám vui miêng đà kể câu chuyện – ám sát giả tưởng – với ông ký già của hằng tin AP. Về sau mỗi lần ngang qua Cheers Bar, Điệp nhìn thấy nụ cười... khàm phục của ông ký già AP. Một người Sài Gòn hài hước và vui tính.

x
x x

Dù cho là lễ Trung Thu được tổ chức trong dinh Tổng Thống thì các nhạc công và diễn viên, cũng ngồi

nhai món cơm gà chiên. Mẫu số chung về khẩu phần cho nghệ sĩ, cũng như nơi hóa trang của họ hầu như lúc nào cũng ở trong cái hốc toa lét. Ngoài ra có điều nghịch thường, hai bên cánh gà ra sân khấu lúc nào cũng chặt người không phải là diễn viên đứng coi. Xướng ngôn viên Ngọc Hoàng có vẻ lúng túng khi trông thấy Diệp.

Từ hôm anh giới thiệu cho Diệp vào làm ở nhà hàng Cánh Quạt Đỏ, cho tới khi Diệp... biểu tình bị lính bắt, rồi chạy tới làm vú em cho vợ chồng anh. Diệp lại biến mất với Cầu Điện, còn bây giờ thì hiện hồn lên, đứng mang máy chụp hình, như là phóng viên thú thiêt, ngay trong dinh Tổng Thống.

Đại tá Bản mà thấy Diệp lúc này, ông ta sê nhún vai, đưa hai tay lên trời. Rồi làm dấu thánh giá. Thoảng chốc, dù Ngọc Hoàng vẫn mờ to mắt nhìn, Diệp cũng biến mất, lạ thật, chính Ngọc Hoàng vốn tinh nghịch cũng không hiểu vì sao. Trước mắt Ngọc Hoàng là một khối người toàn là VIP. Phòng Khách Tiết trang hoàng rực rỡ cho Tết Trung Thu, trẻ con, người lớn, ngồi xếp hàng trên các hàng ghế, xem ra có vẻ tràn trọng.

Lát nữa đây, sau khi Tổng Thống nói vài lời, người ta sê phát bánh, lồng đèn. Và chương trình văn nghệ bắt đầu, trung úy Tô ngồi ở một góc, như là ông ta đang cày xới món cơm gà chiên. Thực ra ông đọc

sách, lúc nào cũng đọc sách. Không có đại tá Bàn và Đại tướng trong buổi lễ này.

Điệp xuất hiện dưới những bậc thang. Dây máy ảnh đeo chéo qua vai, chiếc máy ảnh bên hông, không có vẻ gì chuẩn bị chụp ảnh khi chưa được phép. Cầu Điện mang nhiều máy ảnh hơn, không có phóng viên nước ngoài nào. Các phóng viên truyền hình, được chỉ định nơi đặt máy, đang sau những hàng ghế, có một máy ở cánh gà sân khấu.

Nơi và cảm giác Điệp muốn có muôn tới và không hề muốn tới ở đây kia, xế trên cao, sau khi bước lên khoảng vài chục nấc thang. Máy ảnh không thể nghe, nó chỉ nhìn, hiện giờ toàn bộ người Điệp không khác một máy ảnh.

Điệp hoàn toàn không còn nghe tiếng tim mình đập, không nghe một âm thanh nào, và cả tiếng nhạc. Mặc dù mắt Điệp thấy những nhạc công già, đang ra sức đánh trống thổi kèn. Không nghe tiếng chân người bước đi, thậm chí là bước chân của chính mình.

Mắt Điệp như ống kính máy ảnh, tập trung vào chi một chi tiết là cái chậu bonsai, trên sạp màu nau kia. Đúng vào lúc đó khuôn mặt bầu bầu, và cái cầm nhọn của Tổng Thống xuất hiện, Ông đang ở trên những bậc thang, còn số đông quan khách thì ở dưới thang. Chỉ khi nào người ta cố bước thêm một bậc thang nữa, lúc đó mới thấy vai của Tổng Thống.

Vài diễn viên hài theo sau lưng Tổng Thống. Họ nói còn ông thì cười. Tổng Thống có cái rãnh hình như khẩnh. Khuôn mặt tương đối khó vẽ tranh chàm biếm. Người ta chỉ vẽ chi tiết tượng trưng là mái tóc chải láng, cái bụng.

Tổng Thống quay về phía phu nhân, rồi nói gì đó với các diễn viên hài. Chắc là ông nói về tiền lương *chết đói* của ông. Ông quay lại, rồi lại có vẻ như muốn tiến tới. Điệp đã bước thêm vài bậc thang. Nhưng Tổng Thống ngưng ở đó, cách chỗ cuối cùng, nơi mà ông *phái* dừng lại. Một cách tự nhiên, vì khó có thể, cũng không có chuyện, ông phải bước xuống bậc thang, một cách nhẹ thế, để bắt tay ai đó. Và đây là địa chỉ cuối cùng, phần cuối cùng của nền sảnh.

Ông có vẻ suy nghĩ, hình như quên cái bóp, hay chìa khóa. Ông cho tay vào túi. Khuôn mặt đăm chiêu của ông lúc đó, nó cho biết, vật này không có trong túi của ông. “Lúc này tiếp cận và bắn thì tuyệt”. Tổng Thống nhìn xuống đám quan khách dưới bậc thang, bỗng nhiên ông thấy Điệp.

Tổng Thống chưa biết mặt Điệp, ông chỉ nghe nói có một “phóng viên” vừa rồi, chụp cho Đại tướng một tấm ảnh rất oai. Tổng Thống đã được ông hệ thống trưởng báo chí, và truyền hình trình xem số báo Con Ó có bức ảnh Đại tướng.

Điệp chỉ trông thấy Tổng Thống, tầm khoảng nửa

người. Không thấy chân của ông, ông đang hỏi một sĩ quan cảnh vệ chuyện gì đó. Người này nhìn Diệp gật đầu, có lẽ là Diệp được phép bước lên chụp ảnh. Tổng Thống thích những bức ảnh lúc ông không chuẩn bị. Theo ông, nó sẽ tự nhiên và sống động hơn.

Ngay lúc đó, viên thượng sĩ bảo vệ Tổng Thống xuất hiện sau lưng ông. Và cũng đang nhìn xuống các bậc thang, ai nói là nghề nghiệp, không cho ông ta một linh tinh bất trắc.

Như chụp một cận ảnh, bằng ống kính téle xóa phông. Mắt Diệp chỉ còn nét khuôn mặt, và vai Tổng Thống, ở cực cuối của tiêu cự. Phòng Khách Tiết sau lưng ông, bây giờ có hàng ghế với hàng trăm trẻ con. Bức hoành phi, và bức tranh tường khổng lồ, khung gỗ và hai ngà voi lớn khuỳnh ra, cong lên trần nhà. Kể cả anh chàng Ngọc Hoàng, đang lắng xang chõ thèm sân khấu. Và trung úy Tô, ngồi đọc sách chõ bàn cơm gà chiên. Trong mắt Diệp đều nhòa đi.

Tuy nhiên, Diệp biết viên thượng sĩ, mặc bộ đồ vest may rất thô, vẫn ở ngoài sau lưng Tổng Thống. Ông đang tiến tới bên trái sập gỗ và cái chậu bonsai.

Chi còn ba bậc thang nữa, Diệp sẽ đặt chân trên nền phòng Khách Tiết. Diệp tháo dây đeo máy ảnh, động tác này có tính toán. Để cho những bước cuối cùng, có động thái hợp lý, như động thái của một nhà áo thuật.

Nó cũng làm cho thân kinh cân bằng. Ở bậc thang cuối cùng, Điệp lại trông thấy khuôn mặt tristen mạc của viên thượng sĩ. Đáng lý, nó chỉ là cái bóng mờ. Song vì ông ta đang chồm ra phía trước, nhìn nghiêng rất nét chỗ giao nhau của hai con mắt chim ưng. Bàn tay ông ta bỏ ra sau lưng. Nơi quen thuộc của khẩu súng, một tay cho vào bụng, nơi có khẩu súng thứ hai.

Điệp đã có máy chụp ảnh trên ngực. Một tay cầm máy ảnh, một tay ngăn trên nút cơ bấm. Chỉ chạm nhẹ vào cò súng, kim hỏa nhanh hơn cánh chim, nó mổ vào hột nổ của viên đạn đã lên nòng. Điệp thấy mình chỉ còn cách một sải tay là tới chiếc chậu bonsai. Máy ảnh che một mắt phải, làm như một người chuẩn bị chụp bức ảnh trước mắt.

Giây phút này với Điệp hoàn toàn im lặng. Cũng không còn một kỷ niệm gì. Hình như và chỉ thoáng qua, bóng một con chim câu, và chỉ còn có tiếng vỏ ngựa. Và có lẽ là lần cuối cùng. Chiếc Cầu Đất như một thành lũy, trong khói sóng, hiện lên trong máy ảnh. Không Lan, không Elvis, lần Quy. Và Uyên.

Nếu buông cả hai tay để cầm khẩu súng thì máy ảnh sẽ rơi trên ngực. Hành vi này bất hợp lý. Tổng Thống đang ở bên trái Điệp. Ông xoay người làm như không chuẩn bị để chụp ảnh. Và chính lúc này Tổng Thống rất muốn thấy ánh đèn chớp lên. Điệp

đà tới ngang miệng chiếc bình. “Nếu như bắn ở phía này ông ta sẽ hụng gọn các viên đạn vào các điểm - đầu - tim - và bụng”. Lần cuối cùng, Điệp thấy toàn bộ thân hình của Tổng Thống, không khác bàn tách thực tập xạ cho các tay súng ghi điểm. Nhưng... trước mặt ông ta, có hai người khách.

Trước mặt Điệp, có một người khách phụ nữ, bà cùng lúc bước tới trước Tổng Thống với Điệp. Và một người đàn ông, chính là ông già HH. Còn sau lưng Điệp là người đàn ông khác. Người phụ nữ bước tới, che khuất Điệp, khi bàn tay của Điệp, rơi đúng vào miệng cái chậu bonsai.

Nhưng bỗng nhiên, Điệp dừng lại ở đó. “Hành vi này là bạo lực. Kẻ ác cũng không làm khác” Điệp dừng lại ở đó trong khi, không có gì chắc chắn bằng viên thượng sĩ sẽ bắn Điệp ở tâm rất gần. Nhưng cho dù, ông ta là thiện xạ, nhất định ông ta sẽ sát thương người phụ nữ, đang vô tình là tấm khiên che Điệp.

Người đàn ông sau lưng Điệp, khéo léo lách người qua bên kia, phía chậu bonsai. Điệp không còn kịp lấy khẩu súng ra khỏi chậu. Tổng Thống bước tới bắt tay ông ta, người đàn ông đó là ký giả của hãng tin AP. Người hay ngồi với ông già HH ở Cheers Bar lúc nào bên cạnh ông cũng có con chó. Trung úy Tô, từ sau lưng viên thượng sĩ đi tới. Hiện giờ ông là người duy nhất ở gần cái chậu bonsai. Thượng sĩ

bước tới với hai cánh vè. Điệp chụp pô ảnh đầu tiên, không sử dụng đèn nháy. Đúng khi Tổng Thống tiến tới, bắt tay người khách phụ nữ. Bà an toàn và đang cười rất tươi.

Trong một giây, những động tác, của hai cánh vè nhanh chóng và dứt khoát. Họ đi khá nhanh, như dùn trung úy Tô vào một căn phòng.

Có tiếng gì, như người ta đầm đá, vào chiếc bao tải. Có tiếng người hực lên, và ngã quy trong đó. Không ai khác hơn là Tô.

Các đối thủ chính trị của ông cố vấn, cũng biết trong chậu bonsai có khẩu súng. Và họ cứ để yên đó chờ Thích Khách tới. Kè cắp gấp bà già. Điệp bắt đầu nghe lại, vài âm thanh, đó là bài hát về Tết Trung Thu.

x
x x

Của đáng tội, anh chàng Ngọc Hoàng kể: - Tôi nghiệp trung úy Tô, người ta chào ông theo đúng cấp bậc. Rồi đưa cho ông một cái lưỡi lam. Để ông tự cắt chỉ tháo bốn cái bông mai thêu trên hai bên ve áo. Xong, người ta không chào ông nữa, mà treo ông lên rồi cứ vậy mà đánh ông.

Trung úy Tô, nào biết gì vụ cây bonsai, nhưng người ta lại biết ông đọc sách quốc cẩm. Trung úy hút thuốc Bastos xanh, nhưng không ai dám vào trong

tù thăm ông. Nói gì tới mua thuốc lá cho ông hút. Phóng viên Phạm Chi là bạn của ông Tô, ngồi với một số ký giả, bạn của Tô, ở đường Phạm Ngũ Lào, khen Điện:

- Chỉ có Trần Điện là dám mua thuốc Bastos xanh, thăm nuôi ông Tô. Hồi thật Điện, chú có sợ liên lụy không.

- Sợ thì ai mà không sợ. Nhưng ông Tô dám vô quân vụ thị trấn cứu tôi ra. Thị xã gì tôi không dám vô tù thăm ống.

Điện thấy nghẹn nơi cổ họng. Điện sẽ không bao giờ quên trung úy Tô. Ông ở tù nhiều năm. Khi được tha, về tới nhà hay tin vợ ông đã chết. Ông đi Mỹ và ở luôn bên đó. Nhiều người trong trại gia binh, kể cả thiếu tá ban 2, leo lên nóc nhà, nhón coi một chiếc máy bay, bỏ bom dinh Độc Lập.

Cầu Điện với Điện đứng ở đường Nguyễn Bình Khiêm chụp được mấy tấm ảnh. Chiếc máy bay vút lên trời. Lính dù bên kia sông Thị Nghè bắn súng pháo lựu M79 trúng nóc tôn của ban văn nghệ Tổng Cục.

Lính dù đốt kho quân nhu PX trước cổng trại gia binh, lửa bốc cháy lên tận nóc mấy ngày liền. Người ta đem xe ba gác xông vào hỏi cửa, thiếu tá ban 2 lấy được nhiều thùng rượu mạnh, thùng loa âm thanh, máy thu thanh và truyền hình.

Ông ta còn tha ra cái túi da, dùng đựng gậy đánh gôn. Mà lật trong túi không có cây gậy nào. Chỉ có một khẩu súng ngắn, loại phụ nữ bỏ trong bóp.

Từ số nhà 81 gần đường Tú Xương, Tổng Thống và thủ tướng K, vội vã lên xe hơi, hình như của Poga, tới phi trường Tân Sơn Nhất. Bay qua Đài Loan sau đó sang Anh. Người ta nói Tổng Thống mang theo nhiều tấn vàng. Cũng có người nói những tấn vàng đó còn nằm dưới hầm một ngân hàng.

Đại tướng Tham Mưu Trưởng Liên Quân, sau khi cho ý kiến dùng số vàng đó mua vũ khí tổ chức phản công bảo vệ Sài Gòn và các tỉnh miền Tây. Ông còn kêu gọi một giải pháp quân sự khác. Thả những trái bom hủy diệt CBU. Nhưng giờ cuối cùng, ông mặc sơ-mi thường và quần bò, vào Bộ Tổng Tham Mưu, nhưng chẳng còn ai. Đại tướng được xem là vị Tướng khó hiểu nhất. Và là người có chuyến tháo chạy lạ nhất.

Ngày cuối cùng, Cầu Điện từ xa lộ đi bộ về, máy ảnh đeo ngược sau lưng. Như người ta đeo súng kiểu phản chiến, hai tay Cầu Điện lột một trái cam. Xe tăng mang cờ đỏ, chạy băng qua cầu Thị Nghè. Cầu Điện nói lớn với mấy người lính trong ban văn nghệ:

- Về nhà đi, hết rồi.

Vài ngày sau. Một người đàn ông, mặc bộ quần áo nilon dầu màu cỏ úa, đội nón vải, tiếp thu kho súng

sút tay gãy gọng của ban văn nghệ Tổng Cục. Ông tươi cười nói:

- Thôi anh em mình về nhà mạnh giỏi. Lo làm ăn nha. Không sao đâu.

Nhưng cũng phải đăng ký, trình diện theo đơn vị. Điệp không phải là lính. Chỉ là "*phóng viên*" nhưng mồ côi. Thôi thì cùng với anh em lính văn nghệ, trình diện ban quân quản. Hai người tiếp thu không lạ. Một là anh Quý, chính là hạ sĩ tài xế, thường chờ ban văn nghệ đi... công tác. Và hai không ai khác là trung sĩ Hiền người gác đồn canh.

Khá lâu Điệp không gặp Út Nhỏ và Yến. Bỗng nhiên Yến hiện ra tươi cười. Yến cũng không khác nhiều. Lúc Yến cười hai con mắt mắt tiêu. Yến nói:

- Em ở dưới quê mới lên. Út nhờ em tìm anh Điệp. Út Nhỏ đã về Ba Thê. Anh Điệp, nếu có xuống thăm nàng Út ống tre thì chờ Út ở trước rạp hát Minh Hiển, Long Xuyên nha.

x
x x

Trên một chiếc xe đò, chạy bằng xăng pha dầu, Điệp tới Long Xuyên vào một buổi trưa. Khu phố chợ buồn buồn. Rạp hát Minh Hiển vẫn có đoàn ca nhạc đang diễn, vào buổi tối. Điệp ngồi trong một quán nước chờ Út. Nhưng không phải Út Nhỏ ra đón Điệp mà là Yến.

Chuyến đò máy buổi trưa, trên con sông nhỏ, xuôi về Núi Sập và Ba Thê vắng khách. Chỉ có vài người đàn bà, và một ông già ngồi im lặng. Tiếng máy đuôi tôm xinh xịch, nghe lạ tai.

Cho tới chiều. Chiếc đò chạy ngang qua một chợ nhỏ. Và rồi, kế tiếp hai bên bờ sông là cánh đồng mèng mông. Đò ngang qua khá nhiều đồn bót, còn nghỉ ngút khói. Nhưng khắp nơi không còn một tiếng súng. Sẵm tối tới một ngã ba sông. Mặt trời lặn, chỉ le lói sau dãy núi. Yến chỉ tay về phía núi nói:

- Sau dãy núi đó là khu di tích Óc Eo.

Trên nền trời màu tím. Dãy núi cao hùng vĩ không khác bức tường thành bảo vệ bờ cõi. Núi và sông tuyệt đẹp trong ráng chiều. Trông thân yêu và gần gũi làm sao. Xa xa có một bến sông, một nhà lồng chợ. Với hai dãy nhà, và một ngôi đình thần. Yến nói:

- Chợ Ba Thê.

Chiếc đò tới gần bến sông. Diệp thấy Út Nhỏ đứng trên bờ, vẫy tay cười đón Diệp. Diệp, Út Nhỏ và Yến đứng bên bờ sông lộng gió. Diệp vẫn còn mang cái máy ảnh cũ. Út Nhỏ với Diệp đứng cạnh nhau. Nhờ Yến chụp một tấm ảnh, gió từ sông và bên kia núi, làm cho mái tóc của Út Nhỏ bay bay. Böyle giờ Diệp mới có dịp hỏi:

- Hôm bị bắt nhốt trong bốt Bà Chiểu, Út Nhỏ khóc thiệt hay giả đò?

Út cười:

- Thì cũng như bữa nay nè.

Điệp với Yến, chăm chú nhìn vô mắt Út Nhỏ. Đôi mắt biết nói, đẹp như là khóc, hay là bụi bay vô mắt Út. Đôi mắt màu hơi nâu của Út Nhỏ long lanh.

Sài Gòn 21-01-2007

MAC CAN

PHÒNG VIỆN MỘ CƠI

Chủ trách nhiệm xuất bản:
TS. QUÁCH THU NGUYỆT

Biên tập:
PHẠM SỸ SÁU

Bìa:
BÙI NAM
Sứa hán in:
THÚY TÚ

Kỹ thuật vi thuy:
MAI KHANH

NHÀ XUẤT BẢN TRÉ

161B Lý Chính Thắng - Quận 3 - Thành phố Hồ Chí Minh
ĐT: (08) 9316289 - 9350973 - 9316211; Fax: (08) 8437450
E-mail: nxbtre@hcm.vnn.vn

CHI NHÁNII NXB TRÉ TẠI HÀ NỘI

Số 20 ngõ 91 Nguyễn Chí Thành - Q. Đống Đa - Hà Nội
ĐT: (04) 7734544; Fax: (04) 7734544
E-mail: vaphongnxbtre@hn.vnn.vn
Website: <http://www.nxbtre.com.vn>

Khổ 13x19cm. Số: 455-2007/CXB/27-66/Tre. Quyết định
xuất bản số: 286A/QĐ-Tre, ngày 22 tháng 06 năm 2007.
In 2.000 cuốn, tại Xí nghiệp In Nguyễn Minh Hoàng.
ĐC: 100 Lê Đại Hành, P.7, Q.11, TP HCM. ĐT: 8555812.
In xong và nộp lưu chiểu tháng 07 năm 2007.

MAC CAN PHÖNG VIEN MÖÖCI

Là thường thay, khi nói câu chuyện
Thích Khách với Điệp, ông lão hoa
sĩ còn nhìn và nói với một người
thứ ba. Đó là một đêm trời lạnh.
Trong nhà ông lão hoa sĩ đốt một
đun rơm, khói mù trong gian nhà.
Bỗng có tiếng ngựa chạy nước kiệu.
Rồi tiếng lục lạc ngựa dừng lại
ngoài sân. Gió lạnh đua theo vào
nhà như có người bước tới. Bình khí
va chạm và người đó ngồi xuống
bên kia lán khói. Hình như đó là
người đàn ông cao lớn mặt đờ mà
Điệp thường như là nhìn thấy ông
phi ngựa bên kia chiếc cầu, chạy
đọc theo con rạch trong những
đêm về sáng. Buổi nói chuyện kể
trên có không khí khinh bạc, như
đêm trước của một cuộc khởi nghĩa
mà Điệp là một thành viên.

560191

Phóng viên mổ cõi

8 934974 067542
Giá : 56.000 đ